Trương Tuấn Tử

Kiếm Châu Duyên

Hồi 1

Ngón võ nhà sư kinh phường tục tử,
Lời nghiêm cô gái, hoảng chí anh hùng.

Trời đất dọc ngang ba tấc kiếm.
Nợ duyên dan díu một vòng châu .
Bể trần sóng ác sôi muôn trượng.
Ai, mảnh buồm từ tế độ nhau.
Động Lưu Xuân cách ngàn dâu,
Con người nghĩa hiệp hỏi đâu bây giờ.
Đời còn những lúc gió mưa,
Gươm hùng sẵn liếc còn chờ đợi ai...
***

Cách Ngô quận chừng 8, 9 dặm đường, có tòa núi Thiên Bình, là một nơi danh thắng rất thú, khắp nước Trung Hoa, ai ai cũng biết. Trên tòa núi ấy, có một ngôi chùa cổ, tuy cảnh vảng am thanh, song cứ đến mùa thu, thì khách thập phương đến chơi ngoạn cảnh có phần náo nhiệt, lạ thường.

Một hôm, chính thu tiết, ở trên gác Duyên Thu, ngay trước cửa ngôi chùa cổ, bỗng có ba người thiếu niên ăn mặc sang trọng đương ngồi đánh chén nói chuyện với nhau. Xung quanh ba người thiếu niên đó, có 8 đứa đầy tớ đứng hầu, toàn là những hạng đầu trâu mặt ngựa, nhác trông đều có vẻ hung ác lạ lùng. Ngoài ra lại có một nhà sư trụ trì ở ngôi chùa cổ, hiệu là Thiện Duyên hòa thượng, thỉnh thoảng lại nâng bầu rượu, xum xuê chạy đến, rót cho ba vị thiếu niên rồi lại mời nịnh hót khiến cho ba vị thiếu niên lại càng đắc ý, thi nhau uống rượu thực hăng.

Bấy giờ mặt trời đã xế, ánh tà dương xuyên xuống quãng rừng phong, làm cho những lá cây phong càng thêm sặc sỡ, nhác trông chẳng khác thế giới hoàng kim. Ba người thiếu niên vừa ngồi uống rượu vừa ngắm cảnh rừng phong, thỉnh thoảng lại gọi Thiện Duyên hòa thượng hỏi dăm ba câu chuyện bâng quơ, tỏ ý ra chiều tự đắc. Đương khi đó, chợt thấy ở phía thang gác có người sình sịch đi lên. Mấy người đều đổ mắt ra nhìn thì thoạt tiên thấy nhô lên một cái đầu trọc tếu, rồi đến cái bộ mặt nhem nhếch bẩn nhơ, bao bọc đôi con mắt tròn xoe, có hai cái đồng tử sáng đen lay láy. Rồi dần dần lên hẳn cầu thang thì là một vị nhà sư, ăn mặc rất đỗi tồi tàn, ngoài khoác cái đạo bào đã rách, vá hàng trăm ngàn miếng, chân trái sỏ một chiếc giày vải đã hở cả ngón với gót ra ngoài, chân phải đi một cái giày rơm cũng đã xác xơ cũ rích. Quần thì ống cao ống thấp, lòi ra hai cái ống chân đen như củ súng, trước ngực lại đeo cái túi vải vàng trong túi không biết đựng những vật chi mà coi bộ chất đầy ninh ních. Nhà sư ấy vừa thò đầu lên đến thang gác thì đã đưa hai con

mắt đen nhánh, nhìn vào bọn ba người thiếu niên rồi nhe bộ răng vàng ra cười, cái bộ răng vàng vàng xàm xạm như bựa bám đầy.
Ba người thiếu niên thấy nhà sư ấy đặt chân lên đến sàn gác thì đưa mắt nhìn nhau, rồi đều một tay bưng lên mũi. còn một tay xua xua trước mũi, ra vẻ ghê tởm vô cùng.
Bấy giờ có một đứa đầy tớ đứng gần trông thấy vậy, liền quát bảo Thiện Duyên hòa thượng rằng:
- Ba vị thiếu gia ngồi uống rượu ở đây, sao lại để cho lão sư ăn mày nào xáo xốc lên đây thế kia?...
Thiện Duyên hòa thượng nghe nói, bỗng nét mặt hùng hùng hổ hổ, chạy đến trước mặt nhà sư kia, ầm ọe gắt lên rằng:
- Đây là chỗ nào mà dám đi xồng xộc lên đây? Đi xuống ngay đi không lại lôi thôi bây giờ...
Nhà sư kia nghe nói dứt lời, vẻ mặt điềm nhiên cười khì khì đáp rằng:
- Quái lạ! Đồ đệ ta làm gì mà ồn lên thế. Thầy đây há lại không biết chỗ này là cái gác Duyên Thu, nhờ của thập phương bố thí mà tu bổ hay sao? Vậy nhà ngươi cứ việc mà thờ phụng thí chủ của nhà ngươi, còn thầy đây, thầy chỉ xem ngắm phong cảnh rồi đi, có việc chi mà ngươi phải ra điều sừng sộ!
Thiện Duyên hòa thượng nghe mấy câu nói, bỗng mặt đỏ gay lên, hầm hầm xỉa vào mặt nhà sư kia, quát mắng một hồi:
- Ai là đồ đệ nhà anh mà anh sưng sưng nói láo? Muốn sống anh cút đi ngay, đừng làm nhiễu các ngài đây mà chết mất xác bây giờ...
Nhà sư kia lại cứ thản nhiên, đưa mắt nhìn qua ba người thiếu niên, nhoẻn miệng ra cười và nói lên rằng:
- Các ngài ở đây thì phỏng đáng giá được mấy trăm đồng mà nhà

ngươi phải làm rối lên thế?
Thiện Duyên hòa thượng nghe đến câu đó, vội vàng sấn đến lấy tay bưng miệng nhà sư kia lại, rồi dậm chân ra dáng tức giận mà rằng:
- Quái lạ ! Anh này không tiếc đến mạng hay sao?
Nói đoạn, một tay níu ngay lấy cánh tay nhà sư kia toan đẩy ngay xuống thang gác. Nhưng ngờ đâu nhà sư kia vẫn cứ ung dung tự nhiên, miệng thì cười lên sằng sặc, mà hai chân tựa như đóng đinh liền vào sàn gác, tha hồ hết sức lôi đẩy cũng không nhúc nhích tí nào.
Lúc đó trong đám ba người thiếu niên, có một người tên là Mã Không Quần, là con quan phủ Tô Châu, trông thấy như vậy, nổi giận đùng đùng, bèn thét gọi đầy tớ, sai ra trói cổ nhà sư kia lại để giải về nha...
Tám đứa đầy tớ như beo như cọp đứng đó, nghe lời chủ nói, dạ lên một tiếng răm rắp, rồi đổ xô nhau lại để bắt. Nhà sư kia thấy chúng xô đến, gật đầu cười nhạt một cái rồi cứ ung dung đi lùng quanh gác để cho tám đứa gia nhân hết sức lùng theo, mà cũng không sao bắt được...
Một lúc lâu, tám tên gia nô, đều đứa nào đứa ấy thở hổn ha hổn hển, ra dáng nhọc mệt, uể oải không thể chạy theo sát sạt như lúc trước nữa. Nhà sư kia bèn nhân cơ hội đó, chạy đến đứng nấp ngay vào phía sau Thiện Duyên hòa thượng rồi lại cười lên sằng sặc. Bọn gia nô thấy vậy căm tức vô cùng, lại hò nhau xô đến, hăm hở xúm vào vật ngã ngay xuống đến hự một cái, rồi thi nhau giơ đấm giơ đá, đánh vào túi bụi như mưa.
Bất đồ chúng vừa mới ra oai đánh đá thì bỗng thấy người nằm đó kêu dội lên rằng:
- Đánh lầm rồi. Các anh đánh lầm rồi, không buông ra thì chết tôi bây

giờ...
Tám người nghe nói ngừng tay nhìn lại, thì té ra người bị đánh đó lại chính là Thiện Duyên hòa thượng, mà không phải là nhà sư kia.
Chúng bèn xúm vào nâng Thiện Duyên hòa thượng dậy, thì mặt mũi đã bị đấm đá sưng vếu cả lên, mà tìm đến nhà sư kia thì không thấy đâu nữa.
Mã Không Quần thấy vậy, liền thét mắng bọn gia nô:
- Chúng bay rặt đồ cơm toi, để cho thằng sư ăn mày nó trốn đi đâu mất rồi...
Vừa nói tới đó, thì chợt thấy ngay ở dưới gầm cái bàn ăn đó có tiếng người nói to lên rằng:
- Sư phụ nhà các người ở đây, chứ có thèm trốn đi đâu...
Nói đoạn, thấy cái đầu trọc tếu nhô ra một tí, rồi lại thụt vào lập tức ba chàng thiếu niên thấy vậy đều kinh sợ hoảng người đứng vội dậy, chạy dạt ra chỗ khác và thét tám tên gia nô xông vào để chém nhà sư. Tám tên kia được lệnh, bèn bổ vây xung quanh cái bàn, rồi rút dao lưng ra, nhằm dưới gầm bàn đâm vào tua tủa.
Lúc đó, Thiện Duyên hòa thượng đứng ở góc gác, đoán chắc là nhà sư kia bị chúng đâm chết ở dưới gầm bàn rồi, nên không thấy kêu van chi cả, bèn làm ra bộ từ bi, chấp tay lên ngực, nói với Mã Không Quần rằng:
- A di đà Phật! Bần tăng vốn là giữ đạo từ bi, không muốn cho nhà sư ấy bị chết một cách quá thảm như thế, vậy xin người truyền lệnh cho các cậu ấy hãy dừng tay lại, để cho nhà sư ấy sám hối thì hơn...
Mã Không Quần nghe nói, cười nhạt mà rằng:
- Bây giờ hòa thượng mới nói thì còn gì nữa. Có lẽ xác nhà sư kia đã bị đâm chém nhừ tử mất rồi... Hòa thượng có thương, thì liệu rồi nhặt

xác đem mà siêu hóa, chớ còn giả giọng từ bi làm gì...
Thiện Duyên hòa thượng nghe nói nét mặt thẹn đỏ bừng lên, lại niệm mô phật luôn mồm, không dám nói năng chi nữa.
Đằng kia mấy đứa gia nô đâm chém xuống gầm bàn một lúc cũng đoán chắc là nhà sư đó không còn cách gì mà sống được nữa, bèn cùng nhau vén cái khăn phủ bàn lên để nom xuống gầm bàn xem có đích xác hay không. Ngờ đâu chúng vừa nom xuống, thì một sự ngạc nhiên làm cho chúng phải hoảng hồn kinh sợ. Chúng thấy nhà sư kia vẫn ung dung như người vô sự ngồi xếp vòng tròn ở giữa gầm bàn, một tay cầm bầu rượu và một tay cầm cái đùi gà chín, đương nhồm nhoàm ăn uống, ra vẻ tự đắc vô cùng.
Tám tên gia nô thấy vậy đều cho là quỉ sứ hiện hình, vội vàng chạy dạt cả ra. Ba người thiếu niên cùng Thiện Duyên hòa thượng cũng đều hoảng hồn sợ hãi, kéo nhau lập tức chạy xuống dưới để trốn. Còn tám tên gia nô cũng ùa chạy trốn cho mau, không dám quay đầu nhìn lại.
Sau khi bọn ấy kéo đi cả rồi, thì chợt đâu lại có một chàng thiếu niên nữa sình sịch đi lên trên gác. Chàng thiếu niên này, nguyên tên là chàng Vu Anh, biệt hiệu gọi là Khí Thành, là một anh chàng thất chí về việc gia đình, trong bụng ngầm mang một mối u sầu đau đớn, bất đắc dĩ phải lìa nhà lìa cửa đâm ra lưu lạc phong trần.
Vu Anh đi lên đến gác, nhìn quanh nhìn quẩn, thấy trên bàn còn đồ ăn thức nhắm bỏ ngổn bỏ ngang mà không có một ai ở đó thì trong bụng lấy làm ngờ vực không hiểu ra sao. Chàng lại quay nhìn ra phía ngoài gác thấy rừng phong man mác đỏ úa xắc vàng, thỉnh thoảng một trận kim phong đưa đến, làm cho lá cây rơi rụng, thoảng nghe lắc rắc như tiếng đao binh tranh chiến đâu đây. Chàng ta đối cảnh

sinh tình, sực nghĩ đến thân thế giang hồ phiêu lạc, bất giác ngậm ngùi ngơ ngẩn, thở dài một tiếng rất to.

Bất đồ chàng vừa thở dài dứt tiếng, thì chợt nghe ở phía trong gác cũng có một tiếng thở dài kế tiếp ứng lên. Chàng giật mình ngoảnh vào nhìn quanh nhìn quẩn, vẫn y nhiên không thấy một ai, trong bụng lại càng kinh lạ.

Chàng nhân rút thanh bảo kiếm ra tay rồi quát to lên rằng:

- Nào giống ma rừng quỷ núi nào đấy, lại dám trêu người với ta như thế?

Chàng nói dứt lời thì chợt nghe ở dưới gầm bàn có tiếng nói lên rằng:

- Mình hôm nay đen quá, tránh được bọn tục khách kia đi rồi thì lại thêm một anh ngu phu tiến đến.

Vu Anh lúc đó vội vàng vén cái khăn bàn lên nom thì thấy có một nhà sư đương ngồi xếp tròn ở đó. Chàng thoạt trông nhà sư không biết là hạng thế nào, nên cũng không dám đường đột can thiệp. Song vì nghe nhà sư bảo mình là đứa ngu phu thì trong bụng lấy làm uất ức không yên, bèn ra dáng tức giận nói lên rằng:

- Vu mỗ tự xét không phải là người ngu dại, nhưng chẳng hay nhà sư là hạng người nào mà dám mở giọng khinh người như vậy.

Nhà sư kia cười ha hả lên mà rằng:

- Những nơi danh sơn thắng tích, làm chi lại có quỉ núi ma rừng! Anh bảo anh không ngu dại nhưng tôi nghe anh nói, tôi cứ cho anh là một ngu phu, vì chỉ ngu phu mới nói những câu như thế.

Vu Anh nghe câu ấy, nhân ngồi quì một gối xuống, trông kỹ lại nhà sư kia, thấy cách ăn mặc tuy có phần lam lũ, song vẻ mặt kỳ cổ khác thường, mà tiếng nói cao to khoát đạt, không giống những hạng

phàm nhân. Chàng nhân nghĩ đến thân mình tuy đường đường một vị nam nhi, song công nghiệp chửa thành, thù nhà chưa rửa, đến đây thở ra câu nói không khỏi lại thêm có vẻ ngây ngô, không trách nhà sư cho mình là phường ngu dốt.

Nhân vậy, chàng bèn đổi ngay ra vẻ tươi cười nói với nhà sư kia rằng:

- Sư phụ chắc là một bậc kỳ nhân trong đám giang hồ. Vu mỗ không biết, xin sư phụ đại xá tội cho. Vu mỗ xin lấy đầu làm lễ để tạ sư phụ .

Nói đoạn, bèn chắp tay cúi đầu xuống đất làm lễ bái yết nhà sư.

Nhà sư thấy vậy liền bò từ trong gầm bò ra, lắc đầu quầy quậy mà rằng:

- Không được, đừng làm thế! Tôi đâu có dám, để tôi xin tạ lại thôi...

Nói xong cũng chắp tay lên trước ngực, niệm một câu "A di đà phật" đáp lễ lại Vu Anh. Trong lúc nhà sư đáp lễ, tuy chắp tay lên ngực, song một cái đùi gà và một cái bầu rượu vẫn cầm nhăm nhăm không bỏ, làm cho rượu ở trong bầu bị bầu nghiêng đi chảy sớt cả ra phía ngoài.

Vu Anh nhân thấy mùi rượu bốc lên thơm phức, bất giác buột mồm khen lên rằng:

- Rượu của sư phụ, chắc là thứ rượu lạ thường, cho nên mới thơm được như thế.

Nhà sư nghe nói, bèn giơ cái bầu ra bảo Vu Anh rằng:

- Anh đã biết là rượu tốt, anh thử nếm một tí xem.

Vu Anh vốn tính nhanh nhẩu, nghe nhà sư nói, bèn cầm lấy cái bầu nốc thẳng một hơi, thấy hương vị nồng nàn rất là thích miệng. Nhân thế chàng lại nốc luôn mấy hơi rồi lại giữ luôn bầu rượu toan uống ít

nữa.

Nhà sư thấy vậy vội giơ tay ra, giật cái bầu lại, rồi bảo Vu Anh rằng:

- Thôi, uống ba hớp thế cũng đủ rồi, nếu uống nữa tôi e không chịu được đâu.

Vu Anh nghe nói, trong bụng cười thầm, cho nhà sư là người biển lận, nhưng không dám nói ra.

Đoạn rồi nhà sư đắt tay Vu Anh kéo thẳng ra ngoài bao lơn, trỏ xuống thung lũng rừng phong mà nói:

- Anh trông phong cảnh giang sơn thế kia, mà lại điểm thêm cái bóng trăng thu vào nữa, thì phỏng thú vị biết đến chừng nào? Nếu anh có ưng cảnh vật này, thì anh hãy lưu lại đây mà chờ bóng trăng một lúc.

Vu Anh gật đầu vâng vâng luôn miệng. Nhà sư lúc đó lại cầm bầu dốc rượu uống luôn và lại gặm cái đùi gà, nhai nhắm tự do mặc cho Vu Anh đứng đó. Vu Anh đứng một bên, nghĩ thầm trong bụng "cái bầu tí hon ấy phỗng chứa được là bao? Vừa rồi ta đã nốc một hơi thẳng, thì trong đó còn chi mà lão này uống mãi!"

Chàng nghĩ như vậy, song thấy nhà sư vẫn cứ giơ bầu uống mãi không hết, thì trong bụng lấy làm kì quái, bèn hỏi lên rằng:

- Dám thưa sư phụ, cái bầu của người, phỏng đựng rượu được bao nhiêu, mà người uống luôn mãi thế?

Nhà sư cười nhạt đáp rằng:

- Cũng không được mấy nỗi ! Nhưng tôi coi anh bây giờ, hình như hơi rượu đã bốc lên rồi đó...

Vu Anh nghe nói, đương toan cất miệng lên chối, thì bỗng thấy trên mặt bằng bằng nóng nóng, hơi rượu bốc lên sừng sực, rồi thì tinh thần choáng váng cả lên. Vu Anh lấy làm kì quái, cười bảo nhà sư rằng:

- Thế thì nực cười thực? Sau chỉ có ba hớp rượu mà ghê gớm đến thế?

Nhà sư lại cười ồ lên mà rằng:

- Thế mới biết anh vẫn không khỏi là đứa ngu phu. Anh phải biết: ba hớp rượu ấy, kể bằng ba bốn mươi cân rượu thường vẫn uống xưa nay. Vì thứ rượu này là tôi đem gom các thứ nước suối ngọt trong thiên hạ, cất lấy tinh túy mà chế tạo ra, nếu kẻ thường tục chỉ uống một giọt cũng đủ say ra rồi. Anh này cũng là hạng người có dày căn phúc, nên tôi mới để cho anh uống được ba hớp nhưng nếu để anh uống nữa thì có lẽ bây giờ anh đã say chết mất rồi...

Vu Anh nghe nói, lòng còn nửa ngờ nửa tin, song đã thấy ngả ngớn nặng nề, lao đao như người muốn ngã. Dần dà không thể gượng được, đành phải ngồi phệch xuống gác, hai mi mắt càng ngày càng trập mãi xuống, rồi một lát thì nằm vật ra, ngủ lịm lúc nào không biết. Khi chàng tỉnh dậy thì nào thấy đâu là gác Duyên Thu, chỉ thấy mình nằm trên một cái sập đá, ở trong cái nhà xung quanh bằng đá, các đồ bày biện trong nhà cũng toàn bằng đá cả. Bấy giờ chàng cũng không biết là ngày hay là đêm, nhưng trông trước trông sau không thấy nhà sư đâu nữa.

Vu Anh đứng dậy, chạy ra khỏi cái nhà đá, thì thấy có một con đường hẻm liền kề ngay đó, hai bên toàn là đá núi lởm chởm bao bọc, mà ở giữa ướt lội đầm đìa. Chàng ngờ mình lạc vào trong hang núi, bèn men theo đường hẻm ớm lối để ra.

Bất đồ đi chừng hai ba dặm đường, bỗng thấy có một bức vách đá chắn ngang trước mặt, không có lối thông, chàng lại phải đi quay trở lại. Khi về tới chỗ nhà đá, chàng cố tâm tìm xét mãi sau mới thấy cách chỗ nhà đá chừng hơn một dặm đường, lại có một con đường

hẻm nữa cũng lại chật hẹp lầy lội hơn cả đường kia. Bất đắc dĩ Vu Anh cũng phải xắn quần, xắn áo đi len vào con đường hẻm để tìm kiếm lối. Càng đi vào trong, con đường càng ngày càng hẹp. Hai bên đá núi tua tủa chĩa ra như chông như mác, làm cho áo xống Vu Anh vướng mắc vào đá, bị rách mấy chỗ, mà chân tay mặt mũi cũng bị trầy xướt cả ra. Tuy vậy nhưng chàng vẫn gắng sức len lỏi tiến lên, không chịu lùi chân trở lại.

Hồi lâu, ước chừng đi tới năm sáu dặm đường, không ngờ lại thấy có bức tường đá chắn ngang lấy lối. Vu Anh lấy làm thất vọng, đã toan quay gót trở về. May sao trông quanh trông quẩn, lại thấy gần về phía dưới có một cái hang nho nhỏ. Chàng bèn gắng gượng tinh thần, len vào cái hang đó, bò đi một quãng xem sao.

Đi chừng mười lăm trượng, thì sang tới cửa hang bên kia. Liếc mắt nom ra, thấy trong đó lại như mở riêng một khu trời đất chung quanh man mác toàn một thứ mai, hoa mai đua nở, mùi hương xông lên xực nức. Vu Anh lúc đó tinh thần khoan khoái quên hẳn những sự nguy hiểm gian truân. Hồi tưởng lúc nào say rượu, rõ ràng ở gác Duyên Thu, cảnh vật chính đương mùa thu hiu hắt. Vậy mà bây giờ tỉnh dậy, thì đã thấy hoa mơ đua nở đầy trời, rõ ràng mùa xuân đã tới, cảnh vật phong quang như vậy chẳng hay là giấc chiêm bao. Chàng vừa nghĩ lẩn thẩn trong bụng, vừa nhẩn nha đi thẳng vào đám rừng mai, thì chợt thấy giữa rừng mai hiện ra một nếp tường vách vàng vàng, cao to rộng rãi. Chàng đi dần tới nơi thì hóa ra một tòa nhà to tát, tường đất bao bọc xung quanh, làm giữa những vườn mai triu trít, chính về phía nam có một cánh cửa trổ ra.

Vu Anh lẻn bước vào cửa, thấy phía trong tường lại trồng toàn mai trắng, bao bọc mấy nếp nhà con. Vu Anh nghĩ thầm trong bụng, chủ

nhân chỗ này, tất nhiên là bậc thanh nhã khác thường, nếu mình đường đột đi vào, thế nào cũng bị người ta quở mắng. Nhân vậy, chàng đứng ở ngoài hiên nhà, đằng hắng một tiếng để lên hiệu xem...

Chàng vừa đằng hắng xong thì thấy gian nhà bên đông, bỗng dưng cánh cửa sổ mở ra, nhìn thấp thoáng có người con gái tuyệt sắc đứng trong. Vu Anh thấy vậy, đoán chắc đó là một chỗ khuê phòng, chàng liền quay vội toan ra lập tức.

Bất đồ chưa kịp quay ra thì đã thấy có một người con gái vào trạc 17, 18 ở trong chạy ra hỏi Vu Anh rằng:

- Anh ở đâu đến đây, anh định hỏi ai?

Vu Anh ngẩng nhìn người con gái ấy, thấy vẻ người dong dỏng xinh xinh, mặt tươi như hoa phù dung, mắt sắc như làn thu thủy, da trắng như ngà, tóc đen như mực, mình vận áo vàng quần đen, chân đi đôi giày cong lớn, rõ ra một bậc khuê nữ thiên kim.

Chàng nhân vái chào đáp rằng:

- Tôi ở Thiên Bình sơn lạc bước tới đây, dám xin cô nương báo giúp đây là trang trại chi.

Người con gái mỉm cười mà rằng:

- Thiên Bình sơn là ở chỗ nào, tôi đây cũng không được biết. Còn đây tức là Lưu Xuân động, là một nơi xuân suốt quanh năm không hết. Anh không nhìn hoa mai hiện đương đua nở đó sao? Tôi coi anh không phải là người quanh quẩn gần đây, vậy chẳng hay có phải anh là Vu mỗ hay không, anh cho tôi biết...

Vu Anh nghe hỏi, giật mình kinh sợ mà rằng:

- Chính tôi là Vu mỗ đây nhưng sao cô nương lại biết tôi?

Người con gái tươi cười mà rằng:

- Anh hãy đứng đây một lát, rồi anh khắc hiểu.

Nói đoạn, người con gái quay ngoắt vào trong nhà mất. Vu Anh ngơ ngẩn nghĩ quanh, những tưởng hiện thân trong nơi cảnh mộng. Quay nhìn vào trong nhà, thấy nhà bỏ trống không, không kê bày chi cả. Duy ở khu vách giữa nhà, có treo một cái túi vải vàng vàng, đúng như cái túi của nhà sư đã gặp ở Duyên Thu các. Nhân vậy chàng ngờ chỗ đó là nơi ở của nhà sư, nhưng sao lại có những trang mĩ nhân ở đó? Chàng nghĩ quanh nghĩ quẩn, càng thấy hồ đồ trong bụng không hiểu ra sao.

Đương khi ấy, chợt thấy phía trong có tiếng mở cửa đến thình, rồi quả thấy vị nhà sư gặp ở Duyên Thu các trước, sòng sọc đi ra. Vu Anh hoảng hốt, chưa kịp vái chào thì nhà sư đã chạy ra tới nơi, vỗ tay vào vai Vũ Anh cười nói lên rằng:

- Quả nhiên anh này thực? Tôi đã biết, căn phúc của anh cũng khá, ai ngờ đúng như lời nói không sai.

Vu Anh tới đó, cũng hơi hiểu vị sư ấy là một vị cao đạo ngoài đời, bèn quì gối ngay xuống trước mặt, cung kính mà rằng:

- Vu mỗ đi tìm thầy học đạo đã 6 năm nay mà chưa được gặp. Nay gặp sư phụ ở đây, thực là hạnh phúc cho đời đệ tử. Vậy xin sư phụ rộng lòng dạy dỗ giúp.

Nói đoạn, không đợi nhà sư trả lời vội vàng lạy ngay tám lạy.

Nhà sư lúc đó ra dáng đứng đắn, bảo Vu Anh rằng:

- Ta đây là phường rượu thịt, có bản lĩnh gì mà dám nhận làm sư phụ của anh...

Vừa nói tới đó, thì người con gái đứng ở trong nhà, bỗng cười nói mà tiếp lên rằng:

- Thôi đừng nói giả vờ làm gì như thế! Đã dẫn người ta đến đây, lại

còn từ chối, bỏ cho người ta đi đâu được nữa?
Nhà sư nghe người con gái nói, cười ha hả lên mà rằng:
- Tôi nói ở đây, việc gì bà giây vào đó. Bà đã có lòng tác thành cho người ta, thì bảo người ta bái bà làm sư phụ có được hay không?
Người con gái nghe vậy liền từ từ ở trong đi ra, cười bảo Vu Anh rằng:
- Ông ấy đã từ chối, vậy anh theo tôi học mấy ngón xoàng cũng được.
Vu Anh nghe nói, bụng lại bảo dạ: "Một người con gái mảnh dẻ thế kia, gió thổi cũng ngã, phỏng mình học lấy cái chi? Hay là học lấy đường kim mũi chỉ hoặc giả có được là cùng..."
Chàng nghĩ vậy, nhân vẻ mặt có dáng do dự không biết đáp ra sao.
Nhà sư đứng đó, hiểu ý Vu Anh, nhân cười bảo Vu Anh rằng:
- Anh đừng coi khinh bà lão nhà tôi. Bà ấy là Lưu đại nương đã nổi tiếng trong giang hồ vào khoảng hơn ba mươi năm nay... Khi bà ấy tung hoành ở Đại giang nam bắc, thì anh chưa ra đời kia đó.
Vu Anh nghe mấy câu đó lại càng mơ hồ không hiểu. không lẽ một có gái trẻ tuổi thế kia mà lại là vợ nhà sư, và lại đã từng nổi tiếng từ ngày mình chưa ra đời. Nếu vậy năm nay bà ta đã ngoại 40 tuổi mà còn trẻ măng như thế hay sao?
Bấy giờ Lưu đại nương lại làm ra dáng không bằng lòng, cự nhà sư rằng:
- Ông rõ khéo, cái mồm cứ bô bô lên thế? Tôi đây có khi nào xứng đáng làm sư phụ được ai ?
Nhà sư nhân thấy Vũ Anh còn đứng do dự, bèn giơ sẽ ấn đầu Vu Anh xuống, mà nói lên rằng:
- Thằng này ngu xuẩn thực ! Không bái ngay sư phụ đi, còn đứng

ngẩn người làm gì như thế?
Vu Anh nghe nói cũng miễn cưỡng phải cúi đầu quay sang toan lạy Lưu đại nương. Lưu đại nương vội ngăn lại mà rằng:
- Hãy khoan, hãy khoan... Ta đây thu dụng đồ đệ xưa nay, đã có quy củ nhất định cả rồi. Phàm ai vào xin học, trước hết phải cùng ta đấu nhau một lúc, bất luận là côn quyền gươm giáo cái gì tất phải đánh vào mình ta một cái rồi ta mới nhận dạy cho. Bằng không thì không khi nào ta dạy. Nhà ngươi có ưng theo thế hay không?

Vu Anh đương lúc nghi ngờ trong bụng, cho Lưu đại nương là hạng ngây thơ yếu ớt không đủ dạy mình, nay thấy nói như vậy liền tỏ ý hoan nghênh vô hạn, bèn cười nói mà rằng:
- Nếu người cho phép như thế, khi nào Vu mỗ lại dám trái lời. Vậy xin đại nương đừng chấp trách cho.

Nói đoạn, liền xắn quần áo gọn gàng, đứng ra thủ thế và xin phép Lưu đại Nương để cho quần thảo.
Gác thu vừa tỉnh giấc say
Động xuân dân dã tiếp ngay truyền kỳ
Cõi trần muôn cảnh mê li,
Anh hùng tráng sĩ cũng khi chồn lòng.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 2
Lưỡi dao loang loáng, ba gã học nghề,
Trận gió hiu hiu, một cô theo đạo

Lưu Đại Nương thấy Vu Anh sửa soạn xong rồi, bén khẽ nhún mình tiến lên một bước rồi vỗ tay khẽ bảo Vu Anh:
- Xin cứ hạ thủ đi thôi.

Vu Anh thấy cách đứng của Lưu đại nương ra dáng hẫng hờ cẩu thả, chàng bèn thừa thế dùng miếng "hổ mạnh vồ dê" (mãnh hổ bộc dương), giơ hai tay nhằm thẳng đại nương đánh luôn một cái. Bất đồ chàng vừa nhảy đến nơi, thì vụt một cái đã thấy Lưu đại nương đứng ở sau, giơ tay khẽ phất vào đầu một cái.

Vu Anh biết là võ nghệ của đại nương ghê gớm song chàng không chịu thua ngay, bèn quay ngoắt người lại, dùng thế "hạc lộn trong mây" (Vân trung hạc xiển) xòe hai quyền như đôi cánh hạc, lừa thế đánh vào hai bên nách đại nương. Nhưng không ngờ tay quyền vừa đánh ra, thì Đại nương lại vụt sang phía khác, làm cho chàng lại đánh trật một phen. Kế đó Vu Anh dùng hết khí lực đánh luôn mấy ngón tiếp theo, đều bị đánh văng ra ngoài, không trúng vào đâu hết cả. Vu Anh lúc đó tự biết bản lĩnh tầm thường, không thể nào đọ được một phần trong nghìn vạn, chàng bèn vội vàng chấp tay lạy rạp xuống trước mặt Đại nương mà nói lên rằng:
- Đệ tử thực là ngu dại, trăm lạy sư phụ, xin sư phụ dạy dỗ giúp cho...
Lưu đại nương lắc đầu đáp rằng:
- Không được. Tôi không thể nào mà nhận một người học trò như thế!
Nhà sư nghe nói, quay lại bảo Lưu đại nương rằng:
- Bà lại còn kênh kiệu đùa hắn làm chi! Tôi đã bảo, hắn ta phúc căn cũng hậu, cũng không đến nỗi làm nhục giá trị bà đâu.
Đại nương lúc đó mới mỉm cười bảo Vu Anh đứng dậy. Vu Anh đứng dậy, bất giác thấy trong bụng đã đói. Đoạn rồi thấy nhà sư nói lên rằng:
- Vu Anh, nhà ngươi say rượu đã ba hôm nay. Không ăn uống tí gì, chắc là trong bụng đã đói. Ngươi nên nói với sư phụ ngươi, xin cho ăn uống ngay đi.
Vu Anh nghe nói ngạc nhiên, không ngờ mình mới rượu say tỉnh dậy mà đã cách đến ba hôm. Đương khi ngơ ngẩn nghĩ ngợi, thì thấy nhà sư chạy vào trong nhà, vớ lấy cái túi treo ở trên vách, đeo khoác vào

người, rồi quay ra bảo Vu Anh rằng:
- Thôi, bây giờ ngươi ở lại đây, nên chuyên tâm mà học cho khá, ta phải đi đây...
Vu Anh nhân hỏi:
- Sư phụ lại đi đâu bây giờ, xin cho đệ tử được biết.
Hỏi chưa dứt lời thì nhà sư đã nhảy tót ra ngoài bức tường, rồi vụt chốc biến đi đâu mất. Vu Anh thấy vậy, lắc đầu lè lưỡi cũng cho là một bậc kỳ quái vô cùng.
Được một lát, Lưu đại nương lấy ra hai cái bánh chưng đưa bảo Vu Anh ăn tạm. Vu Anh cầm lấy ngửi xem, thấy bánh vừa nguội vừa khô, song có hương vị dễ chịu, và bụng đương đói meo, bất đắc dĩ cũng phải cầm lấy ăn tạm. Ngờ đâu chàng vừa nuốt trôi xuống cổ họng, thì thấy trong bụng khoan khoái lạ thường, quên cả những cơn đói, say nhọc mệt.
Rồi thấy Lưu đại nương đưa Vu Anh một cái túi vải trắng và dặn rằng:
- Ngươi cầm lấy cái túi này, ra nhặt những bông mai rụng ở trong rừng mai, lấy một túi đầy đem về cho ta. Nhưng cần nhất là phải lấy những cánh hoa không vây lấm đất và không rách nát thì mới dùng được. Nếu lấy không được đầy túi, hay hoặc có một cành hoa rách lấm đất đem về, thì sẽ bị trọng phạt ngay.
Vu Anh nghe nói, nghĩ chừng cả một rừng như thế, làm gì không lấy nổi được một túi con con, chàng bèn hớn hở vâng lời, quay đi lập tức.
Thoạt tiên, Vu Anh đi ra khu vườn gần đó để nhặt, song sờ đến chỗ nào, cũng thấy những hoa không rách thì lấm đất, không sao nhặt được một cái chu toàn. Vu Anh ngơ ngơ ngẩn ngẩn, chợt nghĩ ngay ra, chắc là những chỗ gần đây, đã bị sư phụ lấy hết đi rồi, tất phải đi kiếm chỗ xa thì mới có nhiều hoa tốt. Nghĩ vậy, chàng bèn rảo bước đi mau ra ngoài vườn rậm xa xa để kiếm. Đi chừng vài ba dặm đường, thấy rừng mai càng ngày càng chi chít chen nhau, chàng bèn cúi xuống tìm hoa để nhặt, thì quả nhiên thấy dễ nhặt hơn.
Lúc đó Vu Anh nhân đã tìm được sư phụ để học, trong bụng khẩm nẩm lấy làm vui thích vô cùng. Lại nhân một mình ngồi giữa rừng mai, thấy mùi hương sực nức xông lên, làm cho tinh thần thêm bề khoan khoái, thì chàng lại cũng vui thích chăm chỉ việc làm.
Chàng vừa lang thang đi quanh, vừa cúi nhặt cánh hoa bỏ túi một lúc lâu lâu, thì ước chừng gần được nửa túi. Đương khi lủi thủi một mình, chợt đến một chỗ, thấy có một người gái nhỏ, đương ngồi ngủ gật dưới gốc cây mai, bên cạnh cũng để một cái túi như cái túi của

chàng. Vu Anh nhân rón rén đến gần, thì thấy người con gái ra dáng đương ngủ rất mệt, mà trông đến cái túi hoa thì ước chừng mới được non nửa túi thôi. Chàng nhân lẩn quẩn đứng nhìn kĩ người con gái thấy mình mặc một cái áo chẽn màu lam, dưới mặc cái quần đen xẩm, hai bàn chân nhỏ xíu xỏ vào hai cái giày vải con con; trên đầu quàng một cái khăn lụa xanh xanh, có mấy hàng tua nhủ xuống, và quanh mình lại có nhiều cành hoa mai rơi rụng bám vào. Vu Anh thấy vậy, đoán chắc là người con gái ngồi ngủ ở đó đã lâu. Chàng toan gọi dậy, song lại e chưa từng quen biết bao giờ, bỗng dưng đến gọi thì có điều bất tiện, vì thế nên chàng dùng dằng lại thôi.
Đương khi chàng định quay gót đi ra, thì chợt đâu có một trận gió đánh ào thổi đến, làm cho hoa lá trên cây rụng xuống như trút, rơi cả vào cổ vào mặt người con gái ngủ dưới cây. Người con gái bị hoa lá rơi vào, chợt vùng tỉnh dậy, mở mắt trông thấy Vu Anh thì bỗng có vẻ ngạc nhiên ra mặt. Vu Anh trông mặt người con gái, hóa ra một cái bộ mặt đen sì, hai hàng lông mi cứng như hàng sắt, đôi mắt lóng la lóng lánh như nước mùa thu, cái mũi cao cao trồi lên ở giữa, coi trạc vào độ 15, 16 tuổi.
Người con gái ấy thấy Vu Anh quanh quẩn đứng nhìn, thì chạy vùng ngay đến giật cướp lấy cái túi hoa của Vu Anh, rồi trợn mắt quát mắng lên rằng:
- Thằng bé con này gớm thực! Dám lừa lúc ta ngủ đến đây ăn cắp hoa của ta phải không?
Nói đoạn liền cúi xuống nhặt lấy cái túi hoa để ở dưới đất, toan đổ dồn cả túi hoa của Vu Anh vào đó. Vu Anh thấy vậy, vội chạy đến dằng lại, không cho đổ vào. Người con gái cũng khăng khăng một mực không chịu buông ra, thành thử đôi bên đều ra sức dằng co, làm cho cái túi rách toang, cánh hoa tan nát bay cả ra ngoài. Vu Anh tức bực quá, nhất định không chịu buông ra. Người con gái cũng hằm hằm tức giận, bèn phi quyền đánh thẳng vào mặt Vu Anh. Vu Anh cũng không chịu nhịn, giơ quyền đánh lại. Đoạn rồi đôi bên đều hăng hái đánh nhau, không thiết đến sự nhặt hoa nữa. Đương khi đôi bên đánh nhau kịch liệt, thì bỗng thấy có tiếng lanh lảnh đằng kia đưa đến:
- Này, sư phụ đã đến đây này.
Vu Anh cùng người con gái nghe nói, đều dừng tay lại, quay cổ nhìn ra thì quả thấy Lưu đại nương lửng thửng đi trước, và có một đứa tiểu đồng mặt mũi khôi ngô, trắng trẻo, ước chừng 13, 14 tuổi đi theo phía sau. Người con gái thoạt trông thấy Lưu đại nương, liền chạy ngay đến, vừa thở hồng hộc vừa trỏ vào Vu Anh mà nói lên rằng:

- Dám bẩm sư phụ, thằng bé con này ở đâu, dám lừa lúc đệ tử đương ngủ, lẻn đến lấy trộm một nửa túi hoa. Đệ tử dậy hỏi, lại còn dở bộ hành hung, đem xé tan nát cả túi lẫn hoa ra đó. Dám xin sư phụ xử cho...
Vu Anh cũng ra dáng phẫn uất, đem việc người con gái cướp túi hoa, mách với Lưu đại nương. Lưu đại nương cười bảo hai người rằng:
- Việc này hai ngươi cùng là phải cả. Ta đây hiểu rồi, túi hoa của Hoàng Vân Nhi chỉ có Tiêu Minh Phượng lấy cắp đó thôi.
Nói tới đó Lưu đại nương lại đưa mắt nhìn rừng trừng vào người tiểu đồng theo ở phía sau. Tiểu đồng thấy vậy, nét mặt đỏ bừng lên, không nói nửa lời. Lưu đại nương nhân hỏi tiểu đồng:
- Sao nhà ngươi nhặt hoa được chóng như thế!
Tiểu đồng bị hỏi bức bách, bèn gượng cười đáp rằng:
- Không dám giấu sư phụ, con đi nhặt hoa, thấy sư muội nhặt được đầy túi ngồi ngủ ở dưới gốc cây, con có trót dại lấy một nửa túi hoa, định để trêu đùa sư muội, không ngờ sư muội lại đổ oan cho người khác, vậy tội đó con xin nhận cả.
Lưu đại nương nhân cười bảo Vu Anh cùng người con gái rằng:
- Rõ là đánh nhau vỡ đầu rồi mới nhận họ... Hai người đều là sư huynh sư muội với nhau, các ngươi đã nhận biết hay chưa.
Vu Anh cùng người con gái nghe nói, đều nhìn nhau mủm mỉm cùng cười. Lưu đại nương bèn nói rõ tên họ cho ba người biết nhau. Bấy giờ Vu Anh mới hiểu người con gái đó là sư tỷ thứ hai tên là Hoàng Vân Nhi, còn người tiểu đồng vừa đi ra đây là đại sư huynh tên là Tiêu Minh Phượng, đều là môn đệ của Lưu đại nương cả. Vu Anh nghe biết, bèn làm lễ vái chào hai người, rồi cùng theo Lưu đại nương quay cả trở về.
Khi về tới nhà, Lưu đại nương nhân cười bảo Vu Anh rằng:
- Nhà ngươi tuổi lớn hơn cả, mà nay lại phải làm đàn em tất cả hai người, chắc là trong bụng nhà ngươi không thích phải không?
Vu Anh cười nói ra dáng thản nhiên đáp rằng:
- Sư phụ dạy làm chi thế! Đệ tử tài đức còn kém, dù có hơn tuổi song tuổi trâu tuổi ngựa, đáng kể làm chi....
Lưu đại nương gật đầu tỏ ý khen phải. Đoạn rồi ra vẻ nghiêm nghị quay bảo Tiêu Minh Phượng và Hoàng Vân Nhi rằng:
- Các ngươi rồi thua Vu Anh tất cả, mà rồi sẽ cùng phải nhờ đến Vu Anh giúp đỡ mới xong... Cái đó, sau này rồi các ngươi mới biết.
Tiêu Minh Phượng nghe nói vội quay sang Vu Anh, vái dài một cái, ra dáng cung kính mà rằng:
- Nếu vậy ngày nay Tiêu mỗ hãy xin có lời nói trước với lão ca, để

sau này lão ca lưu tâm giúp đỡ.
Vu Anh khiêm tốn mà rằng:
- Sư huynh bất tất dạy thế! Có điều hiện nay Vu mỗ có chỗ nào chưa hiểu, hãy xin sư huynh chỉ bảo giúp cho thì có.
Nhân đó, Hoàng Vân Nhi bèn nói với Lưu đại nương xin dạy cho ngón võ tay không cướp đao tức là ngón "xích thủ đoạt đao" của nhà quyền thuật.
Lưu đại nương cười cười gật gật mà rằng:
- Con này tính nóng nảy quá, làm chi mà ngươi vội thế? Muốn học thì lấy đao ra đây ta dạy ngay cho cũng được.
Vân Nhi nghe nói mừng khuấy lên vội chạy vào trong, lấy ra hai khẩu đơn đao, trao cho Tiêu Minh Phượng một cái và quay lại bảo Vu Anh rằng:
- Sư đệ sẵn có dao lưng đó, phải đem ra giúp cho chúng tôi một tay, cùng dồn vào đấu với sư phụ để học cái ngón võ này mới được.
Vu Anh nghe nói quay nhìn vào Lưu đại nương, Lưu đại nương cười bảo Vu Anh rằng:
- Được rồi ngươi cứ ra thử xem sao?
Vu Anh bèn rút thanh bội kiếm nhăm nhăm cầm ra tay. Đoạn rồi Lưu đại nương tay không đứng ngay vào giữa, quát bảo mọi người rằng:
- Các người xông vào đánh đi.
Hoàng Vân Nhi nghe đoạn múa ngay đao lên xông thẳng vào chém. Rồi đến Tiêu Minh Phượng cũng múa đao đánh thẳng ngay vào. Lưu đại nương liền đứng thủ thế, xoay làm ba mặt để đỡ. Vu Anh cầm thanh bảo kiếm còn đứng rình chưa vào đánh vội. Chàng thấy Lưu đại nương nhảy lên nhảy xuống, quanh tả sang hữu, chân tay ngoăn ngoắt nhanh nhẹn, làm cho hai ngọn đao của Vân Nhi và Minh Phượng dù tài tình biến hóa tới đâu cũng không thể nào mà phạm vào người được.
Vu Anh thấy vậy, lại càng ngây người đứng nhìn, nhận hết các cách tiến thoái của Lưu đại nương, nhớ lấy vào lòng. Kế thấy hai ngọn đao của hai người kia càng ngày càng bay như biến, loang loáng đánh vào. Rồi thấy Lưu đại nương cũng loang loáng biến theo, tựa như ẩn nấp vào trong bóng đao không thể nào mà ra được, Vu Anh thừa thế bèn múa bảo kiếm xông vào cùng đánh.
Chàng dùng lối đánh "Liên hoàn bát quái", trong lúc bình tĩnh thì vững vàng như núi như non, mà lúc hoạt động thì nhanh biến như hùm như hổ, mắt liếc tới đâu là ngọn kiếm đã bay theo tới đó. Lưu đại nương thấy vậy cũng tỏ ý vui mừng ngầm khen Vu Anh là khá.
Đương khi đó, chợt thấy đao pháp của Tiêu Minh Phượng biến khác,

múa vù vù như gió chạy mây bay, nhằm các nơi yếu phạm đánh ngay vào. Rồi đao pháp của Hoàng Vân Nhi cũng đổi khác, dùng đến toàn lực chú ý để đánh Đại nương.
Đại nương lúc đó bỗng quát lên một tiếng:
- Các người hãy nhìn đây...
Vu Anh nghe nói liền lưu tâm chú ý nhìn. Thấy sư phụ giơ hai tay như hai cái cánh, vẫy một cái rất mạnh, bốc hẳn người lên cao khỏi mặt đất ước chừng hơn trượng, rồi thấy xoay tít ở trên không một lúc rồi từ từ liệng xuống. Tiêu Minh Phượng cùng Hoàng Vân Nhi bèn châu đao vào giơ lên đón đánh. Ngờ đâu trong nháy mắt bỗng thấy Lưu đại nương thét lên một tiếng và đứng xuống mặt đất thì hai thanh đao của Minh Phượng và của Vân Nhi đều đã vào tay Đại nương. Vu Anh đương choáng người kinh ngạc thì chợt thấy Lưu đại nương đã sấn đến bên mình, đá một cái vào giữa tay phải, làm cho thanh kiếm đang cầm trong tay bỗng rơi đến choang xuống đất.
Ba người thấy vậy, nửa mừng nửa sợ, bèn cùng nhau chạy đến cúi rạp xuống vái lạy Đại nương. Đại nương bảo ba người dậy, rồi đem các môn thuật dẫn dụ cho cả ba người cùng nghe, Vu Anh vì lúc trước đã để tâm nhìn kỹ nên bấy giờ nghe sư phụ nói đến đâu thì hiểu ngay đến đó. Duy Minh Phượng cùng Vân Nhi thì còn có chỗ lờ mờ chưa hiểu, nên thỉnh thoảng lại phải gặng hỏi kỹ càng, để sau dần dần luyện tập.
Lưu đại nương dạy bảo một lúc, rồi quay vào nhà trong, mặc cho ba người đồ đệ ở đó trò chuyện với nhau. Bấy giờ nhân lúc rỗi rãi, Tiêu Minh Phượng bèn hỏi đến tung tích Vu Anh. Vu Anh cũng đem chuyện hôm trước thuật lại cho nghe.
Tiêu Minh Phượng nghe nói đến chỗ ở nhà đá, thì lắc đầu lè lưỡi mà rằng:
- Lại cái nhà tù ấy, thì thực là khổ người vô hạn... năm trước tôi đã ở đó mất 7 ngày trời, đói đã gần chết, rồi mới được con ma rượu đưa vào trong động Lưu Xuân.
Vu Anh vội hỏi:
- Con ma rượu là thế nào?
Minh Phượng rụt cổ lại một cái, rồi khẽ cười mà rằng:
- Khốn khổ, còn có ai nữa ! Chính là ông sư đen mặt, chớ còn ai... Bọn mình cứ mỗi ngày phải nhặt ít hoa, là nhặt về nấu rượu cho ông ta đó. Năm trước tôi uống có một hớp rượu, say đến ba ngày mới tỉnh, thế mà sư đệ uống đến ba hớp cũng chỉ say có ba ngày, không trách sư phụ bảo là sư đệ sau sẽ hơn tôi.
Hoàng Vân Nhi đứng đó, cũng nói tiếp lên rằng:

- Duy có một mình tôi, tôi chưa vào nhà đá đó lần nào, không biết ở đấy có những cái gì?
Minh Phượng liền hỏi:
- Thế sư muội đi lối nào mà đến được đây.
Vân Nhi cười khì một tiếng, mà rằng:
- Tôi không cần phải nói với các người làm chi...
Minh Phượng gật gật mà rằng:
- Ngươi không nói thì chớ, chúng tôi cũng không cần hỏi làm chi. Duy có sư phụ ta, đối với ông sư ấy thế nào, các người có biết hay không?
Vân Nhi lắc đầu đáp rằng:
- Sư huynh biết, thì nói nghe, tôi đây không hiểu gì cả.
Minh Phượng cười bảo Vân Nhi rằng:
- Tôi nói cũng không khó gì, nhưng trước hết sư muội hãy bảo cho tôi biết, còn lối nào đi được vào Lưu Xuân động đây đã...
Vân Nhi lắc đầu mà rằng:
- Tôi không bị sư huynh lừa nữa ? Sư huynh không nói thì thôi.
Minh Phượng nghe nói, thề sống thề chết, thế nào cũng sẽ nói ra.
Song Vân Nhi nhất định không tin và cũng không chịu nói câu gì nữa.
Vu Anh thấy hai người thề bồi cãi cọ nhau hoài, bèn cười bảo hai người rằng:
- Tôi có một cách này rất là công bằng, không biết hai sư tỷ, sư huynh có ưng hay không?
Minh Phượng cùng Vân Nhi nghe nói, vội vàng châu lại hỏi, xem ý kiến thế nào.
Vu Anh ung dung bảo hai người rằng:
- Bây giờ trước hết hai người hãy đem câu chuyện của hai người biết, nói riêng với Vu mỗ trước, đoạn rồi Vu mỗ sẽ ở giữa, đem câu chuyện của người nọ nói cho người kia nghe. Như thế có ổn hay không?
Minh phượng cười rằng:
- Làm thế thì rất tiện, nhưng có điều chỉ anh là lợi nhất, anh ở giữa mà được nghe chuyện tất cả đôi bên...
Vu Anh cũng cười nói mà rằng:
- Cái đó có gì là thiệt, sáng mai tôi xin nhặt đền mỗi người một túi hoa là cùng...
Hai người nghe nói đều thích chí ưng lời lập tức. Hoàng Vân Nhi bèn bảo Tiêu Minh Phượng hãy tránh ra một nơi, để thuật chuyện mình trước cho Vu Anh nghe. Minh Phượng cũng ưng lời tránh ra một chỗ.
Vân Nhi bèn ung dung đem chuyện của mình thuật với Vu Anh:

Hoàng Vân Nhi nguyên là người ở Nguyên huyện thuộc tỉnh Giang Nam, nhà ở giữa thôn Tiếp Nguyên, phía ngoài thành huyện. Phụ thân Vân Nhi tên là Hoàng Quốc Trung, nguyên là một ông tú tài học cổ. Vợ Quốc Trung là bà Từ Thị, vốn là một người đàn bà tài đảm chất phác ở đám hương thôn. Quốc Trung nhà tuy nghèo túng song nhờ có cái chân tú tài xuất thân, bèn mở một trường tư ở ngay giữa làng, gõ đầu bọn trẻ kiếm ăn, gia đình cũng không đến nỗi quẫn bách cho lắm.
Quốc Trung tuổi ngoại 50, chỉ được một mụn con gái tức là Vân Nhi, nên hết lòng yêu quí, muốn dạy cho sách vở học hành, để sau này kế nghiệp thay chức con trai. Ngờ đâu năm Vân Nhi lên 7, lên 8 tuổi, Quốc Trung bắt đầu đem sách vở ra dạy, thì Vân Nhi uể oải biếng lười không chịu học tập. Ngoài ra Vân Nhi lại còn lêu lổng chơi nghịch, thường hay gây sự đánh nhau với bọn học trò trong lớp. Quốc Trung đã mấy phen đánh đập đe nẹt, rút cục cũng chẳng ăn thua.
Quốc Trung tức giận vô cùng, bèn trao cho Từ Thị, bắt Vân Nhi nhốt trong nhà và ép cho phải tập các nghề khâu vá. Hay đâu trời đã phú tính cho Vân Nhi, vác ngay hòn đá nặng ba bốn mươi cân thì nhẹ nhàng, chứ cầm đến cái kim thì lại nặng nề khó nhọc, không sao mà cầm lên nổi. Nhân thế chỉ trong ít bữa, Vân Nhi lại yêu cầu với Quốc Trung, thà cho đi học chữ còn dễ chịu hơn, chứ nghề khâu vá quyết không thể nào mà học được nữa.
Tới năm đó, Vân Nhi đã 13 tuổi, Quốc Trung nghĩ chừng không tiện cho ra ngoài trường học lẫn với đám con trai, nên lại bắt Vân Nhi ở luôn trong nhà và ra bài cho học. Vân Nhi lại khổ tâm học tập trong mấy tháng trời, ai ngờ rút cục lại không được một chữ nào cả. Quốc Trung thấy vậy, lấy làm nãn chí, không mong gì cho Vân Nhi học được thành tài. Từ đó đâm ra chán nản bỏ liều, không muốn rèn cặp chăm nom như trước.
Vân Nhi thừa được cơ hội đó, lại được phóng túng tự do, tha hồ chơi bời nghịch ngợm với lũ trẻ con quanh nhà, khi thì leo trèo lên các ngọn cây bắt chim chuột, khi thì lặn lội xuống các ao hồ, mò tôm, mò cá, không còn kiêng nể điều chi.
Một hôm, Vân Nhi cùng tụi trẻ con hàng xóm đương chơi nghịch với nhau, không biết vì một việc gì, Vân Nhi bất bình với một đứa con nhà họ Vương cũng ở gần đó, hai bên đâm ra sinh sự cãi nhau, rồi đến đánh nhau loạn xạ cả lên. Vân Nhi vốn có sức lực lạ thường, các trẻ khác đều đã biết cả, nên chúng đều chạy tránh, không một đứa nào dám bén gần. Duy đứa bé con nhà họ Vương, cũng vì cậy gần

nhà, không sợ Vân Nhi, nên cứ cố sức hăng hái để cùng Vân Nhi chống cự. Vân Nhi lúc đó máu nóng nổi lên, nhân thấy bên đường có sẵn những đá vụn bèn nhặt ngay một miếng, ném cho thằng bé họ Vương một cái rất mạnh. Bất đồ hòn đá ném ra lại trúng ngay vào chỗ thái dương thằng bé, toạc ra một miếng, máu chảy tuôn ra, rồi thằng bé ngã lăn ra đất, Vân Nhi thấy vậy kinh sợ hoảng hồn, e trở về nhà tất bị Quốc Trung đánh đập bèn cắm đầu cắm cổ chạy trốn thẳng.

Nàng chạy đi được một lúc lâu lâu thì trời sa sẫm tối, mà hai chân đã mỏi cuồng, trông sau trông trước không thấy có một xóm làng nào ở đó, bất đắc dĩ phải ngồi xuống bên bờ ruộng ở giữa cánh đồng để ngủ.

Nghỉ ngơi một lúc nàng đã yên định tinh thần, bấy giờ chợt mà nghĩ lại, muốn quay trở về nhà nhưng lại quên lạc mất đường, không biết lối nào mà về được nữa. Vơ vẩn hồi lâu, trời cũng ngày càng tối mãi, lại nhìn bốn bên chỉ thấy đồng không mông quạnh xen lẫn những đám tha ma thỉnh thoảng nổi lên trận gió vù vù, pha với tiếng giun kêu dế khóc quanh mình, làm cho Vân Nhi bỗng phải chờn lòng kinh sợ đến nổi cất tiếng khóc lên rưng rức.

Đương khi nức nở than khóc, chợt đâu có một người đàn bà đi đến, nắm lấy tay Vân Nhi dỗ dành và hỏi gạn đầu đuôi. Vân Nhi gạt hàng nước mắt đem hết chuyện mình thuật cho người đàn bà ấy nghe.

Người đàn bà nghe đoạn, cười bảo Vân Nhi rằng:

- Nếu vậy bây giờ ta đưa em về, em có bằng lòng hay không?

Vân Nhi nghe nói tưởng là người đó bảo đưa cho trở về nhà nên lấy làm mừng rỡ ưng thuận ngay. Người đàn bà bèn bảo Vân Nhi nhắm mắt lại và nắm vào vạt áo bà. Vân Nhi vâng lời, vừa mới bám vào vạt áo bà, thì chợt thấy người nhè nhẹ bốc lên, chân không còn dính ở mặt đất, rồi kế thấy bên tai vù vù vụt vụt, tựa như mình đã bay bổng trên không. Vân Nhi kinh sợ hoảng hồn nắm chặt lấy vạt áo người kia không dám hững hờ và mắt thì cứ nhắm nghiền cả lại.

Chỉ trong chốc lát, bỗng thấy hai chân đã đặt lên mặt đất, rồi thấy người đàn bà nói lên rằng:

- Đã đến đây rồi...

Vân Nhi mở mắt ra nhìn, lại thấy mình ở giữa cánh đồng hoang, không có cửa nhà chi cả. Ngơ ngác nhìn quanh, chỉ thấy sau mình có một tòa miếu cổ nhác trông lờ mờ hình như tòa miếu đổ nát đã lâu.

Vân Nhi bèn bảo người đàn bà kia rằng:

- Bà lầm mất rồi. Bà đưa đến đây có phải là nhà tôi đâu!

Người đàn bà cười mà đáp rằng:

- Em không hiểu lúc nãy ta nói... Ta nói là đưa em về nhà ta chớ có phải đưa về nhà em đâu...
Vân Nhi ngơ ngẩn một lúc rồi hỏi:
- Vậy bà đưa tôi về nhà bà để làm gì?
Người đàn bà ra dáng vui cười mà rằng:
- Ta đưa em về, thu em làm đồ đệ để dạy bản lĩnh cho em, em có ưng ý hay không?
Vân Nhi nghe nói vui mừng vô hạn, vội thụp ngay xuống đất lạy người đàn bà bốn lạy, và nói lên rằng:
- Nếu vậy thực là may quá, con xin tình nguyện bái ngài làm sư phụ từ đây...
Người đàn bà thấy vậy tỏ ý vui mừng, bèn dắt Vân Nhi đi về phía sau tòa miếu cổ, đến một cái miệng giếng con thì níu lấy Vân Nhi rồi nhảy ngay xuống giếng. Vào tới trong giếng, Vân Nhi lại càng kinh sợ, thấy đáy giếng hun hút rất sâu, không có nước mà mình thì bị người đàn bà cập vào nách, cứ bằng bẵng tụt xuống, hình như xuống tận âm ty. Được một lát xuống tới mặt đất, thì thấy chính là Lưu Xuân động hiện ở ngày nay, mà người đàn bà đó tức là Lưu đại nương sư phụ hiện thời, nàng bèn lưu lại ở đó học tập. Từ khi đến đó tới nay, vì trong động không có xuân thu thay đổi, nên không biết là được bao lâu, song cứ nghe như lời sư phụ nói, thì mới đâu vừa được 2 năm.
Vu Anh lúc đó nghe rõ đầu đuôi câu chuyện của Vân Nhi, bèn hỏi lên rằng:
- Vậy cái giếng ấy hiện ở chỗ nào, sư tỷ có nhớ hay không.
Vân Nhi đáp:
- Cái giếng ấy hiện ở phía sau nhà, chỗ bên cạnh cây to, có một cái hang lớn, tức là chỗ cái giếng đi xuống đó.
Vu Anh gật gật tươi cười và bảo Vân Nhi:
- Bây giờ đến lượt đại sư huynh nói chuyện, xin nhị sư tỷ ra chỗ khác để cho đại sư huynh vào đây...
Vân Nhi nghe nói, liền chạy ra ngoài và gọi Tiêu Minh Phượng vào nói chuyện.
Minh Phượng vào tới nơi, vội hỏi Vu Anh:
- Thế nào, chuyện của nhị sư muội thế nào?
Vu Anh cười đáp rằng:
- Để đại sư huynh thuật chuyện ra trước, rồi tôi xin nói cho nghe. Sư huynh đi đâu mà vội !
Tiêu Minh Phượng cũng cười nói mà rằng:
- Chuyện tôi thì còn dài lắm, sư đệ có nghe tất phải ngồi lâu một tí, chớ không hấp tấp vội vàng như thế đâu!

Vu Anh cũng vui lòng ưng thuận mà rằng:
- Xin sư huynh cứ nói, tôi xin lắng tai nghe kỹ từng câu...
Minh Phượng gật gật, cười cười rồi từ từ đem hết chuyện mình thuật kỹ rõ ràng cho Vu Anh được biết.

Trời xa, đất cũng xa vời.
Động Lưu Xuân đó, phải nơi hữu tình
Anh em trò chuyện đinh ninh.
Biết đâu những cuộc tung hoành về sau.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 3
Gặp kỳ nhân, anh liều nên nghiệp lớn,
Thấy sắc đẹp thầy sãi nổi lòng gian.

Trước đây vào khoảng mấy chục năm, ở đất Lật Dương thuộc tỉnh Giang Tô, có một người tên là Trần Nhị Lang vốn là một tay du đãng hoang dâm, khắp vùng ai ai cũng khiếp. Một hôm, Nhị Lang đương đi chơi lững thững ở phía ngoài thành, chợt đến một chỗ, thấy có một đám đông người đương đứng vây bọc với nhau. Nhị Lang len vào để xem, thì thấy giữa đám đông người, có một người ăn mặc ra dáng đạo sĩ, đương nằm rên rĩ ở trên mặt đất.

Hắn ta vào sát tận nơi, nhìn kỹ người đạo sĩ đó, thấy nét mặt hơi hơi có vẻ hung ác, hai hàng lông mi rậm như hai cái chổi, hai mắt xếch lên đến gần thái dương, dưới cái mũi là một hàng ria cứng, sắc mặt vàng bủng vàng beo, như người ngã nước. Bên cạnh đạo nhân có để một cái tráp con và một cái bao da vàng, trong đựng thanh kiếm, mũi kiếm thò ra sáng loáng như là ánh điện, nhác trông cũng biết là thanh bảo kiếm lạ lùng. Nhị Lang thấy vậy, đoán chắc đạo nhân đó cũng là một bậc kỳ dị chi đây, nhưng không biết bị bệnh tật gì mà lại nằm rên giữa đường như vậy.

Chàng nghĩ tới đó, trong lòng bỗng thấy bổi hổi bồi hồi, bèn cố len lỏi

đến bên cạnh đạo nhân, cúi xuống se sẽ hỏi rằng:
- Dám thưa đạo trưởng, có phải đạo trưởng bị yếu hay không?
Đạo nhân đương nhắm mắt rên rĩ, nghe tiếng hỏi thì mở mắt ra nhìn Trần Nhị Lang một cái, rồi đáp lại bằng một cái gật đầu.
Nhị Lang bèn quay ra bảo những người đứng xem rằng:
- Các ngài, có ai rỗi, xin làm phúc đỡ đạo trưởng này về nhà tôi để tôi phục thuốc cho ông ta...

Bọn người quanh đó phần nhiều đều biết Nhị Lang là người vô đạo nay thấy chàng ta bỗng phát mối từ tâm như vậy thì ai cũng phải lấy làm ngạc nhiên không hiểu. Đoạn rồi trong bọn đó có một người đứng lên để cùng Nhị Lang vực người đạo nhân ấy về. Nhị Lang bèn đeo ngay cái tráp của đạo nhân lên vai, một tay cầm cái bảo kiếm và một tay cùng người kia nâng đạo nhân lên đưa thẳng về nhà.

Khi về tới nhà Nhị Lang cảm tạ và người kia rời đi, Nhị Lang đưa đạo nhân đặt vào nằm ở trong buồng tử tế rồi mới mời thầy về bắt mạch xem bệnh. Thầy thuốc xem xong quay ra bảo Nhị Lang là bệnh tình của đạo nhân không thể chữa được, chỉ nên liệu lí mà chôn thì hơn. Người nhà Nhị Lang thấy vậy thảy đều cười chàng là người ngu ngốc, bỗng dưng rước ngay cái nợ về nhà, tạo ra thiệt hại và vô ích cho mình. Nhưng Nhị Lang thấy vậy lại càng săn sóc hầu hạ đạo nhân, mặc cho người nhà cười nhạo.
Buổi chiều hôm ấy, Nhị Lang thấy bệnh tình đạo nhân lại càng trầm trọng, chàng bèn khẽ đến mơn man hỏi đạo nhân rằng:
- Đạo trưởng nghe trong mình có thể qua đỡ được không? Nếu khi vạn nhất mà có số hệ thế nào thì các việc về sau, xin ngài cứ để tôi lo liệu. Quê quán ngài ở đâu, xin cho tôi biết để sau này tôi sẽ đưa về an táng tận nơi.
Đạo nhân nghe mấy câu đó, bỗng dàn dụa hai hàng nước mắt, cất cái giọng run run, bảo Nhị Lang rằng:
- Tôi chẳng may gặp lúc vận cùng, được ông cứu vớt thế này thực là ơn bằng trời đất. Song tôi xét mình tôi, vì bị quân thù đánh nội thương, không còn thuốc nào mà chữa được nữa.
Đạo nhân vừa nói tới đó, Nhị Lang ngạc nhiên hỏi rằng:
- Đạo trưởng bị ai hạ độc thủ mà nguy tới thế?
Đạo nhân lặng lẽ hồi lâu, đưa mắt nhìn Nhị Lang ra vẻ buồn bã, rồi thở dài mà rằng:

- Thực là đáng tiếc ? Lẽ ra là hữu duyên, mà lại hóa ra vô duyên !!!
Nhị Lang vốn là tay tinh ranh ma mãnh, càng nghe đạo nhân nói, lại càng tỏ ý kinh ngạc, nghi ngờ, vội vàng quì ngay xuống trước chỗ đạo nhân nằm rồi cung kính mà rằng:
- Nếu đạo trưởng nói tên họ cừu nhân cho tôi biết, tôi xin vì người tìm cách báo thù lập tức...
Đạo nhân lắc đầu cười gằn một tiếng mà rằng:
- Anh không thể nào làm nổi. Duy khi tôi chết đi thì cái tráp này và thanh kiếm này, tôi xin lưu lại cho anh, anh nên cẩn thận giữ gìn, cố làm lấy điều tử tế, tự khắc sẽ được sung sướng một đời. Nhưng nếu đem tâm làm điều tàn ác thì tất là lại gặp ác báo đến ngay, không thể nào tránh được. Còn việc báo thù cho tôi thì sau khi anh chết đi rồi, người nào nhận được thanh kiếm của tôi tức là người ấy báo thù được, bây giờ chưa cần nói đến làm chi...
Nhị Lang nghe tới đó, trong bụng mừng rỡ vô cùng song không dám tỏ ra, bèn trân trọng hỏi lại đạo nhân rằng:
- Vậy đạo trưởng là ai và cừu nhân là người nào, cũng xin đạo trưởng cho đệ tử rõ, dù không báo được thù kia song cũng biết đường để mà bảo cho người khác...
Đạo trưởng gật đầu đáp rằng:
- Anh nói câu đó thì rất phải... Nhưng chẳng hay anh có nghe thấy cái tên Đổng Khánh Đăng trong đám giang hồ bao giờ hay không?
Nhị Lang gật đầu đáp rằng:
- Có tôi có nghe tên người ấy đã lâu... Nghe nói người ấy bản lĩnh giỏi tuyệt hơn người mà lại tinh thông pháp thuật; họ vẫn thường gọi là Thần linh báo hay là Hồ yêu dị nhân có phải hay không?
Đạo nhân thở dài gật đầu mà rằng:
- Người ấy chính là tôi đó.
Nhị Lang nghe tới đó có ý kinh ngạc mà rằng:
- Nếu vậy bản lĩnh của sư phụ như thế cũng còn bị người ám hại được sao?
Khánh Đăng trừng mặt nói to lên rằng:
- Anh phải biết, ở đời thiếu gì người tài giỏi hơn mình, tôi đây đã thấm vào đâu. Anh nên hiểu rằng những tay tài nghệ càng cao, lại càng dễ xảy ra cái họa sát thân... Ngay như tôi đây giữ gìn trai giới đã đến 3 chục năm trời, thế mà chỉ vì một bước sai lầm cũng đến nguy cho tính mệnh, gây nên câu chuyện ngày nay...
Khánh Đăng nói tới đó thì bỗng ọe lên một tiếng, thổ ra một ít máu tươi rồi chân tay múa rối cả lên như người điên dại.
Nhị Lang hỏi vội lên rằng:

- Vậy còn tên họ cừu nhân là gì, sư phụ chưa cho tôi biết?
Đổng Khánh Đăng lại trợn mắt lên nói rằng:
- Trịnh Châu Tiêu Thất...
Nói tới đó thì Khánh Đăng nấc lên một tiếng rồi lìm lịm tắt hơi không thở. Trần Nhị Lang không biết Trịnh Châu Tiêu Thất song cũng nhớ chặt bốn chữ đó vào lòng, đoạn rồi đem thi thể của Khánh Đăng thuê người mua sắm áo quan cho đi mai táng.
Công việc mai táng xong rồi, Nhị Lang mở tráp của Khánh Đăng ra coi, thấy trong có mấy quyển sách nát toàn là dạy về pháp thuật rất hay. Nhị Lang xem thấy, vui mừng vô hạn, từ đó bèn đóng cửa ở nhà, tĩnh tâm theo sách luyện tập, nửa năm không bước ra ngoài. Sau khi thuộc hết các món phù phép, chàng quên bẳng đi những lời Khánh Đăng đã dặn, bèn lập tâm thí nghiệm pháp thuật để sẽ thi hành. Một hôm Nhị Lang ngồi trong nhà kín, đầu bỏ xỏa tóc tay cầm thanh bảo kiếm, chân đạp Thiên cương, vẽ bùa bắt quyết làm suốt đêm để thử. Đến sáng ngày ra, chàng đi ra ngoài dò xem tin tức thì thấy nhân dân trong thành đều nhao nhao kháo nhau thuật những câu chuyện ly kỳ xảy ra đêm trước.
Có một lúc chàng đi tới một ngôi hàng nước kia, vào ngồi uống nước, chợt thấy trong đó cũng có hai người đương ngồi nói chuyện với nhau.
Nhị Lang lắng tai nghe, thấy một người nọ nói:
- Quái lạ, anh tưởng Lưu tiên sinh bị chết tối hôm qua thì còn trời đất nào nữa! Ông ta là một tay tấm thân trung trực có tiếng ở đất Lật Dương xưa nay, rất là ghét bỏ những tụi gian tham... Vậy mà hôm qua bỗng dưng bạo bệnh chết ngay, thực là kỳ quái! Nghe nói ông ta đi ngủ vẫn còn như thường, sau kêu nhức đầu một lúc rồi thì phát ra điên cuồng, cắn lưỡi tự tử. Thế là trước sau chỉ trong độ nửa trống canh, mà chết ngay lập tức không sao cứu gỡ cho được...
Một người kia gật gật mà rằng:
- Thấy nói ông ta nằm xuống rồi, thì người sưng trướng hẳn lên. Hay là có đứa nào phản trắc gì cũng nên... Nếu mình mà tóm được những đứa ấy, thì gọi là đánh cho nó một trận, cho nó biết tay...
Trần Nhị Lang nghe tới đó, mỉm mỉm cười thầm một mình, rồi trong mồm lẩm nhẩm đọc mấy câu thần chú và quát lên một tiếng mau. Thì liền đó thấy một người trong đám hai người kia bỗng dưng kêu ngay lên, sắc mặt biến đi tái mét và ở phía dưới quần thấy máu chảy như suối, ngã vật ngay ra. Anh chàng cùng ngồi đấy thấy vậy cả kinh, vội vàng cùng bọn nhà hàng lột quần người nọ ra xem, thì thấy cái dương vật bị ai đã thiến mất rồi, hàng máu vẫn còn chảy ra lênh láng.

Trần Nhị Lang biết vậy, lặng lẽ đứng dậy quay đi.
Đoạn rồi bọn nọ khiêng người kia về trả tận nhà, thì thấy trong nhà người kia cũng đương xôn xao nhớn nhác về chuyện người vợ đương ngồi rửa bát ở cửa bếp, bỗng thấy có một cái dương vật máu me đầm đìa vất vào làm cho người vợ hoảng hồn kêu gào ầm ĩ cả lên. Khi đó bọn nọ khiêng người chồng về, mới biết cái dương vật kia chính là của chồng mình đã bị ma quỷ nào cắt ném vô nhà. Mọi người thấy vậy đều lấy làm kỳ dị, kinh hoàng, cho là trong thành Lật Dương tất có tai biến đến nơi.
Rồi đó, khắp cả trong thành Lật Dương, nhà thì tiền của tự nhiên biến mất, nhà thì ốm đau lộn xộn, không một lúc nào là không có chuyện lạ xảy ra, khiến cho suốt lượt mọi người, thảy đều nhớn nha nhớn nhác, không biết kêu nài vào đâu cho được.
Thế mà trong đó riêng một nhà Trần Nhị Lang thủy chung không xảy ra việc gì, mà lại càng ngày càng giàu có thêm. Rồi thấy Nhị Lang tậu nhà tậu ruộng, nuôi thêm đầy tớ người nhà, không một cái gì là không sang trọng xa hoa hơn trước. Nhiều người thấy vậy cũng hơi có ý nghi ngờ, song không ai dám đường đột hỏi đến Nhị Lang. Bởi thế Nhị Lang lại càng tung hoành làm tợn, không còn kiêng nể việc chi.
Trong vùng có một chàng tú tài họ Tiền vốn là một tay hay chữ và lại bướng bỉnh xưa nay. Tiền tú tài nghe thấy tình hình như vậy, đoán chắc là chỉ tại Nhị Lang, nhân nói với mọi người rằng:
- Trần Nhị Lang nguyên là một thằng vô lại, nay bỗng phú quý như vậy, mà trong thành thì mọi người đều bị thiệt hại, vậy chắc là hắn mới học được các trò yêu quái để hãm hại người ta. Các người trong thành, nếu ai có muốn phát giác ra hắn, thì xin cứ theo tôi, tức khắc tôi có cách.
Mọi người nghe nói, cũng cho là phải, song không ai dám cả quyết đi theo. Tiền tú tài lấy làm tức bực, bèn hằm hằm quay về đóng cửa kín lại, định viết một bức cáo trạng toan để tố giác Nhị Lang. Ngờ đâu chàng vừa tới nhà, đã thấy người nhà chạy vào báo:
- Có người nhà Trần Nhị Lang đưa đồ lễ đến, xin vào để chào. Hiện có cái đơn đồ lễ đã đưa vào đây.
Tiền tú tài cười nhạt một tiếng, cất lấy đơn xem, thấy trong đó kê có: 30 lạng vàng, một đôi ngọc bích, ngoài còn lợn dê gấm vóc, tất cả giá tới mấy nghìn. Chàng xem xong nổi giận đùng đùng xé ngay đơn đi rồi chạy thốc ra cửa, mắng tát vào mặt người nhà Trần Nhị Lang mà đuổi cổ về không thèm nhận lễ. Đoạn rồi chàng quay vào phòng lấy giấy mực, viết bức cáo trạng, nhất định tố cáo không tha.

Chàng vừa thảo xong bản cáo trạng thì trời vừa tối, bèn ăn cơm xong rồi lại đem ra viết lại cẩn thận một lượt, định để sáng mai rồi sẽ đi trình. Không ngờ tối hôm ấy đương khi ngồi viết thì bỗng có một trận cuồng phong đưa tới, thổi tắt cả đèn. Tiền tú tài bên gọi người nhà châm đèn lên để viết. Nhưng khi người nhà mang đuốc lửa lên, thì thấy Tiền tú tài đã nằm vật ra đó, bất tỉnh nhân sự, xúm vào kêu gọi cũng chẳng ăn thua. Tin đó đưa ra đến ngoài, từ đấy nội thành Lật Dương, không hề một ai dám đá động đến ba chữ tên Trần Nhị Lang nữa. Nhị Lang vì đó lại càng phóng túng tự do, không còn nể kiêng chi nữa.

Cách đó ít lâu, một hôm ngay vào ngày ăn tiệc thọ 30 tuổi của Trần Nhị Lang, Nhị Lang cao hứng, mở tiệc linh đình, mời đãi khắp các anh em thân thích và các người nha dịch trong thành. Đương khi ăn uống rậm rịch thì chợt thấy người nhà cầm cái danh thiếp đưa vào. Trần Nhị Lang cầm danh thiếp xem xong, bỗng nét mặt biến khác hẳn đi, làm cho mọi người ngồi đó cũng đều kinh ngạc không hiểu chuyện gì.

Trong đó có một người họ Kim hiện làm hộ dinh ở trong huyện cũng ngồi dự tiệc, thấy Nhị Lang như vậy, bèn giật lấy cái danh thiếp xem, rồi cười sằng sặc mà nói lên rằng:

- Tôi tưởng là cái gì mà Nhị Lang hoảng hốt không yên. Té ra cái danh thiếp của anh Tiêu Thất ở Trịnh Châu thì có gì làm lạ. Anh này là một anh đứa du côn trong đám giang hồ, hôm nay thấy nhà ta đây có việc vui mừng, chắc là hắn đến yêu cầu bữa chén chứ gì. Nhị ca cứ bảo người nhà lấy cho hắn một ít cơm rượu và năm lạng bạc, rồi đuổi hắn đi, thế là rảnh chuyện.

Trần Nhị Lang nghe nói, nghĩ bụng: Xử thế chưa chắc đã xong, song cũng gượng theo lời Kim bộ dịch, gọi tên người nhà cầm danh thiếp đến, quát mắng lên rằng:

- Bây ngu xuẩn quá! Những hạng đến xin ăn uống này, mày cũng nhận danh thiếp của chúng làm chi! Muốn sống cho nó cái gì rồi tống cổ đi ngay lập tức, không ông lột xác ra bây giờ...

Tên người nhà bị mắng, tức giận nổ ruột, định ra đánh cho Tiêu Thất một mẻ cho bõ. Ngờ đâu vừa mới quay ra thì đã thấy Tiêu Thất khoát tay dỏng dạc đi vào gần đến đại sảnh. Tên người nhà trông thấy, bèn giơ tay chắn lại, hầm hầm quát lên rằng:

- Anh này lạ thiệt! Ai cho phép vào đây, mà cứ sân sân đi vào như thế?

Tiêu Thất lẳng lặng không nói không rằng, giơ tay lên sẽ đẩy một cái thì tên người nhà Nhị Lang bỗng bị ngã bắn ngay ra thực xa, kêu gào

ầm ĩ cả lên. Các người đương ngồi dự tiệc, nghe thấy tiếng kêu đều ngẩng cổ nhìn ra thì thấy phía ngoài có một người lửng thửng tiến lên.
Người này mình cao tám thước, mi dài mắt đẹp, dáng mặt xương xương, phía môi trên và phía môi dưới đều có để hai hàng râu thưa thớt. Người mình mặc cái áo bào rộng sắc vàng, ngoài thắt cái giây lưng lụa màu đen, chân đi đôi giày da bò, đầu đội cái khăn xéo, bên cạnh mái tóc cài một bông hoa đào vẫn còn tươi cười ngậm nhị, nhác trông ra dáng phong lưu phong nhã vô cùng.
Độc giả xem tới đây, không khỏi sốt sắng cùng muốn hỏi ngay lập tức. Vậy xin đem nguyên ủy người ấy giới thiệu ra đây để độc giả chư tôn cùng biết:
- Nguyên trước đây về hạt Trịnh Châu có một tòa cổ miếu tên là Thiết Phật Tự, là một ngôi chùa thiêng liêng có tiếng, khách thập phương hằng ngày đến lễ rất đông. Sư phụ tu ở chùa ấy tên là Đổng Khánh Đăng, tức là người đạo sĩ bị chết ở nhà Trần Nhị Lang hồi trước. Đổng Khánh Đăng hồi lên 7 tuổi học đạo ở núi Mao sơn, đến năm 29 tuổi thì các phép tinh thông, bèn đi ngao du bốn bể, làm bùa làm thuốc cứu chữa nhân gian, rất được người đời khen phục.
Một hôm, Đổng Khánh Đăng đi qua chùa Thiết Phật thì trời vừa tối, chàng bèn vào chùa xin trọ ở đó. Bấy giờ nhà sư coi chùa đó tên là Đổng Nhất Thanh, lại là một nhà sư hổ mang xuất thế, chỉ chuyên chứa chấp gái đẹp trong chùa, tha hồ thỏa lòng tư dục, không thiết đến đạo đức tu hành. Khánh Đăng tới nơi xem biết tình hình như vậy, bèn giết ngay Đổng Nhất Thanh, đi thu phục các sư chú bác trong chùa, rồi đóng luôn trụ trì ở đó.
Sau khi đã chiếm ngôi chùa, Khánh Đăng bèn gia tăng khuyến hóa thập phương và xuất thêm tiền của, sửa lại ngôi chùa rất là chững chạc. Từ đó, các khách thập phương đem lòng tín nhiệm hằng năm đến lễ rất đông, cho là cầu khẩn việc gì cũng được linh thiêng như nguyện. Khánh Đăng từ đó càng thêm tích đức tu nhân, tiếng tăm đứng đắn, đồn khắp mọi nơi, gần xa ai cũng biết.
Không ngờ, bỗng một hôm kia, vào khoảng đầu năm xuân thủ, có một người con gái ở một nhà hàng xóm gần đó, đi đến lễ chùa. Người con gái này là con nhà họ Tiết, tên là Oanh Thư, năm đó mới có 19 tuổi, nhan sắc lộng lẫy, có vẻ rất là khả ái. Hôm ấy, vì người mẹ Oanh Thư là Tiết bà bị bệnh liên miên không khỏi nên Oanh Thư ra chùa lễ phật và xin thẻ để lấy thuốc cho mẹ. Ngờ đâu đương khi lúi húi khấn lễ, thì Đổng Khánh Đăng trong phương trượng chạy ra qua đó.

Khánh Đăng nhác trông thấy Oanh Thư ra dáng yểu điệu dễ coi bất giác băn khoăn vơ vẩn, liền đứng dừng lại đó để xem. Lúc ấy có mấy người tiểu đương đứng quanh trước phật đường, thấy Khánh Đăng ra thì bỏ chạy vào cả, không còn ai dám lảng vảng đứng đấy. Vừa hay, bấy giờ Oanh Thư xin thẻ vừa xong, cầm cái thẻ quay ra thì thấy Khánh Đăng đứng ở phía sau. Oanh Thư liền vái chào Khánh Đăng, đưa cho nhờ xem cái thẻ số mấy và nhờ lấy thẻ giúp cho. Khánh Đăng khi đó mới được nhìn kỹ nét mặt Oanh Thư lại càng thấy có vẻ khuynh thành khuynh quốc, rõ ra một bậc nhan sắc tuyệt vời. Nhân thế chàng bỗng thấy mê mẩn tâm thần, đứng lặng hẳn người một lúc rồi mới quay vào lấy quẻ thẻ đem ra .
Chàng ta nhìn quẻ thẻ ấy thấy có kê các vị thuốc giải cảm, thì biết ngay là Oanh Thư xin thẻ cầu thuốc, chàng bèn đưa thẻ cho Oanh Thư và lại hỏi rằng:
- Nhà cô có ai yếu đau chứng gì mà cô đến đây xin thuốc !
Oanh Thư tay cầm lấy đơn thuốc, miệng thì cung kính nói rằng:
- Thưa người, mẹ tôi bị ốm mấy bữa nay, tinh thần lúc nào cũng mệt mỏi khó chịu... Vậy người coi xem, đơn thuốc thánh cho có đúng bệnh ấy hay không?
Khánh Đăng nhân bảo đưa quả thẻ để chàng xem lại. Khi xem kỹ phương thuốc trong thẻ thì cho là phương thuốc giải cảm ấy không hợp với bệnh mệt mỏi tinh thần, chàng bèn bảo Oanh Thư rằng:
- Đơn thuốc này thánh cho cũng phải, song tôi còn có một vài cách chữa chạy hơn, vậy để tôi qua thăm bệnh bà cụ, rồi tôi cho bùa mà trị thì có lẽ khỏi ngay lập tức.
Oanh Thư lấy làm vui mừng vô hạn bèn quỳ ngay gối xuống lạy tạ Khánh Đăng. Khánh Đăng vội vàng cầm tay Oanh Thư giữ lại không cho nàng lạy xuống đất. Khi chàng cầm tới cổ tay Oanh Thư, thấy da thịt mềm mại, mát đến tận xương thì bất giác trong lòng cảm động lạnh toát hẳn người.
- Oanh Thư lúc đó hai má thẹn đỏ bừng lên, giật thoát tay Khánh Đăng ra rồi cung kính nói rằng:
- Người có lòng thương, cứu giúp mẹ tôi, như thế còn gì quý hoá hơn nữa! Vậy xin đón người quá bộ đến chơi một lát, xem bệnh giúp cho.
Khánh Đăng nghe thấy mấy tiếng oanh thỏ thẻ, lại như gọi sực tỉnh, bèn vâng lời đi ngay lập tức. Khi tới nhà, thấy trong nhà Oanh Thư chỉ trơ trọi có hai mẹ con, tịnh không thấy một người đàn ông nào ở đấy. Chàng xem bệnh tình bà mẹ của Oanh Thư, tuy là mệt mỏi, song cũng còn ở vào thời kỳ nhẹ nhàng dễ chữa, bèn vẽ luôn ba đạo bùa, bảo Oanh Thư đốt lên và hòa với nước mưa đem cho uống vào.

Quái lạ làm sao, bà lão vừa uống khỏi miệng chỉ trong một lát ước chừng chưa sôi nồi cơm, thì bỗng thấy bệnh thế mười phần hết hẳn cả mười, không còn một tí gì gọi là khó chịu. Oanh Thư thấy thế thán phục vô cùng, vội vàng thụp xuống lạy lấy lạy để và cho Đổng Khánh Đăng là một bậc thánh sống ở nhân gian. Khánh Đăng cũng thế lấy làm hả lòng hả dạ, song chợt nghĩ đến sắc đẹp của Oanh Thư thì trong bụng lại thấy bồi bồi khó chịu, như người điên dại đến nơi. Nhân thế chàng sợ nấn ná lưu lại thì khó lòng mà nén được tấm lòng ao ước dâm tà, chàng bèn quả quyết đứng phắt ngay dậy, cáo từ mẹ con Oanh Thư để toan ra về. Bất đồ bà mẹ Oanh Thư nhất định không để cho về, cố ý lôi kéo giữ lại, và bắt Oanh Thư lập tức đi làm cơm chay để thết. Khánh Đăng từ chối đôi ba phen không được, bất đắc dĩ cũng phải dằn lòng lưu lại.

Hồi lâu, cơm rượu xong rồi, nhân khi chếnh choáng say sưa, trông thấy Oanh Thư thướt tha qua lại, thì quả nhiên Khánh Đăng lại thấy mê mẩn tâm hồn, bỗng như ma quỉ dẫn đường, không sao cầm lòng cho đặng. Đoạn rồi chàng ta cả gan quyền kế thi hành, miệng đọc mấy câu thần chú, lắp bắp trong họng trông vào mẹ con Oanh Thư thổi cho mỗi người một cái thì liền đó thấy mẹ con Oanh Thư đều choáng váng quay cuồng rồi cùng ngã lăn ra cả.

Khánh Đăng bèn chạy đến ôm ngay Oanh Thư ẵm vào trong buồng, lại dùng phép làm cho Oanh Thư tỉnh lại, để toan tính sự cầu hoan. Bất giác khi Oanh Thư tỉnh dậy, trông thấy tình cảnh như vậy thì cất tiếng kêu cứu ầm lên, làm cho Khánh Đăng không sao mà hạ thủ được. Khánh Đăng vì thế tức bực vô cùng, bèn dùng thần chú thổi vào Oanh Thư làm cho lại mê như trước. Đoạn rồi chàng ta mừng cuống cuồng, kéo ngay Oanh Thư nằm thẳng vào màn, cho là miếng ngon kề đến tận nơi, không còn sợ ai ngăn trở được nữa. Nhưng ngờ đâu, đương khi chàng ta vật Oanh Thư xuống thì chợt thấy ở phía cửa buồng, có người bước vào quát to lên rằng:

- Không được vô lễ như thế.

Khánh Đăng quay ra nhìn thì thấy người đó chính là Trịnh Châu Tiêu Thất. Chàng lấy làm ngạc nhiên sợ hoảng cả người, vội vàng bỏ Oanh Thư đó nhảy tót xuống đất, dùng phép ẩn hình, trốn ngay đi mất.

Tiêu Thất lúc đó không muốn làm cho Khánh Đăng chết ngay ở đấy, là vì e ngại lôi thôi đến cả mẹ con Oanh Thư, nên đành để mặc cho chạy trốn, không thèm dùng phép đánh bắt làm chi. Đoạn rồi Tiêu Thất cứu cho mẹ con Oanh Thư tỉnh lại và quay ra đi thẳng, không cho mẹ con Oanh Thư biết mình là ai.

Chàng Tiêu Thất đó, nguyên là một tay đại hiệp ở đất Trịnh Châu, không những tinh thông các môn kiếm thuật, mà cả đến các phép phù thủy pháp môn, cũng không gì là không giỏi thạo. Chàng ta tung hoành đất Trịnh Châu, xưa nay chỉ chuyên trừ kẻ gian tham, cứu người lương thiện, hễ gặp một việc bất bình, dẫu nguy hiểm đến đâu, cũng phải lăn vào can thiệp.
Hôm ấy, Tiêu Thất nhân đi ngao du qua cửa nhà Oanh Thư chợt nghe thấy tiếng Oanh Thư kêu cứu, nhân lẻn vào xem thì gặp Khánh Đăng ở đó. Chàng nhác trông thấy Khánh Đăng biết ngay là người trụ trì chùa Thiết Phật, nên sau khi Khánh Đăng trốn rồi, chàng bèn quay ra tìm ngay đến chùa để toan can thiệp...

Ngờ đâu Khánh Đăng cũng là một tay tinh ma quỉ quái, đoán chắc thế nào Tiêu Thất cũng đuổi theo mình, chàng bèn qua về chùa, cuốn lấy một ít vàng bạc, rồi dắt thanh bảo kiếm và đeo cái tráp con quay ra đi thẳng.

Lửa lòng tưới nước cành dương
Biết đâu còn lúc vấn vương việc đời
Gớm cho sóng dục đầy trời.
Đắm chìm kể biết bao người xưa nay!

Kiếm Châu Duyên

Hồi 4
Nơi đường hẻm, kẻ cắp gặp bà già.
Cậu bé con múa rìu qua mắt thợ.

Đang khi đó, Tiêu Thất đến chùa Thiết Phật không thấy Đổng Khánh Đăng ở đấy, trong bụng lấy làm phẫn uất vô cùng chàng ta bấm một quẻ độn, biết rằng Khánh Đăng đã trốn phía tây nam, chàng bèn lập tức theo đường tây nam, đi rất gấp để đuổi theo Khánh Đăng.

Khi Đổng Khánh Đăng đi khỏi Trịnh Châu chừng 300 dặm đến phố Thất Tinh thì Tiêu Thất đã theo tới đó. Khánh Đăng không biết có

Tiêu Thất đi theo, nên chàng lấy làm vững tâm tìm vào một nơi quán rượu, ung dung ngồi chén một mình. Hay đâu chàng vừa uống được vài ba chén rượu thì chợt thấy Tiêu Thất khoát đạt bước vào. Tiêu Thất vào tới nơi, ngồi ngay một cái bàn đối diện với Đổng Khánh Đăng, và làm bộ ra dáng tự nhiên, như là không trông thấy Khánh Đăng ngồi đó.

Khánh Đăng thấy vậy hoảng hốt kinh sợ biết đích là Tiêu Thất theo mình để chực lôi thôi sinh sự. Nhân thế, chàng nghĩ ngầm trong bụng, bất nhược trị trước Tiêu Thất thì hơn. Chàng bèn dùng phép phù thủy, lấy một chiếc đũa đặt ngang lên trên cốc rượu, cho đầu đũa chỉa thẳng vào mặt Tiêu Thất rồi trong miệng lẩm nhẩm đọc câu thần chú.

Tiêu Thất ngồi bên kia, tuy không nhìn thẳng vào mặt Khánh Đăng song chợt liếc nhìn thấy vậy thì hiểu ngay mưu mẹo của Khánh Đăng. Chàng bèn mở cái bầu rượu đặt ở bàn ra, rồi đặt nghiêng cái bầu cho quay miệng sang Đổng Khánh Đăng và cũng đọc mấy câu thần chú lẩm nhẩm trong mồm. Đoạn rồi Khánh Đăng hai mắt trừng trừng nhìn vào đầu cái đũa trúc. Thì thấy lúc đó rượu ở trong cốc tựa như cái lò hâm ở dưới làm cho sôi sùng sục, rồi có một trận hơi bốc lên, quanh quẩn bao bọc lấy đầu cái đũa. Đằng này trong cái bầu rượu của Tiêu Thất, cũng thấy hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, xong chỉ đi đến chính mặt Tiêu Thất rồi lại đứng chựng lại, chứ không bay đi chỗ khác.
Những người ngồi ăn ở trong hàng, và hết thảy các người làm ở cửa hàng, trông thấy như vậy, đều lấy làm kinh lạ, ai nấy cùng ngây mặt ra để nhìn xem hai người đó làm những trò gì. Vụt chốc Đổng Khánh Đăng quát lên một tiếng "mau” thì thấy chiếc đũa ở trên cốc rượu theo hơi nóng bốc lên, bắn thẳng sang mặt Tiêu Thất.
Tiêu Thất ngồi bên này, thấy cái đũa của Khánh Đăng bay sang, thì gật đầu mỉm cười mà rằng:
- Được lắm!
Kế đó thấy những hơi nóng ở trước mặt Tiêu Thất, đón ngay lấy đám hơi nóng của Khánh Đăng bay sang, làm cho chiếc đũa của Khánh Đăng quay tít một vòng, rồi rơi tọt ngay vào cái hồ rượu của Tiêu Thất. Tiêu Thất liền cầm cái đũa bẻ làm đôi, vất xuống dưới đất, rồi giơ hai tay cầm cái bầu rượu, dốc tuột lên mồm uống một hơi hết

thẳng.
Khi ấy, mọi người đương chú ý để xem, thì thấy Đổng Khánh Đăng bỗng biến hẳn sắc mặt, gọi người nhà hàng lên tính trả tiền hàng, rồi vụt biến đi mất, không ai trông thấy đâu nữa.
Kế đó liền thấy Tiêu Thất quát lên rằng:
- Nhà ngươi định dùng phép ẩn hình để đánh ta, tưởng ta không trông thấy rõ hay sao.
Nói đoạn thì thấy Tiêu Thất đứng phắt dậy, giơ tay đánh nhau ở giữa chỗ không, rồi lại huỳnh huỵch đuổi ra ngoài cửa hàng để đánh. Khi ra tới cửa hàng lại nghe tiếng đánh huỵch, rõ như tiếng người bị ngã, rồi thấy Tiêu Thất ung dung quay vào, thái độ ra dáng tự nhiên.
Mọi người thấy vậy đều xúm lại hỏi Tiêu Thất. Tiêu Thất chỉ nói là đánh nhau với một người phù thủy, vừa rồi người phù thủy ấy ẩn hình chạy sang chém chàng, bị chàng trông thấy, đuổi đánh cho bị ngã trọng thương và đi chạy trốn mất rồi. Chúng hỏi người đó là ai, thì Tiêu Thất không nói tên họ cho ai biết cả. Rồi thì Tiêu Thất tính trả tiền hàng, quay về Trịnh Châu lập tức.
Đổng Khánh Đăng hôm đó bị Tiêu Thất đánh ngã ở trước cửa hàng rượu, chàng biết ngay là bị thương rất nặng, nếu không tìm cách chữa mau, thì cũng khó lòng sống được. Nhân vậy, chàng bèn dùng phép phi hành, toan đi gấp đường về thẳng Mao Sơn, để nhờ sư phó là Phương Thượng Đức cứu giúp cho. Nhưng không ngờ chàng bị vết thương nặng quá, mỗi lúc một đau thêm, làm cho sự phi hành của chàng càng chậm lại không sao mà đi mau như mọi khi được. Vì thế, mãi 12 hôm sau chàng mới về tới Mao Sơn, lên núi hỏi tới sư phó thì sư phó đã đi sang Lật Dương từ mấy hôm trước mất rồi.
Khánh Đăng lấy làm thất vọng, hỏi thăm kỹ ra mới biết là sư phó đi sang Thanh Nguyên quán đất Lật Dương, chưa biết bao giờ mới về. Chàng ta nghe nói, lại phải cố gượng đi vội ngay sang Lật Dương để tìm sư phó. Khi sang Lật Dương, tìm vào Thanh Nguyên quán thì sư phó lại vừa mới đi đâu từ hôm trước rồi. Khánh Đăng nhân thế uất ức bội phần, quay ra đi được mấy dặm đường thì vết thương tấy lên, nằm vật ra đường, rồi sau được Trần Nhị Lang rước về thì bị chết ngay ở đó.
Còn về phần Tiêu Thất, khi về tới đất Trịnh Châu được ngót một năm trời thì bỗng một hôm có một người bé con ước chừng 13, 14 tuổi, tự xưng là Lưu Hướng ở Lật Dương, xin vào để làm đồ đệ. Tiêu Thất thấy Lưu Hướng còn nhỏ mà đã lần mò đến nơi xa lạ để tìm thầy học thì lấy làm lạ bèn mơn man dò hỏi đầu đuôi vì sao?
Lưu Hướng nghe hỏi, khóc lóc đem tình hình cha hắn bị chết vì yêu

thuật của Trần Nhị Lang, nói cho Tiêu Thất nghe và xin nhập học để sau này báo thù cho cha. Tiêu Thất nghe nói, lấy làm thương tình, nhân hỏi Lưu Hướng rằng:
- Trần Nhị Lang là người ở vùng ngươi, vì đâu mà học được những yêu thuật như thế, ngươi có biết không?
Lưu Hướng ngây ngô đáp rằng:
- Nghe nói hồi năm trước đây có một người đạo sĩ tên là Đổng Khánh Đăng chi đó, qua chơi bị bệnh giữa đường rồi Trần Nhị Lang đón về để cứu chữa thì người đạo sĩ bị chết. Khi đạo sĩ chết đi có để cho Nhị Lang một thanh bảo kiếm và một tráp sách... Rồi sau đó Nhị Lang học được pháp thuật bỗng dưng trở nên giàu có, mà trong thành thì nhiều người bị hại vô cùng. Cha tôi là một nhà thân sĩ, cũng bị Nhị Lang tự nhiên dùng phép giết chết, khiến cho tôi mẹ góa con côi, không biết lấy đâu mà nương nhờ bấu víu, tình cảnh thực là thảm khốc vô cùng.
Tiêu Thất nghe rõ đầu đuôi, nổi giận đùng đùng, bèn thu Lưu Hướng cho làm đồ đệ để ở đó học tập và hứa sẽ trị Trần Nhị Lang để trừ cái hại cho hạt Lật Dương. Cách đó ít lâu, Tiêu Thất quả nhiên lang thang tới đất Lật Dương, dò hỏi công việc hành động của Trần Nhị Lang. Khi hỏi rõ ra mới biết đích xác Nhị Lang là một người hung tàn độc ác, làm nhiều điều càn bậy không thể nào tha thứ được. Nhân thế, Tiêu Thất đợi đến hôm đó là ngày Trần Nhị Lang có việc vui mừng, bèn cốt lẻn đi vào để gây chuyện.
Khi Trần Nhị Lang thấy Tiêu Thất đánh ngã tên người nhà và sừng sững đi vào thì chàng lấy làm hoảng hốt kinh sợ, vội vàng đứng dậy chạy vội ngay ra, chắp tay vái chào Tiêu Thất mà rằng:
- Tôi được nghe tiếng ngài ở Trịnh Châu đã lâu, mà chưa có dịp nào được tiếp. Hôm nay ngài lại giáng lâm tới đây, tôi không được biết để đón tiếp ngài, thực là vạn tội, xin ngài tha thứ cho.
Tiêu Thất cũng giơ tay vái lại và đáp luôn rằng:
- Tôi cũng không ngờ được gặp Nhị tướng công hôm nay, đã là hân hạnh lắm rồi, còn đâu dám phiền đến ngài nghênh tiếp! Vả mấy hôm nay lại gặp được ngày khánh hạ của ngài, vậy Tiêu mỗ gọi là lấy đầu làm lễ, xin ngài chớ cười là người lỗ mãng...
Nói dứt lời liền cúi thụp xuống đất lạy luôn hai lạy. Trần Nhị Lang vội vàng đỡ dậy không kịp, bèn lạy thụp xuống để đáp lễ lại. Dè đâu chàng vừa cúi xuống lạy thì thấy Tiêu Thất cười lên ha hả mấy tiếng, rồi lúc ngẩng lên nhìn thì đã không thấy Tiêu Thất đâu nữa. Nhị Lang lấy làm nghi ngại vô cùng, đằng ngẩn ngơ quay vào tiếp rượu mọi người dự tiệc.

Kim bộ dịch khi ấy thấy vậy, nhân cười bảo Nhị Lang rằng:
- Anh Chàng Tiêu Thất đến đây một cách kỳ quái như vậy, không khéo hắn định có ý gì. Vậy Nhị ca phải nên cẩn thận đề phòng một tí thì hơn.
Trần Nhị Lang đương khi ngẩn ngơ nghĩ ngợi, lại nghe Kim bộ dịch nói mấy câu đó, thì trong bụng càng thêm bối rối không biết ý tứ ra sao. Được một lát chàng chợt nghĩ ra một kế, bèn gọi tám tên người nhà đắc lực lên, sai đi các ngã hàng cơm quán chợ hỏi dò xem Tiêu Thất ở đâu thì về phi báo!
Bọn người nhà vâng lời, chia đi các ngả tìm dò, song thủy chung không thấy ở đâu, đành phải quay về nói với Nhị Lang. Nhị Lang nhân thế hoảng hốt trong lòng, làm cho bữa tiệc hôm đó cũng mất vẻ vui. Mọi người thấy vậy cũng ăn uống qua loa, rồi tan tác cáo lui về cả.
Sau khi mọi người về rồi Trần Nhị Lang bèn quay vào nhà kín lập tức xõa tóc, chống kiếm, bắt quyết, thư phù, hô các thần đinh thần giáp để về hộ vệ cho mình. Nhưng không ngờ từ đó, chàng cứ mỏi mệt dần dần, rồi thấy trong bụng nóng sôi sùng sục và các chân tay đều rời rã cả ra. Chàng nhân mở áo xem đến trước bụng thì chợt thấy giữa ngực xuống có một cái vết đo đỏ tròn tròn, tựa như vết đánh thâm tím đã tự lâu ngày.
Chàng thấy vậy hiểu ngay là Tiêu Thất đã dùng phép nội công đánh mình trong khi cúi lạy. Rồi chàng bất giác thở dài một tiếng rồi rưng rưng hai hàng nước mắt và gọi vợ con lên dặn dò các việc về sau. Rồi thì chỉ đến chiều tối hôm ấy là bạo bệnh phát lên, chết ngay lúc đêm, không sao mà cứu gỡ được.
Sau khi Nhị Lang vừa chết xong, chưa kịp đem chôn thì bỗng dưng nhà lại bị cháy, tất cả quan tài của Nhị Lang và bao nhiêu di sản trong nhà đều cháy ra tro một lượt. Trong lúc khói lửa mê man, vợ Trần Nhị Lang là Tào thị chỉ còn giữ được thanh bảo kiếm, một tráp sách phép và một đứa con là Trần Hanh Cát để đem sang gửi bên nhà mẹ mà thôi.
Tào thị cũng là một người giảo quyệt khôn ngoan, những tưởng cơ nghiệp tuy hết, song còn tráp sách lại đây, thì sau này tất cũng có ngày lại gây lên được. Chẳng dè bà về nhà mẹ không được bao lâu, thì lại bị bạo bệnh chết nốt. Trước khi sắp sửa tắt thở, Tào thị thấy Hanh Cát tuy còn quá trẻ, không thể trao sách và gươm được, nàng bèn gọi người anh ruột là Tào Sùng Sơn đến, trao cho giữ các vật đó và dặn đợi khi nào Hanh Cát lớn lên thì trao trả cho Hanh Cát, bắt hắn theo đó luyện tập để hắn trả thù cho bố.

Đến khi hơi thở cuối cùng, Tào thị lại còn dặn với Sùng Sơn rằng:
- Hanh Cát sau này, xem ý nếu không ra gì thì bộ sách và thanh bảo kiếm, nên tìm một người có duyên mà cho và bảo người ta luyện tập để rồi báo thù cho Trần Nhị Lang cũng được.
Tào Sùng Sơn lúc đó tuy ậm ừ vâng lời, song khi Tào Thị chết rồi, bèn đuổi ngay Hanh Cát đi, không chứa ở nhà, rồi đem sách và kiếm ra, định lập tâm luyện lấy cho mình. Không ngờ chàng ta chưa luyện tập được mấy hôm, thì u hồn của vợ chồng Trần Nhị Lang hiện về quấy nhiễu làm cho trợn mắt chết tươi lập tức.
Sùng Sơn có một đứa con trai tên là Tào Hoàn, năm đó mới 17 tuổi, song tư chất thông minh, tính tình trung hậu, khác hẳn với Tào Sùng Sơn. Trước đây Sùng Sơn đuổi Trần Hanh Cát đi, Tào Hoàn vẫn lấy làm bất phục, nhưng không dám nói ra. Nay thấy phụ thân bỗng dưng bị bạo bệnh chết, thì chàng liền đặt bàn thờ lên, khấn linh hồn vợ chồng Trần Nhị Lang thề xin sẽ tìm cho được Hanh Cát trở về và đợi khi khôn lớn sẽ trả kiếm, sách, ép cho luyện tập để báo thù xưa. Sau khi khấn nguyện xong rồi, thì quả nhiên không thấy âm hồn quở trêu chi nữa. Tào Hoàn liền lo liệu việc ma chay cho phụ thân xong đâu vào đấy rồi mới quay ra đi tìm Hanh Cát.
Chàng cho người dò hỏi mọi nơi, không thấy tung tích Hanh Cát ở đâu. Bất đắc dĩ chàng lại khấn với âm hồn vợ chồng Nhị Lang xin cho tự mình luyện tập, để sau này thay Hanh Cát mà báo thù kia. Từ đó Tào Hoàn được bình an vô sự, đem sách đem gươm, gia tâm nghiên cứu luyện tập. Đoạn rồi chàng lại tìm đến Thanh Nguyên quán ở gần vùng đó, nói với nhà sư ở đấy là Triệu Phi Hùng để xin tập thêm những các môn pháp dị kỳ.
Thắm thoát trong mấy năm trời, Tào Hoàn thấy pháp thuật đã hơi thông thạo, nhân lại nóng lòng về việc báo thù cho Trần Nhị Lang, chàng bèn quyết chí đi sang Trịnh Châu để tìm Tiêu Thất.
Về phần Tiêu Thất, sau khi sang Lật Dương dùng phép nội công đánh ngầm được Trần Nhị Lang rồi, bèn quay về nhà thuật chuyện cho Lưu Hướng biết và bảo Lưu Hướng phải gia công luyện tập, để chờ có phen đại dụng về sau. Lưu Hướng thấy thế cũng lấy làm vui lòng hả dạ, yên tâm ở đó học tập, không hề quản công lao.
Cách sáu năm sau, Lưu Hướng đã trở nên một người bản lĩnh rất khá. Tiêu Thất nhân viết một phong thư, sai Lưu Hướng đem sang Tế Nam đưa cho sư huynh là Âu Dương Vĩnh Minh để nhờ cho học tập các môn thủy công ở đó. Lưu Hướng vâng lời cảm tạ đi ngay.
Khi Lưu Hướng đi rồi, Tiêu Thất một mình rỗi rãi, muốn đi Trung Sơn du ngoạn một phen. Hôm đó, chàng đương sắp ra đi thì chợt thấy

người nhà vào báo:
- Ngoài cửa có một người thiếu niên tên là Tào Hoàn xin vào yết kiến.
Tiêu Thất nghe nói, ưng nhận cho vào, khi vào tới nơi. Tiêu Thất nhác trông Tào Hoàn thấy dáng người cao to lực lưỡng, lưng như lưng hùm, bụng như bụng gấu, vẻ mặt hùng vĩ, khôi ngô rất là khả ái. Tào Hoàn vào tới nơi, liền thụp xuống lạy ngay Tiêu Thất và nói lên rằng:
- Đệ tử là Tào Hoàn, từ nơi muôn dặm xa xa, đến đây cầu học, dám xin sư phụ thu nhận dạy cho. Nếu sư phụ đem lòng từ chối thì đệ tử xin chết ngay đây, không còn đi đâu được nữa.
Tiêu Thất nghe nói, cho là thành thực, bèn nhận lời ngay để cho ở đó học tập. Chàng nhân hỏi Tào Hoàn đã biết được những ngón võ gì, thì phải đi thử cho coi, để sau liệu cách dạy bảo.
Tào Hoàn vâng lời, quay ra đi mấy bài hoa quyền lếu láo cho Tiêu Thất xem. Tiêu Thất vừa xem được một bài, vội xua tay bảo Tào Hoàn thôi đừng đi nữa. Tào Hoàn xin cho đi nốt một vài bài nữa, thì thấy Tiêu Thất cười nói mà rằng:
- Cứ theo cách luyện tập của anh như thế, cho dẫu già đời cũng chẳng ăn thua. Vậy sau đây anh phải bỏ hết lối cũ, rồi bắt đầu luyện tập các môn pháp mới, thì mới mong có ngày khá được. Duy hiện nay nếu mà cố ép luyện ngay thì cũng vô hiệu, vì các lối cũ anh đã luyện nhập tâm rồi, không thể chốc lát mà đã bỏ ngay được hết... Vậy cứ ung dung thư thả thì hơn...
Tào Hoàn nghe nói, cũng phải vâng lời để đó, song thực ra trong bụng chỉ muốn mau mau giết ngay Tiêu Thất để báo thù cho vợ chồng nhà Trần Nhị Lang. Cách ba hôm sau, Tào Hoàn lấy làm nóng lòng nóng ruột, muốn mau mau dò xem bản lĩnh của Tiêu Thất ra sao. Chàng nhân nói với Tiêu Thất rằng:
- Các ngón võ nghệ của sư phụ, có ngón gì là đặc sắc hơn cả, thì xin sư phụ rộng lượng cho xem, để đồ đệ biết đường học tập.
Tiêu Thất nghe nói cho Tào Hoàn còn ít tuổi, tính khí nóng nảy thật thà, cũng không đem lòng nghi ngại, bèn cười bảo Tào hoàn rằng:
- Chính mình ta đây, ta cũng không biết ngón gì là ta đặc sắc. Duy có điều, trong nghề học võ này thì không biết thế nào là bờ, là cõi. Người này đã giỏi, lại có người khác giỏi hơn, dù cho ai nữa cũng không dám tự khoe là đã hơn hết được đời... Còn như ta đây, chẳng qua cũng là được tiếng hão huyền mà thôi chứ thực ra ta đã có gì gọi là đặc sắc.
Tào Hoàn thấy Tiêu Thất nói tới câu đó, tưởng thực ngay là Tiêu

Thất chỉ có tiếng hão, chớ võ nghệ cũng chẳng ra gì, vì thế trong bụng có ý khinh rẻ coi thường, song cũng chẳng dám nói ra .
Khi đó Tiêu Thất nhân đứng ở nơi gần giếng, bèn lửng thửng đi đến bên giếng, và gọi Tào Hoàn cùng đi theo ra. Khi tới bờ giếng Tiêu Thất đứng trên nhìn chăm chăm xuống giếng không nói câu gì, một lát thì bỗng thấy nước ở trong giếng thẳng vọt cao lên, ngay như cái giây bằng bạc ở giếng ném thẳng lên trên, ước chừng cao quá nóc nhà. Tiêu Thất càng ngẩng đầu lên đến đâu thì ngọn nước càng vọt lên tới đó, và hễ khi chàng cúi đầu xuống thì ngọn nước lại hạ xuống ngay. Tiêu Thất cứ làm như thế hàng mấy lần, rồi sau quay đi thì ngọn nước lại im như cũ.
Tào Hoàn thấy vậy, nhân hỏi Tiêu Thất rằng:
- Dám thưa sư phụ, cái môn pháp ấy có phải là một món đặc sắc của sư phụ đó không?
Tiêu Thất nghe hỏi nhân quay nhìn Tào Hoàn, thấy nét mặt ra dáng khinh khỉnh không được trân trọng bèn cười bảo Tào Hoàn rằng:
- Cái đó thì có lấy gì làm đặc sắc, nhưng có lẽ nhà ngươi cũng làm được thế, cho nên nhà ngươi mới hỏi ta chăng?
Tào Hoàn lặng ngắt không trả lời, liền cũng chạy đến ngay bên giếng, nhìn thẳng hai mắt xuống giếng, miệng lẩm nhẩm đọc câu thần chú, rồi giơ tay trỏ xuống giếng nước, quát một tiếng rất to. Liền đó thấy ở dưới nước vang lên một tiếng rồi thấy nước ở giếng cũng vọt lên từng tia như tấm lụa trắng, cao lên hàng 3, 4 trượng, so ra cao hơn ngọn nước của Tiêu Thất đã làm vọt lên lúc nảy.
Tiêu Thất lúc đó mới biết Tào Hoàn có ý không phục bản lĩnh của mình, chàng nhân cười nhạt một tiếng, giơ tay bắt một cái quyết, quát một tiếng "xuống" rất to, thì thấy tia nước đương lên, bỗng trụt ngay xuống, mặt nước lại phẳng như tờ.
Tiêu Thất bèn quay bảo Tào Hoàn rằng:
- Bây giờ nhà ngươi thử làm cho nước lại lên được thì ta phục ngươi là giỏi.
Tào Hoàn bấy giờ nét mặt đã đỏ choét, nhân thấy Tiêu Thất lại thách, chàng bèn đọc luôn mấy câu thần chú nữa và tay trỏ miệng quát toan làm cho nước lại lên. Nhưng lần này tha hồ cho Tào Hoàn chỉ trỏ, ngọn nước chỉ cứ cuồn cuộn trong lòng giếng, không sao vọt lên được nữa. Tào Hoàn thấy vậy, tức thẹn bội phần, đứng ngẩn mặt ra không nói được một câu gì.
Tiêu Thất lúc đó nét mặt ra vẻ nghiêm trang bảo Tào Hoàn rằng:
- Nhà ngươi có hiểu vì lẽ gì thế hay không? Lúc nãy ta làm dâng nước lên là ta dùng sức nội công. chứ không phải là môn tà thuật.

Còn như lần sau ngươi dâng nước lên là ngươi dùng môn tà thuật, cho nên ta đem tà thuật trấn đi, thì lập tức không lên được nữa. Cái đó có chi là lạ. Duy nhà ngươi còn đương tuổi trẻ, ta tưởng không nên luyện tập môn đó làm chi. Nhưng ngươi học được thuật ấy ở đâu? Ngươi nói cho ta được biết.
Tào Hoàn không dám nói rõ là học ở trong sách Đổng Khánh Đăng, bèn nói dối là học ở Triệu Phi Hùng bên Thanh Nguyên quán. Tiêu Thất nghe nói lắc đầu mà rằng:
- Triệu Phi Hùng vẫn định là giỏi về môn kỳ dị biến hóa, song ông ta là người chính đạo, làm gì lại có những phép yêu tà như thế? Cái này ngươi học ở đâu ngươi nên nói rõ cho ta nghe mới được.
Tào Hoàn luống cuống không biết trả lời ra sao thì chợt đâu có tên gia đinh vào báo:
- Có Chu Tử gia sang chơi.

Tiêu Thất nghe báo vội vàng quay ra để đón. Tào Hoàn tinh ý bèn chạy tót vào trước nấp ngay phía sau phòng khách, để nghe câu chuyện ra sao.

Nặng lòng vì một lời đoan
Ai hay thơ trẻ mà gan đã già.
Ví không nguy hiểm xông pha
Thế gian nào biết ai là hơn ai.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 05
Bắt mắt phi đao chàng thiếu niên xuýt chết
Thề không pháp giới, nhà đạo sĩ làm sư .

Tào Hoàn vừa vào nấp xong, thì thấy Tiêu Thất đã dắt tay một người khách, cùng vào phòng khách ngồi chơi. Chàng nấp khe cửa nhòm ra, thì thấy người khách mới vào kia, mi dài mũi lớn, mồm rộng tai to, mặt đầy như cái mâm bạc, mắt sắc như con dao cạu, mình cao tám thước, vai rộng hai gang, mình mặc quần áo lối võ, cười to tiếng lớn, nói năng rổn rảng ra dáng nhân hậu thực thà, ngay khi ngồi xuống

ghế, người ấy hỏi Tiêu Thất rằng:
- Bữa trước Thất Ca ngỏ ý muốn đi Tung Sơn một dạo, vậy dạo này đã có thể đi được hay chưa?
Tiêu Thất gật đầu đáp rằng:
- Chính tôi đã định đi từ ba bốn hôm nay rồi. Nhưng lại mới có một anh chàng bé con ở Giang Nam tên là Tào Hoàn, xin vào nhập môn, bởi thế nên lại chậm đến hôm nay vẫn chưa đi được.
Người kia cười rằng:
- Vậy Lưu Hướng đi đâu, mà lại thêm được một người cao đồ nữa rồi. Tào Hoàn là người thế nào, đại ca cho gọi ra đây để tôi xem mặt.
Tiêu Thất đáp:
- Lưu Hướng tôi mới cho sang Sơn Đông để học tập về nghề thủy công ở Âu Dương sư huynh từ mấy hôm nọ rồi. Còn Tào Hoàn thì hắn mới đến đây, nhung tôi xem có lẽ hắn dụng tâm việc gì, chớ không phải thực chi đến đây học tập.
Tào Hoàn nấp trong, nghe tới câu đó, bất giác giật mình kinh sợ vô cùng. Kế đó lại thấy người khách cười nói lên rằng:
- Có phải thế thì càng hay lắm. Cho gọi hắn ra đây để tôi xem, xem thế nào?
Tiêu Thất vâng lời bèn gọi người nhà vào, sai đi để gọi. Tào Hoàn thấy vậy, bèn chạy tót ngay vào phòng riêng trước để đợi.
Khi người nhà vào nói, Tào Hoàn mới lửng thửng làm bộ lễ phép đi ra. Vừa ra tới phòng khách, Tiêu Thất trỏ ngay vào người khách và bảo Tào Hoàn:
- Tào Hoàn, ngươi ra chào Chu Tứ sư bá đi...
Tào Hoàn phải vâng lời, vái xuống lạy chào Chu Tứ, Chu Tứ vội đứng lên đỡ Tào Hoàn dậy và đưa hai con mắt như hai luồng điện, chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Tào Hoàn. Tào
Hoàn kinh sợ mất mật, cắm đầu cúi xuống không dám ngẩng lên. Đoạn, thấy Chu Tứ quát to lên rằng:
- À nó to gan thực ?
Tào Hoàn nghe mấy tiếng đó, giật mình biến hẳn sắc mặt, bắn người lùi lại mấy bước. Chu Tứ thấy điệu bộ như vậy, nhân cười cười gật gật bảo ý Tiêu Thất. Tiêu Thất cũng hiểu rõ ràng, bèn cười bảo Tào Hoàn rằng:
- Tiêu mỗ vốn tính cương trực, chắc là lại có điều gì lầm lỗi với ai ! Vậy anh đã đến đây thì anh cứ nói ra cho tôi biết là có ý gì mà đến.
Tào Hoàn lúc đó biết là cơ mưu đã lộ, khó lòng mà giấu cho xong. Chàng nghĩ thầm trong bụng, bất nhược thừa thế lúc bất ý hạ thủ trước ngay là hơn. Chàng bèn giơ tay phóng ngay phi đao thẳng

đánh vào hầu Tiêu Thất. Tiêu Thất trông thấy, ung dung cười nhạt, khẽ nghiêng mình đi rồi giơ tay bắt lấy phi đao, không hề chút chi khó nhọc.
Tào Hoàn biết thế nguy cấp đến nơi, nghĩ chừng không sao địch nổi, bèn co chân quay ra toan chạy. Bất chợt vừa quay trở ra thì bị Chu Tứ nhảy theo đá cho một chân ngã lăn xuống đất. Đoạn Chu Tứ lấy chân chặn ngang lên bụng không sao mà cựa được nữa. Tiêu Thất thì vẫn ung dung như người vô sự, cười bảo Tào Hoàn:
- Ta với ngươi cũng không có thù oán việc gì, vậy nỡ lòng nào mà người xử thế! Ngươi có ý định gì, muốn sống nói thiệt ta nghe .
Tào Hoàn lúc ấy đoán chắc là mình không còn cách gì sống được chẳng thà đem hết sự thực nói ra, may lại được tiếng là người can đảm hào hiệp, chàng nghĩ vậy nên đem việc định báo thù thay Trần Nhị Lang thuật cho hai người nghe.
Chu Tứ nghe đoạn quát to lên rằng:
- Té ra mày là cái nọc độc của Trần Nhị Lang ở Lật Dương còn sót lại định để mưu hại nhân gian. Vậy ta phải trừ đi mới được.
Nói đoạn liền rút phắt thanh bảo kiếm ra tay, Tiêu Thất vội chạy ra dằng lại can rằng:
- Đồ nhãi nhép này, giết chi cho thêm bẩn kiếm. Bây giờ cứ tha cho nó, liệu sau đây nó có làm càn, dễ thường đã che được mắt chúng ta hay sao?
Chu Tứ nghe lời, bèn thả cho Tào Hoàn dậy. Tào Hoàn đứng dậy, nét mặt thẹn tái hẳn đi vội vàng cắm đầu quay ra chạy mất.
Chu Tứ bấy giờ mới quay vào bảo Tiêu Thất rằng:
- Bây giờ chúng ta vô sự, tôi muốn cùng đi Trung Sơn một thể xem sao?
Tiêu Thất gật đầu đáp:
- Được lắm, tôi xin sửa soạn đi ngay.
Nói đoạn bèn quay vào sửa soạn hành lí rồi cùng nhau đi sang Trung Sơn. Tới đó, hai người liền vào ngay chùa Phạn Thiên để bái yết sư huynh là Trí Thanh hòa thượng.
Nguyên bọn Tiêu Thất tất cả có 9 người cùng là một bọn môn đệ với nhau. Người sư huynh thứ nhất tức là hòa thượng Trí Thanh tên tục là Lục Kiến Đông, người thứ hai là Âu Dương Vĩnh Minh ở đất Sơn Đông và người thứ ba là Phương Ngọc ở đất Trà Châu. Chu Tứ nguyên tên là Chính, là người quận Hào Châu, đứng hàng thứ tư, vốn là một người tôn thất của họ nhà Minh còn sống sót lại. Người thứ năm là Lương Hằng Đạo, hiện tu ở chùa Nhất Nguyên thuộc hạt Tương Dương. Thứ sáu là một người con gái, tức là Cam nương

nương ở đất Giang Nam. Tiêu thất là người thứ bảy. Người thứ tám là Bành Khải Lôi quê ở Tứ Xuyên và người thứ chín là Hoàng Đại Niên, cũng quê ở đất Trà Châu. Chín người đó cùng bái làm môn hạ Thái Hư thiền sư ở núi Nga Mi đều học được bản lĩnh cao cường, gần xa thảy đều khét tiếng xưa nay.
Hôm ấy, Chu Tứ cùng Tiêu Thất đến chùa Phạn Thiên vào chào sư huynh Trí Thanh thì gặp ngay Bành Khải Lôi cũng ở đó rồi. Trí Thanh nhân cười bảo bọn Chu Tứ rằng:
- Hai ông đến chơi thực là may quá. Tôi đương bị Lôi sư đệ làm nhiễu mấy hôm nay, không còn nói với ai được. Hắn ở tận Tứ Xuyên long tong chạy sang tận đây bắt tôi cắt tóc cho hắn... Các ông thử coi, hắn là một người thế nào mà đòi ra làm sư được. Tôi bảo hắn nếu muốn cắt tóc thì sao không làm ngay trước mặt sư phụ còn hơn? Hắn kêu là sư phụ không bằng lòng, nên mới phải tìm đến tôi đây. Các ông tính như thế có rầy hay không?
Chu Tứ nghe nói quay nhìn Bành Khải Lôi và bảo Khải Lôi rằng:
- Nếu sư phụ không ưng thì khi nào đại sư huynh dám nhận. Sao ông lẩn thẩn như thế?
Tiêu Thất cũng cười ầm lên mà rằng:
- Nhưng không biết vì cớ gì mà Lôi sư đệ lại nhiệt tâm làm thầy tu đến thế?
Bành Khải Lôi giậm chân thở dài mà rằng:
- Các anh có biết cái gì mà nói với các anh! Đây không có chỗ cho tôi làm sư thì nơi khác khắc có chỗ, thiếu chi ! Nói đoạn đứng dậy ngoắt ra toan đi. Tiêu Thất vội vàng lôi lại mà rằng:
- Lão đệ nên biết, chúng ta đây cũng là anh em tất cả. Vậy lão đệ vì cảm xúc việc chi mà đâm ra nghĩ lẩn thẩn như thế, lão đệ nên nói rõ cho anh em nghe mới phải.
Bành Khải Lôi ra dáng giận dữ mà rằng:
- Tôi chẳng có cái gì là cảm xúc cả... Muốn làm sư thì làm, muốn thôi thì thôi, ai cấm được ai mà sợ!
Chu Tứ cười phá lên mà rằng:
- Tự nhiên vô cớ mà đòi làm sư thì thực là hiếu sự quá. Thôi được muốn làm sư cũng không khó, song trước hết phải nghe tôi một việc này cái đã, rồi tôi sẽ nói với đại sư huynh để xin thế phát ngay cho.
Bành Khải Lôi nghe nói hớn hở tươi cười mà rằng:
- Không cứ gì một điều, ngay đến mười điều tôi cũng có thể theo ngay lập tức.
Chu Tứ bèn ra dáng đứng đắn nói lên rằng:
- Nếu sư đệ muốn cắt tóc làm sư thì trước hết phải kiêng rượu và ăn

chay mới được.
Chu Tứ vừa nói tới đó, Khải Lôi đã lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- Cái ăn chay thì rất dễ, nhưng kiêng rượu thì hơi khó một tí.
Chu Tứ cũng lắc đầu mà rằng:
- Nếu thế thì không xong chuyện...
Trí Thanh cũng bảo Khải Lôi rằng:
- Không ăn được chay, không kiêng được rượu thì khó lòng mà làm nổi môn đồ nhà Phật. Dù ai cũng phải nói thế mà thôi.
Khải Lôi nghe vậy, lặng ngắt không nói gì. Nhân lừa lúc mọi người đương nói chuyện với nhau chàng bèn rảo cẳng quay ra, một mình đi thẳng xuống núi Tung Sơn. Khi tới chân núi, chợt gặp một ông sư ăn mặc bộ quần áo nhà sư rách rưới vừa đi tới đó. Khải Lôi liền nắm ngay lại nói nhờ nhà sư thế phát cho.
Nhà sư kia ngờ Khải Lôi là điên, liền co cẳng toan chạy.
Bành Khải Lôi nhất định không nghe lời nhà sư kia lại nói phắt ngay rằng:
- Nếu ông không cạo đầu cho tôi là tôi đánh ông một trận bây giờ.
Nhà sư kia lúng túng, không biết làm cách thế nào vội nói lên rằng:
- Tôi cạo cho ông! Tôi cạo cho ông nhưng không có dao cạo ở đây thì ông bảo làm thế nào?
Khải Lôi ngẫm nghĩ một lát, rồi bỗng cười cười gật gật, tay móc vào bọc, rút con dao găm sáng loáng ra, đưa cho nhà sư mà rằng:
- Con dao này sắc lắm đây, thổi cái tóc vào lưỡi nó cũng đứt đấy ông cầm nó mà cạo cho tôi là được lắm rồi...
Nói đoạn liền trật ngay cái khăn ở trên đầu ra, quỳ thụp ngay xuống trước mặt nhà sư, chìa cái đầu ra giục nhà sư phải cạo.
Nhà sư cũng phải theo lời, chắp hai tay vào ngực niệm một câu "A Di Đà Phật", xong, lại bảo Khải Lôi rằng:
- Nhưng ở đây không có nước thì cạo làm sao được?
Khải Lôi gắt lên mà rằng:
- Ông lão này mới lẩn thẩn quá. Người ta đã bảo, cái dao này sắc lắm, còn nước với non gì nữa, ông cứ thử cạo đi xem nào?
Nhà sư không biết làm thế nào đành cầm con dao giơ lên để cạo thì thấy con dao sắc ngọt lạ thường, tay đưa tới đâu là tóc đứt theo tới đó, không còn một tí chân con ở lại, chỉ trong chốc lát cái đầu của Bành Khải Lôi đã trọc long lóc, trông trắng hếu như là củ khoai vừa mới gọt xong.
Bành Khải Lôi dậy giơ hai tay lên xoa đầu một cái, rồi cười lên ha hả mấy tiếng ra vẻ tự đắc vô cùng.
Nhà sư cạo xong, đưa ngay dao cho Khải Lôi rồi lại lật đật quay đi.

Ngờ đâu Khải Lôi lại nắm lại mà rằng:
- Hãy khoan, sư phụ hãy thư thả cho tôi nói một câu đã. Hiện giờ tôi đã hóa ra một đồ đệ của nhà Phật rồi, nhưng khốn một nỗi không có bộ quần áo nào giống của nhà sư mà mặc thì làm thế nào. Vậy tôi có một ít tiền đây, tôi xin đưa cho hòa thượng, rồi hòa thượng đổi cả quần áo cho tôi để tôi mặc... Hòa thượng có ưng cho không?
Nhà sư nghe nói, sợ không ưng lời thì Khải Lôi lại lôi thôi sinh sự, bất đắc dĩ phải gật đầu ưng nhận. Đoạn rồi, hai người rủ nhau vào một chỗ khuất, trút quần áo ra trao lẫn cho nhau cùng mặc. Cũng may hai người khuôn khổ to lớn cũng hơi giống nhau, nên quần áo mặc cũng vừa đúng, không đến nỗi chật rộng chi cả. Duy có đôi giày của nhà sư thì đã hơi rách mà lại hơi rộng. Khải Lôi cho chân vào như là cho chân vào hai cái bồ con, song chàng cũng không hề để ý tới chi.
Ăn mặc xong, chàng móc lấy hết tiền trong túi cho cả nhà sư, cảm ơn nhà sư một tiếng, rồi quay lên núi thẳng. Nhà sư kia thần mặt nhìn theo Khải Lôi một lúc, cho Khải Lôi là một thằng điên, bất giác bật cười một tiếng, rồi cũng quay đi.
Bành Khải Lôi lúc đó vẻ mặt hớn hở, khoát đạt đi lên trên núi chưa vào tới cửa chùa Phạn Thiên đã đọc lên mấy tiếng "A Di Đà Phật" rất to, làm cho vang động cả chùa. Các sư trong chùa cùng mọi người nghe tiếng không hiểu là ai, đều bảo nhau đổ xô cả ra. Bọn Trí Thanh, Tiêu Thất cùng Chu Tứ chạy ra trông thấy như thế thì ai nấy ôm bụng nhịn cười không được.
Đoạn rồi, thấy Trí Thanh hòa thượng cau mày lại bảo Bành Khải Lôi rằng:
- Không biết vì cớ gì mà sư đệ lại làm phiền tới thế?
Khải Lôi nghe nói, cũng không nói lấy nửa lời cứ lẳng lặng đi xồng sộc vào chỗ bồ đoàn đặt ở trước cửa Phật đài, quỳ phắt ngay xuống, lạy lấy lạy để một lúc. Đoạn rồi lên tiếng dõng dặc mà khấn lên rằng:
- Đệ tử là Bành Khải Lôi, xin bắt đầu quy y Phật tổ từ nay, và xin có mấy lời tuyên thệ trước nơi Phật tổ: Thứ nhất, đệ tử không thắp một nén nhang nào; thứ nhì, đệ tử không niệm một câu kinh gì; thứ ba, không kiêng ăn mặn; thứ tư, không bỏ rượu; thứ năm, không phải ở chùa và thứ sáu, không kiêng những việc sát sinh. Vậy đệ tử xin lấy pháp danh tên là Lục Bất (sáu điều không). Dám xin Phật tổ chứng cho....
Khấn xong, chàng đứng dậy quay ra, nét mặt dương dương tự đắc cười bảo bọn Trí Thanh rằng:
- Từ nay trở đi, các sư huynh phải gọi tôi là Lục Bất hòa thượng, chớ cái tên Bành Khải Lôi không dùng tới nữa.

Các bọn sư ở đó thấy vậy đều cho Lục Bất hòa thượng là điên cuồng, bảo nhau bấm bụng cười thầm rồi quay đi cả. Bấy giờ Trí Thanh hòa thượng ra dáng nghiêm nghị bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Sư đệ điên cuồng hay sao mà làm như thế? Đã ra mặt tu hành, lại còn giữ đủ sáu điều không cấm... Nếu vậy ở đây là chốn danh sơn linh tích không thể dung cho sư đệ ở đây, sư đệ phải đi ngay cho khỏi chỗ này...
Lục Bất hòa thượng nghe dứt lời, cười sằng sặc mà rằng:
- Được lắm! Được lắm! Sư huynh nên biết, ở đời này những hạng khẩu phật tâm xà không phải là ít... Sư huynh đừng nên khinh tôi là một anh sư khổ mới ra đầu phật làm chi! Nếu vậy tôi cũng không ở đây nữa, tôi xin đi đây...
Nói dứt lời liền quay ngoắt đi thẳng, cũng không ngoái đầu trông lại nữa.
Tiêu Thất thấy vậy, liền bảo Chu Tứ rằng:
- Chúng ta bây giờ cũng rỗi, vậy ta thử ra đi theo hắn, xem hắn làm những cách chi.
Chu Tứ cũng gật đầu cho là phải. Hai người bèn cáo từ Trí Thanh hòa thượng, rồi cùng nối gót theo ra.
Bấy giờ mặt trời đã gần xế, bóng tà dương soi xuống bốn mặt núi rừng, làm cho ngọn cỏ lá cây, thảy đều phơi màu đỏ ối. Hai người ra khỏi cổng chùa, trông xuống mạn chân núi bên đông, thì đã thấy Lục Bất hòa thượng đương xúng xính bộ áo nhà sư đã rách, ra điều tự đắc, rảo bước mà đi. Chu Tứ cùng Tiêu Thất thấy vậy, đều bấm nhau bảo thầm, rồi cũng rảo bước xa xa theo ở phía sau.
Được một lúc, mặt trời đã dần dần chìm xuống, đi đến một nơi phố nhỏ con con kia, thì thấy Lục Bất hòa thượng xăm xăm đi vào quán rượu. Bất chợt chàng vừa bước chân tới cửa thì bị tên nhà hàng gạt ra mà không cho vào.
Tiêu Thất trông thấy, liền đứng dừng lại bảo Chu Tứ rằng:
- Thằng nhỏ nhà hàng bị nguy hiểm chớ không chơi. Thế nào lão ta cũng đánh cho một trận bây giờ.
Vừa nói dứt lời thì thấy Lục Bất hòa thượng lại vẫn ra vẻ ung dung cười nói, đứng ra trước cửa hàng bảo tên nhà hàng rằng:
- Anh đừng tưởng ta là một nhà sư khổ thế này mà vội khinh ta. Ta còn có hai tên người nhà đi theo trả tiền cho ta kia kìa...
Nói đoạn liền quay về phía sau trỏ vào Chu Tứ và Tiêu Thất mà rằng:
- Đó tức là hai tên người nhà của ta đó...
Bấy giờ bọn Chu Tứ biết rằng Lục Bất đã biết có mình đi theo rồi,

bèn bấm nhau đi thẳng đến chỗ Lục Bất xem chàng xử trí ra sao.
Vừa khi tới nơi, thì thấy tên nhà hàng vẫn còn đứng chắn lấy Lục Bất chưa cho vào, và có ý trông hai người để xem hỏi ý tứ. Hai người hiểu ý, gật đầu một cái.
Tên nhà hàng bèn ra dáng lễ phép, cười nói với Lục Bất hòa thượng rằng:
- Xin sư phụ đừng chấp trách, vì con xưa nay bị đền tiền cho khách ăn lừa đã nhiều, cho nên con phải cẩn thận thế thôi... Xin mời sư phụ vào cho.
Lục Bất hòa thượng vung tay một cái, vừa bước chân vào, vừa lảm nhảm nói:
- Ai chấp các anh làm gì! Ta Lục Bất hòa thượng đây, đi khắp các vùng Đại giang nam bắc chưa từng sinh sự với ai bao giờ...
Nói tới đó thì tên nhà hàng đã đưa chàng vào bàn ăn, mời ngồi xuống đó. Chàng ngồi xuống một cái ghế chính giữa, bảo tên nhà hàng ra lấy rượu nhắm, rồi mới quay ra vẫy bọn Chu Tứ mà bảo rằng:
- Hai anh cho vào ngồi cả đây cùng ăn một thể cho tiện.
Hai người nghe nói nhìn nhau mủm mỉm cười thầm, rồi cũng ngồi vào đó. Những người quanh đấy thấy hai người ăn mặc sang trọng mà theo hầu một lão nhà sư rách rưới như đứa ăn mày thì đều có ý kinh ngạc, thì thầm bàn tán với nhau.
Lục Bất hòa thượng thì vẫn điềm nhiên coi như không có ai, trỏ bảo rằng:
- Anh chàng Tiêu, anh uống ít ít rượu, rồi ăn cơm đi, đừng uống say rồi lại sinh sự làm phí cả tiền của ta.
Nói đoạn lại quay sang bảo Chu Tứ:
- Ăn uống mau mau, rồi theo ta về nhà trọ, đừng lén đi đâu mà gọi là không có ngay.
Hai người tự nhiên vô cớ bị Lục Bất đe nẹt dạy dỗ, thì vừa bực mình lại vừa tức cười, nhưng cũng không tiện nói ra, đành phải lẳng lặng để xem Lục Bất xử trí ra sao.
Vừa hay khi đó, tên nhà hàng bưng rượu nhấm lên, Lục Bất làm như vũ như bảo, ngốn rượu ngốn cơm, vừa một hơi. Đoạn rồi chàng phưỡn bụng ra, vuốt một cái từ ngực trở xuống bảo hai người kia rằng:
- À hôm nay ta đi mệt quá không ăn được mấy. Thôi các anh cứ ăn đi thôi, để ta đi trước cho được việc.
Nói đoạn liền đứng phắt ngay dậy toan đi.
Tiêu Thất vội nói lên rằng:

- Sư phụ hãy thư thả tính trả tiền hàng đi đã, chúng tôi đây có mang tiền đâu !
Lục Bất nghe vậy, lại ra dáng đường hoàng mà rằng:
- Anh vội cái gì? Tiền ta đã giao cho anh này cả rồi, cứ để anh ấy trả cho...
Nói đoạn lại gọi tên nhà hàng đến, trỏ vào Chu Tứ mà bảo rằng:
- Ta cần phải đi ngay bây giờ, tiền hàng ngươi cứ tính với anh Chu đây này... Ngoài tiền cơm rượu, ta thưởng cho ngươi một lạng nữa đấy...
Nói dứt lời liền co cẳng đi ngay, không thèm quay đầu trở lại. Tên nhà hàng thấy vậy, nửa mừng nửa sợ, ngây hẳn cái mặt, nhìn theo Lục Bất hòa thượng, không hiểu là một hạng người thế nào.
Được một lát Chu Tứ cùng Tiêu Thất cũng đứng dậy tính trả tiền hàng, và cũng phải thưởng cho tên nhà hàng một lạng bạc, rồi cùng nhau đi ra.
Ra tới ngoài cửa, Chu Tứ cười bảo Tiêu Thất:
- Cái anh Bành Khải Lôi này có lẽ anh ta phát điên đây chắc, mọi khi anh ta có thế bao giờ !
Tiêu Thất cũng cười cười gật gật mà rằng:
- Chúng ta hãy cứ theo riết, xem rồi lão ta đi đâu, làm những trò gì ?
Hai người vừa nói xong câu chuyện thì quay nhìn đã thấy Lục Bất hòa thượng đương đi ở phía trước rồi. Bấy giờ trời đã tối hẳn, trên đường phố đã vắng người đi, và các cửa hàng đều đã lên đèn tất cả.
Lục Bất hòa thượng đi tới chỗ đầu phố, bỗng dừng lại ngửa cổ nhìn lên một cái đèn của một hàng trọ.
Tiêu Thất đi sau trông thấy, liền bấm Chu Tứ sẽ bảo rằng:
- Kìa, hắn sắp sửa vào nhà trọ đấy ! Phen này ta phải làm cách này để cho hắn bị choáng hồn một mẻ mới được.
Nói đoạn liền ghé vào tai Chu Tứ nói thầm mấy câu. Chu Tứ nghe đoạn, gật đầu cười mủm mỉm rồi hai người cùng rảo bước theo gần đến chỗ Lục Bất. Khi gần tới nơi hai người cùng nói lên rằng:
- Sư phụ thử chọn kỹ xem nhà nào lịch sự thì ta hãy vào đấy mà trọ .
Lục Bất chỉ gật đầu một cái, chứ không thèm nói câu gì.
Lúc đó tên hầu nhà hàng đã trông thấy Lục Bất hòa thượng nghênh ngang nhìn ngắm từ trước, song vì thấy hòa thượng ăn mặc rách rưới nên cứ mặc kệ không thèm mời vào. Tới đây nhân thấy có hai người lịch sự theo đến, mà lại cung kính gọi là sư phụ nên tên hầu điếm cũng vội vàng vồn vã, chạy ra ngay vái chào mà rằng:
- Xin đón ba ngài vào trọ hàng con. Hàng con sạch sẽ cẩn thận, đón ba ngài vào cho.

Lục Bất hòa thượng gật đầu nói một cách dõng dạc mà rằng:
- Được rồi, anh dọn căn phòng nào nhất hạng cho ta, phải rộng rãi, phải sạch sẽ ta mới ngủ được. Còn hai tên người nhà ta đây thì nằm ở phòng nào xoàng xoàng cũng được.
Chu Tứ và Tiêu Thất nghe nói, liếc mắt trông nhau, rồi cũng phải cười nói bảo tên hầu điếm rằng:
- Được anh cứ chọn cái phòng hạng nhất cho sư phụ, còn chúng tôi nằm hạng nhì cũng xong.
Tên hầu điếm vâng lời, bèn dẫn ngay Lục Bất hòa thượng tới một gian phòng rất rộng rãi ở về phía nam rồi mới quay ra dẫn bọn Chu Tứ tới một gian phòng xoàng ở đầu phía bắc.
Đêm hôm ấy, bọn Chu Tứ có ý đợi xem Lục Bất hòa thượng có sang nói chuyện gì không. Nhưng sau khi đã vào phòng rồi thì Lục Bất hòa thượng đóng cửa đi ngủ ngay, tịnh không tìm đến nói năng chi cả. Hai người đợi mãi không thấy liền bàn định mưu kế với nhau, rồi cùng đi ngủ.
Sáng hôm sau, trời còn tờ mờ chưa sáng, hai người đã lóp ngóp bò dậy định đi thực sớm. Bất ngờ vừa đẩy cửa sổ ra, thì thấy ngay tên hầu điếm nằm phủ phục ngoài cửa sổ, mở choàng mắt dậy mà nói lên rằng:
- Thưa hai ngài, sư cụ phòng bên kia, người dậy đi từ lúc canh tư kia rồi. Người nói là tiền phòng để hai ngài trả cả, và người dặn thưởng cho con hai lạng bạc ngoài. Bởi thế con không dám ngủ, phải nằm đây để đợi các ngài...
Hai người nghe nói, chưng hững người ra, trông nhau nhịn cười không được. Liền sai tên hầu điếm đi lấy nước lên để súc miệng rửa mặt.
Tên hầu điếm quay ra rồi, Chu Tứ cười bảo Tiêu Thất rằng:
- Rõ thế mới dại! Mình định lừa cho hắn ta phải trả tiền, ai ngờ hắn lại khôn ngoan lẻn đi trước. Chúng mình thành thử lại làm đầy tớ không công cho hắn...
Tiêu Thất cũng cười rũ cả lên, không sao nhịn được. Đoạn rồi cùng nhau súc miệng rửa mặt, tính trả tiền trọ, rồi cùng đi ra.
Ra đi vừa cách được mươi nhà chợt đã thấy Lục Bất hòa thượng ở trên một cái nóc nhà nhảy tót xuống trước mặt hai người, cười nói mà rằng:
- Cảm ơn hai anh, tiểu tăng đợi hai anh lâu quá, mời hay anh theo tiểu tăng đi thôi!
Nói đoạn lại khoát đạt bước ra đi trước. Chu Tứ cùng Tiêu Thất lại bưng miệng cười thầm một lúc rồi đưa mắt bảo nhau cố theo cho tận

kỳ cùng. Rồi đó hôm nào cũng vậy, cứ đi đến đâu tiền ăn tiền ngủ, Lục Bất hòa thượng đều trỏ cho hai người trả. Hai người đành phải è cổ cáng đáng, không dám nói lấy nửa lời.
Một hôm đi tới trấn Dư Phúc là một cái thành phố lớn, ước chừng có tới 3, 4 nghìn nóc nhà ở, phố xá hàng quán sát rạt, kẻ đi người lại tấp nập suốt ngày. Lục Bất hòa thượng tới đó cũng len lỏi đi thẳng vào phố. Chàng đi tới đâu, người ta trông thấy ăn mặc bẩn thỉu thì cũng tránh dạt cả ra. Chàng thấy thế lại càng đắc ý, chân bước nghênh ngang, đến chỗ nào đông, cũng cứ phăng phăng len vào đi thẳng. Bất chợt chàng đương ngước mặt lên trời, chân rảo bước mau, thì chợt có một đứa bé con gái, tay xách cái giỏ đựng mấy chục trứng gà, ở đằng kia lật đật đi lại, Lục Bất hòa thượng vô ý không nhìn thế nào, đâm xầm ngay vào đứa bé, làm cho đứa bé ngã sấp một cái xóng xoài ra đất, giỏ trứng đè xuống dưới bụng, vỡ bẹp tan nát cả ra.

Đứa bé con liền kêu lên một tiếng, rồi vội vàng trở dậy, nắm ngay lấy áo Lục Bất hòa thượng bù lu bù loa, khóc tướng lên đòi bắt đền lại. Các người phố xá thấy vậy đều đổ xô ra xúm xít lại xem làm cho Lục Bất hòa thượng cuống cuồng vô kế khả thi.

Tấm lòng đã quyết từ bi
Cứ gì niệm Phật cứ gì ăn chay?
Thế gian tội ác đã đầy.
Tâm xà khẩu Phật xưa nay hơn gì

Kiếm Châu Duyên

Hồi 06
Thi ngón võ cô gái kén chồng
Bấm hồi chuông, nhà sư cứu bạn

Lục Bất hòa thượng thấy người con gái nắm chặt lấy áo mình bèn quay lại nhìn quanh nhìn quẩn, tay thì giằng áo ra, miệng thì kêu to lên rằng:
- Hai tên người nhà ta đâu cả rồi, có mang mau tiền lại đền nó cho ta không. Đừng làm để nó lôi kéo thế này, ta chịu làm sao được !

Những người đứng xem quanh đó thấy vậy đều vỗ tay reo cười ầm ĩ cả lên. Lục Bất hòa thượng thì điềm nhiên không nói năng chi nữa, giựt được nó ra, liền rảo bước đi thẳng. Con bé con lại tập tễnh theo đuổi còn kêu gào mãi không thôi.
Lúc ấy bọn Chu Tứ cũng đến đó đã lâu, song còn đứng nấp một chỗ để xem, chưa thò mặt ra vội. Khi thấy con bé kêu gào làm riết, hai người mới phải chạy vội đến, hỏi con bé xem bao nhiêu tiền trứng, đều trả cho xong, rồi nó mới chịu nín lặng quay đi.
Đằng kia Lục Bất hòa thượng thấy con bé không theo nói lải nhải nữa thì cũng lấy làm hả dạ, lại càng nghênh ngang khoát đạt bước đi, không thèm quay nhìn lại nữa. Chàng đi hết một dãy phố lớn, tới một cái ngỏ ngang nho nhỏ, quay cổ nhìn lại vẫn không thấy Chu Tứ và Tiêu Thất ở đâu. Chợt lại thấy có mấy anh chàng to lớn vạm vỡ, lật đật ở đằng đầu phố đi rẽ trở vào, vừa đi vừa cười nói ồn lên với nhau.
Lục Bất hòa thượng bèn đứng nấp vào một bên để nghe xem họ nói những gì. Khi bọn họ đi gần tới nơi, thấy có một người trong bọn, cười nói lên rằng:
- Không biết lão sư quái nào đi đâu mà lật đật, làm đổ vỡ mất cả giỏ trứng của con bé con, rồi cứ thế mà đi liều ngay được.
Một anh nữa đáp lại rằng:
- Nhưng hắn ta đã có hai người vào đưa tiền đền cho con bé kia rồi, chứ không thì thế nào chúng ta cùng trị cho hắn một mẻ .
Một người nửa lại nói:
- Thôi thì việc đã xong rồi, các anh còn nói đến làm gì. Có đi mau mau ra chỗ này, mà xem con bé nó làm gì, không thì lại lỡ cả bây giờ...
Lục Bất hòa thượng nghe vậy, biết chắc là câu trước họ nói việc mình, hẳn đã có Chu Tứ và Tiêu Thất đền trứng cho mình rồi, cho nên chúng mới nói thế. Song còn chúng đã đi xem con bé ở đâu, không biết lại có việc gì xảy ra đây nữa? Chàng nghĩ vậy nhân để cho bọn kia đi xong rồi cũng lẻn ra theo riết phía sau.
Đi được một lúc khỏi phố ngang tới một chỗ đầu phố hẻo lánh kia thì thấy có một đám người đứng xúm xít rất đông, rồi thấy mấy người nọ đều lẩn vào đó. Lục Bất hòa thượng cũng chạy đến lẫn vào để xem. Lục Bất hòa thượng nguyên khổ người cũng hơi lùn thấp nên khi len vào bị mấy người cao to đứng chắn cả lấy, không sao mà nhìn thấy gì. Chàng bèn luồn vào khe nách một người đứng đó, rồi ngó cổ để nhìn vào cho kỳ được !
Người đó thấy vậy cúi xuống nhìn thấy Lục Bất hòa thượng, bèn tắc

lưỡi mà rằng:
- Người ta ở đây thí võ kén chồng, nhà sư thì có được gì mà cũng chịu rúc vào đó cho mệt!
Lục Bất cười khì đáp ngay rằng:
- Cũng phải nhìn xem một tí chứ. Có được gì hay không, cũng chưa biết chừng.
Nói đoạn lại cố len sát vào tận gần để xem. Khi vào gần tới nơi, mới thấy rõ, trong đó có một người con gái, mặt hoa mày liễu, má phấn môi son, vào trạc trong 20 tuổi đầu bịt khăn vuông đỏ, mình mặc áo lụa quần hồng, thắt cái giây lưng bằng đoạn màu lam, bỏ rời hai múi phất phơ, chân đi đôi giày da mũi nhọn, nhác trông điệu bộ, ra dáng phong lưu mĩ lệ vô cùng. Phía sau người con gái ấy có một bà già, vào trạc ngoại 50 tuổi, trông mặt ra dáng là hai mẹ con. Bên cạnh chỗ đó, lấy có một ngọn cờ đỏ, trên thêu mấy chữ "Lưu Tam Nương ở Kinh Dương thí võ kén chồng" bay phất phới trước gió.
Lục Bất thấy vậy cười cười gật gật một mình, đã toan nhảy xổ ngay vào để thử đùa một lúc. Ngờ đâu chàng chưa kịp vào thì đã thấy có một anh chàng to lớn vừa gặp lúc nãy, chạy ngay vào trước giơ hai tay lấy gân, đứng hai chân lấy thế và nói lên rằng:
- Tôi xin thử với cô nương mấy ngón xem sao?
Nói đoạn liền nhảy xổ ngay đến, hạ thế công để đánh Lưu Tam Nương. Lưu Tam Nương mỉm cười một tiếng, hai lông mi hơi cau lại, rồi nhảy đến, thoát một cái tránh ra một bên. Người kia lại đổi ngay thế đánh cúi rạp người xuống, xoay ngang một cái. Hai tay đưa sấn vào toan bốc cẳng Lưu Tam Nương để làm cho ngã. Tam Nương cũng tiến lại, thoắt một cái nhảy biến qua đầu người kia, mà ra phía sau. Người kia vội vàng đứng lên toan quay trở lại thì bị Tam Nương đá theo cho cái trúng đùi bên phải ngã nghiêng ngay xuống tựa như trời giáng. Mọi người đứng xem xung quanh đều vỗ tay reo cười ầm ĩ cả lên. Anh chàng kia vội vàng bò dậy, bưng đầu chui qua đám đông chạy biến đi mất.
Tam Nương vẻ mặt điềm nhiên quay ra nói to lên rằng:
- Ngài nào có bản lĩnh thực thì xin vào đấu với tôi keo nữa, bằng không thì xin miễn đấu còn hơn.
Nàng nói dứt lời thấy phía ngoài có tiếng người nói lên rằng:
- Kìa bác Mai Khuê, bác không vào mà báo thù cho bác Tiền Tam hay sao?
Tiếng nói vừa dứt thì thấy phía ngoài có một người sấn đi vào vòng thách đấu. Tam Nương nhác trông người ấy vào ngoại 30 tuổi mặt xương xương nhỏ, người dong dỏng cao, nhác trông cũng ra vẻ tinh

nhanh lanh lợi.
Người ấy vào tới nơi, đứng giang chân lấy thế vươn hai tay ra, trỏ vào mình mà nói lên rằng:
- Tôi là Mai Khuê, bạn của Tiền Tam lúc nãy. Tôi cũng có võ vẽ biết vài bài quyền, vậy xin được cô nương dạy bảo.
Tam Nương cũng nghiêng mình ra dáng lễ phép mà rằng:
- Xin mời quan anh hạ thủ cho tôi được tiếp.
Nói dứt lời thì thấy Mai Khuê nhảy sấn ngay sang, dùng các ngón trong bài hầu quyền, chân tay nhanh như điện chớp, xoay đủ bốn mặt quần đánh Tam Nương. Tam Nương vẫn cứ ung dung quay sang các ngã che đỡ rất là kín đáo, khiến cho Mai Khuê không có chỗ nào đánh lén vào được. Đánh nhau được năm mươi hiệp, bỗng thấy Mai Khuê nhảy tót ra ngoài vòng, sẽ nói lên rằng:
- Thôi, tôi biết tay quyền cước của cô rồi, tôi không thể thừa tiếp được nữa, để khi khác sẽ hay...
Nói đoạn lại len ra đám đông người, lẩn đi đâu mất.
Lưu Tam Nương trông quanh một lúc rồi lại nói lên rằng:
- Còn ai nữa, xin vào cho xin được tiếp.
Bọn đứng ngoài nghe nói, ai nấy đều đưa mắt nhìn liếc lẫn nhau, không thấy một ai ứng lên chi cả.
Lúc đó Lục Bất hòa thượng mới đi đôi giày rách xênh xang, bộ áo nhà sư tàng, ung dung đi vào trong vòng, hai mắt thao láo nhìn vào mặt Tam Nương, mà không nói một câu gì.
Bà già đứng ở phía sau Tam Nương trông thấy vậy liền chạy ngay ra nói với Lục Bất hoà thượng rằng:
- Lão tôi chỉ có một đứa con gái đây, vì chưa có nơi nương tựa, nên phải bày trò thử võ kén chọn, lấy một người ra dáng anh hùng để sau đây kết làm chồng vợ, cho tôi cũng vui vẻ cảnh già. Vậy sư phụ là một nhà tu hành, thì xin sư phụ miễn thử đi cho...
Lục Bất hòa thượng cười ha hả mà rằng:
- Bà nói thế rất phải, nhưng tôi đây tuy là nhà sư mà khác hẳn các nhà sư khác. Cụ đừng có coi khinh tôi mới được. Tôi đây là Lục Bất hòa thượng, đi khắp các miền Đại giang nam bắc, đã nổi tiếng có sáu sự không: một không thắp hương, hai không niệm phật, ba không kiêng ăn mặn, bốn không kiêng rượu, năm không ở chùa và sáu không kiêng giết... Vả nay cô ấy nhà ta kén chồng, chính không nói rõ là không cho những đám nhà sư vào ứng thí, vậy thế nào tôi cũng xin vào hầu tiếp một phen.
Bà mẹ Tam Nương nghe nói, cười nhạt mà rằng:
- Lão tôi đây cũng từng đi khắp Đại giang nam bắc, nào có nghe thấy

cái tên sư phụ bao giờ...
Bà cụ vừa nói tới đó thì Lưu Tam Nương đã vẻ mặt hằm hằm kéo bà mẹ lại, rồi bước lên bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Được rồi, nếu người là Lục Bất hòa thượng đã từng nổi tiếng khắp mạn Đại Giang, thì tôi xin tiếp ngài mấy ngón.
Lục Bất hòa thượng nói nói cười cười gật gật một thôi, rồi nói to lên rằng:
- Mời cô cứ việc đánh cho...
Những người ngoài nghe nói đều thô lố nhìn vào nhà sư để xem kết quả. Chợt khi ấy thấy phía ngoài có tiếng nói lên rằng:
- Sư phụ cứ vững tâm mà đấu, có chúng tôi ở đây, không ngại gì.
Lục Bất hòa thượng quay ra thấy Chu Tứ cùng Tiêu Thất đều đã ở đó thì lại cười ha hả mà nói lên rằng:
- Được rồi, các anh đã đến đấy phải không? Các anh sắp sửa rượu đi, sư phụ sắp lấy vợ đây.
Nói vừa dứt lời thì Lưu Tam Nương đã múa quyền tiến đến, nói một tiếng "xin đánh" rồi sấn vào đánh luôn lập tức. Lục Bất hòa thượng điềm nhiên không thèm giơ tay lên đỡ, đợi cho Tam Nương đánh vào, liền chui qua nách Tam Nương, lỏn thoắt ngay về một phía cười lên mấy tiếng rất to. Rồi Tam Nương quay lại thì chàng ta lại đã quay về phía sau, thoăn thoắt như cái chuột ngày khiến cho Tam Nương dù nhanh nhẹn đến đâu cũng không sao mà đánh gần vào được. Tam Nương quay trước quay sau, nhảy tả nhảy hữu một lúc lâu lâu mồ hôi mồ kê đã nhễ nhại cả ra, mà Lục Bất hòa thượng thì vẫn như người ung dung vô sự. Nàng thấy vậy, cáu tiết lên, múa hai tay quyền rối rít như con thò lò, nhè đánh tứ tung các mặt. Lục Bất hòa thượng lại vẫn cứ điềm nhiên như không, hễ gần đến nơi lại né mình bên nọ tránh sang bên kia một cái, mà thủy chung Tam Nương không sao đánh được vào người. Các người đứng xem vòng ngoài đều vỗ tay khen luôn mồm không dứt. Người mẹ Tam Nương thấy vậy, cũng nơm nớp trong lòng, chỉ lo con mình không khéo bị thua hòa thượng.
Tam Nương quần thảo một lúc, nghe chừng người đã hơi mệt, thỉnh thoảng đã thò ra ngón hớ hênh. Lục Bất hỏa thượng bấy giờ mới để ý, lừa cho đích xác đợi lúc Tam Nương đá vót cao lên, liền giơ tay lia qua gót chân Tam Nương một cái, rồi giả vờ nghiêng hẳn người đi, như là sắp ngã, và lại đứng sững ngay lên.
Những ngươi xem ngoài thấy hòa thượng suýt ngã thì đều vỗ tay reo lên rằng nhà sư bị thua rồi, bọn họ vừa reo dứt câu ngẩng lên nhìn thì thấy Lưu Tam Nương nét mặt đỏ gay đứng cúi gầm xuống mà

nhà sư thì ra dáng tự đắc, đứng chính giữa vòng tay cầm một cái giày con con nhọn mũi giơ lên cho mọi người xem.
Bấy giờ chúng lại reo lên rằng:
- A, Tam Nương thua mất rồi...
Tam Nương thấy chúng reo lại càng tức thẹn, đứng dạt vào một bên, không dám ngẩng mặt lên nữa.
Bà mẹ thấy vậy, liền chạy ra, tươi cười lễ phép, nói với Lục Bất hòa thượng rằng:
- Bản lĩnh của sư phụ thực là cao cường, con tôi không thể nào đọ được. Vậy tôi muốn cho con tôi bái người làm thầy, xin người tha thứ mà nhận cho. Chiếc giày này cháu đi để bẩn thỉu xin sư phụ trả lại cho nó. Sư phụ cầm chi cho bẩn cả tay đạo đức.
Lục Bất cười khanh khách đưa trả chiếc giày cho bà mẹ Lưu Tam Nương, rồi nói lên rằng:
- Cô con bà bản lĩnh khá lắm, tôi khi nào dám nhận là thầy. Vả chăng cô ấy và bà cụ đã có lời hứa trước, hễ ai được thì được làm chồng, vậy tôi, Lục Bất hòa thượng cũng chưa có vợ, tôi xin y ước là hơn...
Bà mẹ Lưu Tam Nương không biết nói sao cho được, lẳng lặng cầm chiếc giày về đưa cho con gái. Lưu Tam Nương xỏ chiếc giày vào chân, rồi hầm hầm chạy ra trỏ vào Lục Bất hòa thượng mà rằng:
- Nhà sư có giỏi hãy thử đấu bằng khí giới với tôi xem sao?
Lục Bất hòa thượng gật đầu mà rằng:
- Được lắm, được lắm! Cô muốn dùng khí giới gì, to bé dài ngắn, hòa thượng tôi cũng xin theo tiếp tất cả.
Bọn xem ngoài nghe nói lại vỗ tay cười ồ cả lên. Lưu Tam Nương lúc đó hai hàng mày liễu dựng đứng hẳn lên, nét mặt sát khí xung bốc ngùn ngụt, quay lại cái giá cắm khí giới, rút lấy một thanh kiếm hăng hái đi ra.
Lục Bất hòa thượng lại ung dung cúi xuống, tụt đôi giày rách đương đi ở chân, cầm ra hai tay, cười nói mà rằng:
- Tôi xin dùng hai thứ binh khí này cũng được.
Tam Nương thấy vậy, vừa tức giận, lại vừa nực cười, song cũng sợ lỡ thua chuyến nữa thì nguy, bèn múa ngay thanh kiếm, sấn đến để đánh phủ đầu.
Lục Bất hòa thượng giơ đôi giày rách lên đỡ và bảo Tam Nương rằng :
- Phen này cô nên cẩn thận một tí nếu lại bị thua lần nữa thì tất phải làm vợ tôi, chứ không còn chối sao được nữa.
Tam Nương nghe nói, lẵng lặng cứ xông vào đánh. Tam Nương dùng lối kiếm pháp bát tiên múa nhanh như chớp, đánh vùng quanh

Lục Bất hòa thượng, tựa như guồng chỉ chạy kín xung quanh. Lục Bất hòa thượng thì cứ cầm đôi giày rách lòn trong giữa bọng gươm loang loáng, che bên nọ đỡ bên kia, rất là thần tình lanh lẹ. Đánh chừng vài ba mươi hiệp, Lục Bất hòa thượng hơi lộ vẻ hớ hênh, Tam Nương mừng rỡ vô cùng, liền thừa thế nhằm giữa bụng hòa thượng đâm luôn một kiếm. Lục Bất hòa thượng kêu lên một tiếng "ái chà" giơ chiếc giày bên tay trái lên đón lấy mũi kiếm, mũi kiếm đâm phập ngay vào gót giày rồi lại giơ tay phải lên cầm giày nhắm đánh vào mặt Tam Nương. Tam Nương biết ngón ấy là ngón lợi hại, toan lùi lại để tránh, song bị chiếc giày giằng lấy mũi kiếm, không rút nhanh ngay ra được, đành phải bỏ thanh kiếm ra, rồi lùi lại mấy bước để tránh ngón kia.
Bọn ngoài thấy vậy đều vỗ tay reo ầm lên rằng:
- Tam Nương lại thua rồi...
Chợt khi đó thấy Tam Nương giơ mạnh tay trái lên, ném ra một cái, miệng quát lên một tiếng "xem đây" thì thấy có một mũi tiêu, đến vút bay thẳng sang cổ hòa thượng. Hòa thượng kêu lên một tiếng, người thì ngã đỗ ngay ra.
Bọn ngoài lại vỗ tay reo lên rằng:
- Hòa thượng trúng ám khí chết rồi...
Lưu Tam Nương thấy hòa thượng nằm im không cựa, đoán chắc là đã chết rồi, bèn sấn đi lại để xem. Bất chợt vừa đi tới nơi thì hòa thượng dùng ngón "lý ngư đả đỉnh" nhảy vọt ngay lên, rồi thấy một chiếc giày rách bắn luôn vào mặt Lưu Tam Nương, cát bụi bám đầy một mặt.
Bọn người đứng ngoài lúc đó đều lấy làm kinh ngạc, cùng nhau vỗ tay ran như pháo nổ. Tam Nương thẹn đỏ bừng mặt lên, quay ra nhặt lấy thanh kiếm cắm vào trong giá. Lục Bất hòa thượng cũng nhặt giày xỏ vào chân, rồi quay ra toan đi.
Bất chợt vừa khi ấy, Chu Tứ cùng Tiêu Thất đều nhảy cả vào, níu Lục Bất hòa thượng lại mà rằng:
- Sư phụ đã đánh được Lưu Tam Nương thì phải thi hành lời ước đi chứ.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy biết là bọn họ lập tâm đùa mình, và đoán chắc không khi nào bà cụ kia lại chịu gả con cho một anh nhà sư xơ xác. Nhân thế chàng bèn cười nói bảo hai người rằng:
- Nếu vậy hay anh đứng lên làm mối cho tôi, các anh nói với bà cụ ngay đi.
Chu Tứ gật đầu, chạy ngay lại vái chào bà mẹ Tam Nương mà hỏi rằng:

- Sư phụ chúng tôi tuy là tu hành, song đối với mọi người lại khác. Hiện nay sư phụ tôi đã thắng được cô nương nhà cụ rồi vậy việc vui mừng nên làm thế nào, xin cụ dạy cho chúng tôi sửa soạn.
Bà cụ nghe nói, nét mặt có ý ngượng nghịu cau có, quay nhìn Tam Nương. Lưu Tam Nương liền quay sang nói với Chu Tứ rằng:
- Sư phụ nhà các ông tuy thắng tôi hai lần thực, song cũng chưa gọi là bản lĩnh cao cường hẳn được. Vậy nếu có quả là giỏi, thì xin đến Lưu gia trại ở ngoài thành Tương Dương, trèo lên được Cận Nguyệt lầu mà lấy được một cái tráp sơn son để ở chính giữa cái xà nhà trên nóc, thì tôi tình nguyện lấy ngay. Song có một điều cốt yếu là phải đợi khi tôi về tới đó tôi hạn định nhật kì, cứ đúng đến ngày thứ ba lấy được thì mới ăn thua chứ trước đây một ngày, hay sau một ngày là tôi không kể. Anh thử hỏi ông ta trước, xem ông ta có nhận được hay không cái đã...
Chu Tứ vỗ tay đáp ngay lên rằng:
- Được lắm! Sư phụ tôi xưa nay chưa từng chịu một việc gì không làm bao giờ. Vậy cô về nhà trước, nếu có hạn định nhật kì, xin cứ gửi thư đến nhà ông Lương Hưng Đạo ở Nhất Nguyên quán trong thành Tương Dương là sư phụ tôi đến ngay lập tức...
Tam Nương nghe nói vẻ mặt có dáng kinh lạ mà rằng:
- Ông ta cũng quen với nhà sư Lương Hưng Đạo hay sao?
Chu Tứ gật đầu đáp phải, rồi giơ tay vái chào quay ra nói cho Lục Bất hòa thượng biết.
Hòa thượng nghe nói lắc đầu mà rằng:
- Tôi khi nào lại làm những việc vô nghĩa thế!
Chu Tứ thấy vậy liền cười, quay bảo Tiêu Thất rằng:
- Quả nhiên cô ả họ Lưu đó đoán không sai. Cô ta bảo không khi nào lão sư ấy lại có can đảm mà làm nổi việc đó.
Lục Bất ra dáng kiêu ngạo cười nhạt mà rằng:
- Anh không phải nói khích tôi nữa. Có phải thế để tôi sang nhà nó cho mà xem. Tôi không làm được thì không phải là tôi nữa. Cũng may nhân tiện sang đó chơi thăm sư huynh và hỏi xem Lưu Tam Nương là ai một thể.
Hai người nghe nói đều vui lòng ưng theo, đoạn rồi cùng nhau lên đường về lối Tương Dương. Cách mấy hôm sau, đến thành Tương Dương, vào chùa Nhất Nguyên thăm hỏi thì thấy một người đạo sĩ chạy ra nói là Lương Hưng Đạo bị thương rất nặng, hiện nằm dưỡng bệnh ở trong văn phòng. Ba người nghe nói lấy làm kinh hãi, bảo đạo đồng dẫn ngay vào phòng để thăm.
Khi vào tới nơi, thấy Hưng Đạo đương nằm ở giường, nét mặt vàng

bũng, hai mắt nhắm nghiền, miệng thì rên rĩ, ra dáng đau đớn khó chịu, Chu Tứ khẽ vào sát giường, nói nhỏ mấy tiếng gọi Hưng Đạo và bảo rằng:
- Ngũ đệ làm sao đó, tứ huynh đã đến đây có biết hay không?
Hưng Đạo chưa kịp trả lời thì Tiêu Thất càng Lục Bất hòa thượng cũng nói tiếp lên rằng:
-Sư huynh bị ai mưu hại mà nguy hiểm đến thế.
Hưng Đạo nghe nói từ từ mở hai mắt ra, trông thấy hai người ở đó thì gượng cười một tiếng, rồi chống tay toan gượng dậy. Chu Tứ xua tay ấn xuống mà rằng:
- Bất tất dậy làm chi. Sư đệ đau thế cứ nằm nói cho chúng tôi biết.
Lương Hưng Đạo trỏ vào người đạo đồng khẽ nói giọng run rẩy mà rằng:
- Đầu đuôi thế nào hắn biết tất cả, để hắn nói chuyện cho sư huynh và hai sư đệ nghe.
Ba người bèn quay cả ra nhà ngoài bảo đạo đồng thuật câu chuyện xem sao.
Nguyên gần quán Nhất Nguyên đó có một tòa miếu Bồ Đề nhà sư coi miếu đó lại là một người họ Mãn tên gọi là Pháp Đạt vốn là một tay hung ác xưa nay, vừa may gặp khi quan phủ Tương Dương là Tất Nguyên có một người con là Tất Chấn Hùng lại theo học Pháp Đạt. Bởi thế Pháp Đạt lại càng tung hoành nhất phủ, không còn sợ hãi chi ai. Tất Chấn Hùng vốn là một tay vô lại nổi tiếng trong phủ, cậy thế bố làm quan, hùa đảng với Pháp Đạt làm bậy làm càn, không ai dám nhúng mồm vào nói.
Trước đây mấy hôm, là ngày mồng 3 tháng 4, là hôm đản nhật Từ Hàng chân nhân. Theo lệ mọi năm cứ đến ngày đó các thiện nam tín nữ đều xô nhau đến lễ ở quán Nhất Nguyên, số tiền vàng hương thu được kể cũng vào một món to, mà miếu Bồ Đề thì không mấy ai đến lễ. Pháp Đạt thấy vậy thì có ý ghen tức thèm thuồng, bèn bàn với Tất Chấn Hùng nói với tri phủ Tương Dương, đến hôm ấy cho mấy người lính ra đón các ngả đường, bắt khách thập phương không được sang lễ ở quán Nhất Nguyên mà phải sang lễ ở miếu Bồ Đề. Các khách đi lễ bị thế quan bắt buộc như vậy bất đắc dĩ cũng phải tuân theo, làm cho cảnh quán Nhất Nguyên bỗng bị vắng tanh vắng ngắt.
Lương Hưng Đạo cùng mọi người trong quán đều lấy làm lạ bảo nhau đi ra dò hỏi mới biết rõ được tình hình. Hưng Đạo tức giận vô cùng, đến hôm sau bèn thân hành sang miếu Bồ Đề để trách Pháp Đạt. Ngờ đâu khi sang tới nơi, Pháp Đạt liền cậy thế mắng át ngay

đi, không kịp nói năng chi cả. Hưng Đạo cũng không chịu kém, thành thử đôi bên trước còn cãi cọ với nhau rồi sau sinh ra ẩu đả. Đoạn rồi Hưng Đạo bị Pháp Đạt dùng tà thuật đánh cho bị thương, nằm mãi tới ngày hôm nay, chưa sao bình phục lại được.
Đạo đồng đem rõ câu chuyện thuật cho bọn Chu Tứ nghe.
Ba người nghe xong đều tắc lưỡi thở dài, cho là một việc bất bình vô hạn. Lục Bất hòa thượng liền ra dáng hăm hở hỏi thăm lối sang Bồ Đề miếu. Đạo đồng đáp rằng:
- Cách đây chừng 2 dặm đường ở phía bên đông, tức là miếu Bồ Đề ở đó.
Lục Bất hòa thượng nghe xong lẳng lặng không nói gì, quay ra đi thẳng. Chu Tứ cùng Tiêu Thất gọi bảo đợi để cùng đi, song cũng không sao gọi lại được nữa. Tiêu Thất bèn móc túi lấy ra một viên thuốc trao cho đạo đồng dặn mài ra cho Lương Hưng Đạo uống rồi kéo Chu Tứ đi ngay để theo Lục Bất hòa thượng.
Đằng kia Lục Bất hòa thượng một mình hăm hở đi đến miếu Bồ Đề, xồng xộc đi vào Đại Hùng bảo điện, thấy không có ai bèn vớ dùi chuông dùi trống, khua chuông khua trống inh ỏi cả lên. Đoạn rồi, chàng nhảy phắt ngay lên bàn thờ phật ở giữa chùa, ngồi xếp vòng tròn giơ tay chắp lên trước ngực, một mắt mở ra, một mắt nhắm lại, cái mồm thì dẫu ra, coi bộ rất đáng buồn cười.
Pháp Đạt ở trong nghe thấy chuông trống, vội vàng chạy ra đại điện. Khi trông thấy Lục Bất hòa thượng như vậy thì quát to lên rằng:
- Thằng sư điên nào, ở đâu dám đến đây bậy bạ thế kia?
Lục Bất hòa thượng nghe hỏi, đoán biết ngay là Pháp Đạt, đưa mắt nhìn ra thì thấy Pháp Đạt người to vóc lớn, trên mặt đầy những thớ thịt chạy ngang, đầu lớn bằng cái giành, hai lông mi như hai cái chổi, mắt như mắt báo, mũi như mũi sư, mình mặc cái áo bào vàng, chân đi đôi giày đỏ, tay cầm một chuỗi tràng hạt đen lánh, mỗi hạt to bằng một quả đào lớn Vân Nam. Lục Bất hòa thượng nhân cười khanh khách nói lên rằng:
- Nhà ngươi không biết ta là con cháu nhà phật giáng lâm ở đây mà còn dám ra tra hỏi hay sao?

Nói đoạn liền đứng phắt ngay lên, nhảy một cái vót ra sân điện, rồi giơ tay ném ra một đạo hào quang thẳng trỏ vào giữa yết hầu Pháp Đạt.

Mới hay trong bước nguy nan,
Càng người mãng trực càng gan hơn người.
Máu hăng đã bốc cao vời,
Thì chi còn hỏi đất trời thấp cao

Kiếm Châu Duyên

Hồi 07
Bắt bốn mũi gươm giết anh sư ác.
Dùng vài lời chính, dạy cậu con quan

Nguyên hôm trước, Lục Bất hòa thượng bắt được mũi tiêu của Lưu Tam Nương vẫn còn dắt ở trong mình, nay tới chùa Bồ Đề liền dùng mũi tiêu đó để ném Pháp Đạt. Pháp Đạt thấy mũi tiêu của Lục Bất ném ra liền né mình toan tránh. Bất chợt hắn vừa mới né mình ra thì mũi tiêu đà bay ngay đến, dính vào đầu vai bên tả, làm cho đau đớn bội phần.

Tuy vậy, Pháp Đạt cũng cố giữ vững tinh thần, đọc luôn mấy câu thần chú quát một tiếng "mau", rồi cầm chuỗi tràng hạt buông ra, thì thấy cái tràng hạt bay đến giữa đầu Lục Bất hòa thượng và rơi ngay xuống đánh vào sau lưng hòa thượng. Kế đó, liền thấy Lục Bất hòa thượng kêu lên một tiếng rồi ngã vật ngay xuống. Pháp Đạt lấy làm đắc ý bèn một tay rút phắt mũi tiêu cắm trên đầu vai ra, một tay giơ thu chuỗi pháp bảo về rồi chạy ra nhìn xem Lục Bất hòa thượng đã chết thực chưa.

Không ngờ hắn vừa ra tới nơi, mồm vừa niệm được mấy câu "a di đà phật" thì chợt thấy Lục Bất hòa thượng bổ choàng ngay dậy, sấn đến tận nơi, không sao mà chạy tránh kịp. Lục Bất hòa thượng tới nơi giơ cái đầu trọc tếu, đánh luôn vào ngực Pháp Đạt mấy cái. Pháp Đạt bắn lùi hẳn lại hàng mấy chục bước, hai mắt hoa lên, mồm ộc máu tươi ra rồi ngã lăn ngay xuống. Vừa hay lúc đó Tiêu Thất và Chu Tứ cũng đi tới đó. Hai người thấy vậy cũng đều lấy làm hả dạ, bèn lôi Lục Bất hòa thượng trở về .

Lục Bất hòa thượng nhân quay lại la to lên rằng:
- Ta là Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi cùng Trịnh Châu Tiêu Thất và Hào Châu Chu Tứ, vì nhà ngươi đánh sư huynh chúng ta là Lương Hưng Đạo bị thương, nên chúng ta đến đây để báo thù đó. Các ngươi có muốn nói gì cứ đến Nhất Nguyên quán, chúng ta sẽ tiếp. Nói đoạn liền cùng Tiêu Thất và Chu Tứ quay ra đi thẳng.

Lúc đó các sư tiểu mới rõ chuyện là bọn này đều báo thù cho Lương Hưng Đạo, bèn xúm lại vực Pháp Đạt vào cứu cho tỉnh dậy và nhất diện phi báo cho Tất Chấn Hùng biết. Chấn Hùng nghe báo lập tức đến miếu để thăm. Khi tới nơi thấy Pháp Đạt đã dùng thuốc chữa các thương tích gần khỏi, cũng không có gì là đau đớn nặng nề cho lắm. Chấn Hùng nghe chuyện, nổi giận đùng đùng, nói với Pháp Đạt toan về nói cùng tri phủ để đem binh mã ra phá chùa Nhất Nguyên, bắt trị bọn kia.

Pháp Đạt gạt đi mà rằng:
- Những bọn nhãi nhép ấy cần gì phải động đến binh mã thêm phiền. Vả chăng chúng nó có phép thuật yêu quái, binh mã cũng chưa chắc đã làm gì nổi họ. Vậy cứ để tôi dùng chút pháp thuật cỏn con, khắc là chúng nó chết ngay lập tức.
Nói đoạn liền dùng bùa thuốc làm cho người lại lành mạnh, rồi chiều hôm đó là làm phép lập đàn để trị bọn kia. Bên kia, bọn Lục Bất hòa thượng về tới Nhất Nguyên quán, thì thấy Lương Hưng Đạo vì uống viên thuốc của Tiêu Thất đưa cho, nên bệnh thế đã mười phần giảm hẳn ngay được tám chín, duy còn cân lực thì hơi yếu ớt một chút mà thôi. Bọn Lục Bất thấy vậy, lấy làm vui mừng, bèn đem chuyện vừa tới chùa Bồ Đề đánh Pháp Đạt, thuật cho Hưng Đạo nghe.
Hưng Đạo nghe nói, vui mừng vô hạn, nhân hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Nếu vậy sư đệ phen may hẳn được Phật tổ truyền cho bí pháp gì không? Tôi đây, cứ kể nội công còn hơn sư đệ, vậy sao nó cũng dùng chuỗi tràng hạt đó đánh tôi, thì tôi bị thương lập tức mà sư đệ lại không việc gì?
Hưng Đạo vừa nói tới đó, thì Lục Bất hòn thượng cười nói ngay lên rằng:
- Cái đó là vì tôi mới vào làm đồ đệ Phật tổ, nên Phật tổ che chở cho

tôi, chứ có lấy gì làm lạ !
Chu Tứ cười mà rằng:
- Chắc là sư đệ lại gặp dị nhân nào dạy cho các ngón bí truyền chứ không sai. Sư đệ đừng giấu làm chi !
Lục Bất lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- Không, làm gì có cái lạ lùng như thế! Thôi, các sư huynh đừng hỏi vặn thêm phiền, ta phải bàn tính ngay việc hôm nay đi thì hơn. Hôm nay tôi tưởng thế nào rồi Pháp Đạt cũng nghĩ cách báo thù chúng ta, chứ không khi nào mà nó chịu nhịn!
Hưng Đạo gật gật đáp rằng:
- Chính đó, Bát sư đệ nói thế rất đúng. Nó thế nào hôm nay cũng có mưu kế ma quỉ chi đây.
Tiêu Thất nghe nói, ra dáng khinh thường, cười bảo mọi người rằng:
- Các anh đừng ngại! Để chiều nay tôi làm phép trị cho nó một mẻ, chắc nó tuyệt nọc với tôi...
Hưng Đạo vỗ tay reo lên rằng:
- Ừ! thế mà tôi quên đứt mất! Có Tiêu sư đệ ở đây thì có gì mà đáng sợ! Nhưng còn chuyện các sư đệ, hôm nay đi đâu mà kéo đến đây cả thế, sao sư đệ không nói cho tôi biết?
Tiêu Thất nhân đem các việc từ Tung Sơn sang đó thuật qua cho Lương Hưng Đạo nghe và lại hỏi Hưng Đạo rằng:
- Sư huynh ở đây tất cũng có biết cái trại Lưu gia thì phải? Nhà hắn có Lưu Tam Nương và có cái tráp sơn đỏ để ở trên lầu Cận Nguyệt, không biết trong có những gì, sư huynh có hiểu hay không?
Lương Hưng Đạo nghe nói ngẩn người một lúc, rồi đáp lên rằng:
- Cái lầu Cận Nguyệt của nhà họ Lưu thì người ngoài khó lòng mà lén vào được. Tôi thấy họ nói, cái lầu ấy là của tổ phụ Lưu Tam Nương ngày trước dựng ra, trong đó đặt nhiều máy móc nguy hiểm, nếu lỡ vào đó tất là khó lòng sống thoát. Còn cái tráp sơn son ở đó đựng những gì thì mình cũng không hiểu, nhưng theo ý tôi thì bát sư đệ chớ nên vào đó làm chi, vì đó là một nơi nguy hiểm khó vào ra không dễ.
Lục Bất cười khanh khách mà rằng:
- Cái đó bất tất sư huynh phải nghĩ! Tôi đã định rồi, dù có nguy hiểm thế nào, tôi cũng phải đến, vì không khi nào tôi chịu để cho nó khinh tôi được.
Chu Tứ cùng Tiêu Thất nghe nói, lại xúm vào nói đùa một lúc để chế nhạo Lục Bất, song Lục Bất cũng cứ trơ trơ, không hề thay đổi. Đoạn rồi Lương Hưng Đạo sai người làm cơm lưu giữ ba người ở đó.
Chiều hôm ấy, cơm nước xong rồi, Tiêu Thất bèn nói với Lương

Hưng Đạo cho dọn một cái phòng kín sạch sẽ, rồi một mình vào đó làm phù làm phép ở trong.
Lục Bất hòa thượng nhân lúc rảnh rỗi, bèn đợi khi trời tối, rủ Chu Tứ cùng lẻn sang chùa Bồ Đề để xem, song không nói cho Hưng Đạo cùng Tiêu Thất biết.
Khi sang tới chùa Bồ Đề, thấy cổng chùa đã đóng kín mít. Lục Bất cùng Chu Tứ bèn nhảy qua tường chùa để vào. Vào tới Đại Hùng bảo điện vẫn thấy vắng ngắt vắng tanh, không gặp một ai. Hai người lại đi qua một lớp nhà ngang, tới chỗ cửa nách, rồi cùng đi theo cửa nách, ra cả phía sau.
Vừa khi ra tới nơi, gặp ngay hai người tiểu ở đằng kia đi tới. Chu Tứ vội nhảy né mình nấp vào một chỗ. Lục Bất thấy vậy, cũng tìm chỗ kín đứng nấp ngay vào.
Hai chú tiểu không trông thấy ai, vừa đi vừa lẩm bẩm với nhau:
- Hôm nay sư phụ ta làm phép để trị bọn ở bên Nhất Nguyên quán nhưng không biết có giết được cả bọn họ hay không?
- Á, pháp lực của sư phụ ta cao cường đến đâu, làm gì mà không giết nổi họ. Bây giờ chúng ta đem nước lã vào cho sư phụ, rồi chúng ta thử nấp một nơi, xem sư phụ làm phép thế nào?
Đằng này Lục Bất cùng Chu Tứ nghe nói bèn đợi cho hai chú tiểu đi qua, rồi len lén lần ra đi theo ở phía sau. Đi được một lúc tới một khu vườn rau rộng rãi, thì thấy ở về phía đông vườn đó có một cái đàn cao, bốn bên đều vây bằng cót, giữa kê mấy cái án thư, đèn nến sáng choang. Mùi hương mùi hoa bay thơm sực nức.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy, ghé tai Chu Tứ nói thầm:
- Thằng sư này nó đương làm phép đấy, chúng ta cứ vào tận nơi ta xem, có chết ngay đây cũng chẳng sợ.
Nói đoạn, nắm tay Chu Tứ lôi kéo cùng đi. Lúc đó, hai chú tiểu cũng đi tới đàn cúng, chưa kịp đi lên, thì bọn Lục Bất đã đuổi sấn tới nơi. Lục Bất nhân giơ tay điểm vào phía sau hai chú tiểu thì hai chú tiểu bỗng đứng dừng lại, người ngay ra như khúc gỗ, không sao mà động cựa được.
Lục Bất hòa thượng cùng Chu Tứ bèn đi thẳng ngay vào bên chỗ đàn tràng, tìm nơi lỗ hổng để nhìn. Thì thấy Pháp Đạt đứng ở trên đàn, mình mặc cái áo cà sa đỏ, hai chân không đi giày, tay trái cầm cây gậy tầm xích, trên đầu gậy có đeo bảy cái vòng sắt nối liền với nhau, tay phải thì cầm ấn quyết, đi vòng quanh rất nhanh ở trong đàn. Chính giữa đàn kê một cái án, trong án bầy một pho tượng đồng con, cao chừng ba tấc, trước mặt pho tượng đặt chín cây nến và một cái lư, trong lư khói hương bay ra tua tủa, mờ mịt bốn bên. Bốn góc

đàn chia đặt 4 cái bát đựng nước, trên mặt mỗi bát đều có đặt một thanh kiếm con con.
Pháp Đạt vừa chạy vừa lẩm nhẩm mồm đọc thần chú, song càng ngày càng chạy nhanh thêm, làm cho những cái vòng sắt ở trên đầu gậy cọ sát vào nhau, tiếng kêu loảng xoảng. Được một lát, chợt thấy Pháp Đạt bỗng đứng dừng lại, buông tay quyết ra, quát lên một tiếng rất to, rồi thấy 4 thanh kiếm con gác trên 4 miệng cái bát đều vụt bay lên, loang loáng ở giữa khoảng không.
Chu Tứ thấy vậy đưa mắt nhìn bảo Lục Bất. Lục Bất gật gật cười cười mà không nói gì.
Lúc đó, chợt thấy Pháp Đạt ở trên đàn, quát to lên mà rằng:
- Xin phiền 4 thanh thần kiếm, đi ngay đến Nhất Nguyên quán, cắt lấy đầu bốn tên nghịch tặc là Lương Hưng Đạo, Lục Bất hòa thượng, Tiêu Thất và Chu Tứ, đem ngay về đây để nộp.
Nói đoạn Pháp Đạt lại cầm cái gậy tầm xích dộng xuống đàn đến thình một cái thì thấy 4 thanh kia đều bay tít cả ra ngoài. Lục Bất hòa thượng xem tới đó, bèn quát lên một tiếng, mở cái phên che ở ngoài ra, bước thẳng lên đàn trỏ vào Pháp Đạt mà nói lên rằng:
- Ta là Lục Bất hòa thượng đây rồi, còn phải sai đi đâu giết thêm phiền!
Pháp Đạt đương khi bất thình lình, thấy Lục Bất hòa thượng đến, thì giật mình biến hẳn sắc mặt, vội cầm ngay cái gậy Tầm xích sấn sang để đánh Lục Bất. Lục Bất ra dáng ung dung, né mình tránh ra một bên, giơ tay lên mà rằng:
- Hãy khoan, không đi đâu mà vội!
Pháp Đạt nghe nói, cũng dừng tay lại, rồi thấy Chu Tứ cũng ở dưới nhảy lên. Pháp Đạt lại càng thất kinh, vội nói to lên rằng:
- Các anh định nói gì thì nói mau lên, ta không đợi lâu được mãi.
Lục Bất hòa thượng cười mà đáp rằng:
- Hiện bây giờ Nhất Nguyên quán chỉ có Lương Đạo gia cùng Tiêu Thất gia ở đấy; còn ta với Chu Tứ gia, chúng ta đến đây để đợi thần kiếm của ngươi, vậy ngươi nên làm phép thu ngay thần kiếm trở về để giết chúng ta ở đây cho tiện, không phải sai đi đến đó thêm phiền!
Pháp Đạt nghe nói, trong bụng tức giận vô cùng, liền lẩm nhẩm đọc mấy câu thần chú, rồi tay cầm cái gậy tầm xích dộng xuống một cái rất mạnh. Thì kế đó liền thấy một trận cuồng phong đưa đến, tung thổi lên đàn, làm cho những ngọn nến trên đàn đều bị tắt phụt mất cả.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy, vội quát lên một tiếng rất to thì trận cuồng phong bỗng lại im ngay lập tức, nhưng trông đến Pháp Đạt thì

lại không thấy đâu nữa. Chu Tứ không thấy Pháp Đạt đâu, thì ra dáng tiếc giận, dậm chân kêu lên rằng:
- Sao lại để cho nó trốn đi được thế?
Lục Bất hòa thượng lắc đầu đáp rằng:
- Nó trốn đi cũng không xa được đâu ! Đó chắc là pháp lực của Tiêu sư huynh, Tứ sư huynh lại không hiểu hay sao?
Chu Tứ nghe nói, trong bụng không tin, cố bắt Lục Bất hòa thượng phải đi ngay để tìm giết Pháp Đạt. Ngờ đâu vừa khi bước chân xuống dưới đàn, thì đã thấy có một người bị chết còng queo ở đó. Chu Tứ vội chạy đến nhìn thì người bị chết đấy chính là Pháp Đạt. Chàng lấy làm kinh ngạc quay lại hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Quái lạ, làm sao hắn lại chết ở đây được!
Lục Bất hòa thượng cười khanh khách đáp rằng:
- Đấy sư huynh xem tôi nói có đúng hay không? Chả phải là Tiêu sư huynh làm phép để giết hắn ta thì còn gì nữa !
Chu Tứ thấy Pháp Đạt chết rồi liền rủ Lục Bất hòa thượng quay về Nhất Nguyên quán. Lục Bất ra dáng ung dung mà rằng:
- Hãy khoan, ta còn chút việc ở đây nữa.
Chu Tứ kinh ngạc vội hỏi việc gì?
Lục Bất hòa thượng lẳng lặng không trả lời, liền cầm tay Chu Tứ kéo ngay đi ra chỗ hai chú tiểu lúc nãy. Khi ra tới nơi, Lục Bất hòa thượng liền thổi cho hai người tiểu tỉnh lại, rồi bảo hai người rằng:
- Sư phụ các ngươi đã bị trời phật giết đi mất rồi. Vậy ta hỏi ngươi, con quan Tất tri phủ hiện giờ ở đâu, ngươi phải dẫn ta tới đó.
Hai chú tiểu run lên cầm cập đáp rằng:
- Bẩm cụ, Tất công tử hôm nay ngủ ở ngoài chùa đây, hiện bây giờ còn nằm trong phòng sư phụ đó.
Lục Bất hòa thượng chưa nghe dứt lời đã nắm tay chú tiểu bắt đưa đi ngay tới đó. Hai chú tiểu sợ hãi cuống cuồng, cũng phải vâng lời dẫn đi, lập tức dẫn đến phòng ngủ của Pháp Đạt. Hai chú tiểu giơ tay trỏ bảo Lục Bất hòa thượng rồi quay ra trốn ngay mất. Lục Bất hòa thượng khẽ đẩy cửa buồng ra nhìn, thấy trong đó đèn nến thắp sáng choang như ban ngày, cách bày biện trong phòng tựa như một nơi phòng ngủ của một cô tiểu thư con nhà khuê các. Chính giữa phòng kê một cái giường ngoài treo màn the trướng gấm, trong có một người con trai trông mặt rất dâm ác, đương ngồi nói chuyện với một người thiếu nữ. Lục Bất hòa thượng cùng Chu Tứ đẩy cửa bước vào thì đôi trai gái kia hoảng hốt vùng đứng ngay dậy.
Lục Bất hòa thượng đoán biết người ấy là Tất Chấn Hùng, bèn cười nói lên rằng:

- Tiểu tăng tức là Lục Bất hòa thượng mà thiên hạ vẫn biết tiếng đây...
Tất Chấn Hùng nghe tới đó lại càng kinh sợ vô cùng. Lục Bất hòa thượng lại nói tiếp ngay rằng:
- Nhưng công tử không việc gì mà sợ! Nhà sư Pháp Đạt ở đây vì làm nhiều điều ác ngược, cho nên trời phật đã giết đi rồi, vậy xin công tử từ nay, phải đổi ác theo thiện, để trở nên một người tốt ở đời. Nhược bằng công tử không nghe thì tính mạng của công tử khó lòng giữ nổi, mà không khéo có khi nguy đến quan tri phủ cũng nên.
Chấn Hùng nghe mấy câu đó, trong bụng vừa mừng vừa sợ, vội vàng cúi đầu vâng lời mà rằng:
- Sư phụ dã dậy, tôi xin tuân theo mệnh lệnh từ đây.
Lục Bất hòa thượng liền lôi Chấn Hùng cùng đi ra ngoài, và lại bảo rằng:
- Sau này nếu còn lảng vảng chốn này thì mất đầu lập tức, bây giờ phải về ngay đi.
Chấn Hùng run lên cầm cập, vâng dạ luôn mồm, quay ra đi thẳng.
Lục Bất hòa thượng nhân cười bảo Chu Tứ rằng:
- Làm như thế sư huynh tưởng có ổn hay không? Lương sư huynh ta cũng không sợ phải lôi thôi dính dáng đến đấy nữa!
Chu Tứ gật đầu khen lấy khen để, rồi hai người cùng vui cười trò chuyện quay về. Khi về tới quán Nhất Nguyên, đã thấy Tiêu Thất cười cười nói nói, đón vào mà trách rằng:
- Hai anh cứ im ỉm đi sang chùa Bồ Đề giết thằng Pháp Đạt, cũng chẳng nói gì cho tôi biết, làm tôi khó nhọc công toi mất nửa đêm trời ?
Chu Tứ nghe nói, ra dáng kinh ngạc mà rằng:
- Thế thì không phải sư đệ dùng phép để giết Pháp Đạt hay sao? Nếu vậy thì ai giết nó vào đó? Thế mới là kỳ quái nữa !
Tiêu Thất thấy Chu Tứ nói vậy cũng lấy làm lạ, vội hỏi lên rằng:
- Thế hai người đi đâu mà nói vẩn vơ như vậy?
Chu Tứ nhân đem các việc trông thấy ở chùa Bồ Đề thuật cho Tiêu Thất nghe. Tiêu Thất nghe đoạn, càng lấy lạ, mà rằng:
- Thế thì kỳ quái thực. Ở đây tịnh không có một thanh kiếm nào bay đến, đừng nói là 4 thanh nữa!
Chu Tứ cũng trông vào Lục Bất hòa thượng mà phàn nàn:
- Kỳ thực? Tôi không hiểu thế thì 4 thanh kiếm của nó đi đâu?
Lục Bất hòa thượng lúc đó mới ung dung mỉm cười bảo hai người rằng:
- Cái đó có lấy gì làm kỳ quái ! Bốn thanh kiếm của thằng Pháp Đạt,

hiện ở chỗ tôi đây chứ đâu!
Nói đoạn liền giũ tay áo một cái thì thấy bốn mũi kiếm sáng loáng ở trong túi áo thò ra.
Chu Tứ thấy vậy kêu vội lên rằng:
- Hóa ra bát sư đệ gớm thực. Làm cho đến tôi cũng cứ mờ mịt không hiểu ra sao !
Lục Bất hòa thượng lại cười khanh khách mà rằng:
- Tôi có làm gì mà sư huynh bảo là gớm. Đấy sư huynh cũng cùng đi đấy, thủy chung sư huynh có thấy tôi làm một việc gì. Chẳng qua lúc đứng trên đàn của Pháp Đạt thì chợt thấy như có một vị thiên tướng đến, nói với tôi rằng: "Pháp Đạt là người dâm ác tội không thể tha, vậy ngày nay ta mượn tay anh để giết nó đi cho rảnh. Câu nói ấy vừa dứt thì thấy Pháp Đạt chết ngay, chính tôi cũng không hiểu ra sao hết thảy.
Chu Tứ nghe tới đó lắc đầu mà rằng:
- Lúc ở đó có thấy chú nói thế đâu. Chẳng qua là chú nói dối chúng tôi tất cả. Tôi chắc là chú lại gặp được phật tổ dạy bảo cho pháp thuật, hơn cả Thất sư đệ rồi... Muốn sống chú phải nói cho chúng tôi biết cái đã.
Lục Bất hòa thượng lại cười ha hả mà rằng:
- Các anh nói thế thì oan cho tôi lắm! Nhưng thôi tôi cũng không cần cãi với các anh làm chi! Bây giờ khuya rồi, tôi hãy đi ngủ cái đã.
Nói đoạn ù té chạy đi vào buồng đóng cửa ngủ thẳng. Chu Tứ cùng Tiêu Thất cũng đều kéo nhau đi ngủ tất cả.
Sáng hôm sau dậy sớm, Lục Bất hòa thượng bèn rủ Chu Tứ và Tiêu Thất cùng đến Lưu gia trại. Chu Tứ cười bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Sư đệ làm gì mà phải vội thế! Muốn cưới được vợ ngay thì chiều nay đến mà ăn cắp cái tráp về đây, rồi sẽ cưới, có đi đâu mà vội !
Lục Bất hòa thượng lắc đầu mà rằng:
- Chưa lấy được cái tráp, nhưng ta cứ đến xem nhà họ một tí có lẽ họ đuổi chúng ta hay sao?
Tiêu Thất cũng chiều ý bèn bảo Chu Tứ:
- Nếu vậy chúng ta hãy cứ thử đến xem sao cũng chẳng hại gì.
Lục Bất nghe nói, ra dáng vui mừng vô hạn, bèn quay ngoắt đi trước lập tức Chu Tứ cùng Tiêu Thất cũng theo gót ra đi. Khi ra tới cổng chùa Nhất Nguyên, thấy Lục Bất hòa thượng cứ tràng khoát theo thẳng hướng đông đi mãi.
Chu Tứ vội gọi giật lại hỏi rằng:
- Sư đệ còn phải hỏi đem Lưu gia trại ở về mạn nào đã chứ, biết đâu

mà cứ đi liều như vậy?
Lục Bất cười ha hả quay lại đáp rằng:
- Tôi đã hỏi rõ cả rồi, các anh cứ đi với tôi là được.
Nói đoạn lại cứ khoát đạt đi thẳng. Chu Tứ cùng Tiêu Thất không hiểu ra sao, song cũng cứ đi theo để xem.
Đi chừng hơn mười dặm đường, đến một khu rừng kia thấy có một tòa trang trại, quay mặt về núi, ngoảnh lưng về sông, hình thế rất là hiểm trở. Lục Bất giơ tay trỏ bảo hai người rằng:
- Hai anh coi, đấy là nhà của nhạc gia tôi đấy...
Hai người nghe nói nhịn cười không được, bảo nhau phải cố làm ra bộ đứng đắn để đi.
Khi đi tới cửa trại, chợt thấy Lục Bất hòa thượng dừng lại gào to lên rằng:
- Chú rể mới đến đây, sao nhà các người không giăng đèn kết hoa cho đón tiếp mà để xoàng xĩnh thế này! Nhà các ngươi thực là vô lễ, để rồi ta sẽ liệu cho...
Chu Tứ cùng Tiêu Thất ở sau nghe nói, lại bảo nhau ôm bụng cười thầm một lúc.
Lúc đó bọn trang đinh canh cổng, thấy Lục Bất hòa thượng ăn mặc nói năng như vậy thì cho đúng là một anh điên, bèn mở cổng xô ra quát mắng đùng đùng:
- Thằng điên này, muốn sống đi ngay, không sẵn roi đây, lại quật cho một trận vào cái đầu trọc bây giờ...
Lục Bất hòa thượng lắc đầu một cái, rồi cười bảo bọn trang đinh:
- Các anh phải biết cái đầu của chú rể mới đây rắn chắc vô cùng, các anh có thích đánh chơi, thì cứ đánh một lúc xem sao?
Trong bọn trang đinh có một đứa nổi giận đùng đùng, giơ ngay cái roi da cầm sẵn ở tay, đánh luôn vào đầu Lục Bất hòa thượng một cái, nổi lằn hẳn lên như con rắn. Lục Bất hòa thượng vẫn cứ cười tràn không nói nửa lời. Tên trang đinh lấy làm lạ, lại cầm cái roi quất luôn một lúc lên đầu Lục Bất hòa thượng. Ngờ đâu mỗi khi cái roi đánh tới đâu thì đầu hòa thượng lại nổi lằn tới đó cho mãi đến lúc vết lằn nằm khắp cả đầu lồi hẳn cả lên, mà hòa thượng vẫn cười nói như thường, không hề tỏ ý đau đớn. Tên trang đinh thấy vậy cho hòa thượng là một tay cổ quái, đánh mỏi tay cũng chẳng ăn thua, bèn vất cái roi xuống, chạy vội vào bảo với Lưu thái thái trong trang.
Lưu thái thái nghe nói, một anh sư kiết mà lại tự xưng là chú rể mới thì bỗng cau mặt lại, bảo con gái là Lưu Tam Nương rằng:
- Không khéo lại thằng Lục Bất hòa thượng đã đến đây hẳn!
Tam Nương nghe nói đỏ bừng mặt lên lặng ngắt không nói câu gì.

Lưu thái thái bèn sai trang đinh ra, mời hòa thượng vào nhà ngoài để nói chuyện.
Lục Bất hòa thượng thấy người ra mời bèn kêu lo lên rằng:
- Nào hai ông mối đâu, mời các ông đi vào với tôi một thể.
Nói đoạn bèn quay vào theo tên trang đinh cùng đi. Chu Tứ cùng Tiêu Thất cũng theo vào sau.
Khi vào tới nhà giữa đã thấy Lưu thái thái đứng sẵn ở đó rồi.
Lưu thái thái trông thấy Lục Bất hòa thượng thì mủm mỉm cười thầm mà rằng:
- Con cháu nhà tôi đã nói với sư phụ từ trước, nếu sư phụ lấy được cái tráp sơn son ở Cận Nguyệt lầu nhà tôi mà mang đến đây thì cháu nó xin tình nguyện tuân lời lập tức.
Lục Bất hòa thượng tươi cười đáp ngay rằng:
- Vâng, chúng tôi đã nghe thấy câu đó rồi. Chúng tôi đến đây hôm nay chính là vì việc ấy đó. Cái tráp hiện tôi đã lấy được rồi hôm nay đến đây là chỉ trình cụ rồi vào làm rể đó thôi.
Lưu thái thái nghe nói nét mặt sa xầm ngay lại, mà rằng:
- Sư phụ nói thế thì vô lý quá. Cái tráp đâu, sư phụ đưa đây cho tôi xem.

Lục Bất hòa thượng nghe dứt lời bèn quay lại bảo Chu Tứ cùng Tiêu Thất đứng gần cả đó để lấy cái tráp đưa ra. Hai người nghe nói đều kinh ngạc không tin song cũng chạy cả đến gần để xem Lục Bất xử trí ra sao.

Anh hùng sức chuyển nghìn non,
Thấm đâu ch*út việc cỏn con ở đời.*
Một phen thi thố ra tài,
Rồi cho *thiên hạ biết người dở hay.*

Kiếm Châu Duyên

Hồi 08
Một câu hát gọi tỉnh mĩ nhân,
Năm tiếng đùng đưa hồn hiệp sĩ

Chu Tứ và Tiêu Thất vừa đi vào tới trước mặt Lục Bất hòa thượng thì thấy hòa thượng thò tay vào trong bọc lấy ra một cái tráp sơn đỏ con con, hai tay dâng đưa cho Lưu thái thái, rồi ung dung cười nói mà rằng:
- Cụ thứ nhìn kỹ lại xem cái này có phải là ở trên lầu Cận Nguyệt nhà cụ lấy xuống đây không?
Lưu thái thái đỡ lấy cái tráp đặt lên trên bàn, mở ra xem thì thấy cái thiếp đề ngày sinh tháng đẻ của Lưu Tam Nương vẫn còn ở đó .
Bà cụ bất giác lấy làm kinh ngạc ngẩng nhìn Lục Bất hòa thượng rồi mủm mỉm cười mà rằng:
- Phải rồi, chính cái tráp này của nhà tôi đây.
Lục Bất hòa thượng liền cười ha hả nói lên rằng:
- Thưa cụ hai ông mối của tôi đây, cụ đừng coi khinh các ông ấy mới được.
Nhân trỏ tay vào Chu Tứ và Tiêu Thất mà nói lên rằng:
- Đây một ông là Chu Tứ ở Hào Châu và một ông là Tiêu Thất ở Trịnh Châu, đều là những tay có danh giá to tát ở đời này cả. Vậy cụ muốn nói gì thì xin cứ bảo các ông ấy, còn tôi, tôi xin vô phép về đây.
Nói dứt lời thì Lục Bất hòa thượng quay ngoắt trở ra rồi vụt biến đi mất không ai trông thấy đâu nữa.
Tiêu Thất thấy vậy, đưa mắt bảo ý Chu Tứ, Chu Tứ hiểu ý liền đến trước mặt Lưu thái thái ra dáng lễ phép mà rằng:
- Chúng tôi đều là những hạng lỗ mãng, không biết lễ phép thế nào. Chỉ vì Lão thái thái đã có lời nói trước hễ lấy được cái tráp trên lầu Cận Nguyệt thì sẽ gả cho hiền đệ chúng tôi... Vậy nay lão thái thái định liệu ra sao và đến hôm nào sẽ cho đón dâu thì cho chúng tôi được biết.
Lưu thái thái nghe nói thao láo mắt lên nhìn Chu Tứ và Tiêu Thất, trong bụng rất lấy làm khó chịu, song không biết trả lời sao cho tiện.
Chợt đâu khi đấy, thấy ở phía sau bình phong có tiếng đằng hắng, Lưu thái thái biết là con gái ở đó, bèn cười bảo Chu Tứ cùng Tiêu Thất rằng:
- Mời hai ngài hãy ngồi cho thư thả một tí, để tôi vào hỏi qua cháu đã. Cháu định hôm nào thì tôi sẽ nói để các ngài biết.
Hai người cùng vâng lời ngồi đó để đợi, Lưu thái thái quay vào trong nhà một lát thì chạy ra mủm mỉm cười nói với hai người:
- Thưa hai ngài việc đó tôi đã nói chuyện với cháu rồi. Cháu có dặn tôi thưa với hai ngài, về việc định ngày thì xin các ngài định liệu, muốn hôm nào cháu cũng ưng theo. Nhưng về việc lễ nghĩa thì bên

Bành phủ định đem những gì cũng xin các ngài cho rõ.
Tiêu Thất bèn tươi cười mà đáp rằng:
- Cái đó xin tùy ý cụ, cụ dạy thế nào chúng tôi cũng vâng lời.
Lưu thái thái bèn ra nét mặt nghiêm nghị, ung dung nói lên rằng:
- Lão tôi chỉ được mình nó là con gái, cha nó lại mất sớm đi rồi thì đối với việc chung thân của nó tất tôi phải cẩn thận mới xong. Vậy xin phiền hai ngài về nói giúp với ông ấy phải bày biện đủ cho bốn thứ lễ vật sau này: 1- Tích hỏa chân trân. 2- Bảo kiếm đời cổ. 3- Một pho tượng Quan âm bằng bạch bích mà phải không có một tí vết nào. 4- Hạng vàng Như ý phải cho đủ 10 lạng. Có đủ bốn thứ ấy thì xin bên nhà họ Bành cứ cho người sang đón dâu lập tức.
Chu Tứ nghe nói ngần ấy thứ thì trong bụng lấy làm kinh lạ, cho là nhà họ Lưu cố nói thế để làm cho việc hôn nhân không thể nào mà thành được. Ngờ đâu Chu Tứ còn đương lo nghĩ, thì Tiêu Thất đã ra dáng vui cười mà ứng ngay lên rằng:
- Vâng được, cụ đã dạy như thế thì xin đúng như thế vậy. Duy có một câu này, tôi muốn thưa trước với cụ, xin cụ tha lỗi mà nhận lời cho.
Lưu thái thái cũng tươi cười đáp rằng:
- Có thế nào xin ngài cứ nói.
Tiêu Thất cũng ra dáng nghiêm nghị mà rằng:
- Cứ theo lời cụ dạy, chúng tôi về nói với hiền đệ chúng tôi phải biện đủ các thứ lễ vật như thế đem sang, song tới khi đó xin cụ đừng lôi thôi sinh sự này khác mà kiếm chuyện để trì hoãn việc nhân duyên mới được.
Lưu thái thái nghe tới câu đó, nét mặt hơi đỏ lên rồi ra dáng miễn cưỡng gật đầu mà rằng:
- Cái đó đã đành không phải nói, xin các ngài hãy cứ biện đủ lễ vật đến đây cái đã.
Tiêu Thất vâng lời rồi cùng Chu Tứ đứng dậy cáo từ ra về.
Khi ra khỏi cổng, Chu Tứ có ý bất bình cự Tiêu Thất rằng:
- Sao hiền đệ lại nhận lời với nhà họ Lưu như thế? Bốn thứ lễ vật ấy thì hiền đệ bảo Bành Khải Lôi kiếm đâu cho ra được!
Chu Thất cười rằng:
- Sư huynh không sợ! Bốn thứ ấy tôi nghĩ chừng có đủ cả rồi không cần chi phải tìm đâu cũng được. Ngay ở nhà tôi đã có một viên Tích hỏa trân châu của tổ phụ tôi để lại ngày trước, và một thanh Côn Minh bảo kiếm rồi. Pho tượng Quan âm thì ở quán Nhất Nguyên hiện có một pho bằng bạch ngọc, trắng nuốt từ đầu chí đuôi không hề có một tí gợn. Còn Hoàng Kim như ý thì ở bên Âu Dương nhị sư huynh hiện có tới 60 lạng, vì giữa hôm sư huynh ăn thọ, tôi có trông thấy rõ

ràng. Để tôi tìm đủ bốn thứ ấy cho Bát sư đệ chắc là khi thành hôn xong, là họ phải trả lại ta chứ có đi đâu mà thiệt.
Chu Tứ nghe nói vỗ tay cười ha hả mà rằng:
- Nếu vậy thì sư đệ tinh quái thực ? Không trách họ nói gì cũng cứ vâng bừa đi được. Theo như ý tôi, tôi cho là họ cố nói ra thế để mình không lo được thì mình bỏ phắt ngay việc hôn nhân thì là rảnh cuộc, vì ý họ coi chừng không muốn gả con gái cho Bát sư đệ nhà ta thì phải. Nhưng họ biết đâu bọn mình lại có được sẵn sàng như thế.
Hai người vừa đi vừa bàn tán với nhau, thì đã về tới Nhất Nguyên quán lúc nào không biết.
Khi về tới nơi, Chu Tứ vừa trông thấy Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi bèn hỏi ngay lên rằng:
- Chú này quái thực ! Cái tráp sơn chú lấy lúc nào mà anh em không ai biết chi hết thảy?
Khải Lôi nhe răng ra cười mà đáp rằng:
- Tối hôm qua lúc ở miếu Bồ Đề về, tôi nằm mãi không ngủ được nhân buồn tẩn mẩn, mới sang Lưu gia lấy được cái ấy về đấy. Nhưng bây giờ họ nói với các anh ra sao?
Tiêu Thất bèn đem hết các lời Lưu thái thái đã nói thuật cho Bành Khải Lôi nghe, Khải Lôi nghe tới các đồ lễ thách cưới thì vỗ tay reo ầm lên mà rằng:
- Tôi đã khéo biết, nó biết tôi là một thằng sư kiết, cho nên nó cố nói ra thế mà thôi... Thôi tôi cũng không cần lấy vợ làm chi nữa !
Tiêu Thất để cho nói xong, rồi mới tươi cười mà rằng:
- Sư đệ không lo, những cái ấy có đủ cả rồi. Để tôi về Trịnh Châu lấy viên ngọc Tích Hỏa trân châu và thanh bảo kiếm Côn Minh sang đây và phiền tứ sư huynh sang bên nhị sư huynh vay 50 lạng Như ý hoàng kim giúp hộ; còn pho tượng Quan âm bằng ngọc thì ở đây sẵn có, chỉ nói với tứ sư huynh một tiếng là xong...
Bành Khải Lôi vỗ tay cười ha hả mà rằng:
- Nếu vậy các ngài đều là những tay mối khác đời thực ! Tôi xin đợi ở đây để xem các ngài có giúp được việc hay không?
Khi cơm nước xong rồi Chu Tứ cùng Tiêu Thất bèn tạm biệt mọi người chia tay ai đi việc nấy. Rồi chỉ cách 20 hôm nữa thì hai người lại lần lượt trở về cả đấy. Lương Hưng Đạo cũng đã bình yên vô sự cả rồi. Mấy người bèn xúm vào sửa soạn bốn thứ lễ vật chia ra làm 4 mâm, phủ khăn đỏ lên trên, và sai 4 người đạo sĩ ăn mặc quần áo mới sang, bưng 4 mâm đồ lễ dẫn qua Lưu gia trại và cả Chu Tứ, Tiêu Thất theo đi.
Trong khi đi đường, các người quanh đấy thấy vậy đều không hiểu là

việc gì, rủ nhau kéo theo đi xem chật ních. Khi tới Lưu gia trại, Chu Tứ bảo trang đinh vào báo với Lưu thái thái là bên Bành gia dẫn lễ cưới sang. Bọn đi xem lúc đó mới hiểu là lễ cưới dẫn đến để dạm con gái họ Lưu, nhưng chỉ lạ có một điều là không biết tại sao mà con gái họ Lưu lại lấy một người đạo sĩ. Vì thế bọn chúng bàn tán với nhau, ai nấy đều cho là một việc ngạc nhiên khó hiểu.
Đằng kia Lưu thái thái thấy tên trang đinh vào báo thì giật nẩy mình lên, trống ngực đánh thình thình, không biết nghĩ kế ra sao. Lưu Tam Nương nhân bảo mẹ rằng:
- Mẫu thân hãy cứ ra xem, có đúng 4 thứ lễ vật ấy là đủ cả không, bấy giờ rồi ta sẽ liệu.
Lưu thái thái bèn sai trang đinh ra mời Chu Tứ cùng Tiêu Thất cho dẫn lễ cưới vào trước nhà giữa. Chu Tứ cùng Tiêu Thất vâng lời, cho bốn tên đạo sĩ đội 4 mâm lễ vào nhà giữa bắt mở cả 4 miếng nhiễu đỏ phủ trên ra.
Đoạn rồi Chu Tứ ra dáng lễ phép, nói với Lưu thái thái rằng:
- Vâng lời cụ dạy, bên Bành gia đã sửa đủ 4 thứ lễ vật sang đây vậy xin cụ xét lại và nhận cho.
Lưu thái thái liếc mắt nhìn 4 thứ đều có đủ cả, lấy làm kinh ngạc, chưa kịp nói gì thì Tiêu Thất đã nói ngay rằng:
- Thưa cụ hạt châu này thực đúng là Tích hỏa trân châu, thanh kiếm này là thanh Côn Minh bảo kiếm, nếu cụ không tin, cứ cho thử ngay khắc biết.
Lưu thái thái gật đầu liền sai trang đinh quạt một lò than đỏ đem ra và lấy hạt trân châu bỏ vào lò lửa để thử. Khi bỏ hạt châu vào thì lò lửa đương cháy rần rật, bỗng tắt nguội ngay, mà đem viên ngọc ra xem thì vẫn sáng nguyên như cũ. Chu Tứ lại bảo trang đinh lấy mấy con dao thường và thanh kiếm thường lên rồi dùng thanh Côn minh kiếm chặt vào thì các kiếm dao kia đều bị đứt phăng cả ra.
Lưu thái thái thấy hai thứ đó đều là đúng cả, thì trong bụng cũng đã hơi hoảng, liền đem pho tượng Quan âm bằng ngọc để ra tìm lấy vết. Ngờ đâu tìm hết đầu đít trước sau, tịnh không thấy một tí gợn con nào là có. Rồi lại cho cân lại 50 lạng vàng thì cũng đủ từng li một, không còn chê trách vào đâu.
Chu Tứ thấy Lưu thái thái ngẩn mặt ra nhìn thì cười hỏi lên rằng:
- Thưa cụ, các thứ lễ vật cụ xem đã được cả rồi, vậy chúng tôi xin nói với cụ, đến mai là ngày lành tháng tốt, chúng tôi sẽ sang xin cụ đón dâu.
Chu Tứ nói xong, không đợi bà cụ trả lời liền bảo Tiêu Thất để các lễ vật đó, rồi vái chào bà cụ dắt 4 người đạo sĩ quay ngoắt đi ra.

Lúc đó Lưu Tam Nương nấp ở phía trong, thấy bọn kia ra rồi, bèn chạy vội ngay ra để xem. Lưu thái thái trông thấy con, bất giác rân rấn sa hai hàng lệ. Lưu Tam Nương vội can gián mà rằng:
- Can chi mẫu thân phải lo việc ấy! Cho dẫu con có nhận lời nữa nhưng có khi nào một ông sư lại dám cưỡng lấy con gái người ta về làm vợ được!
Bà mẹ thở dài mà rằng:
- Con nói thế, có lẽ đem người ta lên quan mà kiện hay sao?
Lưu Tam Nương lắc đầu, ghé vào tai Lưu thái thái nói thầm mấy câu. Bà mẹ gật gật mà rằng:
- Bây giờ việc đã đến nơi, cũng đành thế vậy, chứ còn làm sao được nữa.
Sáng hôm sau, bọn Chu Tứ, Tiêu Thất dóng dả thực sớm, sửa soạn chỉnh tề cho người đưa kiệu hoa đi sang Lưu trại. Khi tới nơi, thấy cổng trại mở toang thông thống. Tiêu Thất bèn bảo đi thẳng vào nhà giữa. Vào lại nhà giữa, thấy chính giữa nhà kê một cái bàn, trên bàn bày mâm lễ vật hôm qua, còn nguyên cả đó. Hai người trông thấy còn đương băn khoăn nghĩ ngợi, chưa hiểu ra sao, thì chợt thấy có một tên trang đinh ở phía trong chạy ra vái chào hai người, rồi ra dáng lễ phép tươi cười mà rằng:
- Thưa hai ngài, cụ tôi hôm qua dắt cô tôi đi đâu không biết, các thứ lễ vật đây xin hai ngài mang về cho. Cụ tôi có dặn chúng tôi thưa với hai ngài là không lẽ nào mà cô tôi lại lấy một người đi tu như thế được . . .
Tiêu Thất nghe nói, nổi giận đùng đùng vừa toan quát mắng tên trang đinh đứng đó, thì đã thấy Lục Bất ở ngoài lừng lững đi vào. Lục Bất hòa thượng vẫn đánh bộ quần áo tồi tàn, chân vẫn đi đôi giày rách mướp, nét mặt nghênh nghênh ngang ngang đi thẳng vào nơi nhà giữa, Chu Tứ trông thấy nói vội ngay lên rằng:
- Kìa sư đệ đã đến, Lưu cô nương bỏ trốn đi rồi, sư đệ định thế nào bây giờ đây?
Bành Khải Lôi nghe nói, vừa cười vừa lắc đầu mà rằng:
- Trốn cũng không được, để tôi khắc có cách.
Nói dứt lời liền xăm xăm đi ra phía sau nhà giữa. Chu Tứ cùng Tiêu Thất cũng chạy ra đi theo. Khi ra tới phía sau, Khải Lôi cứ đi xồng xộc, qua lối nọ sang đến lối kia, nghiễm nhiên thuộc cả đường lối, tựa như một người ra vào quen thuộc đã lâu. Được một lát, đi tới phía trước một cái lầu cao cao, Khải Lôi liền đứng dừng lại, ngửa đầu trông lên trên lầu, nói to lên rằng:
- Lưu Tam Nương, em trốn ở trên lầu Cận Nguyệt đó không ăn thua

đâu. Có khôn hồn thì cứ xuống đây cho rảnh.
Chàng ta vừa nói dứt lời thì quả thấy Lưu Tam Nương ở trên lầu mở tung một cánh cửa ra. Tay cầm thanh kiếm nhảy tót xuống dưới giữa sân giơ kiếm trỏ sang Bành Khải Lôi và nói:
- Anh đã là môn đồ nhà Phật, lại còn đòi lấy ta làm vợ là nghĩa lý gì? Trước hết anh hãy nói rõ ta nghe cái đã.
Khải Lôi nghe nói gật đầu mà rằng:
- Cô nói câu đó rất đúng. Nhưng có điều sao trước đây cô không nói ngay như thế cho tôi? Can chi một chốc cô bắt lấy cái tráp son trên lầu Cận Nguyệt, một chốc lại bắt biện đủ các đồ lễ vật, rồi một chốc cô lại từ chối không ưng. Cô làm như thế có phải chính là cô muốn gây sự hay không? Cô thử nghĩ xem ai phải mà ai là trái.
Tam Nương nghe tới đó, tự biết là mình đuối lý, song cũng làm bộ già dặn cười nhạt đáp rằng:
- Thôi bây giờ không nói dài dông chi nữa ! Tôi chỉ xin nói anh định lấy tôi, thì là một điều rất khó, vậy anh muốn làm sao, cứ việc mà làm.
Lục Bất hòa thượng gật đầu một cái rồi nói:
- Cô đã thực lòng không thuận, tôi đây cũng không có cách gì ép cô được nữa! Duy tôi có một bài ca này, xin đọc cô nghe, cô thử lắng tai nghe kỹ xem sao.
Tam Nương cùng mọi người nghe nói đều không hiểu ý tứ gì cùng đứng ngây người để nghe hòa thượng đọc. Hòa thượng bèn cất to tiếng hát lên rằng:
- Khanh tướng, vương công, xe xe, ngựa ngựa, gác phượng lầu hồng. Ra đường tiền hô hậu ủng, về nhà trước khánh sau chung. Cùng đến lúc non xanh khuất bóng. Đất đỏ đưa đường. Minh linh dài mấy mươi trượng. Thu vào giấc mộng hoàng hương mơ mộng. Ngươi coi: Công danh lừng lẫy. Rút cục cũng là không!
Vàng bạc tiền nong, thiên ức vạn tải, điệp điệp trùng trùng. Trong kho thường lúc sẵn, phung phí mãi không cùng. Đùng đến lúc cây lay gió đổ, của hết tiền ra. Bạc vàng theo vận tinh ma. Chui vào giấc mộng nam kha mơ mộng. Ngươi coi: Có giàu địch quốc, rút cục cũng là không!
Ngàn năm bãi bắc, lầu tây trại đông. Nhà cửa ruộng đất, lộng lẫy tứ tung. Đúng lúc bể giậu thay đổi, cỏ lấp rêu che. Đất hoang sâu kiến đi về. Rủ nhau trong giấc hoa ly mơ mộng. Ngươi coi: Lâu đài điền sản, rút cục cũng là không!
Mặt hoa da phấn, tài danh nhất bực quần hồng, kẻ đưa người đón, kẻ hứng người tung. Đúng lúc ong chê bướm chán, nhị rữa hoa tàn

gió mưa mờ mịt quan san. Thu vào giấc mộng vu san mơ mộng. Ngươi coi: Tuyệt vời nhan sắc rút cục cũng là không!
Nỉ non thánh thót. Trêu nhau mấy tiếng tơ đồng. Giày to giày nhỏ, tiếng thủy tiếng chung. Đúng lúc lưng trời gió thổi, bên nội sân rêu. Anh em con cháu viên. Rủ nhau vào giấc. Quân thiên mơ mộng. Ngươi coi: Thanh âm tuyệt diệu, rút cục cũng là không!
May sao ban trước. Chả phượng nem công. Sáng ăn tối uống, dê béo rượu nồng. Đúng lúc say sưa tan cuộc, bóng ngả non chiều. Hơi tàn còn chút thiu thiu. Quay về một giấc ba tiêu mơ mộng. Ngươi coi: Uống ăn sang mấy, rút cục cũng là không!
Chăn loan gối phượng, trai gái vợ chồng. Giấc uyên ương đằm thắm. Tình ân ái mặn nồng. Đúng lúc âm dương bước rẽ, nam bắc đường chia. Bao nhiêu âu yếm nguyện thề. Xoay vào giấc mộng hùng bi mơ mộng. Ngươi coi: Cuộc sum họp, rút cục cũng là không!
Ngắm trăng vịnh gió, nhả phượng phun rồng. Mượn vần lui mãnh tặc. Múa bút cướp trời công. Đúng lúc mồ văn vắng ngắt, lạnh lẽo gió thu. Bao nhiêu tứ cũ tình xưa. Chẳng qua một giấc Trang chu mơ mộng. Ngươi coi: Văn chương hoa gấm, rút cục cũng là không!
Múa gươm tung trời. Thét tiếng động non sông. Một tay đập phá bao thành quách. Lẫy lừng danh tiếng khắp tây đông. Đúng lúc cây khô bị héo. Thuyền nát gặp giông. Bao nhiêu khí dũng oai hùng. Thu vào một giấc tung phong mơ mộng. Ngươi coi: Ân đền thù trả rút cục cũng là không!
Mõ chuông tan bụi tục, kinh kệ những vui lòng. Bỏ hết nhục vinh, rũ bụi hồng. Mặc ai bôn tẩu vùng tây đông. Tu công yên lặng nhơ bụi sạch tan. Sớm khuya đủng đỉnh thanh nhàn. Một mình trong giấc bồ đoàn thung dung. Ngươi coi: Cõi đời muôn vật rút cục cũng là không !
"

Khải Lôi hát dứt tiếng thì cười phá lên một trận rất to, rồi mới bảo Lưu Tam Nương rằng:

- Đó cô đã nghe rõ hay chưa? Bài hát ấy gọi là bài bát "thập không" (mười không), bao nhiêu sự vật trên đời, nhất thiết là hư không tất cả. Ta đây vốn là một nhà sư "tứ đại giai không" (4 sự lớn đều không cả), có khi nào còn mơ màng đến giấc uyên ương! Chẳng qua thấy cô còn mê mệt về thanh sắc phồn hoa, cô cho như là sự thực ở đời, cho nên muốn đánh tan cái lòng trần tục rủ nhau làm đôi vợ chồng trong cõi tinh thần, để cùng tiêu dao ở ngoài cảnh tục. Cô thử giở kính cô soi cái nhan sắc của cô, có thể cùng với đất trời vĩnh viễn được không?

Lưu Tam Nương nghe hết bài ca, lại nghe mấy lời của Lục Bất hòa

thượng nói thì bỗng ngây hẳn người ra thở dài một tiếng, giơ hai tay chắp lên trước ngực rồi quay mặt về Lục Bất hòa thượng, quỳ xuống mà nói rằng:
- Tiện thiếp xin theo lời đại sư dạy bảo từ đây.
Lục Bất hòa thượng cũng chắp tay lên ngực, niệm câu "A di đà phật" rồi nhắm hai mắt lại, đứng sững ngay người, tỏ ra thái độ nghiêm trang như một pho tượng. Chu Tứ và Tiêu Thất thấy vậy đều đứng ngây người ra để xem. Thì chợt thấy Lục Bất hòa thượng quát lên một tiếng rất to, giơ tay phải ra vỗ vào trán Lưu Tam Nương một cái, rồi đọc mấy câu rất to rằng:
- Đói ăn, khát uống, mỏi nằm
Đèn thuyền soi sáng mê lầm từ đây.
Cỏi trần ai tỉnh ai say,
Mà xem nhìn quả, sau này ra sao?
Lưu Tam Nương nghe xong bỗng đứng ngay dậy, cười ha hả mà rằng:
- Hay lắm? Hay lắm! Tôi xin theo để cùng ngồi chốn bồ đoàn với anh...
Lục Bất hòa thượng liền chạy đến cầm tay Lưu Tam Nương quay lại bảo Chu Tứ và Tiêu Thất rằng:
- Anh em chúng ta sau đây có phen gặp nhau, vậy hiện nay tôi xin tạm biệt...
Nói dứt lời thì Lục Bất hòa thượng xách tay Lưu Tam Nương bay lên trên lầu Cận Nguyệt cúi lạy Lưu thái thái tám lạy. Lưu thái thái ngơ ngẩn chưa kịp nói câu gì thì đã thấy Lục Bất hòa thượng dắt Lưu Tam Nương bay vút ra ngoài, hóa làm một đạo kiếm quang, vụt biến đi mất. Tiêu Thất thấy vậy ngẩn ngơ bảo Chu Tứ rằng:
- Sư huynh xem bát đệ đấy, chắc là đã có dị nhân dạy bảo, cho nên mới được như thế. Anh em chúng ta theo đuổi với hắn đến đây là cùng, vậy bây giờ ở đây cũng chẳng có việc gì, chúng ta nên quay về để xem sau này bọn họ kết quả ra sao.
Nói vừa dứt lời thì thấy Lưu thái thái đứng ở trên lầu hu hu lên khóc. Chu Tứ cùng Tiêu Thất cũng không để ý đến, liền quay ra nhà ngoài thu lại bốn thứ đồ lễ và dẫn cỗ kiệu không lại trở về quán Nhất Nguyên. Khi về tới quán, hai người liền đưa pho tượng Bạch ngọc quan âm trao trả cho Lương Hưng Đạo và đem chuyện Lục Bất hòa thượng thuật cho Hưng Đạo nghe.
Hưng Đạo ra vẻ vui mừng mà rằng:
- Trước đây tôi tưởng bát sư đệ điên cuồng, nhưng nay không ngờ hắn lại có được đạo học cao thâm như thế, cũng là một việc đáng

mừng...
Tiêu Thất nhân bảo Chu Tứ rằng:
- Mấy chục lạng Hoàng kim như ý này, nguyên trước sư huynh đem mượn về đây, nhưng nay sư huynh để tôi đi trả giúp cho, vì tôi cũng muốn sang đó để thăm xem sự học hành của Lưu Hướng hiện giờ ra sao một thể.
Chu Tứ gật đầu mà rằng:
- Được lắm? Nếu vậy thì tôi đi lên Nga Mi sơn thăm hầu sư phụ một phen, còn việc ấy sư đệ đi cho cũng được.
Đoạn rồi hai người liền cáo từ Lương Hưng Đạo rồi chia tay mỗi người mỗi ngả.
Về phần Tiêu Thất, hôm ấy, mang ba thứ bảo vật, một mình quay ra đi thẳng về mạn Sơn Đông. Cách mấy hôm sau, một hôm trời vừa gần tối, thì đi đến phố Tào Châu. Tiêu Thất lúc đó đã hơi nhọc mệt, liền tìm đến một cái hàng trọ, săm săm đi thẳng vào trong, tìm nơi an nghỉ. Chàng vừa vào tới cửa hàng, thì đã có hai tên hầu điếm chạy ra đon đả đón vào một phòng ở tận phía trong. Tiêu Thất vào tới nơi, bèn bảo tên hầu điếm dọn cơm rượu lên ngay, để ăn xong còn đi nghỉ sớm. Bất chợt đang khi ăn uống thì chợt thấy ở phía ngoài cửa phòng có người thấp thoáng đi qua, ra ý dòm quanh quẩn. Bấy giờ trời đã tối sầm, Tiêu Thất nhìn ra không rõ là ai, nhưng trong lòng cũng tự vững mình là một là người đứng đắn, không sợ ai động chạm đến mình, nhân thế chàng cứ vững tâm ăn uống, không hề để ý đến chi. Được một lúc cơm rượu xong rồi, Tiêu Thất bảo lên hầu điếm dọn dẹp sạch sẽ, đoạn rồi đóng cửa tắt đèn, một mình nằm lặng để nghe. Chàng nghe ngóng hồi lâu, thấy phía ngoài văn im phăng phắc không một chút gì ra dáng động tĩnh đáng ngờ.
Chàng liền phóng tâm thiu thiu ngủ đi lúc nào không biết. không ngờ vào khoảng nửa đêm hôm ấy, Tiêu Thất đương khi thiêm thiếp giấc nồng thì chợt thấy đến đoành một tiếng, khác nào tiếng sét nổ mạnh bên tai. Tiêu Thất giật mình tỉnh dậy, vội vàng toan ngồi lên xem. Nhưng chưa kịp ngồi lên, thì đã thấy một tiếng nổ nữa tiếp luôn, rồi tựa như có một vật gì đánh vào giữa trán, làm cho choáng váng tinh thần, lại ngã vật ngay xuống. Rồi kế đó lại nghe luôn ba tiếng nổ nữa đánh thẳng vào mình, thì Tiêu Thất bỗng lìm lịm đi dần, rồi chết cứng người ở ngay trên giường giữa trong phòng trọ.

Bấy lâu gọi quỷ sai thần,
Hớ hênh một phát nên thân thiệt thòi

Từ đây mưa gió tơi bời,
Gây nên bao chuyện cho *người cảm thương!*

Kiếm Châu Duyên

Hồi 09
Điếm Tào gia hào kiệt báo thù,
Chùa Thuần Dương trẻ thơ mắc nạn.

Về phần Lương Hưng Đạo sau khi Chu Tứ cùng Tiêu Thất đi rồi thì một mình tĩnh mịch lại ra công điều dưỡng tinh thần, nên không bao lâu thì sức người lại được mạnh mẽ như cũ. Một hôm chẳng đương ngồi ở trong bồ đoàn một mình nhập tĩnh, thì chợt thấy một tên đạo sĩ chạy vào báo rằng:
- Có sư bá Âu Dương Vĩnh Minh cùng mọi người trẻ tuổi nữa nói là có việc khẩn cấp đến hầu...

Lương Hưng Đạo nghe nói biết là Âu Dương Vĩnh Minh ở Sơn Đông sang chơi, nhưng không hiểu có việc gì mà nói là khẩn cấp, chàng bèn vội vàng chạy ra để đón. Vừa khi ra tới chỗ khỏi mái gian nhà, thì đã thấy Âu Dương Vĩnh Minh cùng một người đồ đệ còn trẻ tuổi đi vào, trông mặt có vẻ buồn bã lạ thường.

Lương Hưng Đạo vội chắp vái chào và hỏi luôn ngay rằng:
- Chẳng hay sư huynh có việc gì mà hoảng hốt như vậy? Xin sư huynh cho đệ được biết.
Nói đoạn liền mời Âu Dương Vĩnh Minh vào ngay ngồi chơi ở trong phương trượng, và sai người pha nước đưa lên, Âu Dương Vĩnh Minh vừa đặt đít ngồi xuống, thì thở dài một tiếng, rồi trỏ vào người tiểu đồng đi theo mình mà hỏi Hưng Đạo rằng:
- Hiền đệ có biết đứa bé này là ai không?
Hỏi tới đó, không đợi cho Hưng Đạo trả lời, thì lại nói tiếp ngay lên:
- Anh này là Lưu Hướng, tức là đồ đệ của Tiêu sư đệ chúng ta đây. Tôi muốn đưa sang đây để tìm Tiêu sư đệ, nhưng hiện giờ sao lại không thấy ở đây?
Lương Hưng Bạo cung kính đáp rằng:

- Dạo trước Chu Tứ, Tiêu Thất cùng Bành Khải Lôi, có ở cả đây. Nhưng hiện nay thì họ đã đi cả rồi. Tôi thấy Tiêu sư đệ nói là sang Sơn Đông đem Hoàng Kim như ý để nộp sư huynh, vậy sư huynh chưa gặp hay sao?
Nói tới đó, Lương Hưng Đạo liền đem các chuyện vừa rồi thuật qua với Âu Dương Vĩnh Minh một lượt. Âu Dương Vĩnh Minh nghe hết đầu đuôi, vỗ tay xuống bàn, kêu lên một tiếng mà rằng:
- Nếu vậy thì Tiêu sư đệ không còn sống làm người nữa !
Lương Hưng Đạo nghe nói, ngẩn người sửng sốt, hỏi vội lên rằng:
- Sao sư huynh lại nói như thế?
Âu Dương Vĩnh Minh thở dài một tiếng, thần hẳn người ra một lúc rồi mới đáp rằng:
- Cách 10 hôm nay, một đêm vào khoảng canh ba, tôi đương nằm ngủ, thì chợt thấy Tiêu Thất sư đệ hiện về. Tôi trông mặt hắn rõ ràng ra vẻ tiều tụy buồn rầu, mà hai bên mi mắt thì nước mắt chảy xuống đầm đầm. Tôi giật mình hỏi hắn vì việc gì mà nên nỗi thế, thì hắn giơ hai tay vẽ 2 cái hình vòng tròn, rồi cất cái giọng run run mà bảo tôi rằng: "Xin sư huynh nhớ cho, chính tôi chết về tay nó đấy...". Tôi nghe nói, kinh sợ hoảng hồn, rồi bỗng giật mình tỉnh dậy thì trong bụng thấy bồn chồn nóng nảy ngồi đứng không yên. Nhân thế tôi mới dắt đồ đệ của hắn sang đây để dò xem sự thể. Nhưng cứ theo như lời hiền đệ nói thì đáng lẽ trước khi chúng tôi ra đi, hắn đã về đến nhà tôi thì phải. Thế mà không thấy tới nơi thì quyết là đi đường gặp việc gì nguy hiểm không sai...
Lương Hưng Đạo vội nói lên rằng:
- Tôi tưởng bản lĩnh của anh ta như thế, không có lẽ lại bị ai làm hại được?
Âu Dương Vĩnh Minh thở dài mà rằng:
- Cái đó biết đâu mà chắc: Lỡ khi mình hớ hênh vô ý, mà gặp những đứa dụng tâm tính ngầm, thì dù tài giỏi đến đâu cũng là uổng mạng! Duy trong lúc tôi nằm mơ thấy hắn vẽ hai vòng tròn ở hai tay nói là chết vì người ấy, tôi đoán mãi mà không hiểu ý tứ ra sao... Hoặc hắn ta chết vì cái vật gì hình tròn, hay chết với người họ Viên, hay là cái người đó tên là Viên chăng?...
Lương Hưng Đạo cũng ra dáng ngẫm nghĩ một lúc, rồi lắc đầu mà rằng:
- Đối với Tiêu sư đệ, không biết có thù hằn gì với ai hay không, cái đó tôi cũng không rõ cho lắm. Nhưng Chu sư huynh thường hay ở liền với Tiêu sư đệ nhiều hơn, nếu hỏi Chu sư huynh thì may ra có thể xét được manh mối gì chăng?

Vĩnh Minh gật gù mà rằng:
- Nếu vậy ta phải tìm Chu Tứ để hỏi xem sự thể ra sao.
Lương Hưng Đạo lấy làm phải, bảo Vĩnh Minh rằng:
- Hôm đó ra đi, Chu sư huynh bảo là sang bên Nga Mi sơn để thăm sư phụ, nhưng không biết hôm nay đã tới Nga Mi chưa? Ngày mai chúng ta cùng đi sang đấy, may ra gặp được cũng hay...
Đương khi nói chuyện, thì chợt thấy Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi ở đâu đi vào, xông đến cầm lấy tay Âu Dương Vĩnh Minh, kêu lên một tiếng, rồi hai hàng nước mắt tầm tã tuôn rơi. Vĩnh Minh lấy làm kinh ngạc vội hỏi lên rằng:
- Bát sư đệ ở đâu đến đây, vì cớ chi mà thảm thương đến thế?
Bành Khải Lôi lại càng nức nở khóc òa mãi lên mà không trả lời. Hồi lâu chàng mới nguôi nguôi cơn khóc, giơ một tay lên gạt đôi hàng lệ, còn một tay thì vỗ vào vai Lưu Hướng cất giọng thảm thiết mà nói lên rằng:
- Sư phụ ngươi chết rồi ? Ngươi có biết hay không?
Vĩnh Minh cùng Hưng Đạo và Lưu Hướng nghe tới câu đó cũng cầm lòng không đặng, ai nấy đều nức nở khóc lên. Đoạn rồi Lưu Hướng mếu máo hỏi Bành Khải Lôi rằng:
- Vậy sư thúc có biết sư phụ tôi chết một cách thế nào hay không?
Bành Khải Lôi liền giơ hai tay lên, mỗi tay khuyên một cái rồi đáp rằng:
- Ông ta chết vì thế này, trong lúc chiêm bao ông ấy bảo ta như thế. Nhà ngươi có hiểu ý tứ sao không!
Vĩnh Minh nghe tới đó ra dáng kinh ngạc mà rằng:
- Té ra Bành sư đệ cũng chỉ nằm mơ thấy thế chớ không biết rõ sự thực phải chăng?
Bành Khải Lôi chỉ lắc đầu mà không trả lời. Vĩnh Minh bèn đem câu chuyện chiêm bao nói cho Bành Khải Lôi nghe. Khi Vĩnh Minh nói xong, thì Hưng Đạo nắm chặt lấy tay Bành Khải Lôi và quả quyết nói lên rằng:
- Bành sư đệ ơi! Sư đệ không nên giấu chúng tôi làm chi nữa ! Tôi biết sư đệ là một người đắc đạo thì câu chuyện Tiêu Thất thế nào, chắc sư đệ cũng hiểu. Vậy nếu sư đệ không nói rõ cho tôi nghe. thì tôi quyết liều sống chết một phen chứ không chịu nhịn.
Bành Khải Lôi nghe nói ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi đáp:
- Nếu tôi không biết thì tôi có đến đây làm gì! Trong mộng mà Tiêu sư huynh đã tỏ rõ cho chúng ta biết đó, thì chính ý là nói chữ "hoàn". Chữ hoàn ấy là tên anh Tào Hoàn, tức là cái nọc độc của Trần Nhị Lang ở đất Lạc Dương khi trước. Thằng cha ấy, nó đã có phen giả

vờ vào xin học Tiêu sư huynh, nhưng bị Chu sư huynh đoán biết, rồi đuổi nó đi. Phen này Tiêu sư huynh qua đất Tào Châu, Bất chợt lại vào trọ ở chính hàng cơm của nó, cho nên nó thừa cơ dùng phép "Ngũ lôi" để đánh Tiêu sư huynh chết. Việc đó tôi biết rõ ràng, nhưng tôi không thể đi sang Tào Châu để báo thù được vì...
Khải Lôi vừa nói tới đó thì Lương Hưng Đạo hỏi vội ngay lên rằng:
- Làm sao? Làm sao mà hiền đệ không đi sang Tào Châu được?
Bàng Khải Lôi ra dáng trịnh trọng đáp rằng:
- Cái đó sư huynh không rõ, để tôi nói sư huynh nghe: Nguyên Tiêu sư huynh không có con, duy có một người cháu tên là Tiêu Minh Phượng, phải nuôi để làm kế tự về sau. Tất cả nhà Tiêu sư huynh có bảy anh em, mà chỉ trông vào một mình Minh Phượng, vậy nếu Minh Phượng lỡ xảy ra việc gì thì đau đớn cho cả họ Tiêu không biết tới đâu mà kể. Bởi thế tiểu đệ phải đi sang đó để bảo hộ cho Tiêu Minh Phượng, còn việc báo thù ở đất Tào Châu thì xin hai sư huynh cán đáng giúp cho. Tôi sang đây là cốt để báo tin cho hai sư huynh biết, vậy hai sư huynh nên mau mau đến ngay Tào Châu, tìm vào Tào gia điếm ở đầu chợ phố Phi Vân thì gặp Tào Hoàn ở đó. Xin hai sư huynh cứ thế mà làm...
Nói dứt lời thì Bành Khải Lôi quay ngoắt người ra, rồi vụt biến đi không ai trông thấy đâu nữa. Vĩnh Minh thấy vậy lắc đầu lè lưỡi mà rằng:
- Mới ba năm trời không gặp Bành sư đệ ai ngờ bản lĩnh đã xuất quỷ nhập thần như thế? Nhưng nghĩ lại tội nghiệp thay cho Tiêu sư đệ, làm cho Bành sư đệ cũng phải lật đật đến thân...
Nói đoạn liền bàn với Lương Hưng Đạo để cùng đi sang Tào Châu một thể. Hưng Đạo cũng ra dáng hăng hái quyết xin đi ngay. Đoạn rồi không đợi đến hôm sau, ba người liền gióng giả đi sang Tào Châu lập tức. Khi sang đến Tào Châu, tìm đến chỗ góc chợ phố Phi Vân. thì quả nhiên thấy có một ngôi hàng cơm là Tào gia điếm ở đó. Ba người cùng rủ nhau vào trọ trong hàng để dò thăm tin tức. Sau khi hỏi được đích xác tên người chủ đó tên là Tào Hoàn, thì Lưu Hướng có ý muốn nóng nảy muốn gây sự ngay để báo thù cho sư phụ. Nhưng Âu Dương Vĩnh Minh gạt đi, rồi sẽ bảo Lưu Hướng rằng:
- Sư phụ nhà ngươi bản lĩnh thế nào cũng còn bị tay hắn giết, vậy ngươi chớ nên sốc nổi mà nguy. Ngươi nên biết nó có nhiều tà thuật yêu ma rất giỏi, nếu trị nó không xong thì tất không khi nào được yên với nó.
Lương Hưng Đạo cũng lấy làm phải, bàn định với nhau, hãy đợi đến chiều tối xem sao, rồi sẽ tùy cơ hạ thủ.

Chiều hôm ấy vào khoảng gần tối Âu Dương Vĩnh Minh cùng Lương Hưng Đạo bàn riêng với nhau, đánh lừa bảo Lưu Hướng ngồi nhà coi phòng để hai người đi chơi mát một lát sẽ về. Đoạn rồi hai người lửng thửng rảo bước đi ra. Khi ra gần tới cửa thì gặp Tào Hoàn đương đứng trỏ bảo người nhà thắp đèn. Tào Hoàn thấy hai người đi ra liền đon đả cười nói hỏi rằng:
- Hai ngài đi đâu bây giờ? Các ngài đã xơi cơm tối chưa?
Vĩnh Minh nghe nói cũng giả vờ vui cười cảm ơn và lại hỏi:
- Thưa ngài, ngài có phải là ông chủ họ Tào đó không?
Tào Hoàn gật đầu đáp phải. Trong khi chàng ta đáp lại Âu Dương Vĩnh Minh, thì Lương Hưng Đạo lừa đứng đằng sau, ôm chặt lấy hai cánh tay không sao mà cựa được nữa. Vĩnh Minh liền thừa thế giơ hai ngón tay điểm vào mặt Tào Hoàn một huyệt, thì Tào Hoàn ngay người ra, đứng sừng sững như là khúc gỗ.
Bọn người làm trong hàng thấy thế thì nhao nhao cả lên, toan ra can thiệp, Âu Dương Vĩnh Minh nhân nói to lên bảo mọi người rằng:
- Các anh là người vô cớ, không ai động đến mà sợ. Chúng ta đến đây là vì bữa trước chủ các anh có giết một người khách họ Tiêu, cái đó các anh có biết hay không?
Bọn họ nghe nói trước còn ngơ ngẩn nhìn nhau, rồi sau lảng vảng chạy nấp một nơi không còn một anh nào lẩn quẩn ở đấy.
Lúc đó Lưu Hướng ở trong phòng nghe thấy tiếng lộn xộn thì vội vàng chạy tốc ngay ra. Khi ra tới nơi, trông thấy Tào Hoàn bị bắt rồi liền rút thanh kiếm đương đeo ở người ra định chém ngay lập tức. Âu Dương Vĩnh Minh vội gạt lại mà rằng:
- Hắn là một người tán tận lương tâm, đã đành giết đi là phải, nhưng hiềm vì tội trạng chưa rõ, nay nếu giết ngay thì sau này không khỏi người ta lại trách đến mình...
Vĩnh Minh vừa nói tới đó, thì Lương Hưng Đạo nói tiếp ngay lên rằng:
- Hôm Tiêu sư đệ ra đi, còn mang theo viên trân châu tích hỏa, thanh bảo kiếm Côn minh và mấy chục lạng hoàng kim như ý, cái đó chắc là nó cũng nuốt đi. Vậy ta hãy nên mời xóm làng đến đây, để tra xét xem đâu cái đã.
Vĩnh Minh lấy làm phải, liền mời mấy người hàng xóm đến làm chứng, để cùng tra tìm các vật đó. Khi tìm thấy tang vật hẳn hoi, thì mọi người cũng đều lấy làm tức giận, bèn bảo nhau bắt trói hết thảy người hầu trong tiệm để cùng tra hỏi. Mãi sau mới có một đứa thú nhận chân tình và chỉ dẫn ra lối vườn sau, là nơi đã vùi Tiêu Thất. Bọn Vĩnh Minh theo lối ra đào chỗ đó, chừng mấy thước thì quả

nhiên thấy di hài của Tiêu Thất lấp ở dưới, song thi thể vẫn còn chưa nát và nét mặt vẫn còn như người lúc sống. Âu Dương Vĩnh Minh, Lương Hưng Đạo và Lưu Hướng trông thấy vậy, thì bất giác động mối thương tâm, khóc lên rưng rức. Đoạn ba người liền moi xác Tiêu Thất lên và trói Tào Hoàn lại, đẩy xuống chôn sống ở đó. Nhất diện xuất tiền ra mua các đồ khâm liệm và áo quan về để liệm cho di hài Tiêu Thất.

Sáng ngày hôm sau, Lương Hưng Đạo vì bận việc phải về Nhất Nguyên quán, liền từ biệt đi trước để cho Âu Dương Vĩnh Minh và Lưu Hướng đưa linh cữu Tiêu Thất về đến quê nhà mai táng.

Nguyên Tiêu Thất có 7 anh em, song chỉ có người thứ sáu tên là Tiêu Hựu Hòa là sinh được một đứa con trai, còn thì không ai sinh được người con nào nữa. Vì thế trong cả nhà đó đối với Tiêu Minh Phượng tuy là con riêng của Tiêu Hựu Hòa, nhưng ai nấy đều có lòng quý báu chẳng khác chi vàng ngọc trên tay. Minh Phượng sinh ra, vẽ người nhỏ nhắn, nét mặt trắng trẻo đẹp đẽ vả lại thông minh khác thường. Bởi thế từ lúc trẻ thơ đến khi khôn lớn trong nhà ai cũng một mực thương yêu, không hề để cho chút chi trái ý.

Cách đây mấy hôm, một hôm Tiêu Minh Phượng thẩn thơ ra chơi ngoài cổng, có một người nhà vẫn thường đi theo hầu sát một bên. Bất chợt đương khi đứng chơi, thì bỗng có một vị đạo nhân lững thững đi qua. Đạo nhân trông thấy Minh Phượng thì đứng dừng lại để nhìn. Minh Phượng tính nhát, trông thấy người lạ thì sợ hãi quay đi vào trong lập tức...

Đạo sĩ thấy vậy, đứng ở ngoài cửa trông theo Tiêu Minh Phượng, chép miệng thở dài mà nói lên rằng:

- Đáng tiếc, thực là đáng tiếc...

Tên người nhà nghe thấy thế liền quay ra hỏi đạo nhân rằng:

- Ông cụ nói cái gì đáng tiếc mà lẩm bẩm một mình như thế.

Đạo sĩ mỉm cười, lắc đầu mà rằng:

- Tôi nói cho các anh biết, rồi chắc lại làm phiền tôi, thôi thà không nói cho xong.

Chợt khi đó, Tiêu Hựu Hòa vừa ở trong nhà đi ra. Tên người nhà liền đem câu đó nói cho Tiêu Hựu Hòa nghe. Hựu Hòa thấy nói ra dáng kinh lạ, vội chạy ra mời đạo sĩ vào chơi trong nhà để hỏi chuyện. Khi đạo sĩ vào rồi, Hựu Hòa liền cung kính hỏi rằng:

- Tôi thấy người nhà nói, vừa rồi người kêu đáng tiếc việc gì xin người làm ơn dạy cho tôi biết!

Đạo sĩ ra vẻ nghiêm trọng đáp rằng:

- Tôi xem quí phủ đây, kể cũng là một họ lớn, nhưng hiềm vì một nỗi

về cung nhân đình hơi kém một chút, và trông cậu em mà tôi vừa gặp lúc nãy, cứ kể trí tuệ có thừa mà thọ số cũng không đủ. Bởi thế bần đạo có ý lấy làm tiếc mà thôi.
Hựu Hòa nghe nói thấy đúng vào cảnh nhà mình, bất giác giật mình kinh sợ, vội hỏi ngay lên rằng:
- Dám thưa đạo trưởng, chẳng hay đạo trưởng có cách gì cứu giúp được chăng?
Đạo sĩ ngồi nghiêm lặng ngắt, nhắm nghiền đôi mắt lại, lẩm bẩm trong họng một lúc, rồi bỗng mở mắt ra, gật gật bảo Tiêu Hựu Hòa rằng:
- Cũng may mà nhà ngài vốn xưa nay có làm nhiều điều nhân đức, cho nên cũng còn có cơ cứu được. Duy bần đạo có một câu nói với ngài là, giá như cho cậu em vào làm đồ đệ của tôi, tôi sẽ có cách làm cho cậu em được qua cầu thoát nạn, mà không dám sách nhiễu một chữ một đồng. Đó chẳng qua là tôi cùng cậu em có chút nhân duyên nên tôi muốn làm như thế.
Hựu Hòa ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi mới đáp rằng:
- Đạo trưởng có lòng dạy thế, tôi rất mong ơn, song ngặt vì nhà tôi cả bảy anh em, mà đều trông vào một nó, vậy tôi không thể cho nó theo người đi tu hành được, xin người cũng thương tình cho.
Đạo sĩ cười ha hả mà rằng:
- Ngài dạy rất phải, nhưng ngài không hiểu tôi nói đấy thôi. Tôi muốn nhận cậu em làm đồ đệ nghĩa là ngài cứ biên tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ vào lá sớ vàng, ngài trao cho tôi, tôi khắc đem về chùa Tam Thánh để tôi tụng kinh phần hóa, thế là tự khắc tai qua nạn khỏi mà thôi. Chớ đâu có phải đến chùa tu hành như tôi mà ngại !
Hựu Hòa nghe dứt lời, thì ra vẻ vui mừng mà rằng:
- Nếu vậy thì được lắm? Người thương cho thế, còn gì hơn nữa, tôi xin vâng thuận lời ngay...
Nói đoạn liền sai người nhà lấy bút mực và tờ giấy vàng, viết đủ tên tuổi và ngày giờ sinh đẻ Tiêu Minh Phượng đưa cho đạo sĩ và sai lấy tiền ra để cúng. Đạo sĩ nhận lấy tờ giấy, còn món tiền thì nhất định chối từ không nhận. Hựu Hòa lại cố giữ lại để mời đãi cơm rượu. Đạo sĩ cũng không chịu nhận, vội vàng đứng dậy xin phép lui ra. Hựu Hòa thấy vậy lại càng vui mừng cảm tạ, song trong bụng vẫn hồ đồ không hiểu đạo sĩ ấy là ai.
Nguyên đạo sĩ ấy tên là Đông Phương Cơ, tức là đồ đảng của giáo Bạch Liên còn sống sót lại. Mấy năm gần đây. Đông Phương Cơ muốn làm cho pháp thuật cao cường, nên phải cố tâm tu luyện đôi roi "Âm dương tử mẫu điện quang", để phòng sau này thi thố. Cho được

luyện đôi roi ấy, tất phải tìm được một trăm người con trai còn nhỏ, một trăm người con gái còn nhỏ và một trăm người đàn bà có mang, moi ruột tẩm vào với roi rồi mới đem ra dùng được. Duy khi đó, đôi roi của Đông Phương Cơ đã có tẩm đủ một trăm bộ ruột đứa con gái bé, một trăm bộ ruột người đàn bà chửa, song số con trai bé thì mới tẩm được 99 bộ ruột mà thôi. Vì thế Đông Phương Cơ phải cố lặn mò tìm thêm bộ nữa, để cho việc luyện chóng thành. Cũng may hôm ấy Đông Phương Cơ lại gặp Minh Phượng, thấy Minh Phượng bé nhỏ thông minh, dùng được vào việc của mình, hắn bèn lập mưu đánh lừa. Hựu Hòa vô tâm tưởng thực, thành thử bị mắc mưu ngay không còn nghi ngờ chi nữa.

Đông Phương Cơ vớ được tờ giấy kia rồi, mừng rỡ hí hửng bội phần, vội vàng quay ngay về chùa Tam Thánh là nơi hắn ở và dự bị các việc để đêm hôm ấy đem ra luyện kiếm.

Đêm hôm ấy, Đông Phương Cơ dọn một nơi buồng tĩnh, lấy một cái đỉnh bằng gang rất to, đem 299 cỗ lòng mà hắn đã thu góp bấy lâu, bỏ cả vào đó, rồi đặt lên một cái bàn thờ, kê chính giữa nhà. Đoạn rồi hắn ta xõa tóc cầm kiếm, bắt quyết thư phù, một mình loay hoay ở trong. Hắn làm như thế, ước hơn một trống canh, thì thấy trong nhà đó, bỗng dưng gió đâu kéo đến lạnh lẽo ghê người, rồi thì tựa như ma quỉ hiện lên, rất là quái gở. Đoạn rồi Đông Phương Cơ mang tờ thiếp viết tên tuổi Tiêu Minh Phượng ra trước bàn thờ phần hóa, sai luyện âm binh.

Thì liền ngay lúc đó, Tiêu Minh Phượng đương nằm ngủ ở nhà, bỗng dưng trở dậy, cởi tất quần áo vắt bỏ xuống giường, rồi mở cửa lén ra không cho người nhà biết tới. Khi ra tới ngoài, không biết vì sao, bỗng dưng Minh Phượng như người tài giỏi võ nghệ xưa nay, nhảy vót ngay lên mái nhà, chuyền hết nhà nọ sang tới nhà kia, thẳng đi về chỗ Đông Phương Cơ làm phép.

Chỉ trong chốc lát, Minh Phượng đã như bay biến đến nơi, chui ngay vào trong buồng kín của Đông Phương Cơ và quì ngay xuống đất. Đông Phương Cơ bấy giờ ra dáng nghiêm nghị, quát bảo Tiêu Minh Phượng rằng:

- Bản sư tu luyện đôi roi: "Âm dương mẫu tử điện quang" hiện nay còn thiếu một bộ lòng, vậy ngươi phải cúng vào cho đủ không được trái cưỡng lời ta... Ngươi phải mau mau đem ruột ra đây mà nộp.

Nói đoạn liền cầm một thanh gươm sáng loáng vất xuống trước mặt Minh Phượng. Minh Phượng ra ý vui vẻ vâng lời, bèn cúi nhặt lấy thanh gươm, rồi chính tay mình lại đưa gươm chĩa vào bụng mình toan rạch. Bất chợt, chính ngay lúc ấy thì Bành Khải Lôi cũng vừa đi

tới. Khải Lôi sấn vào, thấy Tiêu Minh Phượng cầm gươm toan rạch bụng, bèn chạy đến đá một cái, thanh gươm bắn hẳn ngay ra. Bành Khải Lôi cười nhạt bảo Đông Phương Cơ rằng:
- Bộ ruột của thằng bé này không tốt bằng bộ ruột tôi, vậy đạo trưởng có cần lấy ruột tôi chăng?
Đông Phương Cơ thấy có người phá việc của mình thì nổi giận đùng đùng, vội chạy ngay lại, giơ quyền lên đánh vào bụng Khải Lôi. Khải Lôi cũng không nghiêng tránh, chỉ khen một tiếng "tốt", và giơ bụng ra để chịu ngọn quyền. Ngờ đâu ngọn quyền của Đông Phương Cơ vừa dí vào, thì bị bụng Khải Lôi hút chặt ngay lấy, không sao mà lôi ra được. Đông Phương Cơ cuống sợ vội vàng đọc một câu chú, quát lên một tiếng "mau" thì thấy thanh kiếm rơi ở dưới đất lúc nãy bỗng bay ngay lên, nhằm thẳng đỉnh đầu Khải Lôi đâm xuống. Bành Khải Lôi vẫn tự nhiên không tránh lại ngốc đầu lên một cái rất mạnh đỡ lấy mũi kiếm, làm cho mũi kiếm đâm xuống càng mạnh, cắm ngay một nửa vào đầu Khải Lôi, còn một nửa đàng chuôi thì vẫn lòi hẳn ở trên. Khải Lôi lại cứ điềm nhiên vô sự, rồi lại cười khanh khách lên mấy tiếng thì thấy thanh kiếm đương cắm ở đỉnh đầu, bỗng rút ngay lên bay thẳng sang cổ Đông Phương Cơ chém vào một nhát đứt hẳn đầu ra. Đoạn rồi Khải Lôi ưỡn bụng ra một cái thì cái nắm tay của Đông Phương Cơ đương dí vào bụng Khải Lôi, bị bật ngay ra, cái mình vật ngay xuống đất, dòng máu ở cổ phun lên tung tóe mọi nơi. Khải Lôi thấy Đông Phương Cơ chết rồi, liền bỏ mặc đó, quay lại ẵm Tiêu Minh Phượng đi thẳng về nhà họ Tiêu.
Khi về tới nhà họ Tiêu, Khải Lôi ẵm Minh Phượng vào tận phòng khách, kêu to lên mấy tiếng, làm cho cả nhà họ Tiêu đều giật mình tỉnh dậy đổ xô lên phòng khách để xem. Bọn họ thấy có một anh sư tồi tàn, ôm ẳm Tiêu Minh Phượng mà Tiêu Minh Phượng lại trần truồng không có quần áo, thì đều ngạc nhiên cho là một sự lạ lùng. Hựu Hòa nhân quát mắng Khải Lôi rằng:
- Nhà sư này ở đâu, cớ sao đêm hôm lần mò đến đây mà ẳm lấy con nhà người ta, định đem đi đâu bây giờ?
Bành Khải Lôi cười ha hả mà rằng:
- Tôi đây tức là Lục Bất hòa thượng, là anh em bạn học của Tiêu Thất sư huynh đây... Thằng bé này bị lão Đông Phương Cơ dùng tà thuật bắt về chùa toan giết. Tôi phải vội vàng đem cứu về đây không có thì sống làm sao được !
Hựu Hòa nghe tới đó, trong bụng lấy làm kinh lạ vội quì tạ ơn Bành Khải Lôi và hỏi chuyện Đông Phương Cơ là người thế nào? Bành Khải Lôi đem hình dáng Đông Phương Cơ và việc luyện roi "Âm

dương tử mẫu điện quang" thuật cho Hựu Hòa nghe. Hựu Hòa nghe tới đó mới nhớ ra Đông Phương Cơ chính là người đạo sĩ hôm nọ có những thủ đoạn gớm ghê như vậy thì lại càng lấy làm cảm tạ Khải Lôi vô hạn.
Đoạn rồi Khải Lôi dùng thuật thổi vào Minh Phượng, để cho Minh Phượng tỉnh đậy và bảo người nhà lấy quần áo mặc cho Minh Phượng. Khải Lôi lúc đó mới ung dung đem chuyện Tiêu Thất bị hại thuật cho bọn Hựu Hòa nghe. Cả nhà nghe nói, đều sửng sốt cảm thương, và tỏ ý cảm tạ Khải Lôi.
Hồi lâu, Bành Khải Lôi sắp sửa ra đi, nhân bảo Hựu Hòa rằng:
- Thằng bé con này để nó ở nhà không tốt, vì tôi với hắn có chút nhân duyên, vậy ngài cho tôi mang về để tôi dạy đỡ các ngài, khi nó lớn lên xin đem trả...
Hựu Hòa nghe nói, hết lời từ chối không ưng, Khải Lôi cũng không nài ép, chỉ mỉm cười một tí rồi đứng dậy đi ngay. Không ngờ sáng hôm sau, khi nhà trở dậy, tìm đến Minh Phượng thì đã không thấy đâu nữa. Nhìn đến giường Minh Phượng nằm, thấy có một mảnh giấy đề bốn chữ "Lục Bất hòa thượng" để đó. Họ biết ngay là Tiêu Minh Phượng đã bị Lục Bất hòa thượng bắt đem đi mất, song cũng không có cách nào tìm được, đành phải bó tay chịu vậy.
***
Thế là từ đó Bành Khải Lôi mang Tiêu Minh Phượng về động Lưu Xuân, dạy cho học tập, rồi cách ít lâu sau, mới lần lượt gặp bọn Vân Như và Vu Anh đó.
Hôm ấy Vu Anh nghe Tiêu Minh Phượng thuật qua các chuyện, thì vẻ mặt ra chiều hớn hở, bảo cho Hoàng Vân Nhi biết và lại nói với Vân Nhi cùng Tiêu Minh Phượng rằng:
- Cứ theo câu chuyện các anh vừa thuật thì sư phụ của chúng ta đây tức là Lưu Tam Nương, mà Lục Bất hòa thượng chính là phu quân của sư phụ ta đó. Vậy hai người ấy cũng là những bực võ nghệ siêu quần, chúng ta đã lọt vào đây, ta phải khổ công luyện tập, kẻo sau này lỡ mất dịp hay, thì không sao kịp.

Tiêu Minh Phượng cùng Hoàng Vân Nhi nghe nói, đều khen phục là phải. Từ đó bèn cùng nhau theo Lưu Tam Nương gia công luyện tập, quanh quẩn trong động Lưu Xuân, cũng không biết chi đến ngày tháng.

Động xuân lưu khách anh hùng,
Ơn xưa oán cũ bên lòng dễ quên.
Cõi trần gió bụi chưa yên,
Thanh gươm còn hẹn chút duyên sau này. . .

Kiếm Châu Duyên

Hồi 10
Nặng lòng vì nghĩa, kết mối đồng tâm,
Vu vạ cho người, bị dao oan nghiệt.

Nói về hạt Tứ Xuyên, thuộc huyện Nhã An, hồi đó có một đảng hiệp sĩ cùng nhau mở một ngôi hàng cơm rất lớn cốt để chiêu nạp hết cả các tay hào hiệp trong nước, rồi sẽ dự bị đánh đuổi Mãn Thanh mà đòi lại giang san giống Hán.

Trong đảng ấy khi bắt đầu dựng lên, đặt lên là đảng "Tứ Hưng" vì đảng có 4 đôi vợ chồng vào chân sáng lập là: Tân An cùng vợ là Châu Anh, Văn Tùng cùng vợ là Diều Tú, Châu Linh cùng vợ là Mân Kiên và Diều Cương cùng vợ là Tấn Từ. Bọn 8 người đó đều là những tay thiếu niên anh tuấn, học giỏi tài cao, lại đều có tiếng trong làng quyền võ. Bởi thế nên từ khi mới mở ra tiệm Vạn Tân lâu để đón chào các bạn thanh niên, thì được anh em trong xứ hoan nghinh không biết tới đâu mà kể.
Nhân đó sự buôn bán của hiệu Vạn Tân lâu cũng càng ngày càng sầm uất thêm lên, mà công việc hành động của họ cũng nhờ đó được thêm bành trướng. Rồi dần dần thế lực lan rộng mãi ra, khắp trong một vùng Tứ Xuyên, không ai là không biết tới.

Duy trong bọn đó, có hai người là Văn Tùng và Diêu Cương thì riêng có cái tài giao thiệp khôn ngoan và lại vẻ người thông minh lanh lợi hơn cả, cho nên khắp cả trong miền, ai ai cũng biết đến danh. Ngoài ra còn bọn Tấn An cùng Châu Linh thì vì tính nết có ý kiêu ngạo tự cao cho nên trong nước ít ai biết tới.

Bấy giờ Tổng đốc Tứ Xuyên là Triệu Nhĩ Phong, vốn là một tay xu nịnh Mãn triều có tiếng. Lại nhân cái phong trào bài Mãn một ngày một rộng lan ra, cho nên đối với việc phòng bị, cản ngăn, Nhĩ Phong lại càng chú ý.

Triệu Nhĩ Phong có một người đầy tớ rất thân tên là Mạnh Kỳ, vốn là một tay giỏi nghề nịnh nọt cúi luồn nên được Nhĩ Phong tin yêu vô hạn. Mạnh Kỳ được thể Nhĩ Phong tín dụng bèn tùy ý hoành hành làm càn làm bậy, không còn kiêng nể điều chi.

Một hôm Tấn An cùng vợ là Châu Anh nhân nói về việc triệu tập anh hùng, bèn nói với bọn Văn Tùng và Diêu Cường xin đi du lịch một phen để tìm những bạn thanh niên đồng chí.

Hôm ấy hai vợ chồng Tấn An vừa đi lên tới tỉnh thành Tứ Xuyên thì gặp ngay Mạnh Kỳ cùng mấy đứa gia nhân đương đi chơi rong ngoài phố.

Mạnh Kỳ nhác trông thấy Châu Anh có nhan sắc đẹp đẽ thì đem lòng mê thích, bèn vội vàng xuống ngựa cho người nhà dắt về rồi một mình lỉnh thỉnh đi sau theo dõi Châu Anh. Đi được một lát thì thấy vợ chồng Châu Anh vào nhà khách sạn Trường Long để trọ.

Mạnh Kỳ vơ vẩn đứng quanh cửa nhà khách sạn hồi lâu để đợi, song cũng không thấy lai vãng ra ngoài. Hắn nhân quá đỗi say mê, nghĩ ngay một kế, vội vàng quay trở về dinh, làm bộ khẩn cấp, sẽ bẩm với Triệu Tổng đốc rằng:
- Ở nhà khách sạn Trường Long có một đôi trai gái, ở đâu mới đến, đều có đeo kiếm ở lưng, nhác trông điệu bộ đáng ngờ, chắc là những tay đảng viên trong hội nào đó. Vậy xin báo để đại nhân biết mà liệu tìm cách đề phòng.
Triệu Nhĩ Phong nghe nói, tặc lưỡi một cái rồi bảo Mạnh Kỳ rằng:
- Nếu đích trông nó có vẻ khả nghi thì cứ cho bắt về đây để tra hỏi...
Mạnh Kỳ được lệnh lui ra, trong bụng hớn hở bội phần, đã toan lập tức tự mình đem người đi bắt. Sau nhân nghĩ lại cái thái độ của hai

vợ chồng Tấn An chắc không phải là tay tầm thường, một mình ra đi, e khi khó lòng đắc lực. Nhân vậy, hắn ta lại mượn oai quan Tổng đốc, truyền lệnh cho Đô ty là Điêu Thiên Thái, Thủ bị là Mã Hạc Niên, Thiên tổng là Phùng Quốc An và Thống lĩnh là Kim Chí Dương cùng dẫn thân binh ở dinh đi bắt.
Bốn viên võ quan đó nguyên là 4 người tài giỏi có tiếng nhất đám quan võ ở mạn Tứ Xuyên. Mạnh Kỳ cốt ý sai đi, để phòng xảy có việc chi thì đã có 4 người đứng ra đối địch.
Khi 4 người được lệnh, bèn đem bọn thân binh của Đốc phủ và bắt thêm một ít lính trú phòng lập tức ra ngay hàng cơm Trường Long bổ vây rất kín. Chủ hiệu Trường Long thấy bỗng dưng có quân lính đến vây, không hiểu việc gì, sợ hãi cuống quít cả lên.
Mạnh Kỳ ung dung đi vào bảo chủ tiệm rằng:
- Việc này không việc gì đến bác, bác đừng lo ngại. Duy vừa rồi có một cặp vợ chồng trẻ tuổi nào vừa mới vào đây, có còn ở đây hay không?
Chú tiệm cung kính hỏi rằng:
- Thưa ngài, có phải đôi vợ chồng một người cao và một thấp ấy không?
Mạnh Kỳ gật đầu đáp phải. Chủ tiệm trỏ vào trong mà rằng:
- Nếu vậy thì bọn họ đương ăn cơm trong phòng kia...
Mạnh Kỳ liền gọi một tên hầu tiệm đến dặn rằng:
- Ngươi vào lập tức trong đó, bảo vợ chồng nhà ấy là, hiện trong tiệm có quân gian lẩn lút, quan binh phải vào xét bắt. Vậy hai người tạm lánh ra ngoài, kẻo ở xảy ra có cuộc đánh nhau thì lây thiệt đến...
Tên hầu tiệm vâng lời, chạy vào nói với vợ chồng Tấn An.
Tấn An nghe nói, cười bảo tên hầu tiệm rằng:
- Bọn họ bắt quân gian thì họ cứ việc vào bắt, chúng tôi ăn cơm ở đây có can thiệp gì đến, mà phải đi đâu?
Tên hầu tiệm lại nằn nì bảo Tấn An ra. Sau Tấn An đâm khùng, quát mắng ầm ầm, tên hầu điếm đành phải quay ra nói cho Mạnh Kỳ biết.
Mạnh Kỳ nghe nói, nghĩ ngợi một lát rồi bảo 4 viên quan mà rằng:
- Hai người họ không chịu ra, vậy phiền các ngài thân hành vào bắt cổ họ ra một chút...
Bốn viên quan võ vâng lời, liền bảo tên hầu tiệm dẫn tới gian phòng vợ chồng Tấn An đang ăn cơm, đạp cửa xồng xộc bước vào. Tấn An cùng Châu Anh đột nhiên trông thấy, lại ngờ là bọn họ đi bắt quân gian, lầm vào phòng mình.
Tấn An nhân cười mà bảo 4 người rằng:
- Ở đây chỉ có hai vợ chồng chúng tôi là người đi buôn bán làm ăn

qua trọ ở đây, còn có ai đâu mà các ngài vào hỏi.
Phó đô ti là Điêu Thiên Thái cũng cười mà đáp rằng:
- Vợ chồng nhà ông buôn bán hay làm gì, chúng tôi cũng không được rõ. Duy chúng tôi vâng lệnh quan Tổng đốc mời cả hai người vào có việc cần, vậy xin lập tức đi cho.
Hai người nghe tới đó đều giật mình kinh lạ, không hiểu đầu đuôi.
Chân Anh liền hỏi:
- Vợ chồng chúng tôi có làm việc gì là phạm pháp ở đâu?
Điêu Thiên Thái lắc đầu đáp rằng:
- Cái đó gặp mặt quan Tổng đốc thì biết, nói với chúng tôi cũng vô ích mà thôi.
Tấn An không muốn nói với bọn họ lôi thôi, bèn quay bảo Châu Anh:
- Chúng ta cứ vào dinh quan Tổng đốc xem sao, ta có làm việc gì phi pháp ở đâu mà ngại.
Điêu Thiên Thái lại truyền bảo hai người đều phải bỏ thanh bội kiếm ra. Hai người cũng phải vâng lệnh bỏ ra lập tức. Đoạn rồi theo 4 viên quan võ đi ra.
Khi ra tới ngoài, Mạnh Kỳ thét lính sai trói ngay 2 người lại.
Châu Anh đã đỏ mặt, toan chống cự lại, song Tấn An đưa mắt bảo thôi để mặc cho bọn họ tự do hành động.
Bọn nọ giải hai người về dinh Tổng đốc. Mạnh Kỳ vào báo với Triệu Tổng đốc. Triệu Nhĩ Phong bèn bắt đem vào tra hỏi.
Tra hỏi hồi lâu, thấy không có hình tích gì đáng ngờ, Triệu Nhĩ Phong đã toan tha cả cho ra.
Mạnh Kỳ thấy vậy vội vàng chạy vào khẽ bẩm với Triệu Tổng đốc rằng:
- Hai vợ chồng nhà hắn tuy hiện ở đây không có gì, song còn hành trang của họ, chửa biết ra sao? Vậy tôi xin phép ra đó khám xét xem sao, rồi sau sẽ thả.
Triệu Tổng đốc tin cho là phải bèn truyền cho Mạnh Kỳ lập tức ra ngay khám xét các đồ hành lí của vợ chồng Tấn An.
Mạnh Kỳ vâng lệnh ra tiệm Trường Long, sấn vào gian phòng của vợ chồng Tấn An trọ, lục lọi hết các thứ đồ đạc cũng không thấy gì là đáng bắt. Chàng liền lần ở trong lưng, lấy ra một cái ấn tín con con nhét vào trong một cái bọc xống áo của vợ chồng Tấn An, rồi hí hửng truyền đem về phủ.
Nguyên nước Tàu hồi đó, có đảng Hồng Tôn Dương vốn tỏ ý phản đối Mãn Thanh, xưa nay đã nổi lên bao việc lộng hành kinh hoàng, mà các quân quan, vẫn không sao truy tầm ra được.
Trước đây có một hồi, Hồng Tôn Dương đã đến Tứ Xuyên, mưu mô

để toan nổi dậy. Bất chợt việc chưa kịp làm thì cơ mưu bỗng dưng bại lộ, Hồng Tôn Dương vội vàng phải tẩu thoát cho mau để đi nơi khác.
Trong khi đi trốn, vì vội vã hoảng hốt, bỏ sót một ít đồ đạc tiền nong và một con dấu, khắc 8 chữ "Hưng Long Thiên Đức" ở lại giữa nơi sào huyệt. Sau đó có người bắt được, đưa cho Mạnh Kỳ để nộp Tổng đốc. Song Mạnh Kỳ vốn tính ranh ma độc hiểm nên khi vớ được cái dấu ấy, bèn cất kỹ một nơi, để tìm cơ hội lợi dụng về sau.
Hôm ấy cũng là một việc ngẫu nhiên, chỉ vì Mạnh Kỳ ham mê nhan sắc của Châu Anh, cố định vu hãm vào tội để dễ thừa cơ hạ thủ, nên sau khi khám xét không thấy tung tích đáng nghi thì hắn đem luôn con dấu ấy dắt vào một gói để làm tang chứng buộc tội Tấn An.
Khi về tới dinh, Mạnh Kỳ đem mấy gói lên nộp trước mặt Triệu Tổng đốc. Tổng đốc liền sai mở ngay từng gói ra để khám xét. Khám xét hồi lâu chợt đến một cái gói ấy thì thấy có một con dấu con con nhét nơi giữa gói. Mạnh Kỳ liền làm bộ ngạc nhiên, hoảng hốt đưa ngay con dấu lên trình Triệu Tổng đốc.
Tổng đốc cầm con dấu xem xong, cười nhạt quay ra bảo Tấn An rằng:
- Té ra thế này mà ta không hiểu! Ai ngờ anh này chính là Hồng Tôn Dương, không trách cái thái độ lờ mờ như thế? Bấy lâu chính anh đã gây bao việc với triều đình, ta đã bao phen truy nã mà không bắt được, hôm nay lại dám tới đây, thực là to gan quá đáng!
Nói tới đó, lại quay sang hỏi Châu Anh rằng:
- Nhà ngươi có phải là vợ Hồng Tôn Dương không? Mau mau nói thực ngay đi, khỏi phải bận ta dụng hình tra hỏi.
Châu Anh nghe nói, cười nhạt mà rằng:
- Đại nhân nói câu gì, chúng tôi không hiểu. Chồng tôi đây tên gọi Tấn An, quê ở trong tỉnh hạt này, sao ngài lại đổi tên gọi là Hồng Tôn Dương nào được!
Tấn An lúc đó cũng ra dáng giận dữ mà rằng:
- Đại nhân dạy như thế thì có điều lạ thực ! Hồng Tôn Dương là một người bao phen có tội phạm với triều đình, hiện có vẽ hình dán giấy mọi nơi để bắt, khắp trong quốc dân ai mà không biết, vậy đại nhân thử coi hình của hắn, so với mặt tôi có gì là giống, mà đại nhân lại nhận quanh như vậy?
Triệu Nhĩ Phong bị hai vợ chồng Tấn An dồn cho mấy câu đó bỗng dưng nổi giận đùng đùng, vỗ tay xuống án, quát to lên rằng:
- Vợ chồng chúng bây là đồ phản quốc, đã đến cửa ta, còn dám nói liều nói lĩnh như thế, ta không lấy đầu bây đi thì bây không biết phép.

Tấn An cũng hăng hái mà thét lên rằng:
- Chính nhà ngươi là đồ phản quốc, ngươi còn đổ tội cho ai. Ta đây dù chết cũng là một người vô tội với quốc dân, ta không có sợ ?
Triệu Nhĩ Phong nghe tới đó, càng nổi giận đùng đùng liền quay ra thét quân đao phủ lập tức đem cả hai vợ chồng Tấn An ra chém, không hỏi trái phải đầu đuôi chi nữa. Quân lính được lệnh, dạ lên răm rắp. Chín mười người liền sấn ngay vào toan giải vợ chồng Tấn An ra chém.
Bất chợt bọn này vừa mới sấn vào tới nơi, thì Châu Anh thét lên một tiếng rất to, cựa mình một cái, đứt hết giây trói ở người rồi giơ quyền đánh vung lên một lượt. Tấn An lúc đó thấy sự thế đã bách đến nơi, cũng không nhịn được, bèn cũng cựa đứt dây trói và vung quyền lên đánh bọn lính đứng xung quanh ngã lăn cả ra.
Tiêu Nhĩ Phong thấy vậy sợ hãi hoảng hồn, vội vàng ù té chạy trốn vào trong. Châu Anh toan chạy theo định giết ngay Nhĩ Phong lập tức. Song bị Tấn An ngăn cản nên lại phải thôi.
Mạnh Kỳ ngay lúc thấy vợ chồng Tấn An cựa đứt dây trói, liền chạy tót ra ngoài, nổi hiệu cảnh báo cho người đến cứu. Vợ chồng Tấn An bèn hè nhau ra ngay ngoài sân, nhảy lên nóc nhà để trốn.
Hai người vừa mới nhảy lên nóc nhà thì trong bọn lính hộ vệ cũng có hai người, một người cầm cây roi, nhảy tót lên ngoan ngoắt đuổi theo. Vợ chồng Tấn An thấy vậy bảo nhau cố sức chạy nhanh để mau mau thoát ra lối ngoài dinh Tổng đốc...
Không ngờ hai vợ chồng Tấn An chưa chạy ra khỏi ngoài dinh thì bọn Kim Chí Dương, Phùng Quốc An, Mã Hạc Niên cùng Điêu Thiên Thái được tin cảnh báo đều đã kéo quân mã đến, bổ vây khắp cả xung quanh. Khi bọn họ trông thấy vợ chồng Tấn An đương chuyền nóc nhà để chạy, thì Kim Chí Dương hạ lệnh cho quân sĩ giơ nỏ lên bắn. Vợ chồng Tấn An cố sức gạt đá các mũi tên, song bị ở dưới bắn lên nhiều quá, gạt được mũi nọ thì mũi kia tiếp đến, tựa hồ như mưa ném vào mình. Kết quả hai vợ chồng bị tên dính vào người, tuy không nguy hiểm tính mạng, song cũng choáng váng đau đớn, rồi bị ngã lăn cả xuống dưới sàn. Bọn vệ binh liền sấn ngay đến để bắt.
Châu Anh khi ấy vô kế khả thi, nghĩ bụng duy còn một cách dùng đến pháp thuật là có cơ thoát được, nàng bèn lẩm nhẩm đọc mấy câu chú rồi quát lên một tiếng rất to. Đoạn rồi có một trận cuồng phong đưa đến, làm cho trời đất tối tăm mù mịt ngay lại và tựa như có hàng ngàn muôn binh mã ở đâu sầm sập tới nơi. Vợ chồng Tấn An bèn thừa cơ hội đó, lại toan nhảy tót lên mái nhà để trốn.
Khống ngờ hai người vừa toan co cảng nhảy lên, thì chợt nghe có

một tiếng sấm nổi lên dậy cả trời đất, rồi thấy trận gió bỗng dưng im tắp, trời lại im lặng sáng sủa như thường. Vợ chồng Tấn An thấy vậy, đương lấy làm quái lạ kinh sợ, thì chợt đâu thấy có một anh chàng thiếu niên vào trạc 18, 19 tuổi, tay cầm thanh kiếm phăm phăm ở đằng kia đi lại.
Chàng thiếu niên ấy, nguyên tên là Triệu Cẩm Chương, tức là người cháu gọi Triệu Nhĩ Phong là bác thường ở đó với Triệu Nhĩ Phong. Cẩm Chương hồi lên 9 tuổi, có xin nhập làm môn đệ Phan đạo trưởng ở Mao Sơn, học được các phép gọi mưa vẫy gió và các môn võ nghệ cao cường, ít người địch nổi. Bởi thế Triệu Nhĩ Phong có lòng tin cậy, thường giữ luôn ở đó để phòng khi cứu việc nguy nan. Hôm ấy Cẩm Chương đương ngồi chơi ở trong phòng, chợt nghe thấy ngoài công đường có tiếng quát tháo, chàng vội vã chạy ra xem, thì gặp ngay chú là Nhĩ Phong ở ngoài chạy vào.
Nhĩ Phong thuật chuyện cho Cẩm Chương nghe. Cẩm Chương bèn quay vào ngay tĩnh phòng, rút thanh bảo kiếm rồi xăm xăm chạy ra công đường.
Khi ra tới nơi, thì bọn vợ chồng Tấn An đã trốn lên mái nhà mất và tất cả lính tráng cũng chạy theo xô cả ra ngoài để đuổi.
Ngờ đâu khi chạy ra thì gặp ngay lúc Tấn An làm phép ẩn hình, nên chàng dùng ngay tay quyết "chính tâm lôi" làm cho phá tan phép của Tấn An lập tức.
Vợ chàng Tấn An khi trông thấy Cẩm Chương ra, thì hiểu ngay không phải tay mình trị nổi, cũng toan mau trốn lấy thân, song vừa mới bị tên bắn bị thương, ngay đi làm cách nào mà trốn cho được. Châu Anh cuống cuồng sợ hãi, bất đắc dĩ phải dùng phép ẩn hình nấp vào một chỗ để trốn lấy thân trước, rất sau sẽ nghĩ kế cứu lấy Tấn An.
Ngờ đâu cái phép ẩn hình cũng không dấu nổi con mắt Cẩm Chương, bị Cẩm Chương trông thấy, cầm kiếm chạy xồng xộc đến đá cho một cái ngã lăn xuống đất, lại lộ hình ra, rồi bị quân lính xô đến bắt được.
Tấn An một mình chống cự với tụi quan binh một lúc, cũng đã nhọc lã. Sau lại bị Cẩm Chương sấn đến, thì không còn sức nào mà giở, nên chỉ trong chốc lát, cũng bị Cẩm Chương đánh ngã rồi cũng bị quan quân trói gò ngay lai mang đi.
Chúng bắt được hai người rồi, ai nấy đều vỗ tay reo mừng như là phá được một đám giặc lớn, bèn đem ngay vào nộp Triệu Nhĩ Phong. Triệu Nhĩ Phong bấy giờ thấy nói có cháu đã bắt được hai người, mới dám thò mặt ra ngoài công đường, liền hạ ngay lệnh cho

quân sĩ, lại cứ đem hai người ra ngoài hành hình lập tức không cho để chậm một phút nào nữa.
Triệu cẩm Chương cũng có ý sợ hai người lại dùng pháp thuật thoát thân, nên lập tức làm hai đạo bùa thực to buộc vào hai vợ chồng Tấn An, để cho không còn phép gì giở được. Đoạn rồi bọn binh sĩ liền mang vợ chồng Tấn An ra cửa viên môn, mang đại đao ra trói chặt cả vào để chém. Vợ chồng Tấn An bấy giờ không còn cách gì mong thoát được, cũng đành thở dài một tiếng rồi cùng nhắm mắt để đợi cái chết tới nơi. Rồi chỉ trong chốc lát, ở trong có lệnh nổi lên, thì mấy hàng quân sĩ đứng sắp hàng cả ở đó, rồi hai tên đao phủ dạ lên một tiếng và giơ đao lên nhằm chính giữa cổ hai người mà đưa đao xuống.
Hay đâu, vừa chính lúc đó, nhát đao của bọn đao phủ chưa kịp đặt xuống cổ hai ngươi, thì chợt có một tiếng thét lên rất to, rồi hai tên đao phủ bỗng giật nẩy mình lên, bắn hẳn hai thanh đao ra và đồng thời ngã lăn xuống đất, trong miệng ộc máu tươi ra như suối. Mọi người thấy vậy kinh sợ thất thần, trông ra thì thấy một người đạo sĩ, mặc cái áo bào xúng xính, hai tay tịnh không cầm một cái gì gọi là khí giới.
Người đó nguyên là Dư Thiên Nhất, là thầy học của Châu Anh ngày trước. Hôm ấy Thiên Nhất ở phủ Khai phong đi sang Tứ Xuyên, nhân qua Nha An, rẽ vào thăm hỏi Châu Anh không gặp bèn lên thẳng Tứ Xuyên định vào thăm người bạn thân là Long Cung Nhi, không ngờ đi tới nửa đường, chợt thấy có một trận cuồng phong nổi lên đen nghịch cả trời, rồi kế lại thấy một tiếng sấm to làm cho cuồng phong tan sạch. Dư Thiên Nhất hiểu ngay trận cuồng phong trước là người nào cũng thuộc môn pháp của mình làm ra, song lại bị tiếng sấm sau là phép "chính tâm lôi” của ai phá mất. Nhân thế chàng bèn vội vã tìm ngay chỗ nào có tiếng ồn ào thì lần thẳng đến.
Khi đến cửa viên môn thì quả nhiên vừa hay gặp bọn quan binh giải Tấn An cùng Châu Anh ra đó để chém. Dư Thiên Nhất bèn dùng phép phi hành bay qua ngay đám đông người, sấn vào giơ hai tay áo bào, sẽ phất một cái thì tên đao phủ ngã chết ngay.
Đoạn rồi Thiên Nhất phất luôn cái nữa, làm cho những thừng xích đương trói vợ chồng Tấn Anh đều bị đứt ra một lượt, rồi chàng cắp người vào hai bên nách đạp chân xuống đất một cái, bay bổng lên trời. Bọn quân quan thấy vậy đều vở cả mật ra, bảo nhau vội vàng vào báo với Triệu Cẩm Chương.
Triệu Cẩm Chương thấy Dư Thiên Nhất bay đi chưa xa là mấy, bèn lại dùng phép "chính tâm lôi", đánh ra một tiếng, đồng thăng đến bọn

thầy trò Thiên Nhất. Thì liền thấy Thiên Nhất há miệng hà ra một cái rồi có một đạo hào quang bọc lấy ba người làm cho tiếng sấm "chính tâm lôi" đi đến lại bị tịt ngay, không thể đánh vào người được.
Triệu Cẩm Chương vô kế khả thi, đành để mặc cho ba người trốn thoát và đem chuyện vào báo với Triệu Nhĩ Phong. Triệu Nhĩ Phong cũng lấy làm căm tức vô cùng, song không có kế gì trị được đành bảo Cẩm Chương im câu chuyện ấy đi, đừng cho ai nhắc tới nữa.
Mạnh Kỳ thấy thế cũng lấy làm buồn bã, tiếc công khó nhọc xoay trở, rút cục cũng là vô ích, song không hề dám nói với ai, rồi một mình lủi thủi quay về tư thất.
Khi về tới nhà thì trời vừa tối. Mạnh Kỳ thấy tâm thần hoảng hốt, ngồi đứng không yên, hắn bèn bỏ cả cơm chiều ra dáng uể oải đi vào phòng ngủ.
Không ngờ hắn vừa đặt lưng xuống giường chưa kịp ngủ đi được thì chợt đâu thấy cái bóng đen đen, ở ngoài cửa sổ, đến thoáng một cái tót vào trong phòng.
Hắn ta kinh sợ, nghễnh cổ lên nhìn thì thấy ngay một người ăn mặc quần áo dạ hành, tay cầm thanh đao sáng loáng đứng sừng sững ngay ở đầu giường, giơ đao ướm vào mặt chàng mà rằng:
- Thằng khốn nạn này! Người thủ lĩnh của ta đối với mày có gì là thù oán xưa nay, mà mày nở độc tâm làm cho bị giết. Vậy nay ta hãy giết mày đi trước, để làm gương cho những kẻ khác, trông đó mà chừa. Còn đầu thằng Triệu Nhĩ Phong, ta còn gửi đó, rồi ta sẽ lấy về sau...

Mạnh Kỳ nghe nói kinh sợ hoảng hồn toan đứng dậy lạy van để xin tha tội. Nhưng người kia không đợi cho chàng trở dậy liền nắm ngay lấy bới tóc của chàng, dằn cái đầu xuống, đưa đao cắt soẹt một cái đứt lìa cổ ra, rồi người kia lại nhảy tót qua cửa sổ, biến ngay đi mất.

Đương khi *gió lặng trời yên.*
Ai làm sóng gió một phen tơi bời!
Thế gian mấy kẻ vô loài
Hại người, người hại, kêu trời được chăng.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 11

Nửa đêm đòi ấn, trêu cửa quan to,
Giữa phố giả hình bị người biết kế

Trong thành Tứ Xuyên, trước đây nguyên có một tay hiệp sĩ tên là Tưởng Anh, cũng đã theo đòi vào hội Hưng Long của Hồng Tôn Dương để định thừa cơ hội, tuyên truyền chủ nghĩa đánh đổ nhà Thanh.

Duy Tưởng Anh tuy vào hội đã hai năm nay, đối với cái tên Hồng Tôn Dương thì vẫn tôn sùng kính trọng, song thực ra thì vẫn chưa gặp được Tôn Dương lần nào cho nên chưa hề biết mặt.

Hôm ấy Tưởng Anh đương ngồi ở nhà bỗng nghe thấy tin Mạnh Kỳ vâng lệnh Tổng đốc đến quán Trường Long bắt được vợ chồng Hồng Tôn Dương, hiện có ấn tín hẳn hoi, thì trong lòng lấy làm hoảng hốt, vội vàng chạy đến xem.

Khi ra tới phố, chợt lại nghe tin Triệu Tổng đốc, hiện đã đem vợ chồng người đó ra để hành hình. Chàng càng lấy làm cuống cuồng lo sợ, toan chạy đi rủ bọn đồng chí định cướp pháp trường để cứu. Chàng loăng quăng chạy hết mọi nơi, mãi đến tối xám, cũng không rủ được ai để cùng giúp đỡ. Bấy giờ trong bụng Tưởng Anh đoán chắc là vợ chồng Hồng Tôn Dương thế nào cũng bị chém rồi, không còn cách gì được nữa. Chàng nhân nghĩ đến việc này bởi tự Mạnh Kỳ, thì đem lòng tức giận Mạnh Kỳ, bèn lẻn ngay đến nhà tư, thừa lúc vắng người giết ngay lập tức. Đoạn rồi chàng ta vội vã đi ngay sang mạn Tương Dương là quê quán của Hồng Tôn Dương để báo tin cho người nhà Tôn Dương biết.

Lúc đó Tôn Dương đi vắng, có vợ là Hồ Phi Hà cùng người con lớn là Hồng Tam ích ở nhà. Tưởng Anh sang tới nơi bèn cứ theo như lời nghe thấy, đem tin vợ chồng Hồng Tôn Dương bị bắt báo cho hai người nghe.

Tam ích nghe nói, lấy làm kinh ngạc mà rằng:
- Mẫu thân tôi vẫn ở nhà đây, có lẽ nào mà lại bảo là hai vợ chồng đều bị bắt được. Hay hoặc là tin đồn nhảm nhí đó chăng.
Tưởng Anh nghe tới đó, cũng lấy làm lạ mà rằng:
- Tôi cùng Hồng đại gia chưa được tiếp giáp hôm nào, cho nên cũng không rõ mặt. Vả chăng hai người bị bắt hôm nay, chính tôi cũng không được hiểu mặt mũi thế nào. Duy thấy nói là bọn họ bắt được một đôi vợ chồng ở tiệm cơm Trường Long, người ấy thì khai tên họ là Tấn, song lại bắt được mang theo ấn tín có khắc tên họ của Hồng đại gia, vì thế nên tôi mới biết.
Phi Hà nghe tới đó, ngây hẳn người ra, giậm chân mà kêu lên rằng:
- Nếu phải có mang theo ấn tín thì không khéo đích thị ông ta...
Tam Ích cũng ra dáng hoảng hốt mà rằng:
- Đành cái ấn tín ấy thì đích xác là chỉ phụ thân tôi mới có. Nhưng ở hạt Tứ Xuyên, phụ thân tôi có thiếu gì bạn bè đồng đảng, cớ làm sao lại tới trọ hàng cơm Trường Long mà lại đổi tên họ là Tấn như thế?
Phi Hà nghĩ ngợi một lát rồi nói:
- Câu chuyện đã xảy ra thế, chi bằng ta phải thân hành sang Tứ Xuyên một phen để xem câu chuyện đích xác ra sao? Song đối với Tưởng đại ca đây, cũng là một người có nhiệt tâm vì nghĩa, vậy nay ta nên thưởng cho đại ca một cái kim bài để mà nhận cho đại ca là người đàn anh trong hội mới được. Còn chuyện hai người bị bắt đây kia thì quyết nhiên không phải là người nhà ta, ta không còn nghi ngờ gì nữa!
Tam ích nghe nói lấy làm phải, bèn cùng nhau sang bên Tương Dương tìm đến nhà người bạn thân của Hồng Tôn Dương là Bạch Thái Bình để hỏi và thuật chuyện cho Bạch Thái Bình nghe. Bạch Thái Bình cũng lấy làm ngạc nhiên không hiểu, nhân bảo mỗi người, hãy cứ đâu về cả đấy để dò xem câu chuyện ra sao, rồi sau sẽ bảo cho biết.
Cách hai hôm sau, thì bỗng thấy Hồng Tôn Dương ở đâu đến chơi nhà Bạch Thái Bình. Thái Bình trông thấy, vội vàng dắt vào nhà kín, lắc đầu lè lưỡi hỏi Tôn Dương rằng:
- Đại ca lại dám đến đây, thì to gan thực!
Hồng Tôn Dương có vẻ ngạc nhiên mà rằng:
- Anh nói thế nào tôi không hiểu. Hiện nay tôi mới đến đây, sao anh nói lạ lùng như thế?
Bạch Thái Bình càng ra vẻ hồ nghi mà rằng:
- Vậy bữa hôm nọ làm náo ở dinh Tổng đốc, không phải đại ca thì là ai? Đại tẩu cùng mấy người nữa vừa mới đến hỏi đây xong.

Nói đoạn liền mang câu chuyện Tưởng Anh cùng Phi Hà đã nói thuật lại cho Hồng Tôn Dương nghe. Tôn Dương nghe xong, lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- Cái đó không khéo lại đứa nào nhận tên tôi làm càn chi đó chứ tôi vừa mới tới đây làm gì có việc như thế!
Thái Bình nói:
- Nếu vậy thì việc này phải hỏi Tưởng Anh, may ra mới hiểu đầu đuôi được rõ.
Tôn Dương hỏi:
- Tưởng Anh là người nào, tôi không biết hắn, sao hắn lại biết rõ chuyện tôi?
- Hắn ta cũng là người trong hội, có điều chưa được gặp mặt đại ca, nhưng cũng là một hạng nhiệt tâm hơn cả?
- Nếu vậy cho mời hắn ta đến đây, ta thử hỏi chuyện xem sao?
Bạch Thái Bình bèn sai người lập tức đi mời Tưởng Anh đến.
Được một lúc Tưởng Anh tới nơi, nhác trông Hồng Tôn Dương thấy vẻ người vạm vỡ, mắt sắc mi thưa, mồm vuông mũi thẳng, mình cao tám thước, lưng uốn lưng hàm, dáng vẻ oai nghiêm, có bề đáng phục. Tưởng Anh vội vàng cúi rạp mình xuống để lạy Tôn Dương. Tôn Dương chạy vội ra, nâng Tưởng Anh dậy, mời vào cùng ngồi chơi và hỏi thăm các chuyện. Tưởng Anh liền đem câu chuyện bữa trước thuật cho Tôn Dương nghe.
Tôn Dương nghe đoạn, ngẩn người ra một lúc, rồi nói với Thái Bình và Tưởng Anh rằng:
Nếu vậy thì không khéo hai vợ chồng nhà họ Tấn nào đó, bắt được cái ấn của mình, rồi vô ý mang theo đi đó, cho nên bọn quan quân mới dò la bắt được. Nhưng cứ thế mà mà bọn Triệu Tổng đốc dám cho ngay bọn ấy chính là mình đây, rồi đem xử trảm thì thực là vô lý quá? Ví phỏng không có người nào đến cứu thì hai vợ chồng nhà kia có rõ uổng mạng hay không?
Nói tới đó, chàng lại thở dài mà rằng:
- Mới biết cái đám quan lại bây giờ thực là đoản vị! Họ chỉ biết nịnh trên cho riết, khoét dân cho nhiều, rồi động đến việc gì là họ hồ đồ làm bậy, dân tình uất ức cũng chỉ vì đó mà ra. Vậy ta nên đến dinh Tổng đốc một phen, trước là đòi cái ấn tín lại và sau là cho nó một bài học để sau này nó phải để óc làm việc, kỳ cho rõ ràng minh bạch. cho khỏi oan ức lương dân, thì dân sự may ra mới có cơ sống được...
Bạch Thái Bình nghe Tôn Dương nói, biết là đã nói thì tất làm ngay, nên cũng lặng ngắt, không dám ngăn trở nửa lời.

Tưởng Anh nghe vậy, thì có ý tán thành, bèn nói với Tôn Dương xin cùng đi theo một thể.
Tôn Dương cười mà đáp rằng:
- Tính tôi xưa nay xông pha đến đâu, chỉ thích một mình với một thanh kiếm, không muốn có ai nhúng đến. Vậy hiền đệ cứ ở nhà, đợi nghe tin tức thì hơn.
Tưởng Anh không dám cưỡng đành phải vâng lời lưu lại, Hồng Tôn Dương liền đứng dậy từ giã hai người, đi quanh một lúc rồi lại về đó chè chén với nhau.
Bấy giờ vào khoảng giữa trống canh một, Hồng Tôn Dương đương đánh chén với hai người, bỗng đặt ngay chén rượu xuống, bảo hai người rằng:
- Bây giờ đã đến giờ rồi, tôi phải đi ngay mới được...
Nói đoạn liền đứng dậy, nghiêng mình chào hai người rồi quay ra sân, nhảy tót lên nóc nhà đi thẳng. Được một lát, đi tới dinh Tổng đốc. Tôn Dương bèn nhảy tót vào trong, chuyền các mái nhà, tìm đến phòng riêng của Triệu Nhĩ Phong vẫn nằm.
Khi tới gian phòng ấy, Tôn Dương vốn biết là một gian phòng của ái thiếp Nhĩ Phong mà Nhĩ Phong thường hay tới đó. chàng bèn nhảy xuống lẳng lặng đi đến, đứng nép ở ngoài hiên cửa nghe.
Thì vừa hay khi ấy, có hai tên thị nữ, một đứa bưng cái khay nước, một đứa xách cái ấm giỏ, vừa đi vừa trò chuyện với nhau.
Tôn Dương lắng tai nghe, thấy một đứa nọ cười bảo đứa kia rằng:
- Cụ lớn ta đã bằng ấy tuổi đầu, ba bà trên còn trẻ hơ hớ ra thế cũng không hỏi đến. Bây giờ còn lại mê man cô ả Triệu Chinh này thì thực là lạ quá!
Đứa nọ vừa nói tới đó, thì đứa kia vội gạt đi rằng:
- Thôi im mồm đi, cụ còn thức đấy, cụ nghe thấy tiếng thì chết bây giờ.
Tôn Dương để cho hai đứa đi qua rồi, liền nối bước đi theo phía sau vào. Khi vào tới chỗ cửa, Tôn Dương lại đứng nấp vào cái khe cửa một bên để đợi. Chúng vào một lúc, rồi thấy hai đứa lại cùng đi ra cả.
Tôn Dương đợi chúng đi khỏi rồi, liền đến chỗ khe cửa nhìn vào thì quả nhiên thấy Triệu Nhĩ Phong đương ôm một đứa gái nhỏ vào trạc 15, 16 tuổi, hôn hít nô đùa ở đó. Chàng thừa cơ lúc đó chưa khóa cửa, liền cầm thanh đao sáng loáng ra tay, đẩy cửa bước sập ngay vào.
Triệu Nhĩ Phong đương lúc bất thình lình trông thấy một người lạ mặt vác đao đi vào, thì hoảng người lên, toan cất mồm kêu, song lưỡi líu hẳn lại, không sao kêu lên được nữa. Người con gái nhỏ lúc đó cũng

xám ngoách mặt lại, nằm gục xuống chăn, run lên bây bẩy như là hồn vía lên cả trên mây.
Hồng Tôn Dương tay cầm thanh kiếm, nét mặt nghiêm nghị, trỏ vào mặt Triệu Nhĩ Phong mà rằng:
- Muốn sống phải câm ngay, nghe lời ta nói, hễ hé mồm kêu lên một tiếng là mất đầu ngay... Ta nói cho ngươi biết. Hồng Tôn Dương chủ hội Hưng Long, tức là ta đây... Hôm nọ vợ chồng nhà nào trọ ở hàng cơm Trường Long, cớ sao ngươi lại nhận liều là ta, mà gây nên sự rắc rối như vậy? Từ nay ta truyền cho ngươi, đối với việc quan, ngươi phải công bình một chút; cái bụng thương yêu tì thiếp, ngươi phải đổi ra làm bụng thương dân, như thế mới đáng là một người tôi con trong nước. Nay ta không muốn giết ngươi là có ý dạy bảo cho ngươi sau này phải nên thay đổi lại, thì ta sẽ để cho sống... Bằng không rồi sau ta liệu... Duy có cái ấn của ta, hôm nọ ngươi để ở đâu, lập tức phải đem ra để nộp, nếu sai lời một tí, là ta không để cho yên.
Triệu Nhĩ Phong nghe mấy câu đó, biết rằng thoát được cái chết, trong bụng cũng hơi đỡ run được một chút, song vẫn sợ hãi kinh hoảng vội vàng vâng dạ mà rằng:
- Đại gia tha mạng cho tôi, tôi xin sai lấy ngay cái ấn về nộp.
Nói đoạn quay sang bảo người con gái:
- Ngọc Chinh đi đến phòng Lý sư gia bảo đưa cái ấn có chữ Hồng Tôn Dương lập tức cho ta...
Triệu Chinh vâng lời, yên định tinh thần một lúc rồi quay ra để đi.
Vừa ra tới cửa, Tôn Dương lại gọi giật lại dặn rằng:
- Ngươi phải biết, tính mạnh của chủ ngươi là trong tay ta đấy Nếu ngươi bảo một người nào biết là ta cắt đầu ngay cả chủ ngươi và ngươi lập tức. Đi mau mà trở về đây...
Triệu Chinh vâng dạ hàng thôi rồi quay ra lật đật đi ngay.
Chỉ trong chốc lát, quả nhiên Triệu Chinh đã tong tả chạy đến, hai tay dâng quả ấn đưa cho Hồng Tôn Dương.
Tôn Dương cầm xem, quả là cái ấn của mình, liền dắt vào trong bọc rồi lại trỏ vào mặt Nhĩ Phong mà rằng:
- Nhưng nay ta đã đến đây, ta cũng phải để một chút gì làm kỷ niệm mới được...
Nói đoạn liền nắm lấy bộ râu vừa dài vừa đẹp của Triều Tổng đốc, đưa thanh kiếm cắt đến xoẹt một cái, cụt thun lủn hẳn đi. Đoạn rồi chàng quay ngoắt ra ngoài cửa, lại nhảy lên mái nhà vun vút chuyền đi ngay mất.
Khi về tới nhà Bạch Thái Bình thì Thái Bình cùng Tưởng Anh vẫn còn ngồi uống rượu ở đó. Hai người thấy Tôn Dương đã về thì lấy làm

mừng vội vàng đứng lên đón hỏi. Tôn Dương bèn đem chuyện thuật cho hai người nghe.
Hai người nghe chuyện, đều vỗ tay khen ngợi luôn mồm, cùng rót chén rượu đầy để mời Tôn Dương. Tôn Dương cũng không từ chối, nâng cốc rượu uống một hơi hết, rồi lại cùng nhau bắt đầu vào tiệc bàn tán chuyện trò, rất là tương hợp.
Đằng kia, Triệu Nhĩ Phong sau khi Hồng Tôn Dương đi rồi, liền sai.Triệu Chinh cầm cái gương đến để soi. Khi hắn soi lên mặt, trông thấy bộ râu cụt lủn hẳn đi, thì bất giác tự lấy làm hổ thẹn, rồi bỗng đâm ra tức giận hung hăng, vất ngay cái gương xuống đất vỡ tan tành ra, rồi giậm chân nói lên rằng:
- Thằng Hồng Tôn Dương nó coi mình không còn ra người nữa, ta phải làm cho nó biết tay phen này mới được.
Nói đoạn liền thở lên hồng hộc, lập tức đi ra công đường, hạ lệnh cho hết thảy các hàng quan võ cùng lính tráng, phải hỏa tốc đi xục từng nhà khắp trong tỉnh để bắt kỳ được Hồng Tôn Dương đem về trị tội. Quan quân được lệnh, không dám trễ nải bèn cắt người ra ngay canh giữ bốn ngã cửa thành, còn thì chia nhau đi khắp các phố, sục vào từng nhà tra hỏi. Còn Triệu Cẩm Chương thì Nhĩ Phong cũng bắt đi quanh các nóc nhà ở gần mạn dinh thự để tuần phòng dinh thự và trông khắp các nơi. Rồi chỉ trong chốc lát, thành phố Tứ Xuyên đương đêm yên lặng, thì bỗng sôi nổi ngay lên, làm cho nhân dân trong thành thảy đều nhao nhao kinh sợ, không nhà nào là ngủ được yên.
Lúc đó vào khoảng gần hết canh hai. bọn Hồng Tôn Dương chè chén đương khi túy lúy, thì bỗng thấy gia đinh vào báo quân lính trong thành hiện đương đi sục khám từng nhà để tìm bắt Hồng gia và sắp sửa kéo đến khám bắt ở đây. Bạch Thái Bình cùng Tưởng Anh nghe nói đều có vẻ kinh ngạc, bảo nhau tìm cách để dấu Tôn Dương.
Tôn Dương lại điềm nhiên tươi cười mà rằng:
- Các anh cần gì mà rối. Chúng nó làm trò trẻ con như vậy, phỏng khi nào đã động được đến tôi! Để tôi thử ra ngay phố, đi nghênh ngang hắn trước mặt chúng, xem chúng có biết hay không cái đã
Nói đoạn liền cầm cốc rượu đổ vào bàn tay, xoa ướt lên mặt một lượt rồi thò tay vào bọc lấy một gói thuốc xoa thốc ngay lên, làm cho mặt bỗng dưng vàng khác hẳn đi. Còn hai con mắt thì chàng trợn ngược lên một cái, làm cho hai con ngươi lẩn cả lên trên, nhác trông như người cận thị thong manh. Đoạn rồi chàng bảo Bạch Thái Bình lấy ngay cho một cái áo bào rách cũ, khoác ngay vào người, và một tay cầm một cái gậy, một tay cầm một cái đèn, rồi cười ha hả hỏi hai

người rằng:
- Các anh trông tôi xem có còn phải là tôi nữa hay không.
Hai người trông thấy, đều vỗ tay khen là trá hình rất giỏi.
Hồng Tôn Dương cười cười gật gật, bảo hai người rằng:
- Để tôi đến ngay dinh Tổng đốc xem chúng làm những trò gì? Các anh cứ ở nhà nghỉ rồi tôi sẽ về.
Nói đoạn liền tập tà tập tễnh giả làm người thong manh chống gậy cầm đèn đi ra. Vừa hay khi người nhà mở cửa cho Hồng Tôn Dương ra thì có một tụi quan quân ập đến.
Tôn Dương làm bộ không trông rõ, cứ khua gậy đi liều, đâm sầm vào cả quan quân.
Trong đó có viên quan võ thấy vậy quát mắng lên rằng:
- Anh chàng mù này, đi đâu mà đêm hôm còn lần mò bước liều như thế?
Tôn Dương lại làm bộ mắng lại rằng:
- Người ta mù, người ta đi liều, sao các anh có mắt mà các anh cũng đâm vào người ta, còn mắng cái gì.
Bọn quan quân cho hắn là thằng tàn tật, không thèm chấp đến, bèn bảo nhau kéo thẳng vào nhà Bạch Thái Bình, để khám.
Hồng Tôn Dương thấy chúng vào rồi, bèn cứ thế, lần theo dưới các hiên nhà, đi thẳng về phía dinh quan tổng đốc. Trong khi đi đường, gặp không biết bao nhiêu chặng quan quân ồn ào kéo nhau đi khám.
Hồng Tôn Dương mỗi khi thấy đám quan quân ồn ào, chàng lại lẩm bẩm vừa đi vừa nói một mình:
- Quái lạ! Đêm nay làm gì mà náo nhiệt thế? Hay là lại có rước đèn rước điếc gì đây?...
Chàng nói vậy, lại cứ khua gậy cộc cộc thẳng tiến mãi đi, không ai thèm hỏi đến.
Lúc đó Triệu Cẩm Chương đi tuần phòng trên các mái nhà, trông khắp mọi nơi, không thấy có gì là đáng để ý, chàng nhân nhảy xuống dưới đất, lỉnh thỉnh đi ra trước cửa viên môn để xem động tĩnh. Khi chàng vừa ra tới cửa ngoài thì chợt thấy một anh mù tay xách cái đèn, tay cầm cái gậy đi qua.
Anh mù vừa đi, lại vừa lẩm bẩm nói:
- Khốn nạn! Những người ở trong thành phố đây, còn ai biết cái gì nữa ! Thế mà nửa đêm nửa hôm, cũng làm ầm ầm cả lên, thì phỏng còn pháp luật nào.
Cẩm Chương thấy vậy trong bụng nghĩ thầm: "Đương lúc đêm hôm, trong thành tra hỏi rối rít cả lên, thế mà lão mù này không nằm ở nhà, lại loạng choạng đi đâu thế này!".

Chàng đương nghĩ như vậy thì anh mù đi đến đầu phố kia, rồi lại ngớ ngẩn quay lại, rồi lại vừa đi vừa nói luôn mồm:
- Không biết họ làm cái gì rối lên, làm cho mình lầm cả đường lối, không biết lối nào mà lần đi nữa.
Cẩm Chương nghe tới đó, trong bụng lại càng ngờ, khẩm nẩm mình lại bảo mình: "Thằng cha này đã mù, không có ai trỏ đường lối cho nó sao lại biết là lầm đường... Không khéo nó lại . lắt léo thế nào cũng nên." Chàng càng nghĩ lại càng thấy sự đáng ngờ, bèn chạy theo nhìn kỹ thì thấy quả nhiên ra dáng thằng mù, duy cái nước da ở mặt và cái nước da ở tay thì có vẻ khác nhau, tựa hồ như là bôi thuốc ở trên da mặt.
Cẩm Chương nhân đấy lại càng ngờ dữ, liền chạy sấn lên đứng chặn lấy đường và hỏi:
- Bây giờ đêm khuya, trong thành đương huyên náo ầm lên, vậy anh mù này, anh đi đâu mà quanh quẩn ở chỗ viên môn này thế?
Anh mù nghe hỏi so đầu vai lên một cái rồi nói:
- Chết nỗi, đây là viên môn à! Thế mà tôi không biết! Họ làm tôi rối cả lên, không biết lối nào vào lối nào nữa...
Cẩm Chương nhân ngắm kỹ đầu đuôi thấy anh mù tuy mặc cái áo bào đã rách, song ở dưới chân lại đi đôi giày đoạn mới nguyên, thì càng nghi ngờ, liền cười nói lên rằng:
- Này Hồng thủ lĩnh ơi ! Làm gì mà phải đùa nhau như thế? Có phải là chỗ tử tế, ta cứ vào nhà nói chuyện thì hơn...
Nói đoạn liền giả vờ nắm lấy tay Hồng Tôn Dương một tí.
Hồng Tôn Dương lúc đó cũng hơi chùng lòng, song vẫn làm ra bộ trầm tĩnh, ngửa mặt lên trời mà rằng:
- Ông nói cái gì thế? Tên tôi là Hồng thủ lĩnh nào đâu... Tôi là thằng thong manh, hiện có mở hàng thầy bói đằng kia, ông nói nhảm gì!
Cẩm Chương thấy Tôn Dương nói vẻ tự nhiên như thực, thì cũng đã hơi không ngờ nữa, song cũng lại vờ hỏi luôn một câu nữa xem sao. Chàng bèn nói ngay lên rằng:
- Nếu vậy anh ở phố nào, để tôi dắt anh về làm phúc, không có thì đi bao giờ đến nơi.
Tôn Dương bấy giờ cũng hơi luếnh quếnh, vội đáp ngay rằng:
- Thôi được, nhà tôi ở ngay quãng kia, tôi không dám phiền ông nữa...
Triệu Cẩm Chương lúc đó lại bắt nọn già, cười ha hả mà rằng:
- Thôi, Hồng thủ lĩnh ơi. Đừng bịt mắt tôi làm gì nữa. Anh mang cái ấn gì ở trong mình đó có biết hay không?
Tôn Dương nghe tới câu đó, giật mình đến thót, nghĩ ngay đến cái ấn

còn đeo bên mình, ngộ lỡ nó bắt khám ra thì việc tất lộ. Chàng bèn mở ngay đôi mắt ra, nhìn vào mặt Triệu Cẩm Chương rồi giơ quyền đánh thẳng. Cẩm Chương cùng đã dự bị sẵn rồi, nên vừa khi tay quyền đằng này đánh ra thì chàng đánh ngay lại được rồi lại tóm bắt ngay được tay của Hồng Tôn Dương tống ra một cái rất mạnh. Ngón võ ấy nguyên là một ngón rất lợi hại của Triệu Cẩm Chương tống ra một cái, có thể nặng tới 3, 4 trăm cân, dù người sức lực đến đâu cũng phải ngã ngay lập tức. Bởi vậy nên sau khi chàng tống Hồng Tôn Dương ra rồi, thì chàng cứ vững tâm đứng đó, chỉ chăm chăm nhìn xem bên địch bị ngã chứ không phòng bị đến mình. Nhưng không ngờ đối với Hồng Tôn Dương, cái ngón để tay cho người bắt đó lại là một ngón võ pháp rất cao. Cho nên khi Cẩm Chương vừa tống ra xong chàng giả vờ kêu lên một tiếng “ối trời" mình thì ngã về phía trước để lừa cho bên này không kịp đề phòng rồi phi ngay hai đầu mũi giày lên, đá thẳng ngay vào giữa bụng Triệu Cẩm Chương, quả nhiên bị ngón đá ấy, thì ngã hẳn người ra, rồi trong cuống họng máu đưa đầy lên, xuýt nữa ộc ngay ra đất.
Lúc đó Cẩm Chương biết là ngón đá lợi hại ấy, nếu để cho máu ộc ra lúc nào, là tất ngã ngay lúc ấy, nên chàng cố lòng kìm giữ máu lại, rồi nhảy vọt ngay dậy để báo thù với Hồng Tôn Dương. Ngờ đâu khi chàng trở dậy thì thấy Hồng Tôn Dương đã nhảy lên mái nhà để trốn, chàng bèn ngậm miệng đọc mấy câu chú, rồi quát lên một tiếng rất to. Thì liền đó máu ở miệng chàng quả nhiên ộc theo ngay ra, rồi chàng ngã vật ngay xuống, bất tỉnh nhân sự...
Hồng Tôn Dương lúc đó nghe thấy Cẩm Chương thét lên một tiếng, chàng chưa kịp trông lại thì cũng thấy ở ngay chân mình tựa như có người đánh vào một cái quá mạnh, đau buốt tới xương, rồi thì không sao đứng vững, tự nhiên là phải ngã lăn ngay xuống dưới đường. Vừa hay lúc đó, có bọn quan binh kéo đến, trông thấy vậy chạy sấn ngay lại, bắt Hồng Tôn Dương, và bảo nhau xúm lại gọi tỉnh Triệu Cẩm Chương vực về phục thuốc. Khi bọn họ khám thấy cái ấn ở trong túi Hồng Tôn Dương bọn họ biết ngay là chàng, bèn hè nhau đem thừng đem xích, trói chặt ngay lại, rồi đem vào nộp ở trước mặt Triệu Nhĩ Phong.
Triệu Nhĩ Phong lúc đó trông thấy da mặt của Hồng Tôn Dương biến khác và quần áo cũng mặc khác đi, thì cũng biết ngay là Tôn Dương làm cách trá hình để mong trốn thoát, hắn cười nhạt gọi tên Hồng Tôn Dương lên mà bảo rằng:
- Bây giờ ngươi có còn nói mạnh được nữa hay không?
Tôn Dương nghe nói quắc mắt to lên mà rằng:

- Hồng mỗ bị bắt, chỉ có đem chém đem sả là cùng. Nhưng ngươi làm sao tùy ý, nếu Hồng mỗ hơi cau lông mày một tí, thì không kể là tay hảo hán ở đời...
Triệu Như Phong gật đầu mà rằng:
- Được lắm! Ngươi là hảo hán, thì ta phải cho mời Vương sư gia ra đây mới được...
Bây giờ Vương sư gia đã đứng chực sẵn dưới thềm, nghe nói liền chạy ngay ra, dạ to lên mà rằng:
- Đại nhân dạy việc gì, xin cho được biết.
Triệu Nhĩ Phong trỏ vào Hồng Tôn Dương mà rằng:
- Bác thử nghĩ xem, dùng cái hình gì mà trị tên này cho xứng đáng.
Vương sư gia nghĩ ngợi một lát rồi cười bảo Triệu Nhĩ Phong rằng:
- Cứ theo thiển ý chúng tôi, thiết tưởng đại nhân nên bắt tên này đem trói vào một cái cột ở ngay công đường rồi sai người cắt mũi sèo tai, khoét lấy tim gan và cho cắt đầu bêu ra trước chốn viên môn thì mới xứng đáng...
Nhĩ Phong nghe nói, gật đầu khen phải, liền sai quân lính, lập tức đem Hồng Tôn Dương trói vào một cái cột lớn ở ngoài công đường. Khi chúng trói buộc chặt chẽ hẳn hoi rồi, Triệu Nhĩ Phong lại truyền lệnh cho một tên đao phủ, cầm thanh đao rất sắc lăm lăm đi ra, bắt đầu cắt ngay một tai bên trái của Hồng Tôn Dương, rồi quay sang để cắt tai bên phải.
Ngờ đâu vừa khi tên lính hạ đao cắt tai bên trái chưa xong thì chợt thấy ở phía trên mái nhà, có một đạo kiếm quang đi xuống, xông thẳng vào cổ tên đao phủ, rồi bỗng thấy đầu tên đao phủ bị đứt rơi ra. Triệu Nhĩ Phong cùng bọn lính đứng quanh đó đều ngạc nhiên không hiểu ra sao, toan đổ xô đến để xem.

Bất chợt vừa hay khi đó, lại thấy đạo kiếm quang đi rảo quanh vào cái cột trói Hồng Tôn Dương, cắt đứt loang loáng các giây đương trói ở người Tôn Dương. Đoạn rồi liền có hai người con trai và một người con gái ở trên mái nhà nhảy tót xuống sân, mỗi người cầm một thanh gươm sáng loáng, sấn sổ đi vào,

Bọn thầy trò Triệu Nhĩ Phong trông thấy đều kinh sợ thất thần, ù té chen nhau chạy vào lối trong tất cả.

Ngoài thành náo động vừa yên.
Biết *đâu kẽ vách lại phen kinh hoàng.*
Giữa nơi tướng phủ công đường,
Hỏi người thiết thạch can trường là ai?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 12
Vì lòng khẳng khái, quyết chí xông pha.
Giả mặt quỉ thần, răn người gian ác.

Hồng Tôn Dương lúc đó nhờ được có phi kiếm cắt đứt các giây trói ra rồi, chàng bèn thừa thế hăng hái, xông vào toan đuổi theo để đánh bọn thầy trò nhà Triệu Như Phong. Nhưng chàng chưa kịp động thủ thì bọn 2 người con trai và một người con gái kia đã xông vào tới nơi, ngăn cản chàng lại, không cho đuổi đánh đám kia.

Hồng Tôn Dương trông trong bọn 3 người đó, duy có một người quen mặt nhìn ra chính là Văn Tùng ở đất Nhã An. Chàng liền vui mừng hớn hở, hỏi ngay lên rằng:
- Văn huynh ở đâu đến đây, mà lại cứu được tôi như thế.
Văn Tùng nghe hỏi, gạt đi mà rằng:
- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, vậy xin đại ca hãy quay về ngay chỗ trọ, rồi ta sẽ đàm đạo thì hơn.

Nói đoạn liền thôi thúc Hồng Tôn Dương quay ra, nhảy lên nóc nhà, rồi ba người cùng đều nhảy theo cả lên để trốn. Khi đã lên cả nóc nhà rồi, Tôn Dương bèn mời ba người kia cùng về cả nhà Bạch Thái Bình một thể. Ba người kia cũng vui lòng nhận lời đi ngay.

Được một lát, về tới nhà Bạch Thái Bình thì đã thấy Bạch Thái Bình cùng Tưởng Anh đương đứng ngoài cửa trông ngóng Tôn Dương. Hai người thấy Tôn Dương đã về thì đều vỗ tay vui mừng ầm ĩ, và kéo ngay vào để hỏi chuyện.

Hồng Tôn Dương trỏ vào bọn Văn Tùng mà bảo Thái Bình cùng Tưởng Anh rằng:
- Đây là ba vị ân nhân cứu mạng cho tôi đấy. Hôm nay nếu không có ba vị này, thì có lẽ Hoàng mà không còn cách gì mà trông thấy lại anh em được nữa.

Nói đoạn liền mời bọn Văn Tùng vào cả nhà trong, bảo Bạch Thái Bình sai người pha trà lên thết, rồi mới thuật chuyện từ lúc ra đi tới khi được cứu cho mọi người cùng nghe một lượt.

Bạch Thái Bình và Tưởng Anh nghe hiểu đầu đuôi, đều lấy làm mừng rỡ hú vía, bảo nhau cảm tạ bọn Văn Tùng vô hạn.
Đoạn rồi Hồng Tôn Dương lại hỏi lại bọn Văn Tùng rằng:
- Vậy chẳng hay vì cớ gì mà các ngài lại đến cứu tôi như thế, xin các ngài thuật cho tôi nghe, kẻo tôi áy náy trong lòng...
Văn Tùng bèn đem đầu đề câu chuyện thuật cho Hồng Tôn Dương cùng mọi người rõ:
- Nguyên hôm đó bọn Văn Tùng ở nhà, thấy tin báo là vợ chồng Tấn An cùng Châu Anh bị bắt ở hàng cơm Trường Long rồi sau vì vây đến việc Hồng Tôn Dương mà bị Tổng đốc Tứ Xuyên đem ra xử quyết. Văn Tùng bèn hoảng hốt, cùng hai vợ chồng Diêu Cương và Tấn Từ lên ngay Tứ Xuyên để lập mưu cứu gỡ. Khi lên tới Tứ Xuyên thì bỗng lại nghe tin ở trong dinh Tổng đốc đương náo động ầm ầm, không biết xảy có việc gì. Nhân thế ba người bèn kéo nhau đến ngay dinh quan Tổng đốc và gặp ngay lúc bọn kia đương sắp hành hình Hồng Tôn Dương. Văn Tùng trông thấy bèn phóng ngay phi kiếm ra giết tên đao phủ và cứu Hồng Tôn Dương thoát nạn.

Tôn Dương lúc đó nghe rõ đầu đuôi, mới bái tạ bọn Văn Tùng và bàn cách cùng nhau mưu toan việc lớn. Văn Tùng nhân hẹn với Hồng Tôn Dương xin đến hôm sau, đúng giữa buổi trưa sẽ cùng nhau hội họp tại núi Đầu Đà ngoài thành để cùng nhau bàn định.

Hồng Tôn Dương cũng xin y ước. Đoạn rồi ba người kia liền đương đêm quay về chỗ trọ.

Ngày hôm sau, vào khoảng gần trưa, Hồng Tôn Dương bèn từ giã Bạch Thái Bình cùng Tưởng Anh, rồi một mình ăn mặc giả dạng nhà quê, gánh một gánh gạo đi lẻn ra thành, tìm đến chân núi Đầu Đà để họp. Khi tới nơi, đã thấy Văn Tùng cùng Diêu Cương và Tấn Từ đều đương đợi chờ ở đó. Bốn người trông thấy nhau đều hoan hỉ chào hỏi, rồi đem hết tâm sự thổ lộ với nhau.

Trò chuyện hồi lâu, Tấn Từ nhân nới với mọi người rằng:
- Công việc cần cấp của bọn ta hiện nay là nhất diện phải tìm mưu lập kế trừ hết những tay tướng giỏi của đám Mãn Thanh và nhất diện phải triệu tập nhiều bọn hào kiệt anh hùng mà lập nơi căn bản, rồi sau ta sẽ thứ tự thi hành thì mới mong có ngày chóng thành công được. Nếu bằng không thế mà ta cứ lang thang nay đây mai đó, thì chẳng qua chỉ thêm gây mối ngờ vực, mà rút cục chưa chắc làm nổi việc chi... Vậy thiết tưởng ta nên nhất tâm như thế thì hơn.

Hồng Tôn Dương nghe nói khen cho là phải, nhân bảo Tấn Từ rằng:
- Trong đám bày tôi nhà Minh, duy có một anh Tháp Nhi Tề Khoa là tôi chú ý. Hắn ta là một người tài ba dũng lược, sức địch muôn người mà lại sở trường về nghề kiếm thuật. Vả hiện nay hắn ta giữ chức Cửu môn đề đốc, uy thế lừng lẫy, không mấy người bằng, bao nhiêu quyền bính binh lương đều ở trong tay hắn ta tất cả. Tôi đã bao phen lập tâm định trị hắn ta, song trong chốn hoàng thành canh phòng nghiêm mật, e khi làm không xong công việc thì lại nguy thiệt đến thân. Bởi thế nên vẫn do dự chưa sao làm xong được.
Tấn Từ nghe nói, cười nhạt mà rằng:
- Trừ một anh ấy thì có lấy gì làm khó? Đại ca cứ để tôi sẽ trị nó cho xem.
Văn Tùng vội gạt đi rằng:
- Chết nỗi! Chỗ đó không phải là chơi, nếu mình không cẩn thận thì tính mạng nguy ngay lập tức. Không phải như mọi người khác mà nói chuyện coi thường thế được.
Tấn Từ lại mủm mỉm cười mà không nói gì. Đoạn rồi Văn Tùng cùng Tấn Từ và Diêu Cương mời Hồng Tôn Dương về hàng cơm Vạn Tân lâu ở Nhã An để cùng nhau tụ họp. Khi về tới nhà Tấn Từ bèn bàn với Diêu Tú và Châu Linh xin phép Văn Tùng đi vào kinh sư để giết

Tháp Nhi Tề Khoa. Văn Tùng cố ý giữ lại không cho đi.
Bất chợt cách một đêm hôm ấy, khi sáng sớm trở dậy thì bỗng không thấy tung tích ba người đâu nữa. Văn Tùng lấy làm nghi ngờ, vội sang lục xem ở chốn phòng riêng của ba người thì thấy có một phong thư, nói là ba người đều tình nguyện đi vào kinh sư hành thích Tháp Nhi Tề Khoa để chẹn vây cánh Mãn Thanh mà bênh vực cho nòi giống Hán.
Văn Tùng xem xong, giật mình kinh sợ, vội vàng bảo ngay cho Hồng Tôn Dương biết. Tôn Dương nghe nói cũng sợ hãi hoảng hồn vội bàn với Văn Tùng phải vào kinh ngay để giữ ba người kia lại. Văn Tùng lấy làm phải, bèn lập tức thu thập hành lý cùng nhau theo lối Hồ Nam qua đất Hà Nam, Hà Bắc để tới kinh sư.
Đằng này bọn Tấn Từ hôm ấy ra đi, thoạt trước cũng đã định theo lối Hồ Nam thẳng tiến. Nhưng sau vì sợ có người đuổi theo ngăn cản, nên lại đổi đường đi quay về nẻo Thiểm Tây để qua Sơn Tây, Hà Bắc rồi mới vào tới kinh sư.
Một hôm, ba người đi đến giữa nơi giáp giới Sơn Tây và Thiểm Tây thì trời vừa tối. Vừa hay lúc đó thấy ở bên cạnh đường đi có một ngôi chùa to lớn, ba người bèn bảo nhau kéo đến để xem. Khi tới nơi, thấy trên mái cổng ngói có dựng một bức hoành vôi trắng trong viết ba chữ "Từ Vân am" rất lớn.
Châu Linh trông thấy, nhân bảo Tấn Từ cùng Diêu Tú rằng:
- Ngôi chùa này, nhìn quang cảnh bề ngoài, có lẽ là bọn sư ni cư trú. Vậy chúng ta vào đây hỏi trọ chắc họ là sẽ hoan nghinh.
Tấn Từ gật đầu khen phải, bèn giơ tay gõ cửa để xem.
Tiếng gõ của vừa dứt thì quả thấy có một người tiểu nữ ở trong lật đật chạy ra.
Người tiểu nữ mở cửa ra, trông thấy ba người, thì bỗng ra vẻ cau có bất bình mà rằng:
- Các người có lễ bái gì thì để đến mai, chứ bây giờ tối tăm còn ai nhận lễ !
Nói đoạn liền khép ập cửa lại, không cho vào nữa.
Tấn Từ thấy vậy ra ý tức giận nói to lên rằng:
- Chúng tôi là khách lỡ độ đường, muốn vào đây trọ nhờ nhà chùa một tối, chứ có phải là lễ bái đâu.
Người tiểu nữ đứng trong lên giọng gắt trả lời rằng:
- Các người muốn trọ thì xin đi tìm hàng cơm, chùa tôi không chứa khách trọ bao giờ, xin các người đừng trách tiểu tôi.
Châu Linh thấy vậy, trong bụng hơi nghi, bèn kéo hai người đi ra chỗ xa, khẽ bàn thầm rằng:

- Tôi coi vẻ ngôi chùa này, không được chính đại quang minh thì phải. Họ sợ chúng ta vào đấy, tất là lộ chuyện bí mật gì đây cho nên họ mới cự tuyệt chúng ta như thế.
Diêu Tú gật đầu mà rằng:
- Câu đó rất có lí. Chúng ta thử nấp quanh đây để xem, có ai ra vào khác ý gì chăng, bấy giờ rồi ta sẽ liệu.
Tấn Từ cùng Châu Linh đều lấy làm phải bèn chia nhau nấp, ba người làm ba ngả, rình xem sự thể ra sao? Rình một hồi lâu chợt thấy phía trong có hai người tiểu nữ khe khẽ mở cửa đi ra.
Khi bước ra cửa cổng, hai người đều đứng dừng lại, nhìn quanh bốn bên một lúc, rồi thì thầm bàn tán với nhau:
- Quái lạ! Bây giờ đáng lẽ lão ta đã đến đấy rồi thì phải, hay là lại có việc gì cản trở hay sao?
- Mấy hôm nay lão ta không đến, hôm nay đến đây, tất thế nào sư phụ ta cũng trách móc lôi thôi, chớ không không được.
- Cũng may lúc nãy có ba đứa nào đến đây, mình đuổi ngay đi được không thì nó lại làm cho bại lộ mất cả việc mình....
Nói tới đó, hai người tiểu nữ quay trở vào khép cổng lại. Thì vừa hay khi đó ở phía ngoài có một người vào trạc ngoài 30 tuổi, mình cưỡi con ngựa, có một đứa gia nhân lực lưỡng theo hầu, cùng đi tới đó.
Khi tới cổng chùa, người ngồi trên mình ngựa kia bước xuống, trao ngựa cho tên gia nhân đứng giữ rồi một mình vào gõ cổng chùa.
Tiếng gõ cổng vừa dứt thì thấy ở trong có tiếng người hỏi lên rằng:
- Có phải Trư đại gia đấy không? Sao hôm nay đến muộn thế!
Nói đoạn thì thấy người đàn ông ứng lên rằng:
- Phải, chính tôi đây. Hôm nay tôi đến sớm thế này còn kêu là muộn nữa sao? Mau mau mở cửa cho tôi.
Nói tới đó thì thấy ở trong tiếng cười khúc khích nổi lên, rồi cánh cửa mở tung ngay ra.
Người đàn ông lại quay lại dặn tên người nhà rằng:
- Ngươi đứng đấy coi ngựa và trông cổng đó. Hễ có ai vào thì phải giật chuông báo hiệu cho mau, đúng như mọi hôm mới được.
Nói xong liền quay ngoắt đi vào, rồi hai cánh cổng chùa lại khép chặt ngay lại.
Đằng này Tấn Từ đợi cho bọn kia đi vào xong rồi, trong bụng biết rõ là bọn họ có việc tư tình với nhau, bèn lẳng lặng lừa ra để xem tên người nhà hành động ra sao. Bấy giờ tên người nhà kia buộc con ngựa vào một bên cổng, rồi ngồi thụp xuống ở ngưỡng cổng để coi.
Tấn Từ liền chạy xổ lại lừa miếng bất thần, nắm chặt lấy tay tên kia, giơ thanh đao loang loáng lên mặt, mà đe nẹt rằng:

- Muốn sống câm mồm hễ kêu là ông chém chết.
Nói tới đó liền quay ra khẽ lên hiệu gọi Châu Linh và Diêu Tú cùng đến.
Tên người nhà kia thầy ba người đều cầm đao sáng loáng ở tay, ra vẻ dữ tợn, thì run sợ hết hồn vội nói lên rằng:
- Lạy các quan, con là đầy tớ người ta, con đi hầu hạ đói rách, có việc gì các quan dạy bảo, con xin vâng theo. Các quan đừng giết con mà tội nghiệp...
Tấn Từ lại trỏ vào mặt tên người nhà mà rằng:
- Ta không giết ngươi làm gì, nhưng cái người cưỡi ngựa lúc nãy là ai? Ngươi phải nói thực cho ta biết đã...
Tên người nhà run sợ mà rằng:
- Thưa ngài, hắn là chủ nhân của tôi, tên là Trư Lương, ở Trư gia trại cách đây chừng mấy dặm đường...
- Thế thầy trò nhà anh đến đây làm gì?
Tên người nhà nghe câu hỏi ấy thì có vẻ e ấp không sao trả lời ngay được. Tấn Từ bèn giơ thanh gươm ướm vào cổ tên kia mà hỏi dồn lên rằng:
- Thế nào nói mau, không thì ta cắt cổ đi bây giờ...
Tên người nhà run lên cầm cập mà rằng:
- Ngài tha cho con, con xin nói. Nguyên nhà sư ở Từ Vân am đây tên là Diệu Đạo xưa nay vẫn có tình riêng với chủ nhân tôi bởi thế nên chủ nhân tôi mới thường đến đây đi lại. Hôm nay chủ tôi đến đây cũng là việc ấy mà thôi.
Tấn Từ nghe tới đó, liền quay bảo Châu Linh cùng Diêu Tú rằng:
- Tôi khéo đoán lắm, chắc là họ có việc gì tư tình, không thì có can chi mà họ đuổi mình như thế!
Diêu Tú cũng gật đầu đáp rằng:
- Cái đó đã hẳn đi rồi, nhưng bây giờ có lẽ ta chịu để mặc nó hay sao?
Tấn Từ lắc đầu đáp:
- Mặc họ thế nào được! Để tôi khắc có cách xử trí rồi tôi sẽ nói cho nghe.
Nói đoạn liền rút lấy cái giây tam cố thắt ở lưng ra, trói chặt tên người nhà kia lại, giơ tay điểm cho một huyệt, mê man bất tỉnh rồi đặt vào cho một nằm một chỗ. Đoạn rồi chàng ta quay lại khẽ nói thầm với Châu Linh và Diêu Tú mấy câu.
Hai người nghe nói đều tỏ ý hớn hở vui mừng, đồng thanh nói lên rằng:
- Nếu vậy chúng ta phải làm ngay đi mới được...

Tấn Từ gật gật vui mừng, rồi cùng nhau cạy cửa cổng lén lén đi vào. Khi vào tới trong chùa bốn bề im phắc, không có bóng người. Ba người kéo nhau lên chốn phật đường thì thấy đèn nến vẫn còn sáng choang mà người thì không có một ai ở đó. Ba người bèn đến trước chỗ pho tượng thổ thần cùng lạy 4 lạy lầm rầm khấn nhỏ vài câu. Đoạn rồi Châu Linh trèo lên lột lấy mũ áo pho tượng thổ thần mặc vào mình, để pho tượng giấu vào một chỗ, rồi tự mình ngồi lên cái ngai của pho tượng vẫn ngồi. Đoạn rồi Diêu Tú cũng lột lấy một bộ mũ áo của tượng hộ pháp mặc vào cho mình và xõa tóc cầm kiếm, đứng nghiêm chỉnh vào một bên trước mặt Châu Linh.
Khi sửa soạn xong rồi. Tấn Từ bèn len lén cầm thanh kiếm quay ra, rón rén đi đến các nơi để lùng bọn kia. Chàng lùng mãi tới một nếp nhà kia, thấy trong một gian phòng có ánh đèn chiếu qua khe cửa. Tấn Từ lần đến tận nơi, lắng nghe thì thấy ở trong quả có tiếng người rì rầm nói chuyện. tìm chỗ khe cửa nhìn vào, thì thấy trong đó có năm sáu người, đương ngồi vây vào một cái bàn chè chén trò chuyện với nhau. Nhìn kỹ trong bọn đó, thì có người đàn ông, chính là Trư Lương, một người sư nữ đứng tuổi đoán chắc là Diệu Đạo, mọi người ở đó đương cùng nhau nâng chén khuyên mời, còn bốn người tiểu gái thì đứng cả xung quanh xúm vào mời chào rót rượu tình ý rất chiều thân mật.
Tấn Từ lắng tai nghe một lúc, chợt thấy người sư nữ ngà ngà giọng say, bảo Trư Lương rằng:
- Anh thực là một người bạc! Thầy trò tôi đãi anh như thế mà mấy hôm nay, tịnh không thấy anh ló mặt đến đây.
Trư Lương cũng giở cái giọng hơi lè nhè mà rằng:
- Tôi mấy hôm nay bận quá bởi thế nên hôm nay tôi phải sang sớm ngay đây, làm gì mà còn trách móc.
Diệu Đạo cười nhạt mà rằng:
- Anh bận gì tôi lại không biết hay sao! Ngày hôm kia đây, anh bắt được con bé nhà họ Dương nào đó, có phải bận về việc ấy hay không?
Trư Lương cười khì khì mà rằng:
- Sao mà ranh mãnh thế? Cái gì cũng là biết ngay. Nhưng nào có ăn thua gì đâu mà nói!
Diệu Đạo trỏ vào mặt Trư Lương mà rằng:
- Thôi anh đừng giấu tôi nữa. Anh bắt cóc người ta đến nhà mà lại bảo là không ăn thua thì ai nghe được!
Trư Lương thở dài mà rằng:
- Ấy thế! Nói thì không ai tin, nhưng có tới đó mới biết sự thực là

không ăn thua. Con bé nhà ấy nó ương ngạnh quá ! Dỗ dành đe dọa hết cách mà nó vẫn trơ trơ một mực, không sao làm gì nổi nó, thế có tức bực hay không? Hiện bây giờ vẫn giữ nó ở nhà đó nhưng chẳng qua cũng là vô ích mà thôi! Sao bằng ta lại với ta đây, là hơn hết cả... Nói rồi liền bá cổ Diệu Đạo hôn lấy hôn để không thôi.
Tấn Từ nghe rõ câu chuyện lại trông thấy quang cảnh như vậy thì trong bụng tức giận vô cùng, bèn đứng ngoài thở dài một tiếng rồi ghé miệng vào chỗ khe cửa dùng sức thổi mạnh vào trong một cái; làm cho đèn nến ở trong đều bị lờ mờ lay ngọn, như là sắp tắt tới nơi. Mấy thầy trò nhà sư ở trong nghe tiếng thở dài rồi lại thấy ngọn đèn lay động thì ai nấy đều sợ xanh xám cả mặt, không dám nói một câu nào nữa.
Trư Lương làm bộ mạnh bạo, đứng phắt dậy, quát to lên rằng:
- Ma quỷ nào ở đâu, dám hiện đến đất nhà Phật này hay sao?
Nói đoạn liền chạy ra mở cánh cửa để nhìn ra ngoài. Bất chợt mới nhìn ra thì bị Tấn Từ ném một nắm tro vào mặt, tối tăm mặt mũi, ngã lùi ngay lại mấy bước. Đoạn Tấn Từ thổi luôn cái nữa rất mạnh, tựa như một trận âm phong đưa tới, làm cho đèn nến trong phòng bị tắt mất cả. Mấy thầy trò nhà sư thấy vậy đều hoảng hốt sợ hãi, kêu khóc ầm lên.
Trư Lương thấy bọn họ sợ khóc, vội vàng xoa dụi hai mắt cho tỉnh, rồi nói lên rằng:
- Các ngươi làm gì mà nhát thế! Đi thắp đèn lên đây, tôi khắc có cách...
Diệu Đạo vẫn còn run sợ, song cũng cố gượng tinh thần quay vào đánh lửa thắp đèn nến. Trư Lương bèn cởi cái áo dài ra, xắn tay áo trong lên, rồi nói to lên rằng:
- Nào các ngươi theo tôi đi ra, ma quỷ nào để tôi bắt cổ nó cho.
Tấn Từ thấy vậy liền nhảy tót lên nóc nhà, lần theo để xem bọn họ làm chi.
Trư Lương cầm nến ra ngoài, soi quanh một tí, không thấy có gì lại kéo nhau vào phòng. Chàng nhân ra vẻ đắc ý, cười bảo bọn kia rằng:
- Các người xem, ma quỷ nào thấy tôi là cũng phải tránh đi lập tức!
Hắn vừa nói dứt lời thì Tấn Từ ở ngoài nghe thấy. Tấn Từ lại đứng ngoài cửa sổ nói vọng vào rằng:
- Anh chàng Trư Lương, ai cho phép anh đến quậy hôi ở đất nhà Phật đây! Ta là Dạ Du Thần, ta vâng lệnh đức Thổ thần đến bắt các ngươi đem ra đó để xử. Các ngươi phải mau mau đến ngay trước điện Thổ thần, không thì hối sao kịp.
Năm thầy trò Diệu Đạo nghe nói, đều hoảng hồn kinh sợ xúm vào

đứng quây cả xung quanh Trư Lương.
Trư Lương thấy vậy, lại làm bộ già dặn, bảo bọn Diệu Đạo rằng:
- Lại đám ma quỉ nào, chứ đức Thổ thần khi nào về đây mà sợ? Chúng ta cứ lên ngay điện Thổ Thần xem sao cái đã...
Nói đoạn liền dắt cả năm người cùng đi lên chỗ bàn thờ Thổ thần. Thoạt khi lên gần tới nơi, trông thấy bên cạnh chỗ thờ Thổ thần có một người xõa tóc cầm kiếm đứng đó, thì trong bụng đã lấy làm ngờ ngờ hơi sợ...
Khi gần tới nơi, lại chợt thấy vị Thổ thần mở miệng cười nhạt mà nói lên rằng:
- Các ngươi là bọn sư nam sư nữ gây ra biết bao tội nghiệp ở đời. Nay đến trước mặt ta đây, các ngươi còn không biết đem lòng sám hối hay sao?
Năm thầy trò Diệu Đạo nghe thấy vậy, đều sợ hãi run lên cầm cập kéo đến lạy rạp cả trước mặt điện thờ Thổ thần, cúi rạp đầu xuống đất, xuýt xoa kêu khấn:
- Xin tha tội lỗi cho.
Trư Lương lúc đó cũng hoảng động tâm hồn, rồi cũng run run sợ sợ đến quì ở trước bàn thờ, cúi gầm mặt xuống, không dám ngước mắt trông lên.
Kế đó liền thấy vị Thổ thần ung dung phán lên rằng:
- Bọn thầy trò Diệu Đạo kia, các ngươi đã gửi mình vào chốn cửa không, lẽ ra nên giữ nết sửa mình, làm theo đạo nghĩa là phải. Nay không ngờ các ngươi quên cả qui giới nhà chùa, làm nên những việc dâm ô vô đạo, để đức Quan âm biết tới, ngài đem lòng giận dữ vô cùng. Vậy ta vâng lệnh xuống đây, tất phải cho các ngươi biết phép từ nay mới được. Nào Hộ pháp ta đâu mau mau phải ra phụng pháp...
Diêu Tú đứng ngay bên cạnh, dạ lên một tiếng mà rằng:
- Tiểu thần phụng mạng.
Thổ thần lại phán luôn:
- Phiền Hộ pháp hãy dùng hình nhẹ ra oai cho họ một phen để họ biết đường trừng giới. Nếu không, sau đây sẽ giở trọng hình . . .
Diêu Tú lại dạ luôn tiếng nữa, rồi nhảy tót một cái từ trên bàn thờ nhảy xuống, bảo bọn kia rằng:
- Bản pháp vâng theo pháp chỉ thi hành, vậy từ nay các ngươi phải biết sửa đổi tính nết ngay đi mới được...
Nói đoạn liền giơ đầu mũi kiếm, sấn đến, lần lượt đưa vào mặt năm thầy trò Diệu Đạo, vạch cho mỗi người hai nhát chữ thập trên mặt, máu chảy đầm đìa cả ra.

Năm thầy trò Diệu Đạo bị đau đớn đều khóc xướt mướt, lạy như tế sao, kêu xin từ nay sám hối. Trư Lương thấy vậy cũng sợ tái xanh mặt lại, lo khi sẽ đến lượt mình.
Quả nhiên vừa khi vạch xong mặt năm người kia thì thấy vị Thổ thần ở trên lại phán lên rằng:
- Tên Tru Lương kia ? Nhà ngươi dám đến làm càn ở nơi đất Phật, lẽ ra là phải giết ngươi. Duy, bản thần lấy sự từ bi làm gốc, vậy hãy tạm tha cho ngươi cái chết và hãy cắt cái tai ngươi để làm trừng giới, cho ngươi sửa đổi sau này. Hộ pháp mau mau thi hành lập tức.
Trư Lương nghe vậy, chưa kịp kêu nói câu gì thì Diêu Tú đã dạ lên một tiếng, sấn đến sẻo luôn một bên tai của Trư Lương đến xoẹt một cái, đau ngất người đi. Lúc đó Tấn Từ đứng ở ngoài thấy công việc đã xong, liền vận động tinh thần, dùng hơi nội công thổi mạnh vào phật đường một cái, làm cho các ngọn đèn thờ đều tắt cả đi. Châu Linh cùng Diêu Tú, thừa lúc đó, liền trút bỏ mũ áo thờ vắt trả lại đó, rồi nhảy ra nhủ Tấn Từ cùng đi ra cửa.
Khi ra tới cửa, Tấn Từ nhân bàn với hai người rằng:
- Lúc nãy tôi nghe chúng nói, còn con bé nhà họ Dương nào, bị bắt đến nhà Trư Lương, vậy nhân tiện ngay đây, chúng ta nên làm phúc cứu cho nó thoát, kẻo sau này không hay với tên Trư Lương.
Diêu Tú cùng Châu Linh đều lấy làm phải, bèn cùng nhau quay ra ngoài cổng. Bấy giờ tên người nhà Trư Lương đương nằm một xó ngoài cổng, Tấn Từ bèn dùng phép cứu huyệt, cứu cho tỉnh lại, rồi bắt đưa về Trư gia.
Trong khi đi đường, Tấn Từ hỏi tên người nhà Trư Lương rằng:
- Chủ nhân nhà ngươi có bắt người con gái họ Dương nào, nhốt ở trong nhà, ngươi có biết không?
Tên gia đinh biết thế không chối được, bèn thú thực, khai ngay là có.
Tấn Từ nhân hỏi:
- Vậy người con gái ấy quê quán ở đâu, vì cớ sao mà chủ ngươi bắt được ngươi phải nói rõ ta nghe.
Tên người nhà run sợ mà đáp rằng:
- Người con gái đó, nguyên là con bác Dương Xuân, nhà ở cách trại tôi chừng vài ba dặm. Cô ta năm nay 17, người bố mất rồi duy còn hai mẹ con ở với nhau. Cô ta người đẹp mà học hành khá, ông chủ tôi có lòng yêu mến, đã mấy lần sang dạm hỏi mà không thuận lấy. Vì thế, nhân một hôm kia, cô ta đi qua mạn nhà tôi, ông chủ tôi liền sai người bắt và nhốt ở một nơi, định dỗ dành để làm lẽ, nhưng cô ta vẫn một mực không nghe.
Cô ta tên là Dương Tuệ Châu hiện nay vẫn còn giam ở trong trại nhà

tôi đó.
Tấn Từ cười nhạt mà rằng:
- Nếu vậy ngươi phải lập tức đưa ta về chỗ giam đó, không thì ta sẽ tử tội ngươi ngay.
Tên người nhà vâng dạ luôn mồm, tình nguyện xin đưa đến nơi đến chốn. Được một lát, đến Trư gia trại, tên người nhà dẫn ba người tới một gian buồng kín kia trỏ bảo ba người rằng:
- Đây chính là chỗ giam Dương Tuệ Châu đây, các ngài cứ vào ngay trong thì thấy...
Tấn Từ nghe nói, liền điểm cho tên người nhà một huyệt, ngã vật ngay ra một chỗ, rồi rủ hai người cùng cậy cửa vào trong phòng đó, khi vào tới nơi thấy có một người con gái đương ngồi xụt xùi đốt ngọn đèn con, chân tay đều trói xích tất cả.
Châu Linh trông thấy chạy đến nói vội lên tiếng:
- Cô có phải là cô Tuệ Châu, người nhà họ Dương đấy không?
- Vâng chính tôi là Dương Tuệ Châu đây, chẳng hay các ngài có việc gì mà lại hỏi tôi như vậy?
Tấn Từ nghe nói liền bẻ giây xích tháo chân tay cho Tuệ Châu và bảo rằng:
- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, nhà cô ở đâu, cô chỉ đường cho chúng tôi đưa về đó, rồi khắc sẽ biết.
Tuệ Châu vui mừng cảm tạ, vội vàng quay ra dẫn đường đưa ba người đi. Đi được một lúc lâu, đến một cái nhà cổ kia. Tuệ Châu dẫn ba người vào, gõ cửa mấy tiếng thì có một bà già ở trong chạy ra mở cửa.
Vừa khi cánh cửa mở ra, thì Tuệ Châu cất tiếng khóc òa lên mà rằng:
- Mẹ ơi con đã về đây, ba người này là ân nhân đã cứu con ra đây...
Bà già nghe nói, cũng khóc òa lên, ôm lấy Tuệ Châu một lúc rồi mời bọn Tấn Từ vào chơi trong nhà.
Khi vào tới trong nhà mẹ con Tuệ Châu mời bọn Tấn Từ ngồi lên sập, rồi hai người lạy sụp xuống đất, xướt mướt khóc lóc mà rằng:
- Trăm lạy ba ngài, nếu không có ba ngài, thì mẹ con tôi .. bao giờ còn được trông thấy mặt nhau.
Bọn Tấn Từ nghe nói vội vàng đứng dậy, chạy ra nâng mẹ con Tuệ Châu dậy, lấy lời an ủi mà rằng:
- Làm chi một việc con con mà cụ phải xử nặng lòng như vậy! Chúng tôi cũng là bạn gái với nhau, vả chăng giữa đường thấy sự bất bình, dẫu sao chúng tôi cũng không thể chợp mắt bỏ qua đi được. Nói đoạn liền dắt mẹ con Tuệ Châu cùng ngồi lên sập nói chuyện. Bà mẹ Tuệ Châu vội sai Tuệ Châu đi đem nước pha lên mời ba người cùng

uống. Nước nôi một lúc, rồi ba người mới đem chuyện đến chùa Từ Vân thuật cho mẹ con Tuệ Châu nghe.
Mẹ con Tuệ Châu nghe rõ đầu đuôi hiểu biết ba người đều là những tay hiệp nữ, trong lòng càng cảm phục vô cùng, bèn cố lưu lại đó yên nghỉ một đêm, rồi sáng hôm sau làm cơm thết đãi rất là thành kính. Khi cơm nước xong rồi, bọn Tấn Từ liền cảm tạ mẹ con Tuệ Châu, và bỏ mấy lạng bạc tặng lại Tuệ Châu tử tế, rồi mới từ tạ ra đi. Mẹ con Tuệ Châu cố chối từ không nhận, song bị bọn này ép nài hết sức, bất đắc dĩ đành phải nhận lấy cho xong.

Đoạn rồi ba người bọn Tấn Từ bèn bái biệt mẹ con Tuệ Châu, cùng nhau lại gấp lên đường.

Đã lòng vì nghĩa xưa nay,
Dẫu rằng khăn yếm râu mày khác chi.
Thế gian nhắn bọn tu mi.
Anh hùng trong đám nữ *nhi còn nhiều.*

Kiếm Châu Duyên

Hồi 13
Quán cách chia ra, kết tình liên lạc.
Cửa hàng liều mạng, hết chuyện oan cừu.

Một hôm, bọn Tấn Từ tới địa hạt Sơn Tây thì bị ngay vào mấy hôm trời nắng dữ dội, đi đường vừa khát vừa nực, không sao mà chống lại nổi. Bấy giờ vào khoảng giữa trưa, ba người thấy mặt trời càng ngày càng chang chang như nấu như nung mà trên đường cái không hề có một ngôi hàng quán nào có thể trú chân vào được, bèn bảo nhau cố tìm vào một quán ở gần đó để tránh cho qua ánh nắng buổi trưa.
Khi vào tới quán thì thấy trong đó có hai người con gái cùng đương ngồi nghỉ mát, mỗi người đều mang một cái bọc và cũng dắt theo một thanh bảo kiếm bên mình. Hai người đó thấy bọn Tấn Từ đi vào, thì cũng có ý đưa mắt trông xem, song đôi bên đều không chào hỏi nói năng chi cả.

Khi vào quán ngồi được một lát, Châu Linh chợt ngó cổ trông ra mặt trời, rồi quay bảo Tấn Từ cùng Diêu Tú rằng:
- Trời nóng bức thế này, không khéo có khi chết nắng cũng nên...
Diêu Tú nghe nói, gật đầu mà rằng:
- Chết nắng thì chả biết đâu, nhưng không khéo thì chúng mình chết khát ngay bây giờ đó...
Vừa nói dứt lời thì thấy hai người kia đưa mắt bảo nhau, rồi mọi người cởi cái gói lấy ra ba quả dưa, đưa đến cho bọn này, và ra dáng ân cần mà rằng:
- Quãng đường này không có hàng nào bán nước, chị em tôi biết trước nên đã dự bị đem ít dưa đi để phòng giải khát. Vậy xin đưa các ngài mấy quả, các ngài dùng tạm cho qua... Chúng ta cùng là bạn đi đường, các ngài đừng nề hà chi cả.
Tấn Từ thấy nói cũng làm bộ chối từ qua loa, để đằng kia gạn mời nữa mới nhận lấy cùng ăn. Sau khi ăn mấy miếng dưa thì thấy trong người mát mẻ dễ chịu bội phần. Ba người bèn xô lại cảm tạ hai người con gái và bắt đầu thăm hỏi chuyện trò.
Tấn Từ nhận thấy vẻ mặt hai người, có dáng buồn rầu lo nghĩ, nhân xoắn xuýt hỏi luôn rằng:
- Chẳng hay hai ngài quê quán ở đâu, có việc gì định đi đâu, mà nét mặt không được vui vẻ như vậy,
Một người trong hai người kia nghe hỏi, liền thở dài, bảo Tấn Từ rằng:
- Chẳng giấu gì cô, tâm sự chúng tôi hiện đương bối rối, nhưng có nói các cô cũng là vô ích, vậy xin các cô tha cho đừng nói là xong.
Diêu Tú vốn tính nóng nảy, nghe nói như vậy, vội sấn ngay đến, bởi dồn lên rằng:
- Hai cô đừng khinh chị em chúng tôi là bọn gái, có việc gì xin cô cứ nói, may ra chúng tôi giúp được cũng nên.
Người kia nghe lời đó, lại thở dài một tiếng, nhìn lại bọn Tấn Từ một lúc, rồi mới sẽ cất giọng buồn rầu mà nói lên rằng:
- Chẳng giấu hai cô, hai chúng tôi đây là hai chị dâu em chồng với nhau. Tôi đây tức là Tất tẩu tử là vợ người anh cô em này. Cô em tôi đây tên là Hương Vân là người họ Hoa, cũng là một tay có chí trong đám yếm khăn. Trước đây 4 năm, người chồng tôi tức là người anh cô ta, bị kẻ cừu nhân giết chết, đến nay chưa báo được thù. Bởi thế ngày nay chị em chúng tôi định sang Hà Bắc để báo thù kia, nhưng tôi nghĩ lại có điều e ngại, cho nên ra ý lo nghĩ một chút mà thôi. Vậy chẳng hay các cô đi đâu mà cũng có hai chị em cùng đi như thế!
Châu Linh nhanh mồm đáp ngay lên rằng:

- Chúng tôi đi sang Hà Bắc thăm người bà con. Nếu các cô cùng đi sang đó thì tiện đường chúng ta cùng đi một thể cho vui rồi có việc gì e ngại xin tẩu tử bàn với chúng tôi, chúng tôi sẽ liệu xem có cách gì giúp đo được chăng?
Tất tẩu tử nghe nói, tỏ ý vui mừng hớn hở mà rằng:
- Nếu được các cô có lòng nghĩa khí như vậy thì còn nói năng chi nữa. Câu chuyện chúng tôi để tối hôm nay chúng tôi xin nói cô nghe.
Nói đoạn mấy người cùng ngồi nghỉ với nhau, mãi đến chiều hôm bóng xế mới cùng cất gót ra đi. Tối hôm ấy đi tới một hàng cơm kia, năm người cùng nhau vào trọ. Khi cơm nước xong rồi, 5 người bèn chia ra làm hai bọn, ba người bọn Tấn Từ cùng ở một phòng, còn bọn hai chị em Tất tẩu tử ở vào một phòng.
Trước khi đi ngủ, Tất tẩu tử sang phòng của bọn Tấn Từ để nói chuyện. Bọn Tấn Từ nhân hỏi Tất tẩu tử rằng:
- Trưa hôm nay chúng tôi được nghe câu chuyện của chị, trong bụng vẫn còn hồ đồ chưa rõ. Vậy chẳng hay tôn phu ngày trước bị ai giết hại thế nào, xin chị nói qua cho chúng tôi được biết.
Tất tẩu tử nghe tới câu đó, bỗng rân rấn hai hàng nước mắt mà rằng:
- Chồng tôi ngày trước tên là Hoa Thái Nhất, tức là đồ đệ của Dư Thiên Nhất ở đất Hà Nam...
Châu Linh nghe tới đó thì bỗng vẻ mặt biến hẳn ngay đi, nghĩ thầm trong bụng: "Nếu phải thằng cha Hoa Thái Nhất thì chính là cừu nhân của bọn chúng ta, mà chính tay bọn ta đã giết ngày trước đây rồi."
Nghĩ tới đó, Châu Linh vội lại làm bộ trấn tỉnh mà nói lên rằng:
- Tôn phu đã là đồ đệ một người có danh tiếng như vậy, chắc là bản lĩnh cũng khá, vậy sao còn bị người nào bại được.
Tất tẩu tử thở dài một tiếng mà rằng:
- Cái đó đã đành như vậy. Duy chồng tôi ngày trước là một người tham hoa đắm nguyệt, hễ thấy gái đẹp bên mình là tối tăm mắt lại, cho nên kết quả mới bị chết oan...
Châu Linh lại nói:
- Vậy cừu nhân là ai, tẩu tử có biết hay không?
Tất tẩu tử đáp.
- Cứ kể ra thì việc giết hại chồng tôi, tất cả có 4 người nhúng tay vào đó. Bốn người ấy, một người là Ma Vân Hạc Ngụy Chân ở núi Trung Sơn, một người là đồ đệ của ông ta là Văn Tùng, một người nữa tức là người sư muội của chồng tôi tên là Châu Anh ngày trước và một người thì là một vị hòa thượng tên là Mao Đại Quân. Cứ nói cho phải ra, việc chồng tôi chết chẳng qua cũng là tự buộc lấy thân, không thể đổ tội cho người ấy được. Song cô em gái nhà tôi lại là một người cố

chấp, nhất định cho anh chết là một việc rất oan, rồi lập tâm đã mấy năm nay, thề quyết báo thù cho anh rồi mới chịu. Bởi thế tôi tuy gượng theo làm, nhưng trong bụng thực là phân vân quá nỗi, không biết có thể làm được và có nên làm nữa hay không.
Tấn Từ nghe tới đó, nhân hỏi Tất tẩu tử rằng:
- Vậy chẳng hay cô em dâu tẩu tử có những bản lĩnh thế nào mà định xông ra đối phó với 4 người đó được?
Tất tẩu tử đáp luôn rằng:
- Cô em tôi nguyên trước đây học tập nhà Thần Tứ Vương Hàn Công Hiệp ở bên Hà Bắc, bản lĩnh cũng hơi kha khá. Nay nhân dò được đích xác là bọn Văn Tùng và Châu Anh cũng ở bên huyện Nhã An, nên em tôi muốn sang Hà Bắc nói với sư phụ để nhờ tới Nhã An cùng giúp sức báo thù một thể.
Châu Linh nghe nói, nghệ thầm bụng: "Thần Tứ Vương Hàn Công Hiệp, cứ kể bản lĩnh cũng là tay giỏi nhưng riêng về kiếm thuật không hiểu chút nào, vậy đem đọ ngay với Văn Tùng cũng chưa chắc đã thắng hẳn được, đừng nói chi là đọ với Ma Vân Hạc đạo nhân! Vả chăng việc này, cứ nghe như lời Tất tẩu tử nói thì sự báo cừu này chẳng qua chỉ là người em chủ xướng chứ Tất tẩu tử cũng không tán thành là mấy. Vậy chi bằng ta thử nhân tiện cơ hội, bảo qua với họ xem sao."
Nàng nghĩ tới đó, liền bảo Hoa Hương Vân rằng:
- Cô nương muốn báo thù cho lệnh huynh, cứ kể cũng là một việc chính đáng. Song nói cho đúng ra, nếu cô nương mời Hàn lão anh hùng giúp vào việc đó thì có lẽ cũng chưa phải là kế vẹn toàn. Cứ theo chỗ tôi trông thấy, thì công phu luyện tập của Hàn lão anh hùng không thể bằng với Ma Vân Ngụy lão, mà Văn Tùng lại là một tay kiếm học giỏi nhất trong phái Ngụy lão đã từng nổi tiếng xưa nay. Vậy một mình Hàn lão anh hùng phỏng địch làm sao cho nổi.
Tấn Từ cùng Diêu Tú ngồi bên đã toan nói phắt ngay lên. Thì Tất tẩu tử vội đã quay bảo Hoa Hương Vân rằng:
- Đấy cô đã nghe rõ hay chưa? Hàn sư phụ còn không đủ sức đối phó với họ, vậy ta đây thì ăn thua gì mà còn nghĩ tới cho phiền!
Hoa Hương Vân nói cười nhạt mà bảo bọn Châu Linh rằng:
- Các cô đừng coi khinh sư phụ tôi. Sư phụ tôi vốn có tiếng là bậc bản lĩnh cao cường đến năm con hổ ở núi Cảnh Dương còn đánh mấy quyền chết thẳng huống chi là bọn Văn Tùng.
Châu Linh cười phá lên má rằng:
- Cô nương biết đâu! Cái sức đánh hổ thì có lấy gì làm lạ. Tôi nghe nói ngay như ngón phi kiếm của Văn Tùng cũng có thể lấy nổi đầu

người ngoài 3000 dặm chẳng khác gì ngắt cái lá khô. Vậy phỏng Hàn sư phụ nhà cô có được tài giỏi như thế không? Vả cứ theo Tất tẩu tử nói, việc lệnh huynh bị giết chẳng qua là tại lệnh huynh gây ra, mình làm nên tội giết mình, chứ có bởi ai gây sự, mà phải thù oán người ta. Một người có tội, bị án đem xử, vậy có thể thù với cái người xử án hay không! Cô là một người biết điều tất cô cũng hiểu.
Hương Vân nghe nói, lặng ngắt giờ lâu, rồi mới gượng cười mà rằng:
- Nhưng mỗi người có một chí hướng khác nhau, không ai trái cưỡng ai được, cho dẫu Văn Tùng có tài giỏi đến đâu, song tôi đã quyết thì không khi nào mà tôi lại sợ!
Châu Linh thấy Hương Vân ra dáng cố chấp thì cũng không muốn khuyên giải làm chi, bèn cười nhạt mà rằng:
- Việc đó cũng không can thiệp gì đến chúng tôi, có điều chỗ chị em gặp nhau, tôi biết thì tôi phải nói, còn sự làm hay không là tùy cô đó.
Tất tẩu tử thấy em chồng khăng khăng một mực như vậy thì cũng ra vẻ thẫn thờ buồn bã, song không dám nói ra, bèn quay ra trò chuyện với Châu Linh cho khuây khỏa đi vậy. Diêu Tú thấy thế đã mấy lần toan gây sự với Hương Vân, định đánh giết ngay lập tức. Nhưng lại thấy Châu Linh cùng chị em Hương Vân vẫn ra dáng thân mật, thì lại chùng lại, không dám nói năng chi cả.
Một lúc lâu lâu, chị em Tất tẩu tử, quay về phòng ngủ rồi, Tấn Từ nhân bảo Châu Linh cùng Diêu Tú rằng:
- Chúng ta đi chuyến này, không ngờ lại gặp ngay một bọn thì không biết xử trí làm sao cho tiện?
Diêu Tú ra dáng quả quyết mà rằng:
- Còn phải xử trí làm sao? Cứ theo ý tôi, tôi giết ngay họ đi rồi khỏi để về sau sinh sự...
Vừa nói tới đó thì Châu Linh vội gạt đi mà rằng:
- Chị em làm gì phải hấp tấp vội vàng như thế! Vạn đại sư là một người bản lĩnh cao cường, cứ để mặc họ tới đó, cho họ biết tay, can chi phải gỡ rối thêm.
Diêu Tú ra dáng không phục:
- Chị nói như vậy đã đành, song tôi e trong lúc mình đương vô ý mà bất thình lình bị người đánh trộm thì dẫu tài giỏi đến đâu thiết tưởng cũng là vô ích.
Tấn Từ gật đầu mà rằng:
- Cô nói rất đúng, bất nhược ta nghĩ ngay cách mà...
Châu Linh không đợi cho nói hết lời, vội gạt đi rằng:
- Các cô đừng bàn nhảm làm gì ! Bọn họ cũng là một hạng có nghĩa khí, ta giết họ đi, không sợ thiên hạ mắng nhiếc hay sao.

Tấn Từ cười rằng:
- Ai bảo chị giết họ mà chị sợ thiên hạ chê cười. Bất quá tôi muốn rằng chị dở cái túi thao lược quân sư ra, bất chước như Khổng Minh đối với Mạnh Hoạch, 7 lần tha, làm cho họ phải phục kính, thế là cũng đủ...
Châu Linh cười cười gật đầu mà rằng:
- Mình có đâu đám ví với Ngọa Long tiên sinh ngày trước được vả chăng Hoa Hương Vân cũng là một tay ngang ngạnh. khó lòng mà mình phủ dụ được yên. Vậy tôi có một cách này đành phải thuyết với chị dâu hắn ta thì may ra mới có thể làm xong được việc.
Tế Từ cũng gật đầu mà rằng:
- Được lắm, nếu các chị làm cách ấy thì thế nào cũng xong việc được.
Diêu Tú nghe nói, cũng vui vẻ tán thành và giục Châu Linh sáng mai phải làm lập tức.
Sáng hôm sau, mọi người cùng dậy thực sớm, cơm nước xong đâu vào đó, anh trả tiền hàng, rồi cả hai bọn cùng nhau lên đường. Trong khi đi đường, Tấn Từ, Diêu Tú cùng làm ra vẻ thân mật với Hoa Hương Vân, kéo nhau trò chuyện vui cười, tiến nhanh lên trước, còn Châu Linh cùng Tất tẩu tử thì dắt tay nhau lửng thững đi sau. Thoạt trước hai toán cũng còn đi gần với nhau, nhưng dần dần về sau, càng ngày càng xa, cách nhau đến một quãng dài, chuyện trò cũng không nghe thấy. Lúc đó Châu Linh mới từ từ nói với Tất tẩu tử rằng:
- Cô em dâu chị thực là một người không tự hiểu biết sức mình. Cô ta bản lĩnh thế nào không biết, nhưng nói ngay sư phụ cô ta, phỏng được mấy hơi, mà dám thò ra đối địch với môn đồ nhà lão Ngụy Châm. Tôi e làm như thế không khéo báo thù không được, mà có phen thiệt tới tính mạng cũng nên.
Tất tẩu tử cũng ra dáng bất bình mà rằng:
- Tôi đây cũng nghĩ như thế. Nhưng khổ vì một nỗi tôi bảo cô ấy không được, thành thử phải mặc liều cho cô ấy, muốn làm thế nào thì làm...
Châu Linh thở dài một tiếng mà rằng:
- Cứ kể ra cái đó là việc nhà chị, tôi cũng không muốn nói đến làm chi. Nhưng tôi trông bác là người trung hậu dễ dãi, nên tôi muốn nghĩ giúp chị một kế để cho im chuyện ấy đi, chẳng biết bác có nghe không thì tôi sẽ nói.
Tất tẩu tử hỏi dồn ngay rằng:
- Chị có cách nào, xin bác cứ mách giúp tôi, nếu có thể làm được tôi xin theo ngay lập tức.

Châu Linh liền ung dung bảo Tất tẩu tử rằng:
- Chị đã ưng lời nghe tôi, thì tôi tưởng dù cô em dâu chị có muốn làm gì, chắc là cũng không làm gì được nữa... Bây giờ chi bằng chị cứ đến ngay nhà Hàn lão anh hùng, nói ngay với ông ta đầu đuôi các lẽ, và cũng nói ngay là chị không có ý định báo thù làm chi việc đó, vì Thái Nhất bị chết chẳng qua cũng là tự mình làm ra mà thôi. Như thế tất nhiên khi cô em có nói với Hàn lão anh hùng là ông ta cũng từ chối không nhận giúp cho. Rồi thì chị sẽ lấy lời ngon ngọt dỗ bảo cô em, thì cô em tất cũng phải yên đi không nghĩ tới nữa.
Tất tẩu tử nghe nói, lấy làm vui mừng mà rằng:
- Kế ấy có lẽ làm được. Vậy tôi thử thi hành ngay thể xem sao.
Châu Linh cũng lấy làm đắc ý, liền giục bọn kia mau mau đi sang Hà Bắc để cũng nghe tin tức xem sao...
Cách mấy hôm sau, năm người cùng đi tới thôn Kỳ Lân thuộc phủ Đại Danh là nơi quê quán của Tần Tứ Vương Hàn Công Hiệp. Chị em Tất tẩu tử bèn từ giã bọn Châu Linh để đến nhà Hàn Công Hiệp. Bọn Châu Linh liền dặn Tất tẩu tử khi tới đó tin tức thế nào thì xin báo ngay cho biết. Tất tẩu tử nhận lời xin vâng. Đoạn rồi bọn Châu Linh cùng vào hàng trọ để đợi.
Cách ba hôm sau, chợt thấy Tất tẩu tử lật đật chạy đến nhà trọ, ra dáng nức nở thảm thương, bảo bọn Châu Linh rằng:
- Thật là tôi đã giết em tôi rồi, bây giờ còn biết làm sao cho được!
Nói đoạn lại khóc lóc thảm thiết không thôi. Bọn Châu Linh đành phải đợi cho hết cơn thương khóc, rồi mới thăm hỏi đầu đuôi vì sao? Tất tẩu tử nức nở hồi lâu, rồi mới thuật chuyện đến nhà Hàn Công Hiệp cho mọi người cùng nghe.
Nguyên hôm đó, sau khi từ giã bọn Châu Linh thì hai chị em Tất tẩu tử liền đến ngay nhà Hàn Công Hiệp. Khi tới nơi Hoa Hương Vân vừa trông thấy Hàn Công Hiệp, liền lạy thụp ngay xuống đất khóc lên rưng rức một hồi và nói rằng:
- Ca ca tôi bị chết một cách thảm thương, chắc sư phụ cũng đã thừa hiểu. Trước đây sư phụ đã hứa, hễ tìm dò được tung tích cừu nhân thì sư phụ sẽ báo thù cho... Hiện nay đệ tử đã dò được đích xác là bọn Châu Anh, Văn Tùng đều sinh cơ lập nghiệp ở đất Nhã An, vậy đệ tử xin sang đây báo tin cùng sư phụ, xin sư phụ mau mau sang đấy giúp cho...
Hàn Công Hiệp thở dài một tiếng mà đáp rằng:
- Ta đây cũng không phải là lười biếng không muốn giúp con việc đó. Song, nói cho đúng ra thì huynh trưởng của con, trong khi còn sống, làm ra nhiều điều trái với thiên lương, không thể dung thứ được. Nay

nếu ta lại đứng ra bênh vực mà đi sinh sự với người, thì sau này thiên hạ chê cười, ta tránh làm sao cho được. Trước đây ta nói như thế, chẳng qua là an ủi lòng con, vậy ta khuyên con cũng chớ nên nghĩ tới việc đó làm chi!
Tất tẩu tử đứng bên, liền nói ngay lên rằng:
- Lão anh hùng dạy thế, rất là đúng lẽ. Chồng tôi ngày trước bị người giết hại, chẳng qua cũng là tự mình gây điều ác nghiệt cho nên mới bị kẻ khác thù hằn. Vậy việc đó cũng không thể coi bọn kia là cừu nhân được. Vả chăng công việc xảy ra đã cách ba bốn năm rồi, nay nếu giở ra, chẳng qua lại thêm lôi thôi sinh sự, chi bằng bỏ quách là xong.
Hoa Hương Vân nghe mấy câu đó thở dài một tiếng, không nói năng chi, rồi bỗng rút ngay thanh bảo kiếm dắt ở bên mình, đâm cổ tự vẫn ngay ở trước mặt hai người. Tất tẩu tử cùng Hàn Công Hiệp vội đến dằng lại, nhưng không sao dằng kịp được nữa. Hàn Công Hiệp cũng lấy làm thương cảm vô cùng, song không thể nào cứu vãn lại được, đành phải mua sắm quan quách, thuê người mai táng một chỗ cho xong. Đoạn rồi Tất tẩu tử từ giã Hàn Công Hiệp, đem tin về thành Đại Danh, báo cho bọn Châu Linh cùng biết.
Bọn Châu Linh nghe nói Hương Vân tự tử thì ai nấy cũng đều cảm động bùi ngùi, bất giác cùng trông nhau thở dài mà cùng nhỏ đôi hàng lụy.
Đoạn rồi, Châu Linh nhân bảo Tất tẩu tử rằng:
- Bây giờ cơ sự đã xảy ra như thế, chị ở đây mà thương cảm cũng chẳng ăn thua. Vả chăng chị trở về nhà, cũng không có việc chi cần thiết. Vậy tôi muốn rằng tiện đây chị sang Bắc Kinh với chúng tôi một phen để ngoạn chơi phong cảnh cho vui, chẳng hay chị có ưng ý hay không.
Tất tẩu tử lắc đầu mà rằng:
- Các chị có lòng như thế, tôi cũng rất lấy làm cảm tạ. Duy hiện nay tôi cũng chán nản trong lòng, không có thú gì mà theo các chị cùng đi được nữa. Vậy các chị có việc, xin cứ đi, còn tôi tôi sẽ quay về quê quán, rồi tôi cắt tóc đi tu thế là xong việc.
Châu Linh ra ý khẩn khoản mà rằng:
- Chị nghĩ như vậy sao cho xứng đáng với đạo làm người. Chúng ta đầu xanh tuổi trẻ, tuy sinh làm kiếp nữ nhi, song đối với việc đời cũng còn phải ra công gánh vác. Vậy có lẽ nào chỉ vì một việc buồn bã nhỏ nhen mà đã vội đem lòng chán nản cho đành. Vả chăng người đời, trước sau chẳng qua cũng chết một lần, cái chết xưa nay, đã ai tránh khỏi. Duy chết mà vô ích, thì sao cho được yên tâm. Ngay như Hoa

cô nương mới đây, liều thân với một mũi kiếm, mà rút cục không được việc chi, như thế có phải rõ là vô ích. Chúng tôi là người hiểu biết việc đời, há chúng tôi có còn tham chi sự sống, có điều chúng tôi cũng muốn tìm việc có ích mà chết thì hơn, chớ không khi nào mà chịu chết vẫn chết vơ như nhiều kẻ khác. Vả nay chúng tôi đi sang Bắc Kinh, chưa biết chừng chúng tôi cũng là tìm nơi xứng đáng mà chết cũng nên.
Tất tẩu tử nghe Châu Linh nói liên thanh bất tuyệt, lại thổ lộ ra những giọng lạ thường như thế, thì có vẻ ngạc nhiên mà hỏi:
- Vậy chẳng hay các chị định sang Bắc Kinh có việc gì, các bà chị hãy nói qua đại ý cho tôi xem sao cái đã.
Châu Linh bèn đem việc mình định vào Bắc Kinh giết Tháp Nhi Tề Khoa nói cho Tất tẩu tử biết. Tất tẩu tử nghe đoạn, bèn ra dáng nghĩ ngợi một lát rồi bảo bọn Châu Linh rằng:
- Tôi trông các bà chị cũng biết là bậc phi thường, nay lại nghe những việc như vậy thực khiến cho tôi cảm phục vô cùng. Vậy tôi xin quyết tâm theo các bà chị may ra có thể giúp được việc chi, thì sẽ xin ra công giúp đỡ, dù khi thiệt hại đến thân cũng không dám quản.
Bọn Châu Linh đều lấy làm mừng rỡ vô cùng, bèn cùng nhau kết tình thân mật, lưu lại ở đó một đêm, rồi sáng hôm sau đi sớm vào lối Bắc Kinh. Cách mấy hôm sau, tới thành Bắc Kinh, 4 người bèn tìm vào một khách sạn rất to để trọ. Khi vào tới khách sạn Cao Thăng, bọn Châu Linh thuê hai căn phòng, để Tấn Từ và Diêu Tú ở vào một phòng, còn Châu Linh và Tất tẩu tử ở vào một phòng.
Chỗ ăn chỗ ở yên ổn rồi, bắt đầu từ hôm sau, bọn Châu Linh bên chia nhau đi các ngả để dò thăm tin tức của Tháp Nhi Tề Khoa. Một hôm, vào buổi sáng sớm ngày ra, bốn người vừa mới trở dậy, thì thấy ở phía ngoài có tiếng người ngựa rầm rập đi qua.
Châu Linh bèn gọi tên điểm tiểu nhị vào hỏi rằng:
- Phía ngoài có việc gì mà quan quân đi đâu như thế?
Tên điểm tiểu nhị nhìn trước nhìn sau rồi bảo Châu Linh răng:
- Bà ở xa mới đến đây, bà chưa được rõ. Ở trong hoàng thành đây, có một vị Cửu môn đề đốc tên là Tháp Nhi Tề Khoa, vốn là một tay trí dũng tuyệt vời, được lòng nhà vua rất là tin cậy, trao cho giữ hết binh quyền, đứng đầu trong hàng quan võ. Ông ta lại là một người siêng năng về việc luyện tập, cứ mỗi tháng một lần, ông ta lại thân hành ra tận giáo trường đem quân mã ra đó thao diễn các môn, để phòng khi động dụng cho được giỏi giang. Hôm nay chính là ông ta đem quân qua đây để ra giáo trường thao diễn đó.
Châu Linh nghe nói, liền hỏi:

- Giáo trường hiện có ở gần đây không?
Tên tiểu nhi đáp:
- Giáo trường cách đây chừng hơn 10 dặm, ở về đông bắc kinh thành, cứ kể cũng không xa mấy.
- Vậy trong khi thao luyện, người ngoài có được đến xem hay không.
Tiểu nhi lắc đầu mà rằng:
- Không được. Ở giáo trường đó, xung quanh xây kín như thành, bốn mặt đều có quân lính canh giữ, ai có muốn xem cũng không thể nào mà dò vào được. Vả chăng trong khi ông ta luyện quân, ông ta lại có dùng nhiều pháp thuật để phòng những việc bất thần, vì ông ta võ giỏi mà các môn tà thuật cũng lại giỏi gấp mấy người ta, cho nên mỗi khi đi đâu ông ta cũng đều đề phòng chu tất, không còn ai dùng kế gì mà lẻn được vào...
Châu Linh lại hỏi:
- Vậy ở đây có ai được trông thấy mặt ông ta bao giờ chưa?
Tiểu nhị lại lắc đầu quầy quậy, cười nhạt mà rằng:
- Cái đó thì khó lắm! Mỗi khi ông ta đi ra, đều ngồi trong một cỗ kiệu kín, trước sau đều có quân lính kèm theo, dù ai thân mật đến đâu, cũng không thể nào mà len vào được.
Châu Linh nghe nói, lại vờ nói ra chuyện khác, rồi lâu lâu mới lại hỏi rằng:
- Vậy chứ Cửu môn đề đốc đấy thường hay chơi bời tiêu khiển những gì, anh có nghe nói hay không?
Tên tiểu nhị cười lên ha hả mà rằng:
- Cái cách tiêu khiển của ông ta thì lạ đời lắm, nhưng nói ra dài dòng, tất phải để lúc nữa rỗi giờ thì tôi mới kể cho bà nghe được.
Nói đoạn liền cáo từ xin ra. Châu Linh vật nài mà rằng:
- Nếu vậy lát nữa anh lại vào đây nói chuyện tôi nghe. Chúng tôi ở đây xa lạ cũng buồn, anh có chuyện hay cứ nói cho nghe, khắc chúng tôi đãi tiền quà bánh.
Tên tiểu nhị vâng lời, rồi quay ra đi thẳng. hẹn chốc lát sẽ vào

Nén mình chiều kẻ hèn ngu.
Vì chung chí lớn khu khu chưa thành.
Rồi đây sôi nổi tan tành.
Thử xem thiên hạ biết mình hay chăng?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 14
Dạo gót vườn hoa, quan già mê sắc.
Giấu mình hang cọp, mụ góa liều gan.

Bọn Châu Linh, Tất tẩu tử, Tấn Từ cùng Diêu Tú ngồi đợi một lúc lâu lâu, quả thấy tên điếm tiểu nhị lại vào.

Bốn người liền xúm vào bảo tên điếm tiểu nhị nói nốt câu chuyện của Cửu môn đề đốc Tháp Nhi Tề Khoa cho nghe.

Điếm tiểu nhị trông trước trông sau một lượt và dặn 4 người không được lộ chuyện với ai, rồi mới từ từ thuật chuyện:
- Nguyên cách đây một năm, có một người tên là Tề Tinh Viên mới về tri phủ Thuận Thiên là phủ sở tại giữa chốn kinh thành. Một hôm, Tề Tinh Viên đương ngồi ngoài công đường làm việc chợt thấy tin báo có quan Cửu môn đề đốc vào chơi.

Tinh Viên tuy không phải là thuộc viên nha đề đốc, song cũng biết Tháp Nhi Tề Khoa là đám họ thân nhà vua và được lòng vua rất là yêu chuộng. Nhân thế Tinh Viên cũng lấy làm kinh sợ, vội vàng ra tận cổng ngoài, cung kính đón vào trong phủ. Khi vào tới nơi, Tinh Viên sai người nhà pha trà dâng lên. Tháp Nhi Tề Khoa uống trà cẩn thận rồi cứ ngồi lì, chuyện trò không thôi.

Được một lát, bữa cơm gần tới, Tề Khoa cũng ngồi đó, không thấy ra về. Tinh Viên không biết làm thế nào, liền mời Tề Khoa ở lại ăn cơm. Tề Khoa cũng vui lòng nhận ngay không hề từ chối.

Tề Tinh Viên bèn sai dọn rượu lên rồi tự mình ngồi một bên hầu rượu, chuyện trò rất là vui vẻ.
Khi chén đã ngà say. Tháp Nhi Tề Khoa nhân hỏi Tinh Viên rằng:
- Tri phủ hiện nay đã có được mấy người con?
Tề tri phủ cung kính đáp rằng:

- Đội ơn đề đốc hỏi tới, chúng tôi cũng hiếm hoi, mới được một trai một gái mà thôi.
- Con gái tri phủ bao nhiêu tuổi, đã nhận lời gã bán đâu chưa?
- Bẩm, cháu năm nay mới 19 tuổi, cũng chưa gã bán cho ai.
Tháp Nhi Tề Khoa nghe nói, ra dáng hớn hở vui cười mà rằng:
- Nếu vậy tri phủ có thể cho tôi xem mặt lệnh ái được chăng?
Tề Tinh Viên không dám từ chối, vội nói lên rằng:
- Đại nhân có lòng hạ cố, hạ chức đâu lẽ dám từ. Duy tính cháu quen nết thẹn thò. Ít hay trông thấy người lạ. Vậy xin phép đại nhân cho hạ chức chạy vào bảo cháu, thì cháu mới dám ra chào...
Tháp Nhi Tề Khoa gật đầu mà rằng:
- Cái đó rất tự nhiên, đại nhân cứ việc vào bảo ra đây, can chi mà ngại ?

Tinh Viên vâng lời đứng dậy xin phép quay vào. Được một lát Tính Viên đi ra thì có một người con gái vào trạc 18, 19, ra dáng e e thẹn thẹn theo ra. Khi tới trước bàn tiệc, người con gái liền thụp ngay xuống lạy. Tháp Nhi Tề Khoa vội vàng đứng lên đỡ người con gái dậy và nói:
- Cô em cứ tự nhiên ra chơi nói chuyện, việc gì lễ bái thêm phiền!
Chàng vừa nói như vậy, vừa nhắm trên mặt dưới chân người con gái một lượt, rồi hỏi Tề Tinh Viên rằng:
- Cô này là con gái quan phủ đây phải không?
Tề Tinh Viên cúi đầu khoanh tay đáp rằng:
- Bẩm vâng, chính cháu là Tề Huệ Nguyệt, con gái chúng tôi. Chúng tôi mới được mình nó là lớn song tư sắc đã xấu, mà tính nết lại ngu, cho nên còn phải để nhà dạy dỗ chưa dám gã bán cho ai hết cả ?
Tháp Nhi Tề Khoa nghe nói, thần hẳn mặt ra, bụng bảo thầm dạ:
- "Thế mà thằng Nghiêm Phú nói với mình là con bé Huệ Nguyệt cái chân nhỏ xíu, cái mặt trái xoan, một trang tuyệt sắc trên đời. Ai ngờ có trông thấy mặt thấy chân, mới biết là không ra gì cả. Nó làm cho mình hạ thân đến đây một phen thực là vô ích lạ lùng. Về nhà chuyến này tất phải trị ngay nó đi mới được". Nguyên Tháp Nhi Tề Khoa vốn xưa nay có tính nghiện nhìn người đẹp và lại nghiện ngắm cái chân bé nhỏ của bọn đàn bà. Bởi thế nghe thấy tên người nhà là Nghiêm Phú thuật chuyện Huệ Nguyệt là người nhan sắc, vả lại gồm có cái chân bé nhỏ xinh, thì vội vàng tìm ngay đến đó để xem, không còn nghĩ tới thể diện quốc gia chi cả. Ngờ đâu khi tới nơi nhìn đích tận mặt, thì lại khác hẳn với lời Nghiêm Phú đã nói. Tháp Nhi Tề Khoa vì

thế lấy làm căm tức trong lòng, quên cả mọi việc ở đời không thiết đến bữa tiệc của Tri phủ hiện đương thết đãi

Chàng ta ngây mặt lẩm bẩm trong bụng nói thầm một lúc, rồi vụt đứng ngay dậy, cáo từ ra về. Tinh Viên đôi ba phen chào mời khẩn thiết, cũng không thèm đoái hoài lưu lại. Tinh Viên không hiểu ra sao, bất đắc dĩ phải đưa chân ra cổng, vái chào rồi quay trở vào.

Tháp Nhi Tề Khoa ra tới cổng, nhảy ngay lên kiệu, đi một thôi thẳng về dinh, trong bụng vẫn còn căm tức hiện ra nét mặt.
Khi về tới dinh, chưa kịp nói năng việc chi, vội truyền gọi ngay Nghiêm Phú lên để quở Nghiêm Phú bước chân ngay lên tới nơi, thì Tề Khoa liền giơ tay tát luôn mấy cái đỏ cả má lên.
Nghiêm Phú thấy vậy, không hiểu ra sao, vội cúi rạp xuống, lạy lấy lạy để mà rằng:
- Đại nhân có việc gì xin truyền cho chúng tôi được biết, chúng tôi thật là oan uổng, không hiểu đầu để ra sao?
Tháp Nhi Tề Khoa giậm chân thình thình xuống đất mà rằng:
- Ai cần cái mồm này lem lém làm gì ! Từ đây ta truyền cái gì đích xác mười mươi thì mày hãy nói, nếu không có phen ta lấy đầu đi đó.
Nghiêm Phú càng không hiểu chuyện, khóc lên rưng rức mà rằng:
- Trăm lạy đại nhân, con có tội gì, xin đại nhân truyền bảo rõ cho. Từ nay về sau, con mới biết đường tránh tội.
Tháp Nhi Tề Khoa lại vỗ bàn thét lớn lên rằng:
- Mày có nhớ tội hay không? Mày nói với tao là con bé con nhà Tề Tinh Viên nó đẹp thế nào, chân nó xinh xẻo thế nào, làm cho tao phí mất cả công lặn lội, mà rút cục không được một tí gì là đúng. Như thế phỏng có đáng tội hay không?
Nghiêm Phú nghe nói, chợt nghĩ ngay ra, hèn hỏi lại rằng:
- Đại nhân trông Huệ Nguyệt dáng dấp thế nào, xin Đại nhân nói rõ con xem có phải đích thị là hắn hay không!
Tháp Nhi Tề Khoa bèn đem dáng dấp và điệu bộ của người con gái trông thấy ở nhà Tề Tinh Viên lúc nãy thuật cho Nghiêm Phú.
Nghiêm Phú nghe đoạn, lắc đầu mà rằng:
- Dám bẩm đại nhân, nếu quả như vậy thì người ấy không phải là Huệ Nguyệt rồi. Cứ như lời đại nhân vừa nói thì con bé ấy đích xác là một con tì nữ của Huệ Nguyệt, tên là Xuân Hưng đó. Trước đây con đã ở trong Tề tri phủ mấy năm, cho nên người nào ở nhà ấy con

cũng biết.
Tháp Nhi Tề Khoa nghe câu đó thì bỗng lại nổi giận đùng đùng, quát tháo lên rằng:
- Nếu vậy thằng Tề Tinh Viên gớm thực? Nó khinh ta đến thế thì thôi. Con nó có phải là hoàng phi công chúa gì, mà ta đến xem mặt, nó lại dám làm như thế! Để ta phải liệu cách xoay cho thằng này một mẻ mới được.
Nghiêm Phú lấy lời mềm mỏng nịnh hót mà rằng:
- Đại nhân không cần phải trị làm chi. Nếu đại nhân có muốn trông thấy đích mặt người ấy, con xin có cách làm cho trông đích được ngay.
- Kế gì, mày thử nói ngay ta xem.
- Dám bẩm đại nhân, ngày mai xin đại nhân lại đến chơi bên nhà tri phủ, để con theo sát đi hầu một bên. Tới đó, đại nhân bảo Tề tri phủ là muốn nhận Huệ Nguyệt để làm nghĩa nữ, như thế tất Tề tri phủ phải gọi hắn ra. Bấy giờ đại nhân cứ trông hiệu ở con, hễ con gật đầu là đích phải rồi. Nhược bằng không phải, con sẽ lắc đầu thì ngài khắc hiểu, bấy giờ ngài cứ giả vờ quát tháo gắt lên, rồi con ở giữa dàn xếp xin hòa và bảo phải đưa Huệ Nguyệt ra chào, thì quyết nhiên phải được. Đoạn rồi nhân đó ngài nhận ngay làm nghĩa nữ và để vài hôm sau, ngài cho kiệu đến đón về nhà, nói dối là phu nhân cho sang mời đón, thì Tề tri phủ không còn cách gì từ chối được nữa.
Tháp Nhi Tề Khoa nghe rõ kế sách đó, bất giác vỗ tay khen ngợi luôn mồm, lấy ngay lạng bạc thưởng cho Nghiêm Phú để đền vào lúc nãy.
Sáng hôm sau, quả nhiên Tháp Nhi Tề Khoa theo lời Nghiêm Phú, sai sắm sửa cỗ tiệc, và chỉ cho Nghiêm Phú đi theo, thẳng sang bên Tề tri phủ.
Tề tri phủ thấy Tháp Nhi Tề Khoa đột nhiên lại đến, thì lấy làm ngạc nhiên không hiểu, song cũng lại phải ân cần tiếp đãi không dám coi thường.
Khi nước nôi xong, Tháp Nhi Tề Khoa nhân bảo Tề tri phủ rằng:
- Bản chức nhân thấy tri phủ là người học thức, ý muốn kiếm cách làm thân. Vậy xin tri phủ cho lệnh ái ra đây nói chuyện và bản chức xin nhận làm nghĩa nữ, để đôi bên thêm tình liên lạc cho vui. Chẳng hay tri phủ có ưng lời thuận thế cho không?
Tề Tinh Viên nghe nói, không thể từ chối được, bèn lại gọi người con gái hôm nọ cho ra lạy chào Tháp Nhi Tề Khoa. Khi người con gái ra tới nơi, Nghiêm Phú trông thấy đích xác là Xuân Hưng chứ không phải Huệ Nguyệt, bèn lắc đầu ra hiệu cho Tề Khoa biết.

Tề Khoa hiểu ý, bèn trở ngay mặt gắt gàng quát tháo, trỏ bảo Tề Tinh Viên rằng:
- Tề lão gia khinh người quá đáng. Con bé này là con bé nào mà lão gia cũng bảo là con gái được? Có lẽ tôi đây không đáng làm một người bố nuôi của lệnh ái hay sao, mà phải dùng cách giả trá đảo điên như thế. Nếu vậy tôi xin cáo biệt, để sau đây tôi sẽ coi xem con gái tri phủ rồi đây quí trọng đến đâu... !
Nói đoạn nét mặt hằm hằm, đứng phắt dậy toan quay ra. Tề Tinh Viên thấy vậy, có ý e ngại sợ hãi, song việc đã xảy ra đến thế, cũng không biết xử trí thế nào cho tiện, đành chỉ đứng thừ người ra đó. Nghiêm Phú nhân đó chạy vội trở lại, ngăn Tháp Nhi Tề Khoa lại rồi ra ý vật nài, xin nguôi cơn giận và nhất diện quay bảo Tề Tinh Viên nên gọi ngay Huệ Nguyệt ra để chào lạy xin lỗi trước mặt Tề Khoa. Tinh Viên lúc đó, không thể từ chối sao được bất đắc dĩ cũng phải ưng lời, bắt người nhà gọi Huệ Nguyệt ra lấy trước mặt Tháp Nhi Tề Khoa và tỏ lời ân cần xin lỗi.
Tháp Nhi Tề Khoa đến bây giờ mới ra vẻ nguôi nguôi cơn giận, lặng ngắt hồi lâu đưa hai mắt chằm chập nhìn vào Huệ Nguyệt, khi chàng nhìn thấy bàn chân Huệ Nguyệt chỉ nhỏ tí bằng ba ngón tay trẻ con, và lại nhìn đến nét mặt của Huệ Nguyệt rất bóng bẩy yểu điệu, thì bỗng dưng say mê ngơ ngẩn, tựa như điên dại đến nơi. Nhìn ngắm một hồi, rồi chàng bật cười lên ha hả đứng phắt ngay lên, chạy đến cầm tay Huệ Nguyệt, nâng dìu bảo nàng đứng dậy. Huệ Nguyệt thẹn đỏ bừng mặt lên khẽ cựa hai tay ra rồi quay trốn đi vào trong mất.
Sau khi Huệ Nguyệt chạy trốn vào rồi, Tháp Nhi Tề Khoa bèn móc túi lấy ra một cái hộp nho nhỏ, đưa cho Tề Tinh Viên và ra vẻ vui cười mà hỏi rằng:
- Tôi có chút quà nhỏ mọn đây, gọi là đưa tặng lệnh ái, vậy xin tri phủ nhận giúp cho.
Tinh Viên không hiểu ý tứ ra sao, cũng phải vâng lời nhận lấy cái hộp và cảm tạ Tháp Nhi Tề Khoa. Tháp Nhi Tề Khoa gật gù ra dáng đắc ý rồi cáo từ Tinh Viên quay gót ra về. Tinh Viên đưa chân ra đến cổng, lạy chào cẩn thận rồi mới quay vào.
Khi vào tới trong nhà, Tinh Viên vội vàng mở cái hộp con ra xem: thì thấy trong đó có hai hạt ngọc châu lớn ánh sáng lóng lánh, rõ ra một thứ bảo vật hiếm có trên đời. Tinh Viên xem ngắm hồi lâu, cũng không hiểu Tháp Nhi Tề Khoa dụng ý ra sao, đành hãy đem đôi hạt châu đó tạm trao cho Huệ Nguyệt cất giữ.
Ngờ đâu cách ba hôm sau, Tề Tinh Viên ăn cơm buổi sáng vừa xong thì chợt thấy lính phủ vào báo là có người nhà của quan Cửu môn đề

đốc sai đến, xin vào nói việc rất cần. Tinh Viên nghe báo không hiểu là có việc gì, bảo lính chạy ra mời người ấy vào.
Người lính chạy ra một lúc, thì thấy Nghiêm Phú cùng một người đàn bà ăn mặc lịch sự, dẫn một cỗ kiệu bốn người khiêng, đem vào đặt ngay trước cửa công đường, đoạn rồi Nghiêm Phú chạy lại bẩm với Tề Tinh Viên rằng:
- Chúng tôi vâng mệnh Cửu môn đề đốc phu nhân, cho sang đây đón lệnh cô nương về chơi bên dinh một lát, hiện có danh thiếp của phu nhân đưa sang đây, xin trình cho đại nhân rõ...
Nói đoạn liền đưa cái danh thiếp lên cho Tề tri phủ. Tề tri phủ cầm lấy danh thiếp xem, thấy đích xác là tên hiệu của Cửu môn đề đốc phu nhân, và lại biết đích Nghiệm Phú là người hầu thân của Tháp Nhi Tề Khoa đã từng đến đó một lần hôm trước. Nhân thế Tề Tinh Viên không tiện chối từ, đành phải bảo con gái là Huệ Nguyệt sắm sửa chỉnh tề rồi cho đi sang dinh đề đốc để chào đề đốc phu nhân.
Dè đâu Huệ Nguyệt đi rồi, cách mấy hôm sau cũng không thấy trở về Tề Tinh Viên nóng lòng sốt ruột, vội vàng cho người sang tận bên dinh đề đốc để hỏi. Khi hỏi rõ ra, mới biết Huệ Nguyệt sang đến dinh đề đốc thì Tháp Nhi Tề Khoa giữ riết ngay lại, bắt ép Huệ Nguyệt phải làm lễ kết hôn, sung làm phu nhân thứ chín.
Tề Tinh Viên nghe thấy tin ấy, trong bụng lấy làm tức tối, bèn lập tức dâng sớ từ quan, vợ chồng con cái đưa nhau trốn ở một chốn rừng sâu, không hề vãng lai tới dinh đề đốc, mà việc đời cũng không thiết hỏi đến chi.
Riêng về phần Tháp Nhi Tề Khoa, thì sau khi ép lấy được Huệ Nguyệt rồi, cái tình thân ái đối với Huệ Nguyệt, càng ngày lại càng khắn khít như nhựa như sơn. Nhất là chàng ta thấy hai cái bàn chân của Huệ Nguyệt nhỏ nhắn xinh xắn như thế, thì lại càng say đắm tâm hồn, không mấy lúc là rời ra được. Cứ như lời đồn của những người hầu hạ thân cận trong đó, thì mỗi đêm, trước khi Tháp Nhi Tề Khoa đi ngủ, tất lại hôn chân Huệ Nguyệt một lúc lâu lâu, rồi mới ngủ yên giấc được. Nếu lo hôm nào đi đâu xa vắng, hay hoặc bận rộn việc chi, mà Tháp Nhi Tề Khoa không được hôn chân Huệ Nguyệt, thì hôm đó chàng ta tất dằn dọc suốt đêm, dù có đàn ngọt hát hay đến đâu cũng không sao mà nhắm yên mắt được.
Bởi thế cái tiếng nghiện hôn chân của Tháp Nhi Tề Khoa trong ít lâu nay đã đồn đại khắp cả mọi nơi, không ai là không biết tới.
Hôm ấy bọn Châu Linh nghe tên điếm tiểu nhị thuật hết câu chuyện của Tháp Nhi Tề Khoa thì ai nấy đều lấy làm một sự dị kỳ hiếm có, bảo nhau vỗ tay cười rú cả lên. Đoạn rồi Châu Linh nhân cười hỏi tên

điếm tiểu nhị rằng:
- Tôi nghe anh nói toàn là câu chuyện bí mật của người ta. Vậy anh có cách gì mà thông tỏ rõ ràng được thế? Chẳng hay là anh cũng bịa ra câu chuyện làm quà, để đánh lừa cho chúng tôi nghe mất thời giờ, đó thôi.
Tên điếm tiểu nhị nghe nói, trỏ tay lên trời thề lấy thề để mà rằng:
- Các bà tưởng tôi là người nói dối hay sao? Việc đó nguyên tôi có người hàng xóm rất thân gọi là Vương Thẩm Tử hiện vẫn hầu hạ ở chỗ nhà riêng của Huệ Nguyệt phu nhân thường ở, cho nên bà ta biết rõ đầu đuôi mà nói với tôi như vậy. Nếu không thì có khi nào mà chúng tôi lại hiểu được căn nguyên...
Châu Linh nghe nói gật đầu ra dáng vui cười, lấy ra đĩnh bạc 10 lạng thưởng cho tên điểm tiểu nhị. Điếm tiểu nhị ngẩn hẳn người ra mà rằng:
- Sao các bà lại cho tôi thế này? Tôi được việc gì mà dám nhận tiền của các bà !
Châu Linh cười nói mà rằng:
- Có làm gì những cái nhỏ mọn này. Anh cứ cầm lấy, tôi sẽ có việc nhờ anh giúp hộ chúng tôi...
- Bà có cần việc gì, xin bà hãy bảo trước xem tôi có giúp được hay không cái đã.
Châu Linh lại cười mà nói lên rằng:
- Chúng tôi cũng không có việc gì cần cấp, duy nghe anh nói câu chuyện kì dị như vậy, chúng tôi muốn cho biết rõ đầu đuôi chút nữa. Vậy lúc nào có tiện thì anh bảo mụ Vương Thẩm Tử đến đây chơi, cho chúng tôi hỏi lại đích xác xem sao.
Tên điếm tiểu nhị ra dáng vui mừng mà rằng:
- Nếu vậy thì dễ lắm. Chỉ nội từ giờ đến mai, hễ mụ ta về là tôi bảo mụ ta đến ngay lập tức. Bấy giờ các bà hỏi kĩ lại sẽ biết ngay đầu đuôi không có lại cho là tôi nói láo.
Tẩu tử gật đầu mà rằng:
- Nếu thế anh cứ cầm lấy sồ tiền đó, gọi là thường trước cho anh, rồi sau đây có việc gì, chúng tôi sẽ lại cho anh đằng khác.
Tên điếm tiểu nhị vâng lời nhận lấy món tiền, quay ngoắt trở ra.
Tất tẩu tử nhân hỏi Châu Linh rằng:
- Chị định tìm Vương Thẩm Tử đến là có ý để làm việc gì!
Châu Linh mỉm cười, giơ chân lên nhìn ngắm, và bảo Tất tẩu tử rằng:
- Chị thử coi xem, chân tôi có nhỏ hay không?
Tất tẩu tử nhìn chân Châu Linh, rồi lại nhìn vào chân mình một lượt và nói:

- Chân chị thì trắng trẻo xinh xắn thực, nhưng còn to hơn chân tôi một tí.
Châu Linh lại nhìn chân Tất tẩu tử, thấy quả nhiên nhỏ hơn chân mình thì lặng ngắt không nói gì, nét mặt ra chiều nghĩ ngợi.
Tất tẩu tử lấy làm lạ, liền hỏi:
- Có lẽ chị định mượn Vương Thẩm Tử làm mối đưa đường, để lân la vào trong dinh đề đốc Tháp Nhi Tề Khoa chăng!
Châu Linh nghe nói, vỗ vào vai Tất tẩu tử mà rằng:
- Sao chị tinh ý thế..? Chị thử nghĩ xem ta làm cách đó có diệu hay không?
Tất tẩu tử ra dáng nghĩ ngợi một lát rồi nói:
- Chị định làm cách ấy thì diệu lắm rồi. Có điều lão ta đã thích những người chân nhỏ, thì để tôi vào đó có lẽ lợi hơn...
Châu Linh gật đầu mà rằng:
- Nếu chị có lòng khảng khái nhận cho việc đó thì còn gì hơn nữa! Nhưng nếu có lần vào được đó thì ta nên cẩn thận từng li từng tí, và xét kĩ càng, rồi báo tin cho chúng tôi, chúng tôi sẽ dùng phép ẩn hình theo cả vào đó để thừa cơ giết hắn thì mới xong được.
Tất tẩu tử vâng lời xin theo kế sách và bàn nhau chờ tin Vương Thẩm Tử ra sao, rồi sau sẽ liệu.
Ngày hôm sau, vào khoảng quá trưa, chợt thấy lên điếm tiểu nhị chạy vào, nói là đã mời được Vương Thẩm Tử đến chơi. Châu Linh liền chạy ra đon đả mời vào và bảo điếm tiểu nhị pha nước lên uống. Nước nôi trò chuyện mấy câu, rồi Châu Linh bỗng lấy ra 50 lạng bạc đặt trước mặt Vương Thẩm mà nói rằng:
- Tôi có món tiền nhỏ mọn này đưa tặng bà để mua quà cho trẻ trong nhà, vậy xin bà vui lòng nhận cho...
Vương Thẩm Tử nhìn vào 50 lạng hạc, vẻ người ngạc nhiên mà rằng:
- Tôi với các bà chưa được quen biết bao giờ, nay mới gặp nhau là lần thứ nhất, vậy có lẽ nào tôi lại nhận tiền nhận nong của các bà như thế!
Châu Linh liền trỏ vào Tất tẩu tử mà bảo Vương Thẩm Tử rằng:
- Thế bà có biết bà này bao giờ không!
Vương Thẩm Tử nhìn một lúc rồi ngẩn mặt nghĩ ngợi đáp rằng:
- Không, bà ấy là bà nào, tôi chưa được gặp bao giờ.
Châu Linh cười rằng:
- Thế không trách được! Bà này tức là bà vú nuôi Tề phu nhân ở trong dinh quan Đề đốc đó. Bà ấy vâng lệnh cụ cố bà ở nhà đến đây, có câu chuyện muốn nói với Đề đốc cửa phu nhân tức là Tề Huệ

Nguyệt mà không muốn để cho quan Đề đốc cùng người khác biết. Bởi thế muốn phiền bà dẫn vào trong công quán giúp cho một tí. Khi vào tới nơi, bà cũng đừng nói gì với Cửu phu nhân, sợ lộ chuyện ra, khắc Cửu phu nhân trông thấy bà ta là hiểu ngầm ngay được. Vậy chẳng hay bà có giúp được hay không?
Vương Thẩm Tử cười khanh khách mà rằng:
- Tưởng việc thế nào, chứ việc ấy thì làm gì mà không được. Nhưng bà ấy là vú nuôi phu nhân mà sao trông người trẻ thế.
Tất tẩu tử nghe nói, thẹn đỏ mặt lên, bảo Vương Thẩm Tử rằng:
- Năm trước tôi nuôi phu nhân thì mới có 17 tuổi, đến năm nay đã 37 tuổi rồi, còn gì là trẻ !
Vương Thẩm Tử cười cười gật gật:
- Chết nỗi thế ra chị 37 tuổi rồi à! Tôi đây 42 tuổi, chỉ hơn chị có 5 tuổi, mà trông người già biết bao nhiêu!
Châu Linh vội hỏi:
- Nhưng việc kia bà có thể giữ kín được không?
Vương Thẩm Tử đáp:
- Tôi còn bép sèo nói với ai mà chẳng kín, vả chăng chị ấy là vú nuôi của phu nhân thực, thì còn khi nào tôi dám nói với ai mà sợ! Hiện nay trong nhà lại thiếu một người khâu vá nếu chị ấy vào thì càng tiện lắm, tôi cứ nói là vào khâu vá trong nhà, thế là không ai nghi ngờ chi nữa.
Châu Linh vui cười mà rằng:
- Nếu thế thì còn gì hay hơn nữa. Nhưng độ lúc nào thì đi vào được?
Vương Thẩm Tử đứng ngay dậy mà rằng:
- Xin đi ngay bây giờ là được rồi. Tôi cũng bận việc không thể nào ngồi lâu đây được.
Châu Linh liền cầm 50 lạng bạc ấn dúi vào tay Vương Thẩm Tử và nói:
- Tôi đã hứa lời, xin bà cứ nhận cho. Nếu bà từ chối thì chúng tôi không dám phiền nữa.
Vương Thẩm Tử giả ra mặt ngượng nghịu chối từ giờ lâu mới chịu nhận lấy. Đoạn rồi giục Tất tẩu tử sửa sang áo xống gọn gàng để ra đi, Vương Thẩm Tử nhân thấy cái chân của Tất tẩu tử bé nhỏ quá chừng thì lấy làm thích chí khen rằng:
- Quái lạ, sao mà cái chân chị nhỏ thế! Không trách chân Cửu phu nhân cũng chỉ bé nhỏ tí ti được. Có lẽ chân Cửu phu nhân cũng chính tay chị buộc cho hẳn?
Tất tẩu tử cũng gật đầu nhận phải.
Khi sửa soạn xong, Vương Thẩm Tử liền cáo biệt mọi người rồi dắt

Tất tẩu tử ra đi. Được một lát đã tới một nơi công quán, trước cửa có lính canh gác rất nghiêm. Nguyên chỗ đó là một nơi công quán riêng của Tháp Nhi Tề Khoa chỉ để cho Huệ Nguyệt ở, song cũng có 16 tên thân binh canh giữ rất là cẩn mật, trừ phi những hạng người thân là không ai được ra vào ở đó.
Hôm ấy Vương Thẩm Tử đưa Tất tẩu tử vào tới cửa. liền trỏ vào Tất tẩu tử bảo bọn lính canh rằng:
- Đây là người khâu mướn trong phủ, tôi mới thuê về đây, từ nay có ra vào, các anh không cần phải hỏi.
Bọn lính canh thấy vậy để tự nhiên cho vào, không hỏi chi nữa. Khi vào tới trong công quán Vương Thẩm Tử thấy nói Tháp Nhi Tề Khoa đương ngồi uống rượu với đệ cửu phu nhân ở trong tư phòng.
Vương Thẩm Tử bèn bảo qua Tất tẩu tử rồi dẫn Tất tẩu tử vào chào, nói với vợ chồng Tề Khoa rằng:
- Đây là mụ khâu mướn, chúng tôi mới thuê về, xin trình người biết.
Tề cửa phu nhân trông thấy, vẻ mặt tươi cười, gật đầu mà rằng:
- Được lắm, mụ ở đây khâu vá cho ta, khắc ta đãi hơn người khác
Tháp Nhi Tề Khoa nhìn Tất tẩu tử suốt từ đầu chí chân một lượt thấy vẻ mặt cũng hơi ưa nhìn mà cái chân thì có dáng xinh hơn Huệ Nguyệt, chàng bèn nắm ngay lấy chân Huệ Nguyệt bắt để lên lòng và nói:
- Tôi vẫn tưởng chỉ có cái chân của phu nhân là nhỏ nhắn, ai ngờ mụ này lại có cái chân nhỏ hơn nhiều.
Nói đoạn lại chòng chọc nhìn vào chân Tất tẩu tử, cười ngặt cười nghẹo không thôi. Tất tẩu tử thừa cơ lúc đó, nhìn lên Tháp Nhi Tề Khoa, thấy chàng thân thể vạm vỡ to lớn, nét mặt đầy dặn như mâm xôi to, hai lông mi như hai thanh kiếm dựng ngược, cái mũi cao gồ, đôi con mắt sáng quắc như hai ngọn đèn, nhìn không hề chớp. Tề cửu phu nhân thấy vậy, rụt ngay chân mình lại, rồi cười bảo Tháp Nhi Tề Khoa rằng:
- Người ta mới đến, làm gì mà đề đốc nhìn kỹ quá thế.
Tề Khoa vừa cười vừa gật đầu quay bảo Vương Thẩm Tử rằng:
- Mụ Vương ra dọn một gian phòng tử tế để cho mụ ta ở...
Vương Thẩm Tử vâng lời quay đi ra. Tất tẩu tử cũng quay gót toan theo ra. Không ngờ Tháp Nhi Tề Khoa lại gọi giật lại bắt hãy đứng hầu ở đó không cho ra vội. Tất tẩu tử không hiểu tình ý ra sao, cũng phải đứng yên ở đó.
Đoạn rồi thấy Tề cửa phu nhân gọi Tất tẩu tử đến gần, bắt cầm hồ rượu rót cho Tháp Nhi Tề Khoa uống. Nàng rót luôn ba cốc Tháp Nhi Tề Khoa đều trong một hơi cạn cả.

Đến cốc thứ tư, nàng toan rót nữa thì Tháp Nhị Tề Khoa bưng chặt ngay lấy miệng cốc, trông đăm đăm vào mặt Tất tẩu tử cười mà nói rằng:
- Ta đã nhận ba cốc của em cho rồi, bây giờ đến lượt ta mời em, vậy em phải uống với ta một cốc cho vui.
Tất tẩu tử đỏ bừng mặt lên rằng:
- Đại nhân dạy quá lời, chúng tôi là phận ti tiểu đâu dám mạn phép như vậy.
Tháp Nhi Tề Khoa lại quay nhìn Tề Huệ Nguyệt cười mà bảo rằng:
- Phu nhân đã biết nết tôi, vậy xin phu nhân cho tôi tự do một tí.
Huệ Nguyệt hiểu ý, cười khanh khách mà rằng:
- Tự do thế nào? Đại nhân còn muốn tự do đến đâu nữa !
Nói đoạn lại quay sang bảo Tất tẩu tử:
- Được rồi nếu thế mụ hãy đứng đây hầu đại nhân một lúc.
Rồi lát nữa ta sẽ vào đây...
Tháp Nhi Tề Khoa thấy vậy, vỗ tay ha hả cười lên. Tề Huệ Nguyệt liền đứng dậy quay ngoắt đi ra.
Tháp Nhi Tề Khoa thấy Huệ Nguyệt ra rồi, vội vàng nắm ngay tay Tất tẩu tử kéo lại ẳm lên trên lòng.
Tất tẩu tử thẹn thò không biết để đâu cho hết, song biết thế không sao cựa tháo ra được, phải gượng cười nói lên rằng:
- Xin đại nhân chớ làm thế, lỡ ra thái thái biết tới thì chúng tôi sống làm sao được ?
Tháp Nhi Tề Khoa cười ngặt nghẹo kéo ngay hai bàn chân nhỏ xíu của Tất tẩu tử lên, vừa xem vừa ngắm, vừa nói:
- Em không sợ gì, ta đây thì thái thái nào cũng không làm gì em nổi.
Tất tẩu tử thấy nói không ăn thua, liền cố sức cựa quậy tháo ra, nhưng bị cái sức như vâm như hổ giữ riết lấy người, có tài thánh cũng không sao cựa nổi. Kế đó liền bị Tháp Nhi Tề Khoa ẵm thốc lên giường, đùa bỡn, không còn kiêng nể điều chi.

Tất tẩu tử tới lúc đó đã toan cắn lưỡi tự tử cho xong. Song lại chợt nhớ tới công việc của bọn Châu Linh trông cậy ở mình thì lại đành cắn răng chịu nín, để chờ cơ hội sẽ tính về sau. Được một lúc. Tháp Nhi Tề Khoa buông tha cho dậy, thì Tề Huệ Nguyệt cũng vừa ở ngoài đẩy cửa đi vào. Tất tẩu tử vừa sợ vừa thẹn, vội vàng đàng nép ngay vào một chỗ, rồi len lét quay ra, sửa sang đầu tóc áo quần cho chỉnh đốn lại.

Từ đó Tất tẩu tử đối với Tháp Nhi Tề Khoa lại càng đem lòng căm tức, nên càng lưu tâm để xét ý tứ để liệu cách sau này ra bảo với bọn Châu Linh.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 15
Gặp tay vô địch, nữ hiệp suýt nguy.
Biết rõ âm mưu, gian hùng thắng thế.

Cách mấy hôm sau, Tất tẩu tử thành thuộc được hết tình thế trong dinh đề đốc rồi, liền giả vờ lập kế xin phép đi ra mua bán xắm sửa, rồi tong tả chạy ngay về tiệm Cao Thăng.

Khi về tới nhà, Châu Linh, Diêu Tú chưa kịp hỏi câu gì thì Tất tẩu tử cất tiếng khóc nức nở khiến cho mọi người đều kinh ngạc không hiểu việc chi. Châu Linh căn vặn hỏi mãi, Tất tẩu tử mới đem câu chuyện Tháp Nhi Tề Khoa dâm dục đùa bỡn thuật cho mọi người nghe. Diêu Tú nghe nói các chuyện đó lấy làm tức bực khó chịu, dựng ngược đôi lông mày, vỗ tay mà kêu lên rằng:
- Quân mãn nộ như thế thì còn trời đất nào nữa...
Nàng vừa nói tới đó, thì Châu Linh vội vàng lấy tay bưng mồm lại mà rằng:
- Đây không phải là chỗ nói to được. Lỡ ra ai nghe tiếng thì phỏng còn xác hay không?
Diêu Tú vẫn còn hung hăng nói lên rằng:
- Nếu vậy thì để mặc cho nó tự do hay sao?
Châu Linh cười rằng:
- Việc đó mình phải thư thả mà tính, chứ nóng nảy cũng là vô ích mà thôi...
Nói tới đó, lại quay sang bảo Tất tẩu tử rằng:
- Nó làm như thế thực là khổ tâm cho chị. Song đã trót ra thế, chị cũng nén lòng chịu vậy, chúng tôi sẽ tìm cách để báo thù cho. Nhưng cách hành động của nó thế nào, chị đã dò xét được chưa, xin hãy nói cho chúng tôi nghe đã.
Tất tẩu tử thở dài một tiếng mà rằng:

- Nói đến hành trạng của thằng giặc ấy thì không thể nào mà thuật ra hết được. Trong một ngày trời, trừ ngoài những giờ luyện tập và thu xếp việc công, còn thì thế nào cũng phải có một lúc nô đùa với các người tì thiếp. Cứ theo như lời của cô vợ lẽ nhà hắn là Dương Tuệ Châu đã nói thì hắn ta lại có học được nhiều pháp thuật của Đại thiên ma Cưu Cắt La đã truyền thụ cho, dù ma quỷ tài giỏi đến đâu cũng không sao mà tránh được mắt hắn ta cho thoát.

Nói đoạn lại mang những địa đồ trong dinh đề đốc và những thì giờ của Tháp Nhi Tề Khoa hành động những thế nào thuật kỹ cho mọi người nghe một lượt.

Châu Linh nghe đoạn, nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
- Nếu hắn có nhiều phép thuật, vả lại tài giỏi như thế, thì cũng khó lòng mà hạ thủ ngay cho được.
Diêu Tú cười nhạt mà rằng:
- Cái đó thiết tưởng cũng chẳng lấy gì là khó. Nó đã có tính hay đùa bỡn với gái ban ngày như thế ta cứ nhè lúc đó mà trị, thì nó tất nguy.
Tất tẩu tử gật đầu mà rằng:
- Chị nói rất đúng. Tôi biết đích xác vào khoảng quá trưa, thế nào hắn cũng vào buồng Dương Tuệ Châu một lúc. Vậy trước khi buổi trưa chị cứ lẻn vào đó thì tất là hạ thủ được ngay.
Châu Linh ra vẻ nghĩ ngợi một lúc và bảo Tất tẩu tử:
- Nếu vậy thì hay lắm. Cứ độ giữa trưa, chị đứng quanh ngoài cửa dinh, hễ thấy có người vỗ vào vai, ấy là chúng tôi đã đến. Vậy chị cứ đi trước vào đó, chúng tôi sẽ theo đi sau, nhưng cốt là đừng nói năng gì để lộ cho người ta biết mới dược.

Tất tẩu tử gật đầu nhận lời hẹn đích đến trưa hôm sau hành sự rồi vội vàng lại quay ngay về dinh đề đốc.

Hôm sau bọn Châu Linh sửa soạn gọn gàng, dùng bùa ẩn hình cho cả ba người đeo, rồi kéo nhau đến trước cửa chỗ tư thất của Dương Tuệ Châu đứng chực. Khi tới nơi, thấy ngoài cửa phủ đều có lính tráng đứng hộ vệ canh giữ rất là nghiêm ngặt. Ba người không thèm để ý, cứ thoăn thoắt đi thẳng xông vào, song bọn lính canh không hề

trông thấy chi cả.
Khi đi qua một dãy vườn hoa vào tới trước cửa một lớp đại danh, thấy Tất tẩu tử đương đứng vơ vẩn để chờ. Bọn Châu Linh bèn len lẻn đi tới, khẽ vỗ vào vai Tất tẩu tử một cái. Tất tẩu tử hiểu ý, bèn lửng thững đi trước dẫn đường cho ba người theo sau.
Được một lát, đi tới một khu nhà, có ba gian phòng rộng rãi, Tất tẩu tử liền trỏ vào gian phòng khép cửa kín bảo cho ba biết. Ba người hiểu ý, bèn để mặc cho Tất tẩu tử đứng đó, rồi bấm nhau đi quanh các mạn nghe ngóng và tìm lối để vào.
Ba người đi quanh về phía sau gian phòng đó, chợt thấy có một cánh cửa sổ mở tung ra, trông thẳng xuống một cái vườn hoa rất là rộng rãi.
Châu Linh đứng dừng lại ghé vào tai Diêu Tú và Tấn Từ mà nói thầm rằng:
- Hai người hãy đứng cả sát vào chỗ cửa, để một mình tôi dòm vào xem sao, rồi hễ thấy tôi nhảy vào là nhảy cả vào một thể, thì tất là xử được nó ngay.
Nói đoạn ba người cùng men qua vườn hoa, thẳng vào chỗ cửa sổ, rồi một mình Châu Linh đứng lên chồng gạch, nghểnh cổ nhìn vào trong. Khi trông tới nơi thì quả nhiên thấy trong đó có một cái giường màu rất lịch sự kê ngay giữa phòng, hai cánh màn vắt cao hẳn lên và có hai người, một người đàn ông cùng một người đàn bà đương ôm nhau ngủ ngáy khò khè.
Châu Linh thấy vậy đoán chắc là bọn họ đùa bỡn vừa xong đến cơn ngủ mệt, bèn bám tay lên cái khung cửa nhảy tót ngay vào Tấn Từ cùng Diêu Tú cũng vội vàng nhảy ngay theo vào, đi sát luôn ngay đằng sau Châu Linh.
Khi vào tới nơi, nhìn kỹ lại thì thấy người đàn ông đó cao to vạm vỡ, đoán chính là Tháp Nhi Tề Khoa ở đó, còn một người đàn bà thì ra dáng nhỏ nhắn, nằm quay vào trong tuy không trông rõ mặt, song cũng có thể đoán biết là Dương Tuệ Châu.
Vừa khi nhìn xong, Châu Linh chưa kịp bàn tính câu gì, thì Diêu Tú đã nổi giận ra mặt, rút ngay thanh kiếm đeo ở bên mình, nhằm giữa chỗ cổ Tháp Nhi Tề Khoa, giơ thật thẳng cánh, chém xuống một nhát rất mạnh. Trong ý Diêu Tú vẫn đinh ninh là nhát kiếm chém xuống đương lúc vô tình như thế, thì cái cổ Tháp Nhi Tề Khoa thế nào cũng bị đứt đôi lập tức. Nhưng không ngờ, nhát kiếm vừa chém vào tới cổ Tháp Nhi Tề Khoa thì bỗng nghe thấy tiếng kêu lên đến keng, rồi thanh kiếm bật lên một cái, làm cho Diêu Tú rát phỏng cả tay mà không ăn thua gì cả.

Diêu Tú thấy vậy đương kinh hoảng sợ hãi, chưa kịp quay ra thì Tháp Nhi Tề Khoa đã mở bừng hai mắt, thét lên một tiếng như tiếng hổ gầm, rồi đứng choàng ngay dậy. Châu Linh cùng Tấn Từ biết là Tề Khoa đã trông thấy bọn mình, liền hè nhau múa kiếm xông vào đâm đánh tứ tung.
Tháp Nhi Tề Khoa chỉ sẽ nhếch mép cười nụ, hơi né mình ra một bên, rồi giơ hai bàn tay không, múa vung lên chống cự lại với cả ba người.
Châu Linh thấy Tháp Nhi Tề Khoa khí thế hăng hái lạ thường, bèn dùng ngọn kiếm "liên châu lục địa" đánh giữ ở dưới một cái, rồi chém bổ ngay lên, làm cho cuống cuồng khó lòng đỡ kịp. Tháp Nhi Tề Khoa cũng vẫn ung dung như thường, chỉ sẽ né mình ra bên cạnh một tí là ngọn kiếm lại bật ra ngoài, không ăn thua chi cả.
Bất chợt vừa hay khi đó, Tấn Từ đứng ở bên này, thấy Tề Khoa né mình tránh sang bên mạn mình, nàng liền thừa thế giơ thanh kiếm lên đón đâm một cái rất mạnh, tướng là trúng suốt óc ngay. Nhưng ngờ đâu khi ngọn kiếm của Tấn Từ gần sát tới nơi, thì Tháp Nhi Tề Khoa lại nhảy lên một cái rất mạnh, hơi gió bật ra, làm cho ngọn kiếm cũng bị lướt theo ngọn gió mà bay phất trở lên.
Đằng này Diêu Tú cùng Châu Linh thấy vậy, lại lừa lúc Tháp Nhi Tề Khoa sắp sửa ở trên rơi xuống, liền xông vội ngay vào đón chính giữa, chĩa hai mũi kiếm lên, định cho Tề Khoa xuống vừa chỗ đó thì tất là bị thủng ruột gan. Chẳng dè, Tháp Nhi Tề Khoa nhường như có phép quỉ thần ủng hộ, nên khi chàng ta nhảy xuống, lại nhè ngay vào giữa khe hai thanh kiếm, làm cho hai thanh kiếm rẽ hẳn ra hai bên, không đụng vào người chút nào. Tấn Từ đứng bên cạnh tức bực không sao nhịn được, lại múa gươm xông vào đâm chém tứ tung. Rồi Châu Linh cùng Diêu Tú cũng xông vào, chia ba người làm ba mặt, dùng hết sức bình sinh đấu vào để đánh.
Bấy giờ Dương Tuệ Châu cũng đã tỉnh dậy rồi, song thấy Tháp Nhi Tề Khoa cứ một mình giơ chân giơ tay, nhảy lên nhảy xuống tựa như đánh nhau, mà lại không trông thấy có ai ở đó thì trong bụng ngờ là có ma quỉ trêu ghẹo Tháp Nhi Tề Khoa, nên nàng sợ hãi thất thần cứ nằm nép xuống dưới cái chăn không dám ngó cổ ra nhìn. Khi ba người đánh nhau một lúc lâu lâu, thì bỗng thấy Tháp Nhi Tề Khoa thét lên một tiếng rất to, rồi thì thanh bảo kiếm ở trong tay Diêu Tú bỗng bị sang ngay bên tay Tháp Nhi Tề Khoa bắt mất. Tháp Nhi Tề Khoa vớ được thanh kiếm vào tay uy thế lại càng hăng hái, chàng bèn múa lên loang loáng như là muôn ánh hào quang bao bọc quanh mình, không còn trông thấy thân người được nữa.

Châu Linh thấy Tháp Nhi Tề Khoa võ nghệ cao cường, sức ba chị em không thể địch nổi, bèn nghĩ ngay một kế, trong miệng lẩm nhẩm mấy câu, rồi quát lên một tiếng "mau" rất to. Thì liền đó có một vầng đen đen ở đâu bỗng hiện ngay ra, đưa thẳng đến đánh vào giữa mặt Tháp Nhi Tề Khoa.
Tháp Nhi Tề Khoa nhìn thấy, cười ha hả lên mấy tiếng, một tay múa kiếm, một tay trỏ vào đám đen đen, quát lên một tiếng "tan" rất to, thì thấy cái bóng đen đó lại bỗng tan ngay lập tức. Rồi kế đó bọn Châu Linh bỗng thấy choáng hẳn người lên, cả ba người đều bị ngã ngay ra đất, bất tỉnh nhân sự và ba đạo bùa phép ẩn thân cũng bị phá tan lập tức.
Tháp Nhi Tề Khoa thấy ba người ngã rồi, càng tự đắc cười dữ, vội gọi Dương Tuệ Châu dậy mà rằng:
- Phu nhân dậy mau mà xem, chúng là ba đứa con gái rất đẹp, chứ có phải ma quỉ gì đâu mà nép vào đó.
Dương Tuệ Châu nghe nói, vội vàng lóp ngóp bò dậy thì quả thấy ba người con gái nằm sóng soài ở dưới đất, liền hỏi Tề Khoa rằng:
- Chúng nó là người nào, làm sao lại vào đây mà đánh nhau được thế.
Tháp Nhi Tề Khoa cười toét miệng đáp rằng:
- Chúng nó là người nào, bất tất phải hỏi làm chi. Nay hãy biết bọn này có nhan sắc, phu nhân phải để cho ta thưởng thức một phen mới được.
Dương Tuệ Châu biết ý Tháp Nhi Tề Khoa xưa nay nghe nói như vậy bèn đứng dậy mặc sống áo quay ới sang phòng khác và khép cửa lại mặc cho trong đó tự do. Tề Khoa thấy Tuệ Châu đi ra rồi, bèn xem ngắm chọn kỹ trong ba người một lát, rồi ẵm ngay Châu Linh lên lòng toan để đùa bỡn.
Bất chợt chàng vừa mới ẳm lên trên giường, chưa kịp thi hành thủ đoạn gì, thì bỗng thấy Tất tẩu tử ở ngoài hớt hải chạy vào bẩm với Tề Khoa rằng:
- Dám thưa đề đốc, con ngựa của đề đốc bị ai dắt đi đâu mất, hiện lính tráng đi tìm nhao lên mà chửa thấy đâu.
Nguyên Tháp Nhi Tề Khoa có một con ngựa rất quí, tên là Tử điện ly phong, mình đen, đầu trắng, đuôi đỏ, một ngày chạy hơn ngàn dặm, Tháp Nhi Tề Khoa cho là một thứ báo bối quí nhất xưa nay. Hôm đó Tháp Nhi Tề Khoa đi sang tư phủ của Dương Tuệ Châu cũng cưỡi ngựa sang đó, cho buộc ở tận tầu ngựa phía sau. Tất tẩu tử đã biết đích rồi. Sau Tất tẩu tử nhân dinh thấy bọn Châu Linh bị Tháp Tề Nhi Khoa đánh ngã mà không có cách gì cứu nạn ra được, nên nghĩ

ngay một kế, vội vàng chạy vào nói ngay ra thế để đánh lừa cho chàng phải hoảng.
Quả nhiên khi Tháp Nhi Tề Khoa nghe thấy tin báo là mất con ngựa thì hoảng hốt vất ngay Châu Linh xuống giương rồi đứng phắt ngay dậy, không kịp đi giày mặc áo, tất tả chạy vội ra ngay phía sau tìm ngựa.
Tất tẩu tử thấy chàng ta ra rồi, lại trông thấy bọn Châu Linh nằm mê man ra đó thì cuống người lên không biết làm thế nào cho tỉnh lại được. Nàng trông quanh trông quẩn chợt thấy ngay ở góc nhà có bình nước lã, bèn cầm ngay cái bình giác nước vào mồm phun khắp vào mặt ba người và lay gọi dậy. May sao vừa làm thế xong thì quả nhiên ba người đã tỉnh ngay lại, cùng ngơ ngác nhìn hỏi Tất tẩu tử.
Tất tẩu tử ra dáng vội vã giục ba người rằng:
- Thôi đừng nói năng chi nữa, mau mau ra trốn ngay đi, không thì chết cả bây giờ.
Ba người nghe nói bèn vội vàng ai nhặt lấy kiếm của nấy, rồi theo Tất tẩu tử đi thẳng ra cửa, nhảy tót lên mái nhà tìm lối chạy tháo lấy thân.
Đằng này Tháp Nhi Tề Khoa lật đật chạy đến tàu ngựa, trông thấy con ngựa vẫn còn nguyên đó thì lấy làm ngạc nhiên không hiểu, bèn quát tháo ầm ĩ, gọi bọn thị vệ ra hỏi vì sao lại có người kêu là mất ngựa. Bọn thị vệ nghe hỏi cũng đều ngẩn ngơ không hiểu là tin đó ai đã nói ra.
Tề Khoa nghe vậy tức giận hầm hầm vội quay vào phòng định tìm Tất tẩu tử để hỏi. Bất chợt khi vào tới phòng thì thấy ba người lúc này đã biến đi đâu mất mà Tất tẩu tử cũng chẳng thấy đâu.
Tề Khoa thấy vậy, bèn cho đòi ngay Vương Thẩm Tử đến để hỏi tung tích Tất tẩu tử, Vương Thẩm Tử phải đem sự thực khai với Tề Khoa. Lúc đó Tề Khoa mới vỡ lẽ là bị bọn Tất tấu tử dùng mưu lén vào để định hành thích, bèn quở mắng Vương Thẩm Tử một lúc rồi lập tức điểm 300 lên cấm quân đi ra ngay tiệm cơm Cao Thăng để bắt bọn Châu Linh.
Đằng này bọn Châu Linh cũng đã sớm liệu biết trước, nên khi bốn người về được tới tiệm Cao Thăng liền vội vàng tính trả tiền hàng rồi vơ vét quần áo quay ra đi thẳng. Tới Tháp Nhi Tề Khoa ra đến nơi thì đã cánh hồng xa tếch, hết lối dò tìm, bất đắc dĩ chàng lại ngẩn ngơ quay về dinh vậy.
Còn bọn Châu Linh hôm ấy ra khỏi thành Bắc Kinh, 4 người bèn giục nhau đi mải đi miết, đề phòng có quan quân theo đuổi phía sau. Mãi tới buổi chiều, đi đến một khu rừng kia, 4 người đã thấy trong mình hơi mỏi, mới rủ nhau kéo vào khu rừng ngồi nghỉ.

Khi ngồi thong thả với nhau, Tất tẩu tử mới đem chuyện đánh lừa Tháp Nhi Tề Khoa vừa rồi thuật kỹ lại một lượt cho mọi người nghe. Mọi người nghe đoạn, Tấn Từ liền lắc đầu le lưỡi bảo ba người rằng:
- Thằng cha như thế thì lạ thực! Gươm giáo chém vào không ăn thua, mà pháp thuật cũng không thi hành nổi với nó, thế thì còn phương sách nào mà trị được nó. Ngày nay nếu không có Tẩu tử cứu cho thì tính mạng chúng tôi, còn làm sao được!
Châu Linh cũng thở dài mà rằng:
- Nghĩ lại thương hại cho Tẩu tử, thực là bị uổng mất cả thân danh mà rút cục không nên chi cả. Cái đó là lỗi tại chúng tôi. Tẩu tử cũng đừng để bụng làm chi vô ích. Trời còn để có chúng ta đây, thế nào chúng ta cũng phải có phen báo thù được...
Đương khi bốn người to nhỏ trò chuyện với nhau, thì bất thần đâu ở phía trong bỗng có tiếng người đằng hắng, rồi kế đó có tiếng người nói to lên rằng:
- À những tên nào mà to gan thế! Ở đây là chỗ nào mà các người dám đem nhau đến bàn những việc phi pháp ở đây?
Bọn Châu Linh nghe nói giật mình hoảng sợ, vội vàng đứng phắt ngay dậy, ai nấy đều tuốt gươm cầm ngay ra tay, định để đối phó với người kia. Thì kế đó thấy trong phía rừng bỗng có hai người lững thững đi ra, thẳng đến chỗ bọn Châu Linh. Châu Linh nhanh mắt trông thấy, té ra hai người lại không phải là ai mà chính là Hồng Tôn Dương cùng Văn Tùng ở đó.
Châu Linh liền kêu vội ngay lên rằng:
- Các ông đi đâu có việc gì, mà cũng lẩn quẩn tới đây?
Văn Tùng bèn đem chuyện mình cùng Hồng Tôn Dương đi đuổi theo ba người không thấy, rồi quanh quẩn tới đó, thuật cho bọn Châu Linh nghe. Diêu Tú nghe đoạn vỗ tay cười ầm lên, bảo bọn Hồng Tôn Dương tới đó, giới thiệu Tất tẩu tử cùng hai người, rồi cũng đem các chuyện vừa rồi nói cho hai người nghe
Hồng Tôn Dương nghe đoạn trợn mắt lè lưỡi bảo mọi người rằng:
- Cứ theo lời các chị nói đấy, thì Tháp Nhi Tề Khoa là người đáo để, chúng ta không thể nào trị nổi nó, tất là phải tìm một người tài giỏi nào nữa mới xong.
Văn Tùng lắc đầu cười nụ mà rằng:
- Làm tướng phải có ở mưu, chứ có cần gì khỏe mạnh cho lắm. Đã đành bản lĩnh chúng ta đây, không làm gì giết nổi được hắn, song ta chỉ dùng chút mẹo cỏn con là hắn phải chết lập tức ta có sợ chi !
Tấn Từ cười hỏi rằng:
- Dùng mưu kế chi anh hãy thử nói xem sao.

Văn Tùng bèn bảo 4 năm người cùng chụm đầu gần vào, rồi sẽ nói kế sách cho nghe. Mấy người nghe nói đều vỗ tay khen là diệu kế. Nhất là Hồng Tôn Dương càng vui vẻ tán thành, giục phải thi hành lập tức. Đoạn rồi Hồng Tôn Dương cùng Văn Tùng dặn bọn Châu Linh 4 người hãy quanh quẩn ở đó chờ đợi, để hai người lại quay đi vào thành để thi hành kế sách.
Về phần Tháp Nhi Tề Khoa từ sau khi ra khám ở tiệm cơm Cao Thăng tuy không truy bắt được bọn hành thích, song chàng ta tự phụ là bậc tài giỏi nhất đời, dù ai cũng không làm gì nổi, nên cứ yên tâm vui thích tự nhiên, không thèm để ý đến chi hết thảy.
Cách đó hai hôm, một buổi tối kia, quen như lệ thường, Tháp Nhi Tề Khoa trước khi sắp ngủ thế nào cũng ngồi ở buồng Dương Tuệ Châu, uống rượu một lúc, rồi mới vào màn để ngủ. Hôm ấy chàng ta đương ẵm Dương Tuệ Châu trong lòng để chờ đứa thị nữ đem rượu vào, thì chợt nghe thấy phía ngoài cửa có tiếng người ngã đến huỵch một cái.
Tề Khoa vội vâng hỏi ngay lên rằng:
- Đứa nào làm gì huỳnh huỵch ngoài đó?
Hỏi vừa dứt lời thì thấy có tiếng đứa thị nữ tên là Kiều Hạnh đáp to lên rằng:
- Bẩm đại nhân, con bị vấp ngã ngoài này...
Đoạn rồi một lát thì thấy tên thị nữ tập tà tập tễnh bưng cái bình rượu bằng vàng đi vào.
Dương Tuệ Châu trông thấy vậy, vội hỏi lên rằng:
- Mày bị ngã mà bình rượu không đổ hay sao?
Tên thị nữ mang bình rượu đến, đặt ở trước mặt Tháp Nhi Tề Khoa rồi cung kính đáp rằng:
- Bẩm phu nhân, con bị ngã văng cái bình rượu ra một xó, song khi tìm đến thì nút vẫn còn mà rượu cũng không đổ, xin phu nhân xá tội sơ suất cho con...
- Rượu không đổ mất thì thôi, ai trách mày nữa làm chi !
Tháp Nhi Tề Khoa lúc đó để ý nhìn ngắm vào cái bình rượu, cất lấy mở nút ra, rót rượu ra cốc, ngửi qua cốc rượu, rồi lại đặt xuống, hỏi Kiều Hạnh rằng:
- Mày đương đi mà sao lại ngã được?
Kiều Hạnh run sợ mà rằng:
- Con đi quãng gần cửa đây, vì không có đèn tối, chẳng may vấp phải cái gì không biết, nhưng bình rượu thì thực không hề đổ mất chút nào.
Tháp Nhi Tề Khoa cười cười gật gật, vẫy cho Kiều Hạnh đi ra. Đoạn

rồi chàng ta cầm cốc rượu đổ toẹt xuống đất và lại cầm lấy bình rượu cúi xuống gậm thường đổ dốc cả đi. Tuệ Châu thấy vậy cất miệng toan hỏi, thì bị Tề Khoa bịt vội lấy mồm mà không cho nói, và Tề Khoa lại ngồi ung dung cười đùa với Tuệ Châu như trước.
Được một lát, Tuệ Châu đương ngồi trong lòng Tháp Nhi Tề Khoa thì bỗng thấy chàng ta hẩy ra một cái rất mạnh, rồi chàng cũng ngã lăn xuống đất, lộn đi mấy vòng, tựa như một người bị cảm rất nguy.
Tuệ Châu thấy vậy, sợ hãi cuống cuồng, chân tay run rẩy mà rằng:
- Ối đại nhân, đại nhân làm sao mà thế?
Nàng ta vừa hỏi dứt lời, thì bỗng đâu ở phía ngoài cửa có hai người đàn ông lạ mặt đẩy cửa bước vào. Tuệ Châu càng hoảng hồn lên vội vàng chạy xổ vào góc thường để trốn mà cũng không sao kêu lên được nữa.
Hai người đó nguyên là Hồng Tôn Dương và Văn Tùng. Sau khi hai người từ giã bọn Châu Linh, hai người bèn thuận đường quay thẳng vào lối Bắc Kinh. Khi vào tới nơi, hai người hết sức dò la một đêm hôm trước, không sao thi hành kế sách cho xong. Rồi đâu hôm sau, hai người bèn lại nhủ nhau dắt sẵn một gói thuốc độc cốt lẻn vào tận cửa phòng Tuệ Châu để đón.
Được một lúc thì tên thị nữ của Tháp Nhi Tề Khoa vừa bưng bình rượu đi vào qua đó. Hồng Tôn Dương, bèn đứng nép vào bên tường giơ chân ra sẽ ngáng lối đi làm cho Kiều Hạnh bị ngã, để Văn Tùng nhấc lấy bình rượu cho thuốc độc vào, rồi lại để luôn bên cạnh chỗ đó. Kiều Hạnh bị ngã trở dậy, thấy bầu rượu vẫn còn đứng yên không đổ thì hớn hở, vui mừng, bèn vội vàng đem vào lập tức.
Sau khi Kiều Hạnh vào rồi thì bọn Văn Tùng lấy làm đắc chí, đoán chắc thế nào phen này cũng giết được Tháp Nhi Tề Khoa, bèn đứng quanh quẩn lối ngoài để chực. Đến lúc đó chợt nghe phía trong có tiếng kêu lên, hai người lại càng yên chí là Tề Khoa đã trúng độc rồi, bèn vội vàng bảo nhau kẻo thốc ngay vào để xử.
Bất chợt khi hai chàng vào tới nơi, vừa rút kiếm ra xông tới chỗ Tháp Nhi Tề Khoa nằm thì Tề Khoa bỗng vùng ngay dậy, dùng lối ngư ông đả võng, bò hai tay xuống đất, quai hai chân vung ra một cái rất mạnh, làm cho hai chàng xuýt ngã quay ra đó. Hai người thấy vậy đều nhảy vội lên để tránh, rồi lại múa gươm xông vào đánh thẳng Tề Khoa. Lúc đó, Tề Khoa cũng vừa dậy xong, liền giơ ngay hai ngón quyền lên, đối địch với hai thanh kiếm.
Đôi bên đánh nhau chưa được vài hợp, thì bọn Tôn Đương tự biết thế kém, vội hè nhau quay ra để chạy. Tuệ Châu bấy giờ mới tỉnh tinh thần, bèn kêu gọi quân lính ầm cả lên. Tháp Nhi Tề Khoa thì lại

chạy thốc ra cửa để đuổi hai người. Hai người thấy Tề Khoa đuổi theo ra ngoài thì có ý sợ hãi vô cùng, bèn nhảy liền lên nóc nhà để chạy.
Ngờ đâu Tháp Nhi Tề Khoa thấy hai người nhảy lên nóc nhà, liền đứng ở dưới vỗ tay đến đớp, bắt quyết một cái, rồi trỏ thẳng cái quyết lên chỗ hai người. Thì liền đó hai người bỗng thấy choáng váng lảo đảo rồi thì ngã lăn ngay từ nóc nhà xuống tận dưới đất.
Khi đó bọn lĩnh thị vệ nghe tiếng Dương Tuệ Châu kêu, cũng đã đổ dồn cả đến. Chúng thấy hai người trên mái nhà lăn xuống, bèn đổ xô ngay vào trói gô cả hai người lại. Đoạn rồi Tháp Nhi Tề Khoa ung dung ra ngồi ở giữa sảnh đường, sai lệnh mang hai người lên để tra hỏi.
Trong khi tra hỏi, Hồng Tôn Dương cùng Văn Tùng đều bảo nhau cắn răng lặng ngắt, không ai chịu nói nửa lời. Tháp Nhi Tề Khoa tức giận vô cùng, sai trói hai người treo lên một chỗ cao cao và bắt lấy roi da đánh thật lực, bắt phải xưng khai tên họ. Hai người cũng lại dửng dưng coi như vô sự, không ai nói một câu chi.
Tháp Nhi Tề Khoa biết là hai người cũng là những tay nội công rất khá, tra khảo cũng chẳng ăn thua. Chàng bèn đổi ngay ý kiến, sai người lấy thanh bảo kiếm ra rồi tự hỏi hai người rằng:
- Trước đây có ba đứa con gái vào đây toan hại bản chức, có phải cũng là đồng đảng với các ngươi không! Các ngươi nếu không thú thực, thì ta quyết không khi nào mà dung thứ được.

Hai người nghe nói lại lặng ngắt mà không trả lời. Tề Khoa bèn cầm thanh bảo kiếm đứng lên, sai người cởi giây cho người xuống, rồi thân hành lôi cả ra cửa để chém.

Một phen vất vả mưu mô
Biết đâu lỡ bước nên cơ hội này!
Trời cao chăng hỡi có hay,
Kìa câu báo ứng xưa nay thế nào.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 16

Vì chiếc giày con, tướng quân một mạng.
Bởi lòng phẫn lớn, hiệp sĩ chôn thân.

Khi đó Tháp Nhi Tề Khoa cho lôi bọn Hồng Tôn Dương ra tới cửa ngoài, vừa toan hạ thủ để chém. Thì chợt đâu thấy đứa thị nữ tên là Kiều Hạnh ở phía trong hất hơ hất hải chạy ra, báo với Tề Khoa rằng:
- Dương thái thái ở trong phòng bị một ông sư nào lẻn vào, hiện đương giằng co trong đó, xin đề đốc vào ngay, không thì nguy mất.

Tề Khoa nghe nói, choáng hẳn người lên, quay bảo thị vệ phải trông coi lấy hai người nọ, rồi vác ngay thanh kiếm đi như bay như biến chạy vào trong phòng Dương Tuệ Châu.

Khi vào tới trong phòng, thì thấy Dương Tuệ Châu đương ngồi trên giường, bưng mặt hu hu khóc lóc, còn lão hòa thượng nào thì chẳng thấy đâu. Tề Khoa thấy vậy, liền chạy vội vào hỏi giật lên rằng:
- Làm sao, làm sao mà khóc lóc đó?
Dương Tuệ Châu khóc nức nở mà rằng:
- Vừa rồi đại nhân đi ra khỏi phòng để đuổi hai người kia, thì đột nhiên có một nhà sư béo to sình sịch đi vào trong phòng; tôi quát hỏi lão ta, lão ta chỉ toét mồm ra cười, không nói câu gì, và chạy sấn ngay đến trước giường. Tôi thấy thế toan kêu ầm lên, thì bị lão ta một tay bưng chặt lấy mồm tôi, còn một tay vật ngã tôi ra, ôm để lên trên mình tôi, rồi cứ cười ngặt cười nghẹo; chớ không hề nghịch hỗn việc chi. Lúc đó con Kiều Hạnh chạy vào bắt gặp, vội đến lôi kéo lão ta thì bị lão ta khẽ đá một cái, ngã hẳn ra ngoài. Đoạn rồi lão ta đứng dậy, cười cười gật gật mà quay ra đi thẳng...
Tề Khoa lại hỏi:
- Thế nó có lấy mất cái gì hay không?
Dương Tuệ Châu đáp:
- Lão ta chỉ nhặt một cái giày của tôi rồi ra, chứ không lấy chi cả...
Tháp Nhi Tề Khoa nghe tới đó ngẩn hẳn người, không hiểu ra sao, trong bụng lấy làm hồ đồ khó chịu. Ngờ đâu đương khi đó lại thấy Kiều Hạnh thở hồng hộc chạy vào bảo rằng:
- Bẩm đại gia, lão hòa thượng ấy lại chạy ra ngoài, buông tha hai người thích khách ra rồi. Bọn thị vệ xúm vào can thiệp, đều bị lão ta

đánh ngã quay lơ ra cả...

Tề Khoa nghe dứt lời, vỗ thanh gươm vào đùi đánh đét một cái, không nói năng gì, vội hằm hằm quay ra chạy thẳng tới ngoài phía cửa đại sảnh. Khi ra tới nơi, thấy bọn thị vệ đương nằm rên rỉ ngổn ngang dưới đất, mà lão sư và hai người lúc nãy thì chẳng thấy đâu.

Hắn thấy vậy tức giận đầy ruột đầy gan, nội sai người mang đám thị vệ bị thương cho vào phục thuốc, rồi một mình hằm hằm quay về trong phòng. Về tới trong phòng, hắn còn ra dáng căm tức vỗ thanh kiếm xuống bàn mà nói:
- Quái lạ ! Ở đây là giữa chốn hoàng thành mà sao chúng dám vào đây quấy nhiễu tự do như thế! Việc này nếu không tâu lên thiên tử thì sau đây chưa biết chúng còn quấy nhiễu tới đâu!

Dương Tuệ Châu nghe nói gạt đi mà rằng:
- Chết nỗi, đại nhân làm như vậy, không sợ người ngoài nghe thấy hay sao? Đại gia là một bực võ quan, quân quyền binh lính trong tay, bây giờ để cho có người vào nhà tự do như thế, thì phỏng còn giữ làm sao cho nổi Hoàng thành. Vậy thiết tưởng đại gia chỉ nên im đi, và tự mình tìm cách đề phòng là phải...

Tháp Nhi Tề Khoa nghe Dương Tuệ Châu nói, trong bụng nghĩ ngợi cho là có lý, bèn bấm ruột bấm gan, im hẳn chuyện đi, không dám nói ra nữa.
Đến ngày hôm sau, vào khoảng nửa buổi, Tháp Nhi Tề Khoa đương sắp sửa đến bữa ăn cơm thì chợt đâu thấy có tin báo:
- Có viên quan nội giám phụng chỉ vua ra.
Tháp Nhi Tề Khoa nghe báo vội vàng sắm sửa mũ áo ra đón nội giám vào để phụng chỉ. Khi viên nội giám vào tới nơi, thấy mang theo một cái hộp bằng gấm đưa vào, bảo Tề Khoa phải bái tạ nhận lấy. Tề Khoa liền đặt hộp gấm lên án, đốt hương làm lễ, lạy nhận hoàng ân, rồi mới quay ra tiếp đãi nội giám.
Nước nôi trò chuyện qua loa rồi viên nội giám đứng dậy cáo từ ra về. Tháp Nhi Tề Khoa liền đưa viên nội giám ra tới cửa bái biệt rồi cũng quay trở vào.

Khi vào tới đại sảnh, chàng ta mở cái hộp gấm ra xem, thì bỗng giật mình kinh lạ, ngẩn hẳn người ra. Nguyên trong cái hộp gấm đó chỉ đựng có một cái giày của đàn bà nhỏ xíu, chứ không có một vật gì khác nữa. Chàng ta cầm cái giày xem lại thì lại chính là cái giày của Dương Tuệ Châu vừa bị lão hòa thượng lấy mất tối qua. Nhưng có một điều hơi khác là ở mặt chiếc giày lại có mấy hàng chữ nhỏ của ai mới chua: "Gót sen nhỏ nhất trần đời của Dương Tuệ Châu là ái thiếp của Tháp Nhi Tề Khoa, xin dâng ngự lãm..."
Tề Khoa nhìn kỹ một lượt, bất giác trong bụng hồi hộp lo ngại không hiểu ý kiến nhà vua ra sao, mà lại cho mang hộp giày đưa ra như vậy, thì chợt đâu nhìn xuống dưới đáy cái hộp gấm, lại thấy có một giống chữ châu phê nét bút vẫn ánh mực:
“Có thể làm cho nổi vẻ ở chốn sáu cung." !
Đọc xong giống chữ đó, Tháp Nhi Tề Khoa ngẫm nghĩ một lát hiểu ngay ý kiến nhà vua, bất giác ngây người lặng tiếng, tựa như mất cả tinh thần.
Hồi lâu hắn mới quay vào phòng trong ăn cơm và đem câu chuyện đó thuật cho Dương Tuệ Châu biết. Dương Tuệ Châu không hiểu ý tứ ra sao, hỏi lại Tề Khoa.
Tề Khoa ra vẻ buồn rầu mà rằng:
- Thánh thượng phê mấy chữ đó tức là có ý gọi phu nhân phải vào trong cung để hầu thánh thượng. Chẳng hay phu nhân định ý ra sao.
Dương Tuệ Châu nghe nói làm bộ trân trọng mà rằng:
- Đại gia là thần tử nhà vua, nay nhà vua có lệnh, đại gia định đối phó, thế nào thì xin tùy ý. Tôi đây là phận đàn bà có đâu lại dám dự bàn vào đó.
Tháp Nhi Tề Khoa lặng ngắt không nói câu gì. Đoạn rồi sáng hôm sau, Tề Khoa liền sai người sắm một cỗ kiệu đưa ngay Dương Tuệ Châu vào trong cung cấm. Tuệ Châu vào tới hoàng cung thì bị nhà vua giữ ngay ở đó, không cho về với Tề Khoa. Tề Khoa nhân đó, đem lòng không phục nhà vua, thỉnh thoảng lại thở ra những giọng ngậm ngùi trách móc.
Bất chợt chỉ cách mươi hôm, bỗng một đêm kia, Tháp Nhi Tề Khoa đương ngủ thì thấy có lệnh thiên tử ra vời. Tề Khoa không hiểu việc chi cần cấp, phải vội vàng nhảy lên ngựa vào ngay lập tức hoàng cung.
Khi vào tới nơi, vừa mới phủ phục lạy chào Thiên tử xong, thì bỗng thấy Thiên oai nổi giận đùng đùng thét thị vệ đem lôi ra chém: Tề Khoa không biết tội gì, kêu xin hỏi lại, thì thấy ngự truyền hai chữ "khi quân" rồi là đao phủ lập tức hành hình và cho đưa xác trả về ngoài

dinh đề đốc. Từ đó Dương Tuệ Châu ở lại trong cung được lòng nhà vua rất là thương dấu.
Người ngoài thấy tên Tháp Nhi Tề Khoa bị chém, đều không hiểu đầu đui ra sao, mỗi người đoán ra một cách và cũng có nhiều người cho là Tề Khoa lại chết chắc vì một gái Tuệ Châu.
Nhưng nói ra cho đúng thì cái then bí mật ở trong chẳng qua chỉ vì có một chiếc giày, mà thực sự bề ngoài vẫn không mấy người biết rõ.
Nguyên vị hòa thượng vào lấy chiếc giày của Dương Tuệ Châu hôm đó, chính là sư phụ của Hồng Tôn Dương, tên là Chu Hào, đám giang hồ vẫn gọi là Ngọc Diện phật và cũng gọi là Đại Hóa thiền sư xưa nay. Đại Hóa thiền sư vốn là một tay bản lĩnh khác thường trong chốn phong trần đã từng gây nên bao việc động địa kinh thiên, xa gần nhiều người biết tiếng.
Hôm ấy, Đại Hóa thiền sư Chu Hào vì đã lâu không gặp Tôn Dương nên lại lẩn thẩn sang đất Tương Dương để tìm Hồng Thị Bất chợt khi tới Tương Dương tìm vào đến nhà Hồng Thị thì Hồng Tôn Dương lại đi sang Nhã An chưa về. Chu Hào thấy nói, bèn lại lật đật sang bên Nhã An thì Hồng Tôn Dương lại mới cùng Văn Tùng đi vào Bắc Kinh vừa xong. Chu Hào nhân nghĩ có người sư đệ tên là Đạo Diễn thiền sư cũng ở Bắc Kinh, bèn quay gót đi vào Bắc Kinh để thăm sư đệ và tìm xem Hồng Tôn Dương, hành động việc chi một thể.
Bất chợt khi vào tới Bắc Kinh, hỏi đến Đạo Diễn thiền sư thì thiền sư lại đi đâu vắng mà Hồng Tôn Dương cũng không thấy đến đó lúc nào. Chu Hào thấy vậy lấy làm buồn bã toan quay gót ra đi nơi khác để tìm.
Ngờ đâu một buổi chiều hôm ấy Chu Hào đương đi lang thang ở trong hoàng thành, thì trông thấy Hồng Tôn Dương cùng Văn Tùng kéo nhau đi vào một hàng cơm gần đó, Chu Hào trông thấy song cứ lẳng lặng không gọi ngồi ẩn một nơi để xem bọn Tôn Dương hành động những gì.
Hồi lâu, bọn Hồng Tôn Dương và Văn Tùng ở trong hàng ăn uống xong, hai người lửng thửng đi ra, song đều không ai trông thấy Đại Hóa thiền sư. Đại Hóa bèn để cho hai người đi đã hơi xa, rồi mới lén đi đằng sau theo dõi.
Được một lát, tới dinh đề đốc Tháp Nhi Tề Khoa thì bọn Hồng Tôn Dương lẩn tót vào đó. Đại Hóa thiền sư cũng đi lẫn theo vào, cứ đi sát theo phía sau, để xem công việc hành động.
Khi bọn Tôn Dương đánh ngã Kiều Hạnh và cho thuốc độc vào bình rượu thì Đại Hóa thiền sư đứng liền phía sau nhìn rõ, song bọn Tôn Dương vẫn chẳng biết chi.

Nhân đó Đại Hóa lại sợ không khéo Tháp Nhi Tề Khoa biết rõ mưu, mà dùng miếng để trả lại miếng, thì bọn Tôn Dương tất nguy. Đại Hóa bèn đứng vẩn vơ quanh đó, đề phòng lỡ có việc chi thì sẽ cứu đỡ hai người.
Hay đâu khi bọn Tôn Dương nghe tiếng kêu đi vào, thì quả nhiên bị Tháp Nhi Tề Khoa đánh bại đúng như Đại Hóa đã đoán không sai. Đại Hóa lúc đó không muốn cho bọn Văn Tùng, Tôn Dương biết mặt, nên chàng đợi cho Tháp Nhi Tề Khoa đuổi 2 người ra rồi, mới len lén vào phòng Dương Tuệ Châu, lập cách ra thế để nhử cho Tề Khoa quay vào rồi sẽ quay ra để cứu bọn kia.
Sau khi vào phòng, lập kế giả vờ đùa bỡn Tuệ Châu xong rồi, Đại Hóa nhân trông thấy đôi giày của Tuệ Châu nhỏ nhắn xinh đẹp, chàng liền nghĩ ra một kế, lấy ngay một cái giày dắt vào mình rồi mới xăm xăm đi cứu nạn cho bọn Hồng Tôn Dương.
Khi cứu được bọn Tôn Dương xong rồi, Đại Hóa bèn đưa hai người ra, hỏi thăm các chuyện, và đưa hai người ra chỗ khu rừng để hội họp với bọn Châu Linh. Đoạn rồi chính đêm hôm ấy, Đại Hóa cầm chiếc giày của Dương Tuệ Châu, đề mấy dòng chữ sẵn sàng, rồi cất lẻn đi vào hoàng cung, để ngay chiếc giày đó ở chỗ bên cạnh giường nằm của Kiến Long Hoàng đế.
Ngờ đâu, Kiến Long vớ được cái giày thì lấy làm vui mừng hớn hở, lập tức vời Dương Tuệ Châu vào trong cung cấm, và cũng vì việc đó mà sinh sự giết chết Tề Khoa. Khi cái tin ấy đồn đại ra rồi, bọn Đại Hóa thiền sư cùng tất cả mọi người đều lấy làm vui mừng vô hạn, bèn léo nhau lập tức quay về cả đất Nhã An.
Về tới Nhã An, bọn Văn Tùng ngỏ ý muốn lưu Đại Hóa thiền sư ở lại, để cùng nhau luyện tập các môn võ nghệ thêm vào. Song Đại Hóa thiền sư vì bận nhiều việc ở nhà, không thể lưu lại đấy được. Sau thấy bọn Văn Tùng cố ý cầm giữ, Đại Hóa bất đắc dĩ phải lưu lại đó mấy hôm, rồi mới từ biệt mọi người quay ra về núi.
Đại Hóa đi rồi, Tất tẩu tử nhân đối với việc đời có lòng chán nản, bèn xin phép bọn Châu Linh, tìm đến một nơi am thanh cảnh vắng, cắt tóc đi tu. Còn Hồng Tôn Dương thì lưu lại ở đó với bọn Văn Tùng và lại chuyên ý theo dõi mục đích đương làm, ra tâm kết giao hào kiệt bốn phương để tìm cơ hội phá ngôi nhà Mãn.
Thấm thoát tới sáu năm sau, vợ chồng Văn Tùng sinh được một người con trai, lên sáu tuổi đặt tên là Văn Kiếm Ảnh, vợ chồng Tấn An cùng Châu Anh sinh được một đứa con gái đặt tên là Tấn Châu Quang, vợ chồng Diêu Cương và Tấn Từ sinh được hai đứa con, một trai một gái, trai tên là Diêu Ngọc Hổ và gái tên là Diêu Kim

Phượng, vợ chồng Mâu Kiện cùng Châu Linh thì được ba đứa con trai, lớn tên là Mâu Vân Hạc, thứ tên là Mâu Tiên ứng và út tên là Mâu Bằng. Mấy đứa trẻ con đó, bắt đầu từ lúc lên ba tuổi thì cha mẹ chúng đều đã cho luyện võ nghệ dần dần, cho nên đứa nào đứa nấy cũng đều khỏe mạnh lạ thường.
Năm đó, bọn trẻ con ấy cũng đã xuýt soát bằng nhau, đều vào trạc tuổi lên sáu, lên năm tất cả, thì Hồng Tôn Dương quay về Hà Bắc để mưu việc đánh đổ Mãn Thanh. Bất chợt công việc đôi đường vừa mới bắt đầu tổ chức thì cơ mưu bị tiết lộ ra, cả nhà Tôn Dương đều bị bắt đem xử tử, đồ đảng tan nát tứ tung.
Văn Tùng nghe thấy tin đó, nổi giận uất lên, thổ ra mấy chậu huyết tươi mà chết. Bọn Tấn An vội vàng chôn lấp qua loa cho xong rồi lại cùng nhau tiến hành hiệu lệnh để định nổi loạn ở ngay huyện hạt Nhã An. Triều đình Mãn Thanh được tin mật báo, bèn sai ngay một vị Phiên tăng tên là Cát Cưu, đem 12 tên đầu đẳng thị vệ ra ngay Nhã An để trừ bọn nọ.
Cát Cưu phiên tăng nguyên là sư phụ của Cửu môn đề đốc Tháp Nhi Tề Khoa, trước vốn là một tay bản lĩnh cao cường. Tháp Nhi Tề Khoa vẫn thường bái phục xưa nay. Hôm ấy Cát Cưu được mệnh lệnh của triều đình bèn lẳng lặng đi gấp ra tới Nhã An, lừa lúc đương đêm bất thần, cắt đặt mỗi người một chỗ, hạ lệnh chia nhau đất mấy dãy phố của bọn Văn Tùng đương đóng.
Sau khi ngọn lửa ở các phố đã bốc lên rồi, một mình Cát Cưu đương đứng trấn thủ một mặt thì gặp ngay một người trai trẻ mạnh mẽ, tay cầm bảo kiếm xồng xộc đi ra, quát to lên rằng:
- Ta là Tấn An đây, đứa nào muốn sống thì tránh ngay đường ra cho ta chạy, bằng không cứ trông ngọn kiếm ta đây.
Nguyên Tấn An hôm đó đương mơ màng sắp ngủ, chợt thấy ngọn lửa bốc lên đều khắp các nơi, thì chàng biết ngay là có sự sự gì biến to đã đến, chàng bèn vội vàng khua mọi người dậy, bảo vợ là Châu Anh cùng mọi người đều kết thành một đội, bồng con dắt cái đi ra, còn tự mình múa gươm đi trước, để cho Mâu Kiêm dẫn mọi người lần lượt theo sau.
Bất chợt Tấn An vừa ra khỏi cửa được mấy bước, đương múa đao quát tháo ra oai thì gặp ngay Cát Cưu vừa đi tới đó, Cát Cưu thấy Tấn An ra, bèn lẳng lặng chẳng hỏi chẳng rằng chỉ giơ ngọn đao lên trỏ vào Tấn An và dùng con mắt thôi miên nhìn vào Tấn An một tí, thì Tấn An đã bị ngã vật ngay ra rồi bị Cát Cưu xông vào chém mất.
Kế đến Mâu Kiêm xông đi sau cũng bị Cát Cưu dùng theo phép đó, quát lên một tiếng rất to làm cho Mâu Kiên ngã vật xuống đất, rồi

cũng bị chém luôn lập tức. Sau khi hai người bị chém chết rồi, bây giờ bọn Châu Anh, Châu Linh, Tấn Từ cùng Diêu Tú đưa tụi con trẻ đi ra, thì đều bị bọn thị vệ xúm vào vây bắt không còn sót một người nào. Thế là trong cả bọn đó, duy có được Diêu Cương đi sang Kinh Tương vắng là được thoát nạn mà thôi.
Khi bọn họ bắt được Châu Anh rồi, Cát Cưu bèn hạ lệnh cho đem giam giữ một nơi và trao cho một thứ bùa để trấn áp cho mọi người khỏi trốn, để sáng hôm sau sẽ đem ra tra hỏi xử trị.
Sáng hôm sau, Cát Cưu lên giữa hành dinh trong huyện thành Nhã An sai bọn thị vệ áp giải bọn Châu Anh, Châu Linh, Tấn Từ, Diêu Tú cùng tụi trẻ con lên, lần lượt gọi từng người ra tra hỏi. Thoạt tiên bọn lính giải Châu Anh ra. Cát Cưu quát hỏi tên họ và đầu đuôi công việc đã làm, Châu Anh cười nhạt đem tên họ nói đúng cho nghe và lại trỏ hết thảy mọi người trong đảng, nói tên họ rõ ràng, không hề giấu giếm.
Khi hỏi tới công việc hành động thì Châu Anh cười nhạt mà bảo Cát Cưu rằng:
- Người ta ở đời, mỗi người có một chí hướng khác nhau, dù sinh tử nguy nan, cũng phải cố tình theo đuổi. Các ngươi chí hướng tầm thường, có biết đâu công việc chúng ta đây được. Nay chẳng may chúng ta bị bắt, duy có giết chết là cùng, vậy xin cứ đem mà giết, chúng ta không thèm nói lắm làm chi!
Nói đoạn lại quát mắng Cát Cưu thậm tệ và thúc giục mau mau đem ra chém giết cho rảnh. Cát Cưu thấy vậy, tức giận vô cùng, cũng không tra hỏi chi nữa, bèn hạ lệnh cho thị vệ lập tức giải tất cả một tụi lớn bé ra ngoài trước cửa Viên môn để chém.
Bất chợt bọn thị vệ vừa giải ra tới ngoài cửa thì chợt thấy ở phía ngoài có hai người thầy chùa và hai người đạo sĩ xồng xộc đi vào quát to lên rằng:
- Ai muốn chém người, hãy khoan tay đã...
Cát Cưu cùng mọi người thấy vậy đều ngạc nhiên kinh lạ không hiểu là ai.
Nguyên trong bốn người đó, có hai người thầy chùa, thì một người là Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi và một người là Ngọc Diện Phật Đại Hóa thiền sư, còn hai người đạo sĩ thì một người là Ma Vân Hạc Ngụy Chân đạo trưởng và một người là Lương Hưng Đạo ở quán Nhất Nguyên bên quận Tương Dương vậy.
Lục Bất hòa thượng nguyên là người quê ở huyện Nga Mi thuộc hạt Tứ Xuyên, cách với Nhã An không xa là mấy. Hồi đó Lục Bất hòa thượng quay về Nga Mi bái yết sư tôn là Thái Hư thiền sư, rồi vừa

quay đi xuống núi thì gặp ngay ngũ sư huynh là Lương Hưng Đạo cũng vừa đi sang đó. Hai người liền cùng dắt nhau lại lên trên núi Nga Mi chào hầu sư tôn và lưu lại ở đó mấy hôm. Rồi cách hai hôm sau, hai người mới từ biệt sư tôn, định đi về động Lưu Xuân có việc. Bất chợt khi đi tới nửa đường thì gặp ngay Ma Vân Hạc Ngụy Chân. Đôi bên gặp gỡ chào hỏi qua loa, rồi Lương Hưng Đạo hỏi Ngụy Chân đi sang Tứ Xuyên định có việc gì.
Ngụy Chân thở dài đáp rằng:
- Tôi xem số vận, thấy bọn nghĩa hiệp ở đất Nhã An hiện nay đương bị đại nạn tới nơi, tôi định sang đó để cứu, song không biết phỏng có cứu được hay không?
Bành Khải Lôi nghe nói ngửa mặt lên trời cười ha hả mà rằng:
- Cụ già ơi, cụ đã biết là số vận thì phỏng còn cứu sao được, mà cụ làm cho vất vả tinh thần.
Ngụy Chân nghe nói, lấy làm ngạc nhiên, tự biết đạo học của Lục Bất hòa thượng còn giỏi hơn mình, bèn chấp hai tay vào ngực niệm câu "a di đà phật" và nói lên rằng:
- Đại sư pháp học cao sâu, vậy xin đại sư mở lượng từ bi hỉ xả mà cứu bọn nghĩa nam hiệp nữ ấy cho, thì thực là hạnh phúc cho giang san vô hạn.
Bành Khải Lôi lại lắc đầu mà rằng:
- Cái đó tôi đâu dám chắc, nhưng lão đạo trưởng đã nói, thì chúng ta hãy sang qua Nhã An một chuyến để coi sự thể xem sao !
Nguy Chân nghe nói, vui mừng vô hạn bèn mời cả Bành Khải Lôi càng Lương Hưng Đạo dụng phép phi hành đi sang ngay đất Nhã An. Khi gần tới địa hạt Nhã An thì gặp Ngọc Diện Phật Đại Hóa thiền sư cũng đi tới đó.
Bành Khải Lôi trông thấy Đại Hóa thiền sư, bèn chạy ngay lại nắm lấy cánh tay cười nói mà rằng:
- Người giỏi thực ! Tôi chịu người đấy !
Đại Hóa cười mà hỏi rằng:
- Tôi làm cái gì, sao đại sư lại nói như thế? Hay hoặc tôi có điều gì lầm lỗi, xin đại sư chỉ bảo giúp cho...
Lục Bất hòa thượng gật gật gù gù mà đáp:
- Người có biết không? Nếu không vì việc người giết chết Tháp Nhi Tề Khoa thì có đâu mà lôi thôi tới việc ngày nay, vậy mà bây giờ người mới tới đây, thì phỏng còn làm gì cho kịp.
Đại Hóa cũng kinh ngạc mà rằng:
- Nếu vậy chúng ta phải kiếm lối đi vào thành mau mau mới được ..
Ngụy Chân cùng Lương Hưng Đạo đều cho là phải, bèn kéo Lục Bất

hòa thượng cùng đi về lối huyện thành Nhã An. Khi tới gần thành Nhã An, còn cách chừng ba bốn dặm đường thì chợt đâu gặp một bọn đàn ông đàn bà chừng tới 2, 3 chục người ở lối trong thành đi ra, đứng ngăn cản 4 người. Rồi một người già nhất trong bọn đó, đứng ra hỏi 4 người rằng:
- Các ngài định đi đâu bây giờ mà kéo nhau vào lối này thế
Ngụy Chân không hiểu việc gì liền đáp:
- Chúng tôi định vào thành Nhã An có việc. Các ông các bà có phải ở trong thành ra không, sao mà ra dáng hốt hoảng kinh hoảng lắm vậy? ông già kia vuốt ngực thở lên một tiếng, tựa như kinh sợ tức tối đáp rằng:
- Nếu thế thì xin các ngài đừng vào đấy nữa. Hôm nay không biết vì có việc gì mà bỗng dưng có một vị phiên tăng, dẫn lính tráng vào thành vây bắt mấy nhà, giết mất bao nhiêu người ở đó. Đoạn rồi họ ra lệnh cho lính canh giữ 4 cửa, hễ bắt được bọn đạo sĩ hay bọn thầy chùa nào cũng là giết tất. Hiện từ lúc sáng đến giờ, họ giết mất tới mấy chục người đạo trưởng và sư nam sư nữ tất cả. Nghe nói bọn ấy cũng vì không biết hiệu lệnh, cứ tự do đi vào cửa thành, là họ bắt giết lập tức, chứ không hỏi một câu gì. Chúng tôi ra đây là vì chúng tôi cũng có mấy vị sư đi cùng ở các nơi, từ qua tới nay chưa về, chúng tôi sợ các vị sư ấy không biết mà lớ ngớ hôm nay về đây, thì tất là nguy hiểm. Nhân thế chúng tôi định chia nhau đi các ngả đón tìm và báo tin cho biết để đừng về trong thành này vội.
Bọn Ngụy Chân nghe nói cho bọn ấy là bọn lương thiện, không khi nào lừa dối tụi mình, bèn lấy lời cảm tạ bảo bọn họ rằng:
- Nếu vậy các ông cứ việc đi báo cho các vị kia đi, chúng tôi theo lời các ông, cũng không vào thành bây giờ làm gì nữa.
Bọn nọ nghe nói lại kéo nhau chia đi các ngả. Sau khi bọn họ đi rồi. Đại Hóa thuyền sư mới thở dài bảo mọi người rằng:
- Bọn họ hành động như thế thực là tàn ác vô cùng, không còn một chút lương lâm nào nữa, vả cứ theo những lời bọn này vừa nói, thì tính mệnh của bọn nghĩa nam hiệp nữ ở trong rất là nguy hiểm, nay nếu chúng ta không vào thì còn lấy ai cứu gở ra cho, vậy nay các cửa thành họ đã rắc rối như thế, thì chúng ta nên hóa kiếm quang mà vào trong thành, may ra ta còn có cơ cứu được họ chăng?

Lương Hưng Đạo cùng Ngụy Chân đều gật đầu khen phải rủ nhau định kế thi hành.
Duy có Lục Bất hòa thượng nghe nói thì lắc đầu quầy quậy mà rằng:

- Các ông định hóa kiếm quang mà vào thì xin các ông cứ vào, còn tôi, tôi là một người đường hoàng sáng sủa, không tội gì phải ám muội với ai, vậy tôi cứ đi ung dung vào lối cửa thành mới được . . .

Chàng nói vừa dứt lời thì chân đã bước rảo như bay như biến về lối cửa thành, vụt chốc trông chẳng thấy đâu. Ngụy Chân cùng Lương Hưng Đạo và Đại Hóa hòa thượng thấy vậy, đều ngẩn ngơ không hiểu ra sao, bèn cùng nhau hóa làm ba đạo kiếm quang cùng bay bổng vào thành Nhã An.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 17
Một tiếng mê người, cứu đàn thơ trẻ
Mấy câu tiễn biệt, trọn nghĩa thầy trò

Được một lát, bọn Ngụy Chân đạo trưởng, Đại Hóa thiền sư cùng Lương Hưng Đạo bay đến ngoài phía nam cửa thành Nhã An thì chợt thấy có một thứ uế khí tanh hôi bẩn thỉu bốc lên sừng sực không sao mà chịu được nổi. Ba người vội vàng thu kiếm quang lại, cùng hạ xuống ở phía ngoài thành để bàn định với nhau.

Ngụy Chân nhân bàn với hai người rằng:
- Ở trong thành tất nhiên là có một người giỏi về tà thuật ở đó cho nên chúng mới dùng những trận pháp yêu ma, đem các thứ uế tạp rải rắc lên thành, định để làm trở ngại những người ở ngoài thành đi vào, vậy chúng ta phải nên cẩn thận đề phòng mới được.

Lương Hưng Đạo gật đầu mà rằng:
- Chúng nó đã dùng cách như vậy thì bất tất chúng ta phải hóa kiếm quang làm gì cho thêm khó nhọc. Chúng ta cứ nên chọn chỗ nào tĩnh mịch, rồi nhảy lên mặt thành mà vào thì có lẽ tiện hơn.

Ngụy Chân cùng Đại Hóa thiền sư đều khen cho là phải, ba người bèn kéo nhau đi dạo quanh thành tìm một chỗ vắng người canh gác, rồi cùng nhau bay qua mặt thành mà vào.

Khi vào tới nơi, ba người đương xăm xăm tìm về phía Vạn Tân tửu lâu thì chợt thấy hai tên phiên tăng ở đâu ra đón đường ngăn lại. Hai tên phiên tăng ấy, tức là đồ đệ của Cát Căn, một tên là Liên Gia Bố, và một tên là Phan Hàn Tiếu, đều phụng mạng của Cát Cưu đứng ra trấn thủ mặt ấy.

Khi Đại Hóa thấy bọn họ đứng ra chắn đường thì nổi giận đùng đùng, giơ hai tay quyền lên, đánh luôn vào Liên Gia Bố, Liên Gia Bố đứng lặng không thèm nhúc nhích, mặc cho những tay quyền đấm vào bồm bộp, không hề suy chuyển chút nào.

Ngụy Chân đứng bên cạnh thấy vậy toan cướp đường để chạy tiến lên, nhưng lại bị Phan Hàn Tiếu đứng ra chắn lấy đường đi.

Ngụy Chân cũng nổi giận cầm cái phất trần, đánh vào mặt Phan Hàn Tiếu toan làm cho ngã hắn ra. Ai ngờ Phan Hàn Tiếu vẫn trơ trơ như gỗ, đứng im không chuyển, rồi lại cùng Liên Gia Bố dang hai tay ngáng chặn lấy đường, không cho ba người đi lên được

Ba người này thấy vậy đều có vẻ tức giận khó chịu. Đại Hóa thiền sư liền thổ ra một đạo phi kiếm đánh thẳng từ phía trên đầu Liên Gia Bố đánh xuống. Liên Gia Bố trông thấy, khẽ cười nhếch mép, thét lên một tiếng rất to, thì liền thấy ở trên đỉnh đầu phi ra một quả đạn đen lớn để chống với đạo kiếm quang.

Đằng kia Ngụy Chân đối địch với Phan Hàn Tiếu không được thì cũng thổ ra một đạo kiếm quang để đánh. Phan Hàn Tiếu cũng làm phép như Liên Gia Bố trên đầu phun ra một cái đạn đen để chống cự lại. Đoạn rồi Lương Hưng Đạo cũng phóng phi kiếm ra đánh giúp hai người.

Bấy giờ một bên ba khẩu phi kiếm, một bên hai quả phi đạn cùng nhau quanh quẩn đánh ở trên khoảng không, khí thế rất là hăng hái mà hồi lâu vẫn không phân ra thua được thế nào. Thì xảy đâu lúc đó, thấy ngay Cát Cưu tất tả đi ra. Bọn Ngụy Chân trông thấy Cát Cưu ăn mặc ra lối phiên tăng, tuy không hiểu rõ là ai, song trong bụng cũng lấy làm gờm gờm kinh sợ, toan chia ngọn kiếm quang ra để đánh.

Nhưng không ngờ bọn này chưa kịp thi thố, thì đã thấy Cát Cưu nhảy một cái bay tót lên giữa khoảng không, giơ hai tay ra toan bắt mấy ngọn kiếm quang.
Bọn Ngụy Chân thấy vậy, biết Cát Cưu là một tay ghê gớm, không thể nào mà trị được nổi, ba người bèn quay ngay kiếm quang bay ra ngoài thành để tránh.
Khi ra khỏi thành chừng ba, bốn dặm, quay lại không thấy ai đuổi theo nữa, ba người mới dám thu kiếm quang lại, cùng nhau hạ xuống dưới đất.
Bấy giờ Ngụy Chân có vẻ tức giận bàn với hai người rằng:
- Pháp lực của Lục Bất hòa thượng còn cao hơn chúng ta một bậc, không biết vì sao ông ta không đến cứu cho bọn nghĩa nam hiệp nữ hôm nay? Hay chắc là ông ta biết cái số vận không tránh được chăng. Bây giờ gặp bọn phiên tăng nguy hiểm như thế không lẽ chúng ta lại khoanh tay chịu thua họ, thì thực là hổ thẹn vô cùng...
Nhưng muốn tìm Lục Bất hòa thượng thì biết ở đâu mà tìm cho được bây giờ...
Vừa khi nói đến đó, thì chợt thấy ở sau lưng ba người có tiếng cười sằng sặc lên. Ba người quay lại té ra chính là Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi.
Lương Hưng Đạo vội hỏi ngay rằng:
- Kìa Bát sư đệ ở đâu đến đó? Sư đệ đã vào thành chưa?
Lục Bát hoà thượng ngửa mặt lên trời, cười sằng sặc lên một trận, rồi mới trả lời rằng:
- Nhà sư tôi đã vào thành rồi, nhưng bị người ta đuổi, cho nên mới phải ra đây...
Lương Hưng Đạo lấy làm kinh hải, vội hỏi ngay rằng:
- Sư đệ bị ai đuổi mà phải đi ra?
Lục Bất hòa thượng hất đầu lên một cái, rồi cười toét mồm mà đáp:

- Tôi đã vào đấy, nhưng thấy các ngài bị người ta đuổi ra, cho nên tôi cũng phải theo ra đây, chứ ở trong ấy một mình thì làm gì được?
Đại Hóa thiền sư nghe tới đó vội chấp hai tay lên ngực, quay lại Lục Bất hoà thượng miệng nói mô phật mà rằng:
- Chúng tôi tài hèn sức kém, cũng biết rõ là số kiếp bởi trời khó lòng mà tránh cho được. Nhưng nay duy còn trông ở đại sư người là một bậc phật pháp cao thông như thế, vậy người có cách gì mà cứu được đám trai gái trẻ thơ của bốn nhà họ Diêu, họ Mâu, họ Văn, họ Tấn thì xin đại sư cứu giúp ngay cho...
Lục Bất hòa thượng nghe dứt lời lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- A di đà phật. Nhà sư tôi làm gì có được pháp lực cao thâm như thế! Duy ngày nay nếu con cái các nhà nghĩa hiệp mà bị bọn họ chém giết đi cả, để cho đến nỗi tuyệt tự về sau thì ông trời xanh kia cũng khi không công bằng một tí.
Vừa nói tới đó thì Ngụy Chân đạo trưởng vội gạt lấy gạt để mà rằng:
- Đại sư dạy thế rất là đúng lý. Những đứa con cái nhà ấy, tất nhiên nên giữ cho vẹn toàn là phải, nhưng nay chúng ta có cách gì mà cứu ra cho được. Vậy chẳng hay đại sư đã có định ý thế nào hay chưa?
Lục Bất hòa thượng gật đầu đáp rằng:
- Có nếu tôi không có định ý thì tôi tìm các ông làm chi cho bận. Lúc nãy các ông đi vào thành, tôi biết là việc không ăn thua, duy ngăn cản các ông cũng chẳng được, cho nên đành phải mặc các ông đi vậy. Nhưng thực ra bây giờ mới là cái lúc có thể cứu vớt được họ. Vậy các ông có đi với tôi thì xin đi ngay theo tôi lập tức bây giờ.
Bọn Ngụy Chân đều vâng lời xin theo đi ngay. Lục Bất hòa thượng lại cười sằng sặc lên, rồi súng sính ve vẩy quay ra đi trước Bọn Ngụy Chân. Thấy chàng ta không đi về lối phía thành, mà lại đi thẳng đến một con sông con gần đó, thì ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên không hiểu, song cũng cứ phải rảo bước đi theo, chứ không dám hỏi.
Được một lát, đi đến bờ sông thì thấy dưới sông có một chiếc thuyền con chực sẵn ở đó và dưới thuyền không có một ai. Lục Bất hòa thượng nhảy tót xuống dưới thuyền, rồi gọi vội lên rằng:
- Các ông xuống cả đây để tôi đưa các ông vào trong thành...
Bọn Ngụy Chân lúc bấy giờ tuy không hiểu công việc ra sao, những cũng phải chiều theo ý tứ, bèn cùng nhau đi xuống cả thuyền. Khi ba người vừa bước chân xuống thuyền, thì Lục Bất hòa thượng cầm ngay cái dầm chèo đẩy vút thuyền ra, rồi ngoăn ngoắt chèo đi.
Chỉ trong chốc lát, đi chừng 7, 8 dặm, thì đã đến một cái cửa sông ở dưới chân thành Nhã An. Ba người trông thẳng vào, thì thấy hai cánh cửa sông vẫn đóng chặt im lìm, không có một ai ở đó. Lục Bất hòa

thượng chèo thuyền sát vào tới nơi, giơ tay gõ vào cánh cửa mấy tiếng thì bỗng thấy cánh cửa mở bật ra ngay. Đoạn rồi chàng ta cứ chèo thuyền ngoăn ngoắt cho thẳng vào thành. Khi vào khỏi được cửa thành chừng ngót một dặm đường nữa, đến một chỗ bến kia, thì Lục Bất hòa thượng cho dừng thuyền lại, rồi nhảy tót lên bờ và vẫy ba người kia cùng lên. Ba người vừa bước chân lên đến bờ thì Lục Bất hòa thượng ra dáng vội vàng hoảng hốt mà nói lên rằng:
- Bất tri, bất tri, chúng ta phải đi mau mau mới được...
Nói dứt lời thì chàng liền cất công rảo bước đi mau. Lương Hưng Đạo, Ngụy Chân cùng Đại Hóa thiền sư đều không hiểu ý tứ ra sao, cũng phải vội vàng chạy theo sát sạt ở sau. Được một lúc chạy tới cửa dinh Hành Liên thì quả nhiên thấy Cát Cưu vừa mới giải bọn kia ra để chém.
Lục Bất hòa thượng trông thấy, vội vàng cười to lên một tiếng, rồi quát lớn lên rằng:
- Ai định giết người hãy khoan tay đã...
Bấy giờ Cát Cưu nghe nói, trông ra thì thấy trong đám bốn người có 3 người chính là đã đánh nhau với 2 đồ đệ của mình lúc nãy. Hắn bất giác nổi giận đùng đùng quát to lên rằng:
- Những quân yêu tà ở đâu dám cả gan đến đây trêu tức bản sư hay sao?
Lục Bất hòa thượng nghe nói, cười ngặt cười nghẹo mà rằng:
- Đại sư ơi? Xin đại sư đừng giận dữ làm chi! Chúng tôi đến đây không phải là trêu tức đại sư đâu... Chẳng qua chúng tôi chỉ muốn cầu đại sư tha cho mấy người vô tội ở đây thì chúng tôi lấy làm hân hạnh.
Cát Cưu thấy thái độ Lục Bất hòa thượng như vậy, thì lại càng tức giận vô cùng, vội thét lên rằng:
- Các anh nói lạ! Ta vâng mệnh nhà vua đi giết những quân phản nghịch. Nay các anh lại đến đây xin tha cho chúng. Vậy các anh cũng là đồng đảng với chúng hay sao? Nếu phải thế thì ta lấy đầu tất cả các người bây giờ...
Lục Bất hòa thượng không đợi cho nói hết lời, lại cười ha hả lên mà rằng:
- Đại sư ơi xin đại sư đừng nói khoác làm gì như thế! Chúng tôi đến đây, chúng tôi không giết đại sư đã là một điều tử tế lắm rồi đại sư phải nên biết thế mới được!
Cát Cưu nghe tới đó, nổi giận đùng đùng đứng phắt ngay ra, hét lên một tiếng rất lớn, rồi giơ tay lên trời, vẫy ngay mấy cái thì bỗng đâu thấy ở lưng chừng trời có một đám mây ầm ầm đổ xuống, làm cho tối

tăm mù ướt khắp cả các nơi. Lục Bất hòa thượng trông thấy liền ung dung ngửa cổ lên trời thổi phù một cái thì đám mây kia bỗng lại tan biến đi đâu mất cả.
Cát Cưu thấy vậy nghiến răng nghiến lợi tay cầm cây kích trỏ vào Lục Bất hòa thượng thét lên một tiếng "mau". Thì liền đó thấy có bốn tên quỉ sứ mặt mũi rất hung ác, đều cầm rìu cầm búa trong tay, thẳng xông đến đánh Lục Bất hòa thượng. Lục Bất hòa thượng lại cười lên sằng sặc, thủng thỉnh mở cái túi vải vàng đeo ở trước ngực, cầm hồ rượu ra tay, rồi mở nút hồ rượu ra mà nói lên rằng:
- Được lắm, các anh thử đến nếm rượu của ta xem sao?
Nói đoạn liền cầm cái hồ rượu vẩy vung ra một lượt mùi rượu thơm sực cả một góc trời, rồi kế đó thấy bốn tên quỷ sứ, cùng hết thảy mọi người ở đó đều lăn đùng ngã vật ngay ra, bất tỉnh nhân sự. Cả đến Ngụy Chân đạo trưởng, Đại Hóa thiền sư, cùng Lương Hưng Đạo cũng đều ngã ra một lượt như mọi người.
Lúc đó Lục Bất hòa thượng mới ung dung ẵm hai chị em Diêu Ngọc Hổ và Diêu Kim Phượng đặt vào bên cạnh Đại Hóa thiền sư, ẵm Mân Vân Hạng đặt vào bên cạnh Ngụy Chân đạo trưởng và ẵm Mâu Tiên Ưng đặt vào bên cạnh Lương Hưng Đạo. Đoạn rồi chàng đến cởi trói cho Tấn Từ, gọi một tiếng cho tỉnh dậy, rồi ẵm Mâu Thiên Bằng giao cho Tấn Từ mà bảo rằng:
- Thằng bé này tuổi còn thơ nhỏ, mà mẹ nó thì không thể sống được nữa, vậy ta giao cho ngươi phải nuôi dậy lấy nó sau này. Ngươi sang Kinh Tương tìm lấy chồng ngươi, rồi vợ chồng có ngày đoàn tụ. Công việc sau này còn nhiều, ngươi phải giữ gìn cẩn thận lấy thân. Bây giờ ta giúp cho ngươi một quãng đường, người đi mới được...
Nói đoạn, không đợi cho Tấn Từ hỏi han câu gì, vội giơ tay áo phất qua mặt Tấn Từ một cái thì thấy Tấn Từ ẵm Mậu Thiên Bằng ở trong lòng, lừng lững vụt lên trên không rồi bay đi mất.
Lục Bất hòa thượng nhìn theo Tấn Từ đi rồi, liền quay lại ghé vào mặt Châu Anh, Châu Linh và Diêu Tú mà bảo rằng:
- Ba người các ngươi đối với trần thế đã hết duyên rồi, vậy ta cho các người hóa lên chầu Phật, cho được trong sạch cái thân...
Nói tới đó, Lục Bất hòa thượng lần lượt vỗ tay lên trán mỗi người một cái thì ba người ấy đều hồn lìa khỏi xác chết cứng ngay ra, đoạn rồi Lục Bất hòa thượng quát lên một tiếng rất to thì kế đó thấy có một tiếng sấm nổ lên đến đoàng, làm cho mọi người kia đều kinh hoảng tỉnh dậy.
Lục Bất hòa thượng liền lấy tay tả ẵm lấy Văn Kiếm Ảnh, tay hữu ẵm lấy Tấn Châu Quang, hóa thành một đạo kiếm quang bay vụt lên trời

biến đi trước mất. Ngụy Chân thấy thế liền ẫm Mân Vân Hạc hóa làm kiếm quang bay về Tung Sơn. Lương Hưng Đạo ẫm Mâu Tiên Ưng hóa kiếm quang bay về Tương Dương, còn Đại Hóa thiền sư thì ẫm Diêu Ngọc Hổ và Diêu Kim Phượng bay về chùa Phổ Lợi ở núi Thiên Thai.

Khi đó bọn Cát Cưu cũng tỉnh dậy rồi, song còn đương mơ hoảng ngẩn ngơ thì thấy bọn này biến đi mất cả và nhìn lại trước cửa Viên Môn chỉ thấy còn có ba cái xác người đàn bà chết nằm chường ra đó. Cát Cưu lấy làm căm tức lắm, muốn đuổi theo báo thù nhưng không sao kịp. Bất đắc dĩ hắn phải cắt đầu bọn Châu Anh, Châu Linh và Diêu Tú để bêu lên ở trước Viên Môn, rồi thầy trò lại thui thủi rủ nhau quay về phục mệnh.

Đằng này Lục Bất hòa thượng mang Tấn Châu Quang và Văn Kiếm Ảnh về tới động Lưu Xuân, liền đem chuyện nói cho Lưu Tam Nương biết và bảo Lưu Tam Nương nuôi dạy lấy cả hai người. Lưu Tam Nương cũng lấy làm vui mừng ưng nhận, cho Văn Kiếm Ảnh cùng Tấn Châu Quang vào làm đồ đệ để cùng với bọn Vu Anh, Tiêu Minh Phượng và Hoàng Vân Nhi cùng theo học tập công phu.

Thấm thoát không bao lâu đã được 6 năm trời. Một hôm Lưu Tam Nương chợt gọi Vu Anh đến mà bảo rằng:

- Bản lĩnh của con trước đây đã khá, con lại khổ công luyện tập ở đây tới 6 năm trời, thì sự tiến bộ thế nào chắc con cũng hiểu, và ta đây cũng biết con còn có việc thù lớn bên mình chưa sao báo được, chắc là lòng con vẫn còn ấm ức chưa yên. Vậy nay ta cho con xuống núi một phen, để con báo trả thù xưa cho xong, rồi sau đây thầy trò lại có phen gặp gỡ với nhau. Con nên nhớ kĩ lời dặn của ta, tài cao xưa nay vẫn không bằng được đức tốt, vậy con nên cẩn thận giữ gìn, dù sao cũng chớ ngạo mạn kiêu căng. Đó là một điều rất cần trong nhân thế, con chớ sai lời.

Vu Anh nghe nói, cúi đầu lạy tạ để vâng lời dạy. Lưu Tam Nương lấy ra ba mươi lạng bạc, trao cho Vu Anh mà nói rằng:

- Bấy lâu con ở trong động Lưu Xuân thì đồng tiền không dùng đến, song hiện nay con đi ra ngoài, tất là con phải chi phí nhiều hơn. Vậy con cầm như là món tiền để con chi phí tạm thời, rồi sau chắc lại có phương kế khác cho con.

Vu Anh lại lạy tạ nhận lấy món tiền.

Lưu Tam Nương lại cười nói mà rằng:

- Nay mai con đi, tất con phải xa cách sư huynh sư đệ của con, vậy ta đã vì con đặt tiệc phân li ở ngoài hiên Đãi Nguyệt, con nên mời bọn họ tới đó thống ẩm với nhau một chuyến, rồi sẽ chia tay.

Vu Anh vâng lời bái tạ, liền quay ra đi tìm tất cả mấy người cùng ra ngoài hiên Đãi Nguyệt. Khi ra tới hiên Đãi Nguyệt, quả thấy cỗ bàn đã bày sẵn đó, mấy người liền chia thứ tự cùng nhau ngồi vào.
Hồi ấy Vu Anh đã 27 tuổi mà Tiêu Minh Phượng mới có 18 tuổi song Minh Phượng hồi trước vẫn là đại sư huynh nên vẫn được tôn ngồi trên nhất. Thứ đến Vu Anh. rồi thứ đến Hoàng Vân Nhi mới có 17 tuổi. Còn bọn Tấn Châu Quang, Văn Kiếm Ảnh đều mới có 11 tuổi đầu, nên là sư đệ cuối út, phải ngồi vào ghế cuối cùng.
Tiêu Minh Phượng tuổi tuy còn kém Vu Anh, song đến ở trong động Lưu Xuân đã lâu ngày, và đã nhiều phen xin phép để đi song đều bị Lưu Tam Nương ngăn cản không cho đi vội.
Nay chàng thấy Vu Anh đến học sau mà lại được hạ sơn trước thì trong bụng lấy làm uất ức khó chịu, cho là Lưu Tam Nương có thiên tư nên mới xử như thế.
Nhân vậy lúc đó Vu Anh nhường chàng ngồi lên ghế nhất, chàng liền ra vẻ mát mẻ, nói với Vu Anh rằng:
- Ngày nay Vu huynh đã xong việc học trước tôi mà hạ sơn trước vậy xin Vu huynh cứ ngồi ghế trên cho là phải, chớ tôi đây đâu dám xấc láo như thế...
Vu Anh nghe vậy, biết ngay ý tứ Minh Phượng, nhân cười bảo Minh Phượng rằng:
- Sư huynh chớ nên dạy những câu nặng nề như vậy, khiến cho Vu mỗ lại thêm áy náy trong lòng.
Vu Anh vừa nói tới đó thì Hoàng Vân Nhi cười nói ngay lên rằng:
- Tôi đoán biết rồi. Tiêu sư huynh không cần gì ngồi trên ngồi dưới, có điều sư huynh bất bình về việc xuất sơn đó thôi...
Tiêu Minh Phượng thấy Vân Nhi nói rõ ngay đến tâm sự của mình thì bất giác nét mặt có chiều e ngượng, bèn vội vàng ngồi ngay vào ghế đầu, không dám chối từ chi nữa.
Khi ngồi theo thứ tự xong đâu vào đó Hoàng Vân Nhi liền cầm lấy bầu rượu toan rót. Văn Kiếm Ảnh vội giật lấy mà rằng:
- Đệ là phận bé, đệ phải rót rượu hầu các sư huynh là phải.
Kiếm Ảnh nói tới đó thì Vu Anh lại giật lấy bầu rượu. cười nói mà rằng:
- Sư đệ bất tất phải thế. Hôm nay là ngu huynh vâng lệnh sư mẫu, cùng anh em rẽ bước chia tay, vậy tuần rượu thứ nhất phải để cho ngu huynh rót trước là hơn.
Nói đoạn, liền cầm bình rượu, rót ra mỗi người một cốc rất đầy.
Văn Kiếm Ảnh liền cầm cốc rượu nốc một hơi hết thẳng, rồi giơ cốc lên nói với Vu Anh rằng:

- Phen này Vu sư huynh hạ sơn, xin chúc cho vạn sự như ý.
Vu Anh cũng cầm rượu uống một hơi hết và ngỏ lời cảm tạ Kiếm Ảnh.
Hoàng Vân Nhi lại giật lấy bình rượu, rót vào đầy cốc cho Vu Anh và nói:
- Xin Anh ca hãy uống với em một cốc rượu này... !
Vu Anh đối với Vân Nhi vốn có cảm tình lai láng, liền cầm cốc rượu uống một hơi hết ngay.
Vân Nhi lại rót luôn cốc nữa. Vu Anh cũng lại uống ngay lập tức.
Uống xong cốc rượu thứ nhì. Vu Anh vừa toan đặt cốc xuống thì Vân Nhi lại giằng lấy cốc rót luôn lượt nữa mà nói lên rằng:
- Vu Anh, anh hãy uống hết cốc này rồi tôi sẽ có một câu xin nói...
Vu Anh tin rằng Vân Nhi tất có việc gì đoan đích muốn nói, bèn cầm cốc rượu lại nốc một hơi cạn sạch, không còn hột nào. Văn Kiếm Ảnh trông thấy cười toét miệng mà rằng:
- Sư huynh uống cốc rượu ấy khoái biết chừng nào.
Vừa nói tới đó thì Tấn Châu Quang cầm gấu áo Kiếm Ảnh giật mạnh một cái, Kiếm Ảnh bèn im không nói nữa.
Vu Anh uống xong cốc rượu, bèn cười bảo Hoàng Vân Nhi rằng:
- Nhị sư huynh có câu gì, xin sư huynh dạy bảo ngay cho .
Vân Nhi lúc đó, nét mặt ra dáng nghiêm nghị mà rằng:
- Thoạt khi bắt đầu Anh ca mới đến ở đây, sư phụ đã nói với chúng tôi là sau này thế nào Anh ca cũng hơn tất cả. Vậy ngày Anh ca đắc đạo hạ sơn, tôi muốn nói với Anh ca một câu, chẳng hay Anh ca có rộng lòng nghe nhớ cho không?
Vu Anh gật đầu kình cẩn mà rằng:
- Sư huynh dạy bảo câu gì, lẽ nào mà tôi dám trái, xin sư huynh cứ nói cho nghe.
Hoàng Vân Nhi nghe nói liền tiếp lên rằng:
- Anh ca là người tài cao học rộng, vậy phen này khi hạ sơn rồi, Anh ca báo xong thù cũ thì xin thế nào cũng phải lo giống nòi Hán tộc mà làm cho mở mặt mở mày mới được. Nếu không thế mà Anh ca lại cứ buồn ủy mị, theo đảng Mãn Thanh để mua lấy vinh hoa thì tôi đây tuy hèn kém, song cũng quyết cùng Anh ca sống mái một phen, chứ không thể nghĩ đến tình nghĩa anh em đồng học được nữa. Đó là mấy câu tâm phúc, Anh ca nghĩ sao, xin tùy ý kiến...
Vu Anh nghe tới đó, nét mặt bỗng dưng đổi vẻ nghiêm trang mà rằng:
- Sư huynh đã dạy, Vu mỗ đâu dám sai lời.
Tiêu Minh Phượng lúc đó bỗng ra dáng đột ngột hỏi rằng:

- Xin hỏi Vu huynh phen này hạ sơn thì đi đâu trước?
Vu Anh đáp:
- Tiểu đệ xuất sơn tất phải đến ngay Kim Lăng, duy không biết đường sá xa gần thế nào mà thôi.
Hoàng Vân Nhi nhân cười hỏi Tiêu Minh Phượng rằng:
- Sau này sư huynh có hạ sơn thì cần đi đâu trước nhất?
Tiêu Minh Phượng gật đầu một cái rồi đáp:
- Kinh sư là một nơi nhân kiệt địa linh, nếu tôi hạ sơn thì thế nào tôi cũng phải qua đấy.
Vân Nhi nghe nói, cười nhạt một tiếng rồi nín không nói năng gì với Tiêu Minh Phượng nữa. Vu Anh lúc đó thấy Tiêu Minh Phượng có vẻ không vui, bèn thỉnh thoảng lại rót rượu mời Tiêu Minh Phượng và trò chuyện đậm đà một lúc.
Hồi lâu Vu Anh thấy hơi rượu đã có phần chếnh choáng đến tám, chín phần thì bỗng đâu thấy Lưu Tam Nương ở ngoài đi vào.
Bọn Vu Anh trông thấy bèn vội vàng đứng ngay cả dậy.
Lưu Tam Nương lấy tay xua vội mà rằng:
- Các con cứ ngồi, cứ việc uống rượu cho hết sức hôm nay.
Nói đoạn bèn ung dung lấy bình rượu cũ ở trong tay áo ra, cười bảo Vu Anh rằng:
- Phen này hiền khế ra đi không biết bao giờ lại gặp, vậy ta xin kính hiền khế một cốc rượu, để chúc cho hiền khế gắng công sự nghiệp sau này.
Nói tới đó liền chạy đến gần Vu Anh, cầm cái cốc của Vu Anh rót đầy rượu vào và đưa cho uống. Vu Anh vội vàng hai tay cung kính nâng lấy uống một hơi hết thẳng, rồi cúi đầu lạy tạ Tam Nương.
Tam Nương vui cười bảo Vu Anh rằng:
- Hiền khế cứ uống rượu đi, rồi ta sẽ đưa cho hiền khế xuống núi một phen.
Tam Nương lúc đó, nhân thấy nét Tiêu Minh Phượng có vẻ không vui, bèn vỗ vai Minh Phượng cười mà bảo rằng:
- Ngươi nên biết, ta đây há không muốn cho ngươi xuất sơn hay sao? Duy Lục Bất đại sư có nói, ngươi là một hạng thông minh quá cao, xưa nay những người thông minh, thường bị lầm lỗi vì cái thông minh, bởi thế, nên phải rèn đúc tính chất cho ngươi, chờ đến bao giờ rõ thực mười phần, chín chắn, bấy giờ mới có thể cho ngươi trở về thi thố với đời... Vậy ngươi nên yên tâm chờ đó là hơn...
Tiêu Minh Phượng cũng gượng làm bộ yên vui mà rằng:
- Thưa sư phụ, đệ tử có khi nào lại muốn xa cách sư phụ, xin sư phụ chớ dạy thế làm chi.

Tam Nương nghe nói, gật đầu mỉm cười, quay đi vào thẳng, Vu Anh lúc trước uống với anh em, cũng đã có tám chín phần hơi rượu, đến sau lại uống thêm một cốc rượu của Lưu Tam Nương rót cho, thấy lim lịm càng say, rồi lúc Tam Nương đi ra là nằm vật ngay xuống, ngủ đi lúc nào không biết.

Động xuân lần lữa bao thu,
Chút vì ân oán từ xưa vẫn còn.
Thân này hẹn với nước non,
Tỉnh say họa cõi tâm hồn biết không?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 18
Đương đêm lẻn bước thấy gái mê hồn.
Rút kiếm chặt cây, thề lòng nghe bạn

Không biết cách đó bao lâu. Vu Anh giã hết hơi rượu dần dần tỉnh dậy. Chàng ngơ ngẩn nhìn khắp quanh mình, rồi bỗng ngạc nhiên nói lẩm bẩm lên rằng:
- Quái lạ ! Rõ ràng ta say nằm ngủ trong động Lưu Xuân, mà sao bây giờ lại thấy biến ra là Duyên Thu các, là nơi mà ta gặp Lục Bất hòa thượng khi xưa.

Nói tới đó, chàng liền đứng dậy đi ra phía ngoài cửa gác để nhìn thì thấy bấy giờ giữa lúc đêm khuya canh vắng, một vầng trăng trong vắt soi xuyên vào đám cây rừng, tỏa ra những bóng mập mờ đen trắng, rõ ra một cảnh đêm thu. Lắng tai nghe bốn xung quanh thì thấy tiếng trùng eo ốc, xen lẫn tiếng gió rì rào, khua đập những lá trên cây rơi rụng xuống rừng thực là buồn tẻ.

Vu Anh đứng vơ vẩn một lúc, rồi lại cúi nhìn xuống mình thì bất giác lại càng kinh lạ: Bao nhiêu quần áo mặc lúc uống rượu đã biến đi

đâu, mà thấy mình đã đổi ra hình dạng một người đạo sĩ, trên khoác cái áo bào dài xanh xanh, chân đi đôi giày vải vàng cổ trắng, mà trên vai lại đeo một thanh bảo kiếm dài. Chàng thấy vậy, nhân nghĩ khẩm nẩm một mình, trong 8, 9 năm trời ở động Lưu Xuân, tình nghĩa thầy trò biết bao mật thiết Phen này bước chân ra đi, chắc là sư phụ đã tính sẵn, cho may cho xống áo mũ giày cẩn thận, và lại trao trả cho thanh bảo kiếm để giữ phòng thân. Như thế thực là sư phụ hết lòng chu đáo cho mình, ân nghĩa ấy mình tất phải có phen làm sao báo đáp? Chàng nghĩ tới đó lại càng cảm tạ công đức Lưu Tam Nương cùng Lục Bất hòa thượng không biết để đâu cho hết.

Đoạn rồi chàng lại nghĩ đến con đường tiến thoái của mình:
- Từ đây sang đất Kim Lăng, tuy đã lâu năm, không thường lui tới song cũng chẳng xa xăm là mấy, ngày mai ra đi, chỉ trong năm sáu buổi là phải tới nơi, vậy cái ngày báo thù cũng chẳng bao lâu, bấy giờ ta sẽ như lòng sở nguyện.

Vu Anh đương hồ đồ vừa nói vừa nghĩ một mình thì chợt nghe thấy ở phía trong có người lên tiếng sẽ gọi hai chữ "Vu Anh" . Vu Anh nghe thấy, rợn hẳn tóc gáy, rút phăng thanh kiếm ra tay, quát to lên rằng:
- Vu mỗ đây, nào giống ma quỷ nào dám đến đây tìm chết hay sao?
Chàng vừa nói dứt lời thì chợt quay vào nhìn thấy phía trong gặm bàn có một người chui ra, đứng phắt lên đi thẳng đến chỗ Vu Anh. Vu Anh đứng né ra một bên, giơ thanh kiếm lên giữ thế rồi nhìn kỹ người kia thì hóa ra chính là đại sư huynh Tiêu Minh Phượng. Chàng ta nửa sợ nửa mừng bái vội lên rằng:
- Làm sao sư huynh cũng tới chỗ này?
Minh Phượng mủm mỉm cười mà đáp:
Tôi theo sư phụ đến đây, chứ còn làm sao nữa.
- Vậy hiện giờ sư phụ ở đâu?
Sư phụ về rồi. Sau khi Vu ca say rượu nằm vật ra đó, sư phụ liền thay áo xống cho đại ca rồi cõng đại ca đi ra khỏi động Lưu Xuân...
Vu Anh nghe tới đó vội hỏi:
- Vậy làm sao sư huynh cũng ra được đó.
Minh Phượng so vai mỉm cười mà rằng:
- Tôi làm thế mới thần tình. Lúc ấy tôi đứng quanh quẩn đấy thấy sư phụ cõng đại ca lên, tôi bèn bám ngay vào lưng đại ca mà sư phụ

không biết. Đoạn rồi ra đến giữa sân, sư phụ nhảy một cái lừng lững lên lưng chừng trời, làm cho tôi sợ hãi vô cùng, vội vàng nhắm hai mắt lại, không dám mở nhìn ra nữa.

Bấy giờ chỉ nghe thấy vù vù gió cuốn bên tai, tôi đành phải níu chặt lấy lưng đại ca, để chờ xem đi tới nơi nào thì một lúc lâu lâu chợt thấy chìm chìm mãi xuống, rồi thấy hai chân đã chạm xuống đất. Tôi buông tay mở bừng mắt ra thì sư phụ lại cõng đại ca lên thẳng gác này. Tôi liền nấp vào một chỗ, đợi cho sư phụ trở xuống đi rồi, tôi mới trèo lên trên gác... Khi lên tới gác, thấy đại ca vẫn còn ngủ mệt, tôi lại chui vào gầm bàn nằm đó đợi mãi cho đến bây giờ thì đại ca mới tỉnh...
Vu Anh nghe tới đó, giậm chân xuống sàn gác, ra dáng tiu nghỉu mà rằng:
- Sư huynh làm thế thì sao cho tiện! Lục Bất đại sư đã dặn sư phụ đừng cho sư huynh đi vội, vậy sao sư huynh lại trái lời thầy mà trốn đi như thế!
Minh Phượng cười ha hả đáp rằng:
- Lão ca như vậy thì thực là một người thiệt thà quá đáng! Lão ca nên biết, sư phụ đối với bọn mình, có lắm điều rất là không được công bằng. Có điều...
Vu Anh nghe tới đó, biết ngay Minh Phượng có tính kiêu bạc, dám trách cả thầy, chàng liền nói vờ ngay ra chuyện khác và hỏi:
- Vậy bây giờ sư huynh ý định đi đâu?
Minh Phượng ngơ ngẩn đáp rằng:
- Tôi chỉ vì không biết đường lối cho nên mới phải theo dõi lão ca. Vậy đây là chỗ nào, lão ca có hiểu hay không?
Vu Anh đáp:
- Đây tức là núi Thiên Bình, thuộc về Ngô quận. Chỗ này cách với thành Cô Tô cũng không xa là mấy.
Minh Phượng mừng hẳn lên mà rằng:
- Hóa ra ở đây gần đất Cô Tô, chính tôi nghe tiếng chỗ đó đã lâu mà chưa được tới. Vậy ngày mai muốn phiền Vu ca đưa tôi đi chơi một phen có được hay không?
Vu Anh cười cười gật đầu mà rằng:
- Tôi đây cũng phải đi qua Cô Tô, rồi mới thuận đường sang đất Kim Lăng, duy có một điều là tôi không ở lâu đó mà thôi.
Minh Phượng lại nói:
- Nhưng mà rồi tôi cũng còn đi sang Bắc Kinh, có lẽ cũng là một lối

qua đất Kim Lăng thì phải.
- Chính phải đó, đi sang Bắc Kinh tất phải qua lối Kim Lăng, rất là ổn tiện.
- Nếu vậy khi đến Cô Tô thì xin đại ca hãy lưu lại đó vài hôm, rồi sẽ cùng đi một thể.
Vu Anh nghe nói không tiện chối ngay, cũng phải nhận lời cho xong chuyện. Đoạn rồi hai người quét sạch sàn gác, nằm ngủ với nhau, chờ cho đến sáng.
Sáng ngày hôm sau, hai người dậy sớm, Vu Anh dắt Minh Phượng đi chơi quanh đó, dạo xem phong cảnh Thiên Bình một lúc rồi mới xuống núi, cùng nhau thuận đường về đất Cô Tô.
Cách ba hôm sau, đã tới thành Kim Lăng trong đất Cô Tô, hai người liền đưa nhau vào hàng trọ, tìm nơi ăn uống tử tế, rồi mới cùng nhau dạo xem phong cảnh trong thành. Minh Phượng mới bắt đầu lần thứ nhất được tiếp xúc với cảnh phồn hoa thì trong bụng lấy làm say mê quyến luyến ở luôn ba bốn ngày trời, không muốn bước đi đâu nữa. Vu Anh thấy vậy, phải hết sức khuyên bảo, mãi sau Minh Phượng mới nể lời ưng thuận, xin phép nghỉ lại nốt đêm hôm ấy rồi đến hôm sau sẽ đi.
Hôm ấy, vào khoảng xế chiều, Tiêu Minh Phượng một mình ra đứng lửng thửng dạo quanh ngoài cửa hàng cơm, chợt đâu chàng trông sang một ngôi hàng bán đường mứt ở ngay đối cửa, thấy có một người con gái vào trạc 18 tuổi đương đứng một mình tha thướt trên lầu, vẻ người rất là yêu kiều tuấn tú. Minh Phượng trông thấy bất giác động lòng hâm mộ, đứng ngây hẳn người, chăm chú nhìn người con gái bên kia chẳng hề chớp mắt.
Người con gái nguyên tên là Phương Thúy Như, là con người hàng đường ở đó, năm ấy 18 tuổi đầu, song vẫn còn kén chồng ở nhà, chưa chịu lấy ai. Hôm ấy Thúy Như đương ngồi khâu ở trong nhà, thấy trời nóng bức, bèn mở cửa đi ra hiên gác hóng mát một mình. Không ngờ nàng vừa ra tới nơi, chợt trông sang dưới phố đối diện bên kia, thấy ngay một chàng trẻ tuổi đương đăm đăm ngắm sang mình. Thúy Như lấy làm thẹn thò, bèn vội vàng quay vào phía trong, rồi đóng ập ngay cửa gác lại.
Khi Thúy Như quay vào đóng cửa, bất đồ vội vàng vô ý, có cái xuyến vàng đeo ở trong tay bị rơi văng ra ngoài đường mà nàng không biết. Minh Phượng đứng bên kia nhanh mắt trông thấy, bèn chạy tót ngay sang dãy hiên nhà hàng đường, lừa lúc không có ai qua lại, nhặt ngay lấy chiếc xuyến vàng, thu vào trong bọc, rồi quay về đứng ở cửa nhà để đợi.

Trong ý Minh Phượng, đoán chắc là Thúy Như đánh rơi cái xuyến, thế nào rồi cũng biết tới, mà rồi cũng quay ra tìm xuyến, nên chàng định đứng đó đợi ra để toan trả lại. Nhưng chẳng dè khi Thúy Như vào, lại bận việc khâu vá, vẫn chưa biết tới cái xuyến bị rơi, nên cũng không ra tìm kiếm. Minh Phượng đứng đợi giờ lâu, không thấy ra lấy, trong bụng nghĩ ngợi, chàng cho là không khéo cái xuyến đó chính mĩ nhân cố làm ra thế để đưa tặng mình chứ không phải là rơi mà không biết tới. Nhân thế chàng lại lấy làm thích chí, cất kĩ cái xuyến vào trong bọc, rồi lại đứng ngây người, nhìn ngắm sang bên kia. Chàng ta đứng được một lúc thì chợt đâu bên kia Phương Thúy Như lại mở cửa gác đi ra. Thúy Như vừa mới bước ra, chợt lại trông thấy Minh Phượng đứng ngây người nhìn ngắm vào cửa gác mình thì nàng lấy làm buồn cười vô hạn, bất giác, mỉm cười một cái rồi quay ngoắt vào lập tức.

Tiêu Minh Phượng thấy thế, tưởng cái nụ cười của Thúy Như có ý với mình, trong bụng lại càng lấy làm vui thích, mê mê mẩn mẩn, tưởng tượng như muốn bay ngay sang gác để gặp người tiên. Chàng đương mơ hồ tưởng tượng thì chợt đâu thấy có người vỗ vào vai chàng một cái. làm cho chàng giật nẩy mình lên, quay lại nhìn thì chính là Vu Anh đứng đó.

Vu Anh cười bảo Minh Phượng rằng:

- Sư huynh đứng làm mà lẩn thẩn cả người ra thế? Tôi gọi mấy mươi tiếng mà sư huynh không nghe thấy hay sao? Cơm rượu nó dọn xong rồi, ta vào ăn đi chứ. Minh Phượng lúc đó, khác nào một người ngủ mê mới tỉnh, bèn gật đầu theo Vu Anh đi vào song thỉnh thoảng lại quay lại nhìn sang phía gác bên kia. Vu Anh thấy vậy lấy làm quái lạ, không hiểu tình ý ra sao.

Khi vào trong phòng, hai người ngồi đối ẩm với nhau, song Tiêu Minh Phượng vẫn ra dáng hoảng hoảng hốt hốt, cử chỉ có lúc như vẻ lơ đàng mà chàng không biết, Vu Anh lại càng nghi hoặc vô cùng. Đương khi đó, chợt nghe thấy ở gian phòng bên cạnh, cũng có hai người đương ngồi đánh chén nói chuyện với nhau, tiếng oang oang rất là đắc ý. Vu Anh cùng Minh Phượng lắng tay nghe thì thấy một người nói lên rằng:

- Vào khoảng 20 năm trước đây, tôi cũng là một anh công tử đẹp trai lắm, đến nỗi các vị tiểu thư hễ trông thấy tôi là cứ mê tít ngay đi. Lúc bấy giờ thực là hồng phấn tri âm, xua ra không hết, chỉ hận vì mỗi một mình mình không thể chia xẻ làm năm làm bảy để chìu lòng bọn họ được thôi. Nhưng đến ngày nay thì dưới cằm đã luốm nhuốm hàng râu, mặt mũi đã đổi hình khác trước, lắm lúc chính mình soi

gương cũng phải ghét mình, đừng nói chi là đám chị em nhan sắc. Thế mới biết, cổ nhân đã nói "chơi xuân kẻo hết xuân đi. Cái xuân đã hết còn chi là đời!"
Nói tới đó bọn hai người ấy vỗ tay cười réo cả lên. Tiêu Minh Phượng nghe dứt câu nói, tay nâng cốc rượu uống luôn một hơi, rồi gật gù ra dáng tự đắc.
Kế đó lại nghe tiếng một người nữa nói lên rằng:
- Lão ca nói rất có lý, người ta gặp lúc trẻ trung, nếu không chơi cho kịp thì, thời thực cũng uổng đời vô ích. Thỉnh thoảng gặp được món nào khá giả là ta phải mau chân nhanh mắt mà ưng ngay đi, kẻo thiên hạ họ cao cẳng hớt mất thì dẫu có tài thánh đến đâu cũng khó lòng mà xoay lại được. Bởi thế trước đây hễ tôi nhìn thấy đám nào vừa mắt là tôi xoay ngay lập tức, không khi nào mà tôi chịu bỏ bao giờ.
Nói tới đó hai người ấy lại vỗ tay cười rộ lên lúc nữa. Đằng này Tiêu Minh Phượng mỗi khi nghe dứt một đoạn thì lại gật gù cất chén rượu lên uống luôn một hơi cho đến lúc bên kia nói dứt câu chuyện thì chàng đã chếnh choáng hơi men lúc nào không biết. Vu Anh lúc đó nhìn đến thái độ của Minh Phượng, cũng đã đoán được đôi ba phần, nhân muốn đem những câu đứng đắn để khuyên giải cho chàng tỉnh ngộ.
Ngờ đâu Vu Anh chưa kịp cất miệng nói thì Minh Phượng đã úp cốc rượu xuống rồi bảo Vu Anh rằng:
- Sáng mai chúng ta còn phải lên đường, vậy nay nên uống chút rượu rồi còn ăn cơm và đi nghỉ sớm là hơn.
Vu Anh nghe nói, cho là Minh Phượng có ý đứng đắn, thế mà mình lại ngờ vực cho chàng thì thực là oan uổng!
Chàng nghĩ đoạn, nhân cười bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Sư huynh có bụng chăm chỉ công việc như thế thì còn gì hay hơn nha! Ta xin ăn cơm rồi đi nghỉ ngay thôi.
Nói đoạn liền gọi ngay điếm tiểu nhị lấy cơm lên, hai người cùng ăn. Khi ăn uống xong, Minh Phượng liền giục giã tiểu nhị cất dọn đi mau, rồi lên giường ngủ ngay lập tức. Vu Anh uống nước xỉa răng xong rồi cũng lên giường đi ngủ.
Minh Phượng lúc đó tuy trong lòng bối rối muốn đứng dậy đi ngay, song lại e Vu Anh nhòm biết, nên phải cố chí nằm nép hẳn xuống, giả vờ làm mặt ngủ say. Lúc đầu Vu Anh thấy Minh Phượng nằm yên không cựa thì cũng có ý nghi ngờ là chàng vờ ngủ. Song một lúc lâu lâu, thấy Minh Phượng thở ngáy khò khò thì lại tin cho là thực, rồi chàng cũng lìm lịm dần thiếp ngủ đi.

Minh Phượng nín đợi một lúc, thấy Vu Anh ngủ rồi, chàng bèn rón rén ngồi dậy, giả vờ động đậy trên giường để thử Vu Anh. Khi thấy Vu Anh vẫn nằm ngây mê ngủ thì chàng lấy làm mừng rỡ vô cùng, vội vàng rón rén bước ngay xuống giường xỏ vào đôi giày gai, ăn mặc bộ quần áo chẽn rất là gọn gàng. Đoạn rồi chàng lại giả vờ động vào giường lần nữa, cũng thấy Vu Anh vẫn ngủ như thường. Lúc đó chàng ta mới rót rén đi ra, tắt phụt ngọn đèn đi, khẽ mở cánh cửa, bước vội ra ngoài, rồi lại khép chặc cánh cửa phòng lại...

Khi khép cánh cửa xong, chàng lại ghé tai vào cửa nghe vào phía trong thấy im phăng phắc, bấy giờ chàng mới phóng bộ quay ra nhảy tót lên mái nhà chuyền ra ngoài phố. Ra ngoài mặt phố chàng ta lại nhảy một cái sang tận dãy phố bên kia và đứng dừng lại nghe ngóng 4 bên một lúc.

Bấy giờ phố lặng người im, đêm đã hơi khuya, xung quanh không hề có một tiếng người lai vãng.

Tiêu Minh Phượng nhìn ngắm đến trên phía lầu nhà hàng đường lúc nãy, thấy cánh cửa lầu đóng chặt, trong lầu có ánh đen le lói soi ra, song tiếng người đều im lặng cả.

Chàng ta nhìn kỹ địa thế, rồi bỗng trong lòng thấy hồi hộp băn khoăn, chàng liền co cẳng nhảy vót một cái, khác nào con chim bay vót, rồi xà ngay xuống, nép ở góc lầu nghe ngóng.

Nghe ngóng một lúc thấy trong lầu đích thị không còn ai thức chàng bèn mon men đến sát tường lầu, bám lấy chỗ đầu nèo ngoài cùng, rồi tụt ngay xuống giữa khoảng sân lầu. Khi đó chàng ta rút thanh kiếm cầm ra tay, rón rén đi đến sát cửa sổ, hý hoái một lúc thì thấy một cánh cửa sổ bỗng mở tung ra. Nhìn vào trong lầu thì thấy gần ngay chỗ cửa sổ có kê một cái giường màn buông kín mít, có tiếng người đương ngáy ngủ ở trong.

Minh Phượng lúc đó trong người nóng lên hừng hực, không sao cầm lòng được yên, chàng liền bám lấy bậu cửa sổ khẽ quăng mình một cái đã vào ngay phía trong lầu. Khi vào tới trong, chàng vội vàng đến chỗ cái bàn con có để cây đèn, khêu to ngọn đèn cho sáng sủa thêm lên để nhìn.

Nhờ có ánh đèn sáng tỏ, Minh Phượng nhìn rõ vào trong màn, thấy có hai người cùng ngủ, một người tức là Phương Thúy Như lúc nãy và một người nữa vào trạc 23, 24 tuổi, tức là Lưu Thị là chị dâu góa của Thúy Như, nét mặt cũng trắng trẻo dễ coi.

Tiêu Minh Phượng nhìn ngắm hai người một lúc thì cái sóng dục vọng ở đâu bỗng lại bất giác đưa đến, khiến cho chàng ngây hẳn người ra toan trèo lên giường ngay lập tức. Nhưng chàng nghĩ đi

nghĩ lại, bọn họ hai người, nếu lên chòng ghẹo một người, còn một người lỡ ra tỉnh dậy thì sự thể tất nguy. Nhân vậy chàng lại do dự mà chưa dám quyết.
Rồi đó chỉ trong chốc lát, chàng ta chợt nghĩ ngay được một kế, chàng liền khẽ mở một nửa cái chăn, dùng ngón tay trỏ vào giữa thái dương người chị dâu Thúy Như điểm cho một huyệt, khiến cho người đó hôn mê không tỉnh dậy được.
Đoạn rồi chàng ta quyết kế định nhảy lên giường. Bất đồ vừa hay lúc đó Thúy Như tỉnh dậy mở mắt nhìn thấy Minh Phượng thì vẻ mặt kinh ngạc, ngồi nhóm ngay lên, toan cất tiếng kêu hỏi. Minh Phượng nhanh trí lại giơ tay điểm luôn một cái huyệt câm, khiến Thúy Như tắc ngay lưỡi lại, không sao nói lên được nữa.
Minh Phượng lúc đó mới tươi sẽ cười nói với Thúy Như rằng:
- Cô em ơi! Cô nên biết, tôi vì mến cái nhan sắc của cô cho nên mới lần mò đến đây như thế! Tôi không phải là hạng người tàn bạo hung cường, cô nên hiểu thấu tấm lòng cho tôi mới được.
Nói đoạn liền nhảy sấn lên giường ôm thẳng lấy Thúy Như toan giở thủ đoạn đùa nghịch. Ngờ đâu chàng vừa mới ẵm được Thúy Như lên lòng thì chợt nghe thấy phía ngoài cửa có tiếng người nói lên rằng:
- Làm thế không được...
Minh Phượng nghe mấy tiếng đó khác nào như sét đánh bên tai, choáng hẳn người lên, vội vàng bỏ vất Thúy Như xuống đó, nhảy tót một cái từ trong giường ra hẳn đến ngoài cửa sổ. Ra tới ngoài cửa sổ chàng vừa đặt chân đứng xuống thì đã thấy có người vỗ vào vai chàng mà khẽ nói rằng:
- Sư huynh làm thế không nên, sư huynh về ngay cho tôi nói chuyện...
Minh Phượng nghe nói biết ngay là Vu Anh, trong bụng rất lấy làm e ngại, phải cắm mặt xuống theo Vu Anh chuyền xuống dưới phố rồi lại chuyền về trong phòng... Khi về tới phòng,
Minh Phượng chợt nhớ đến hai người con gái còn bị điểm huyệt chưa khai, bèn nói với Vu Anh xin cho sang đó để khai huyệt đã.
Vu Anh cười cười gật gật mà rằng:
- Việc đó tôi xin làm đỡ sư huynh cũng được. Sư huynh sang đó sợ lại bị sắc làm mê thì lại có điều bất tiện.
Minh Phượng đành phải vâng lời, không dám nói chi. Vu Anh liền quay đi một lúc, khai xong huyệt cho hai người kia rồi lại trở về.
Lúc đó Vu Anh thấy Tiêu Minh Phượng đã hơi biết hối, nhân cười bảo Minh Phượng rằng:

- Lúc nãy sư huynh ra đi, nếu không tắt mất ngọn đèn thì có lẽ tôi cũng không hiểu. Vì khi tôi tỉnh dậy, thấy đèn tắt mà gọi sư huynh hai ba tiếng cũng chẳng thấy đâu nên tôi mới trở dậy đâm bổ đi tìm. Rồi sư huynh lại khờ không khép cánh cửa ở bên lầu nhà ấy lại, cho nên tôi mới trông thấy ánh đèn mà tìm được sư huynh ở đó... Nhưng thế cũng là may cho sư huynh đó.

Minh Phượng nghe Vu Anh nói, lại hối hận trong lòng, cho là vì mình sơ ý, nếu không thì miếng ngon kề đến tận nơi, làm gì mà không được hưởng !

Chàng đương nghĩ ngợi băn khoăn thì Vu Anh lại làm bộ nghiêm nghị mà rằng:

- Tôi xin sư huynh, từ sau trở đi chớ nên cử động thế nữa! Người ta quan hệ ở lúc bắt đầu, nếu bắt đầu mà làm lỡ bước thì sau đây bại hoại suốt đời, khó lòng mà gỡ cho ra. Vậy sư huynh phải nghe tôi mà nên cẩn thận lấy thân.

Tiêu Minh Phượng nghe những lời nghiêm nghị của Vu Anh thì trong lòng cũng lấy làm hối hận không nghĩ gì đến chuyện kia, bèn cùng Vu Anh lại cởi giày cởi áo lên giường ngủ thẳng một giấc.

Sáng hôm sau, Vu Anh tỉnh dậy thì Minh Phượng vẫn còn ngủ kỹ, Vu Anh để cho ngủ đến lúc mặt trời lên cao non trượng, rồi mới đánh thức dậy. Hai anh em ăn cơm sớm xong, tính trả tiền hàng rồi cùng nhau cất bước ra đi.

Khi ra tới cửa hàng, chợt thấy phía nhà hàng đường ở trước phố có người xúm đến đứng xem. Hai người len sang xem thì hóa ra chính là câu chuyện Phương Thúy Như vừa mới tự tử lúc đêm. Vu Anh thấy vậy vội kéo Minh Phượng mau mau rảo bước ra thành, không lưu luyến đứng lại.

Hồi lâu đi ra khỏi thành chừng mười dặm đường. Vu Anh mới bảo Tiêu Minh Phượng rằng:

- Đấy sư huynh coi thế có nguy hiểm hay không? Không biết đêm qua sư huynh làm thế nào mà đến nỗi con bé ấy liều uống mất thân như thế?

Minh Phượng vội đem tình thực truyện tối qua thuật cho Vu Anh nghe và thề là chưa từng xâm phạm đến chi. Vu Anh nghe nói liền nghiêm nét mặt bảo Minh Phượng rằng:

- Sư huynh đã biết như thế thì từ nay trở đi, chớ coi những việc ấy là thường mới được! Sư huynh nên hiểu, bọn đàn bà, những hạng trinh tiết cũng nhiều, nếu tự nhiên vô cớ mà làm phá hoại cái đời của họ thì sau này tội ấy ai chịu cho mình! Trước đây sư huynh có từng kể chuyện Đông Khánh Đăng và Trần Nhị Lang với tôi, đến nay tôi vẫn

chưa quên, vậy tôi mong sư huynh nên theo như lệnh thúc Tiêu Thất gia, chớ đừng học bọn Khánh Đăng, Nhị Lang mà khốn.
Tiêu Minh Phượng thấy Vu Anh nhắc tới chú mình là Tiêu Thất thì trong lòng lại càng hối hận hổ thẹn, chàng đứng dừng lại giậm chân một cái, rút ngay thanh bảo kiếm, chém một nhát, đứt đôi cái cành cây ở bên đường đi mà thề rằng:
- Xin Vu huynh làm chứng cho Tiêu mỗ, nếu sau này còn làm bậy làm càn thì xin như cái cây này...
Vu Anh thấy vậy, ra dáng vui mừng mà rằng:
- Sư huynh có chí quả quyết cải sữa như thế thì Vu mỗ này cũng được thơm lây. Từ nay Vu mỗ không còn oán hận điều chi về sư huynh nữa.
Nói đoạn hai người lại cùng nhau vui vẻ chuyện trò, trông đường về thẳng Kim Lăng.
Cách mấy hôm sau, về tới Kim Lăng, Vu Anh nhân còn sót lại được hơn 10 lạng bạc, liền đưa cả cho Tiêu Minh Phượng và bảo Minh Phượng rằng:
- Bây giờ sư huynh không cần đi Bắc Kinh làm gì, mà phải về quê ngay mới được. Món tiền này tuy không còn mấy, song đây sang Trịnh Châu, sư huynh nên đi cho gấp mà dè sẻn tiêu dùng thì cũng tạm đủ. Rồi về tới đó sẽ hay. Những lời tôi dặn, sư huynh nên nhớ chớ quên.
Minh Phượng trân trọng vâng lời và hẹn Vu Anh sau khi xong việc sẽ đến Trịnh Châu để gặp, Vu Anh cũng vâng lời rồi hai người bái biệt chia tay, một người theo đường về lối Bắc Kinh và một người theo đường về nẻo Trịnh Châu.
Một hôm, Tiêu Minh Phượng về tới Trịnh Châu thì trời vừa tối, chàng liền tìm vào một ngôi hàng cơm để trọ. Sau khi cơm tối xong rồi. Chàng đương ngồi thơ thẩn một mình trong phòng thì chợt thấy có người đẩy cửa đi vào. Chàng ngẩng cổ lên nhìn thì là hai người con gái, một người vào trạc 25, 26 và một người mới độ 18, 19, đều ăn mặc diêm dúa, phấn sáp chỉnh tề, nhác trông có vẻ yêu kiều diễm lệ. Nguyên hai người đó đều là những tay thương nữ đem tấm thân trong ngọc trắng ngà đi khắp các nơi hàng cơm điếm trọ, quyến rũ những bọn bợm bãi giang hồ để làm sinh kế. Một người lớn tuổi là người chị dâu. người ta vẫn gọi là Ngọc Di Đà, vì chị ta vẻ người trắng trẻo, thoạt trông da dẻ chẳng khác người ngọc chút nào. Còn người ít tuổi là người em gái, năm đó mới có 17 tuổi đầu, song vẻ người vạm vỡ, đẫy đà bằng người 19, 20. Cô này cũng không ai biết tên họ là gì, duy chừng là người con thứ tư nên vẫn quen gọi là cô

Tư mà thôi.
Khi hai người vào tới cửa, Minh Phượng trông thấy, vội vàng đứng dậy ra dáng lễ phép mà hỏi rằng:
- Hai cô hỏi có việc gì?
Ngọc Di Đà nghe giọng nói của Tiêu Minh Phượng, lại trông vẻ người còn non nớt ngây thơ thì biết ngay là một anh chàng còn nai tơ. Nàng ta liền cười mủm mỉm, đưa hai con mắt rất tình, ỏn ẻn nói với Minh Phượng rằng:
- Thưa ngài, chúng tôi thấy ngài có một mình ở nơi đất khách này, chúng tôi muốn vào hầu ngài cho đỡ buồn.
Minh Phượng lúc đó mới biết, bèn xua tay đây đẩy mà rằng:
- Tôi không cần dùng, các cô đi ra ngay, chỗ này không lưu được
Tứ cô thấy nói, lại cười toét mồm ra đi sấn lên đến tận mặt Tiêu Minh Phượng nắm lấy tay chàng hôn luôn một cái. Minh Phượng thấy vậy, tức giận vô cùng liền lấy sức giật mạnh tay một cái để tháo tay Tứ nương ra. Bất đồ Tứ nương vốn người đương yếu sẵn, nay bị chàng giật một cái quá mạnh, không sao đứng vững lại được, bị ngã sấp ngay xuống rất mạnh, thái dương va vào một góc cái bàn, chết ngay xống xoài ra đó. Ngọc Di Đà thấy vậy liền túm lấy Tiêu Minh Phượng bù lu bù loa, kêu gào ầm ĩ, làm cho mọi người trong hàng cơm đều đổ xô cả vào để xem, và Tiêu Minh Phượng cũng sợ hãi cuống quít cả lên.

Lời thề vừa khắc đêm qua
Biết đâu quỉ sắc đã toan hại người
Cho hay trên một cõi đời
Không can đảm lớn, đứng ngồi nào yên.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 19
Gỡ bước nguy, anh hùng thất tiết,
Vào phòng tắm, thiếu nữ nguy thân.

Bấy giờ trời đã tối khuya nên khách khứa trong hàng cũng không có mấy, duy có những người làm trong hàng cơm nghe thấy tiếng Ngọc Di Đà kêu la, đều đổ xô cả đến buồng Tiêu Minh Phượng để xem và

hỏi ra đuôi đầu.

Trong đó có một tên thủ quỹ họ Vương là anh chàng đứng tuổi nhất đám, vả lại là người giỏi thạo công việc xưa nay. Khi anh chàng nghe mụ Ngọc Di Đà kể ra câu chuyện Tứ cô bị ngã chết cho chàng nghe, chàng ta bèn nghĩ ngay ra một kế, bảo mọi người phải im lặng tất cả không được nói gì xôn xao lên nữa.

Đoạn rồi chàng ta kéo ngay mụ Ngọc Di Đà ra một chỗ vắng gần cửa phòng đó mà bảo mụ rằng:
- Bây giờ chẳng may người khách hàng đó lỡ tay làm chết mợ Tư cứ kể thì vẫn là người ta có tội. Duy bây giờ đem người ta xuống quan thì mụ là bọn mãi dâm lậu thuế, tất cũng mắc vạ lôi thôi, mà nhà tôi đây chứa mụ, cũng khó lòng tránh được . Vả hiện nay cái người bị chết kia đã chết mất rồi, dù có xuống đến cửa quan cũng không thể nào sống lại được nữa. Vậy tôi bàn một kế này, mụ có nghe tôi hay không là tùy ý mụ*...*

Ngọc Di Đà vội hỏi:
- Ông có kế thế nào, ông hãy cứ cho tôi nghe đã...
Vương thủ quỹ cười mà đáp rằng:
- Cái đó cũng không lấy gì làm khó. Tôi tưởng đời mụ giang hồ lưu lạc, cần nhất là có đồng tiền. Vậy bây giờ nhân cơ hội ấy, chi bằng ta bắt anh chàng họ Tiêu đền cho món tiền kha khá, trước là để lo liệu việc mai táng cho Tứ nương, sau còn thừa ra thì mụ lại giữ lấy để mà sắm sửa, rồi im hẳn chuyện này đi*... n*hư thế có phải là ổn chuyện hay không?
Ngọc Di Đà nghe nói, ra vẻ ngẫm nghĩ một lát rồi nói:
- Ông bảo như thế đã đành rất phải. Nhưng bây giờ biết bảo người ta lấy bao nhiêu tiền cho xứng đáng?
- Tôi tưởng việc này cứ bắt anh chàng phải đền 300 lạng cũng là ổn thỏa lắm rồi.
- Chết nỗi, một người con gái hơ hớ như thế mà có 300 lạng đã đền được mạng hay sao?
Vương thủ quỹ cười nói mà rằng:
- Cứ theo ý tôi, tôi cho như thế cũng là quá lắm rồi. Vả chăng nhân có việc này, biết đâu mà lại không phát tài khá giả về sau.

Ngọc Di Đà nghe tới đó, bỗng gật gật ra vẻ đắc ý, bảo Vương thủ quĩ rằng:
- Được rồi nếu vậy để một mình tôi vào giao thiệp với chàng ta xem sao cái đã.
Vương thủ quỹ lấy làm phải bèn gọi mọi người bảo chạy ra tất cả để một mình Ngọc Di Đà vào buồng giao thiệp với Tiêu Minh Phượng.
Khi vào tới nơi, Ngọc Di Đà nhân làm ra vẻ ôn hòa tử tế chạy đến gần chỗ Tiêu Minh Phượng mà nói rằng:
- Này cậu Tiêu ơi ! Cậu là một người thông minh lịch sư, chắc cậu cũng hiểu cho tôi. Cô em tôi thực như một đóa hoa tươi mới nở, sau đây còn có bao nhiêu hạnh phúc ở đời. Vậy mà bỗng dưng vô cớ bị cậu làm cho chết lập tức như thế cậu nghĩ có đáng hay không?
Nói tới đó, mụ lại bưng mặt giả vờ khóc nức nở. Tiêu Minh Phượng thì thần mặt ra một lúc rồi mới khẽ nói lên rằng:
- Bây giờ đã trót lỡ tay ra thế, cô bảo tôi biết làm sao được nữa! Thôi cái đó là tùy ở cô.
Ngọc Di Đà lại giả vờ nấc lên một tiếng, rồi giở khăn lay lên lau nước mắt, nhìn vào mặt Tiêu Minh Phượng một lúc và nói:
- Cứ theo lời người thủ quỹ ở trong hàng đây thì họ định đem việc này đi trình quan để bắt đền mạng. Duy tôi là người quen giữ lối từ bi xưa nay, không nỡ làm một việc gì quá đáng, và trông cậu cũng còn trẻ tuổi hiền lành, chẳng qua cậu lỡ tay ra thế nay nếu bắt cậu đem thân đền mạng thì thực là oan uổng cho cậu một đời. Bởi vậy tôi muốn giàn xếp cho im câu chuyện thì hơn. Nhưng cốt nhất là cậu phải ưng nhận cho tôi hai điều này mới được.
Tiêu Minh Phượng thấy Ngọc Di Đà nói hàng tràng như vậy rồi kết cục lại có hai điều thì trong bụng cũng đã hơi mừng, liền hỏi:
- Cô bảo hai điều thế nào, cô cho tôi biết, nếu có thể được thì tôi xin theo lập tức.
Ngọc Di Đà đỏ bừng một lên hàm răng trên cắn vào môi dưới một lát rồi mới đáp:
- Cứ kể ra cô em tôi bị chết như thế cũng là quá thảm, nhưng bây giờ trót lỡ ra rồi, dẫu đánh người vàng cũng không cứu lại được. Vậy cậu phải làm sao cho cô ta được mồ yên mã ấm thế cũng là xong. Đó là một điều thứ nhất. Còn điều thứ hai thì, tôi đây nguyên là trông cậy vào cô ta để nuôi thân, vậy mà nay cô ta đã chết mất rồi thì đối với tôi, cậu có chịu...
Nói tới đó, Ngọc Di Đà bỗng nhìn trộm Tiêu Minh Phượng một cái rồi im không nói nữa.
Minh Phượng cũng đoán biết đôi phần, nhân hỏi luôn:

- Đối với cô thế nào, cô cứ nói nốt tôi nghe.
Ngọc Di Đà hơi cau mặt lại, rồi ra dáng cười gượng giơ tay trỏ vào trán Minh Phượng mà rằng:
- Tôi tưởng là cậu thông minh mà sao cậu lại hỏi lẩn thẩn thế?
Nói đoạn lại cúi xuống đập chân xuống đất làm bộ tảng lờ không nói nữa. Minh Phượng lúc đó cũng không cần hỏi nữa, song nghĩ lại ngay điều thứ nhất về việc chôn lấp Tứ cô cũng đã là một sự khó khăn, vì tiền lương trong túi, tính ra không còn được 10 lạng bạc thì làm sao lo liệu cho xong. Nhân thế chàng ngồi xuống, nghĩ ngợi hồi lâu, không biết nói sao cho tiện!
Ngọc Di Đà thấy vậy, cũng hơi hiểu biết tâm sự, nhân cười bảo Minh Phượng rằng:
- Tôi nói thực cho cậu biết, cậu cứ ưng điều thứ hai cho tôi đi là điều thứ nhất khắc thế nào cũng xong được cả.
Minh Phượng tới lúc đó sự thể bức bách, tưởng chừng nếu không ưng lời thì cũng khó lòng thoát được thân, chàng liền giả vờ làm bộ vui vẻ mà rằng:
- Tôi đã hiểu rồi, ý cô định thế nào tôi cũng xin theo như thế. Ngọc Di Đà nghe nói hớn hở tươi cười mà rằng:
- Nếu thế thì còn gì hay hơn nữa! nhưng cậu nói thực hay cậu lại giả dối cả tôi.
Minh Phượng lại cười mà rằng:
- Cô cứ yên tâm, tôi không khi nào nói dối bao giờ.
Ngọc Di Đà mừng cuống người lên, vội nắm ngay lấy tay Minh Phượng, trỏ lên giường và nói:
- Tốt lắm, tôi khéo biết cậu cũng là một người tử tế không sai. Bây giờ ta hãy lên giường nằm mà tính bàn công chuyện, can chi ngồi cho mệt người.
Minh Phượng nghe nói, nửa bực mình, lại nửa tức cười, vội gạt đi mà rằng:
- Cô cứ thong thả, đi đâu mà vội. Bây giờ chúng ta bàn chuyện mai táng cô em làm sao cái đã... Hiện đây tôi chỉ có 7, 8 lạng bạc thì làm sao cho xong được việc.
Ngọc Di Đà cười ngặt nghẹo mà rằng:
- Cậu lẩn thẩn quá! Có bao nhiêu thì cậu cứ bỏ ra đây, xem tôi có liệu xong việc hay không!
Minh Phượng hiểu ý, bèn cởi bọc lấy ra mấy lạng còn sót lại đưa cả cho Ngọc Di Đà. Ngọc Di Đà nhận lấy món tiền quay ra, thêm vào một ít của mình, đưa nhờ viên thủ quĩ thuê người liệu lý các việc vừa tới quá nửa đêm một lúc thì xong. Thế là câu chuyện Tứ cô bị chết

dẹp bẵng ngay đi, không còn một ai nói năng đến nữa.
Sau khi công việc xong rồi, Ngọc Di Đà bèn hí hửng quay vào trong phòng bắt ép Tiêu Minh Phượng lên giường đi ngủ.
Minh Phượng lúc đó trong bụng rất lấy làm chán nản khó chịu, song cũng phải lấy lời ôn hòa nói ngọt để trùng trình thư hoãn chứ không dám cự ngay. Ngọc Di Đà thấy Minh Phượng chưa chịu lên giường, bèn vội vàng cởi quần áo ngoài, để lộ bộ cánh tay và hai cái bắp chân như ngà như ngọc cho Minh Phượng nhìn thấy, rồi trèo trước lên giường cố đem những ngón phong tình khơi ghẹo Minh Phượng. Minh Phượng vốn tuổi còn măng sữa, khí huyết đương hăng, lại nhân tai nghe mắt trông như vậy thì bất giác tấm lòng niên thiếu bùng bùng bốc nổi ngay lên. Đoạn rồi tựa như ma quỷ đẩy đưa, chàng bất giác đứng phắt ngay dậy, cởi bỏ áo dài để toan lên ngủ. Khi chàng vừa mới tụt tay áo dài ra, chợt đâu lại thấy ngay cái xuyến vàng nhặt được của Thúy Như hôm nọ, vẫn còn để ở túi áo mình thì bỗng dưng tấm lòng luyến nguyệt tham hoa, ở đâu lại càng kéo lên rần rật, không sao mà nén đi được.
Rồi thì những câu Vu Anh dặn dò và những câu thề thốt cùng Vu Anh hôm trước đều bẵng quên đi, mà trong tai mắt tim gan, chỉ còn phảng phất những chuyện phong tình lưu lại.
Khi cởi áo xong rồi, Tiêu Minh Phượng liền trèo phắt lên giường cùng Ngọc Di Đà chung chạ, kỳ cho thỏa thích mới thôi.
Sáng hôm sau, trời hơi tảng sáng thì Tiêu Minh Phượng tỉnh dậy. Chàng non nớt ở trên giường đi xuống, quay nhìn lại giường, thấy Ngọc Di Đà còn đương say ngủ, phấn thừa hương thải bừa bãi bộn bề, trông rất ra chiều đáng chán. Chàng trông thấy vậy nhân lại tự hối cho mình cái thói cuồng đãng đêm qua, không biết vì sao mà thế. Nhân vậy chàng ta thở dài một tiếng, rồi bỗng dưng đổi bụng nghĩ ngay, vội vàng lẳng lặng sửa soạn áo xống gọn gàng, để mặc cho Ngọc Di Đà nằm đó, rồi một mình nhảy tót ra ngoài cửa sổ phía sau. Khi ra tới phía sau, trời cũng còn sớm, xung quanh chưa có ai dậy, nên không có một ai trông hỏi đến chàng. Chàng ta liền tiện bước nhảy qua bức tường sau, rồi một mình vùn vụt quay sang hướng bắc, lại theo đường trở về Cô Tô lối cũ.
Trong khi đi đường, Minh Phượng túng kế chi tiêu, bèn đem cái xuyến vàng nhặt được bữa trước, bán lấy ít tiền để làm hành lý. Cách mấy hôm sau, về tới Cô Tô, Minh Phượng tìm đến hàng khác để trọ và lại lần mò tới quanh nhà Thúy Như để dò xem người nằm với Thúy Như bữa trước là ai. Một hôm chàng dò biết đích xác người ấy là chị dâu của Thúy Như, tên là Lưu thị mới góa chồng chừng 2

năm nay mà tư trang cũng hơi kha khá.
Chàng thầm nghĩ đến, một mình ở nơi đất khách, tiền tiêu cũng sắp cạn rồi, mà đối với nhan sắc người kia, cũng hơi có lòng mến thích. Chàng bèn lập kế định đêm hôm ấy là thi hành thủ đoạn trộm hoa và nhân tiện lại khoắng tiền tiêu một thể.
Chiều hôm ấy về tới hàng trọ, Tiêu Minh Phượng cơm nước no nê cẩn thận, rồi lại đóng cửa đi ngủ như thường. Đợi đến canh khuya, trong hàng đâu đó đã ngủ yên tắt cả, chàng mới lóp ngóp bò dậy, ăn mặc lối dạ hành gọn ghẻ, rồi khép cửa trái đi ra.
Khi ra tới cửa hàng cơm chàng lại nhảy tót lên trên nóc nhà đi chuyền mãi sang phía cũ, làn lần đến chỗ nhà chị Thúy Như. Được một lát chàng đi tới nơi, vì đường lối đã quen lần trước, nên chỉ trong chốc lát là đã cậy được cánh cửa và vào được chỗ chị Thúy Như nằm.
Lúc đó chị Thúy Như đương mơ màng giấc điệp thì Minh Phượng vào tới nơi. Minh Phượng vừa vén mở màn lên thì mụ
Lưu Thị cũng bừng mắt tỉnh dậy. Lưu Thị trông thấy Minh Phượng bất giác cũng cuồng sợ hãi toan ù té chạy và kêu ầm lên. Bất đồ Minh Phượng nhanh tay điểm ngay cho một huyệt, mụ Lưu thị lại đờ người ra, không kêu lên được nữa. Minh Phượng liền thừa thế ôm sấn Lưu thị lên giường, tha hồ mà vùng vẫy tùy ý.
Hồi lâu, chàng đã no nê chê chán, liền vất Lưu thị ra đó, rồi quay ra nhặt nhạnh thêm lấy một ít tư trang để đem về chi dụng. Khi nhặt nhạnh xong rồi, chàng lại quay lại khai huyệt cho Lưu thị tỉnh lại, rồi mới nhảy tót ra ngoài cửa sổ, quay về nhà trọ.
Rồi đó từ mấy bữa sau trở đi, trong thành Cô Tô luôn luôn xảy ra những án trộm hương cắp ngọc về lại đèo thêm những việc mất mát tiền nong. Trong đó hoặc có người con gái nào ra dáng trinh tiết cố sức chống cự không nghe thì lại bị Minh Phượng tặng cho một mũi kiếm và lưu lại một cái dấu hiệu "con phượng" vẽ ở trên tường, để tỏ rõ là Minh Phượng đã làm việc đó.
Tuy vậy song trong thành Cô Tô vẫn chưa ai được biết Minh Phượng bao giờ cho nên đối với việc đó đâu đấy đều lấy làm nôn nao hoảng sợ. Những nhà có con gái còn trẻ trung đương trạc đều phải cấm cửa ở nhà, không dám thò chân ra ngoài nửa bước. Nhưng Minh Phượng cũng nhờ được thủ đoạn đó, nên một tay đã tàn phá bao nhiêu hoa đẹp nhị thơm ở trong các nhà cao quí và sự chi tiêu cũng nhờ đó mà dư dã vô cùng.
Một hôm kia, Tiêu Minh Phượng nhân khi rỗi rãi, một mình đi lững thững vào một hiệu cao lâu đánh chén. Bấy giờ chàng ta sẵn tiền sẵn

bạc, ăn mặc bảnh bao, và lại vẻ người tuấn nhã trẻ trung, nghiễm nhiên ra dáng công tử đường hoàng không ai có thể biết chàng là người gian ác.
Đương khi chàng đang đánh chén trong tiệm cao lâu thì chợt thấy bàn bên cạnh cũng có hai người, một người già và một người trẻ, đương ngồi đánh chén trò chuyện với nhau. Minh Phượng lắng nghe thì thấy người già tuổi nói với người trẻ rằng:
- Quái lạ, sao mấy hôm nay hết nhà này kêu bị kẻ trộm hoa thì lại đến nhà kia kêu bị người cắp của, làm cho trong thành xao xuyến luôn luôn, không còn ai biết đâu mà lần ra mối.
Anh chàng trẻ tuổi gật đầu mà rằng:
- Chính tôi cũng cho việc ấy là lạ. Nhưng nghe nói tên cường đạo nào đó, nó thiên linh địa quỷ lẩn lút bất thần, cho nên không ai biết đâu mà dò xét cho ra. Hiện nay quan tư cũng đã có treo giải thưởng để bắt, nhưng nào có ai biết nó đâu. Hôm qua tôi đi đường gặp lão già họ Vương đương hồng hộc chạy thở không kịp. Tôi hỏi thăm đi đâu thì lão nói là đem con gái sang lánh nạn bên nhà ông cậu ở đất Vô Tích, vì sợ để đây thì lại nguy hiểm không chơi. Nhưng nói ra cho đúng thì cô con gái nhà ấy đã lấy gì làm nhan sắc cho lắm, mà sợ người ta xâm phạm đến người. Duy có cô con gái họ Chư, tức là cô Chư Ỷ Phương, là một tay xuất sắc hơn cả vùng này thì tôi cũng hơi e cho cô ta một chút mà thôi.
Lão già vỗ tay cười mà rằng:
- Phải, nhà cô ta thì đẹp thực ! Nhưng cô ta lại biết nhiều võ nghệ và trong nhà có nuôi 8 người giáo sư để canh giữ thì chưa chắc đã anh nào lẻn vào đấy được... -
Tiêu Minh Phượng nghe tới quãng đó, về sau họ nói những gì không thèm nghe nữa, bèn đứng phắt dậy, tính trả tiền hàng rồi lật đật đi ra. Khi ra tới ngoài, chàng liền cố sức đi dò hỏi cho được chỗ nhà Chư Ỷ Phương ở, để đến đêm hôm ấy sẽ dở thủ đoạn phi hành.
Đêm hôm ấy vào khoảng giữa canh một, Minh Phượng ăn mặc gọn gàng, một mình lại ở từ nhà trọ đi ra, lần chuyền nóc nhà đi sang bên lối nhà Chư Ỷ Phương. Khi lần tới nơi, chàng nhân nghe thấy nói trong nhà đó có 8 tên giáo sư canh giữ nên chàng càng lưu tâm cẩn thận, đề phòng đủ hết mọi phương.
Thoạt tiên mới vào khỏi cổng, đi tới mỗi nóc nhà, chàng ta lại ung dung nhìn trước nhìn sau một lượt, thấy đích thị là không có một ai biết tới, bấy giờ mới dám tiến đi.
Chàng đi lần mò rình chực mãi mãi, tới một gian nhà kia, bề ngoài trông có vẻ nhã nhặn, đẹp đẽ mà bề trong còn có ánh sáng le lói soi

ra. Tiêu Minh Phượng đoán chắc chỗ đó là phòng ngủ của Chư Ỷ Phương, bèn vội vàng tìm chỗ hạ mình xuống mặt đất rồi đi lẻn đến gian phòng đó.
Vừa lúc tới nơi thì thấy cánh cửa phòng còn ngỏ mà nhòm vào trong phòng tịnh chẳng thấy ai.
Tiêu Minh Phượng nhân nhìn kỹ cách kê bầy ở trong thì thấy giường màn chăn gối, quả ra dáng một gian phòng của bọn nữ nhi, chàng liền thừa thế đi lẻn ngay vào trong phòng, nấp một nơi để trông sự thể ra sao.
Chàng ta đứng đợi một lúc thì quả nhiên thấy một con bé ăn mặc ra dáng thị nữ, tay cầm một cái thùng gỗ sơn son ở ngoài đi vào Minh Phượng trông thấy bèn chạy sấn ngay ra, nắm phắt lấy tay thị nữ. Đứa thị nữ kinh sợ hoảng hồn, toan cất mồm kêu tướng ngay lên. Minh Phượng vội vàng rút thanh kiếm sáng nhoáng ra, kề vào tận cổ người thiếu nữ mà rằng:
- Mày kêu thì ta giết chết bây giờ, chỗ phòng này là chỗ ai ngủ? mày là người thế nào ở nhà, này muốn sống phải nói cho ta biết!
Đứa thị nữ run rẩy lấp bấp nói lên rằng:
- Thưa ngài đây là nhà ngủ của Chư Ỷ Phương tiểu thư, tôi tức là Tiểu Mai, hầu hạ ở đây, xin người tha chết cho tôi.
Minh Phượng gật đầu cười rằng:
- Ừ thôi ta tha cái chết cho ngươi, song Chư tiểu thư bao giờ về ngủ, mày phải nói thực ta nghe.
Tiểu Mai lại run sợ đáp:
- Thưa ngài, tiểu thư tôi sắp vào đây để tắm, rồi đi ngủ bây giờ đó.
Minh Phượng nghe dứt, gật đầu một cái giơ tay điểm cho Tiểu Mai một huyệt, mê mẩn tinh thần, rồi ẵm vào giấu kín xuống góc gậm giường. Đoạn rồi chàng quay ra mang cái thùng gỗ đen đến chỗ sau bình phong thấy có nồi nước hơi bốc lên nghi ngút thì đặt ngay cái thùng gỗ vào một bên cạnh, rồi quay ra tìm chỗ ẩn thân. Chàng nhìn quanh nhìn quẩn, thấy chỗ sát vách ngay cạnh thùng tắm lại có một cái tủ áo cao to ước chừng có thể ngồi nấp được ở trên, và trên nóc tủ lại có một tấm gỗ chạm hoa chắn ở phía ngoài, rất tiện cho sự ngồi nấp ở trong.
Minh Phượng mừng rỡ cuống người lên đoán chắc ngồi nấp ở đó thì lát nữa Chư Ỷ Phương vào tắm, thế nào cũng sẽ được một phen khoái hoạt mắt mình. Nhân vậy chàng bèn nhảy tót lên trên nóc tủ, nằm nấp thon lỏn ở đó để đợi.
Chỉ trong chốc lát, chàng ta ngồi nấp vừa yên thì đã thấy phía ngoài có tiếng dép lẹp kẹp đi vào và có tiếng oanh sang sảng gọi lên rằng:

- Tiểu Mai đâu, đã sắp sửa đủ nước chưa?
Chàng nghe nói ngẩng lên nhìn thì thấy một cô con gái rất đẹp ở ngoài tha thướt đi vào. Minh Phượng nhìn kỹ người ấy thấy cách ăn mặc ra dáng lịch sự đài các mà vẻ người thực là khuynh quốc khuynh thành thì lại càng đoán biết người ấy là Ỷ Phương không sai.
Chư Ỷ Phương bước vào tới sau bình phong, thấy nồi nước để đó mà nhìn quanh không thấy Tiểu Mai đâu, liền cau nét mặt, nói một mình rằng:
- Con bé quái lạ. Nó đem nước để nguội ở đây cũng không nói với mình một tiếng mà đã đi đâu mất.
Nói đoạn quay ra cài cái cửa lại rồi lại đi vào phía sau bình phong.
Bấy giờ Minh Phượng ngồi nấp trên nóc tủ, dùng hết tinh thần để nhìn xuống dưới thì thấy Ỷ Phương bắt đầu cởi cái áo ngoài, chỉ còn một cái áo rất mỏng mặc sát vào mình, hình như da bụng và chân tay đều rõ ra ngoài tất cả. Lần lần đến lúc Ỷ Phương sắp sửa bắt đầu vào tắm thì Minh Phượng ngồi ở trên tủ trong bụng sôi nổi trào lên, nín hơi không được, bất giác trong cổ ậc lên một tiếng, làm cho Chư Ỷ Phương tinh tai nghe thấy lập tức Ỷ Phương thấy tiếng đó, trong bụng hơi ngợ, đoán chắc có người rình mò xem trộm, nàng liền khẽ đưa mắt ngang ngửa khắp cả bốn mạn để xem. Khi nàng nhìn lên tới chỗ trên nóc tủ, chợt đâu trông thoáng thấy có một đầu chót cái vạt áo của Minh Phượng vô ý để thò ra đó thì nàng hiểu ngay là có người nằm nấp ở trên.
Nhân vậy, nàng phải làm ra bộ trấn tỉnh, thò tay xuống bồn nước khoắng mấy cái rồi tắc lưỡi mà nói lên rằng:
- Con Tiểu Mai ranh con, nó để cho nước lạnh quá rồi, không thể nào mà tắm được nữa.
Nói đoạn Chư Ỷ Phương lại ung dung vớ lấy cái áo ngoài khoác lên mình, rồi lửng thửng bước quay ra và nói:
- Gọi nó lấy thêm một ít nước nóng nữa thì mới có thể tắm được.
Nàng vừa nói vậy, vừa lửng thửng đi ra ngoài cửa. Ngờ đâu lúc đó Minh Phượng ngồi trên nóc tủ, thấy Ỷ Phương không tắm nữa mà lại đi ra thì trong bụng nóng sốt lạ lùng không sao nhịn được liền nói vội ngay lên rằng:
- Mỹ nhân đi đâu thế!
Tiếng nói chưa dứt thì người chàng đã nhảy đến thoắt một cái xuống sát phía sau Chư Ỷ Phương. Bấy giờ Ỷ Phương chưa bước ra tới cửa thì thấy Minh Phượng nhảy sát đến nơi, trong bụng bèn đoán chắc chính là một tay cường bạo trộm hoa, nàng bèn nhất diện quay ngoắt người lại để chống cự với Tiêu Minh Phượng và nhất diện kêu

la để gọi bọn giáo sư đến cứu.
Chẳng dè Chư Ỷ Phương vừa cất mồm lên kêu được nửa tiếng thì bị Tiêu Minh Phượng sấn đến, điểm cho một huyệt vào giữa thái dương, mê ngã người ra lập tức.
Tiêu Minh Phượng thấy sự thể đến nơi, không muốn lôi thôi sinh sự liền vội vàng cúi xuống ẵm sốc ngay Ỷ Phương lên nách, rồi nhảy ra cửa nhảy tót lên mái nhà, chạy như bay như biến quay về nhà trọ.
Khi về tới nhà trọ thì Tiêu Minh Phượng đã nhọc khướt người, mồ hôi đổ ra nhuễ nhại.
Chàng ta thấy trước sau nhà trọ đều ngủ yên tất cả, chàng bèn len lén đem Chư Ỷ Phương vào trong buồng trọ của mình, đặt nàng nằm lên trên giường cẩn thận, và định nghỉ ngơi một lúc rồi tính cuộc truy hoan.
Được một lúc lâu lâu, chàng thấy trong người đã khỏi nhọc mệt rồi, chàng liền cầm cái đèn để vào bên cạnh giường, rồi cúi xuống xem ngắm nét mặt Ỷ Phương, gật đầu khen ngợi một mình, ra vẻ mừng đắc ý.
Bất đồ đương khi đó thì bỗng đâu thấy ở ngoài cửa phòng có tiếng người gõ cửa. Tiêu Minh Phượng giật mình đến thót một cái vội vàng tắt phụt đèn đi, rồi làm ra bộ ung dung mà hỏi rằng:
- Ai gọi cửa có việc gì đấy?
Tiếng hỏi vừa dứt thì thấy phía ngoài có tiếng tên điếm Tiểu Nhị, cất giọng vội vàng mà nói lên rằng:
- Thưa ngài, ngoài kia có một vị hòa thượng muốn vào hỏi ngài, vị hòa thượng nói là sư phụ của ngài, cho nên tôi phải vào báo để ngài biết.
Minh Phượng nghe dứt lời, trong bụng kinh sợ vô cùng, vội khẽ bảo tên điếm tiểu nhị:
- Nhà ngươi ra nói với vị hòa thượng, có việc gì xin để đến mai. Bây giờ tôi đi ngủ rồi.
Chàng vừa nói dứt lời thì nghe thấy phía cửa ngoài có tiếng cười ha hả lên và có tiếng nói tiếp luôn rằng:
- Tiêu công tử ơi, bần đạo tức là Lục Bất hòa thượng đây. Bần đạo chỉ cần nói với công tử một câu rồi lại đi ngay lập tức bây giờ.
Tiêu Minh Phượng nghe nói, càng hoảng hồn lên, luống cuống không biết làm thế nào, vội nói lên rằng:
- Chết nỗi, đại sư đã đến, đệ tử không được biết, xin ngài đại xá tội cho. Đệ tử đương ngủ, áo quần lộn xộn, xin cho chỉnh đốn một tí, và ra đón tiếp đại sư ngay giờ.
Nói đoạn nhân nhớ ra ở phía vách sau có cái cửa sổ đi ra phía ngoài,

chàng liền ẵm ngay Chư Ỷ Phương nhảy tót ra phía sau đặt vào một chỗ, định giấu ở đó, đợi khi Lục Bất hòa thượng đi rồi thì lại mang vào trong phòng.
Khi đặt Ỷ Phương vào một nơi xong rồi, chàng ta lại xăm xăm bước vào trong phòng, tay thì mở cửa miệng thì hớn hở cười nói mà rằng:
- Chúng tôi đương ngủ, đèn lửa không có, thành thử lúng túng khá lâu, xin đại sư tha tội cho.
Lục Bất hòa thượng lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- Không kì quản, không kì quản... Dẫu tối tăm cũng chẳng sao, bọn chúng ta cần gì sáng sủa đường hoàng mà sợ...
Nói đoạn liều cầm ngay tay Tiêu Minh Phượng đi thẳng vào trong phòng. Tiêu Minh Phượng xin phép quay ra để đốt đèn lên đã .
Lục Bất hòa thượng gật gật mà rằng:
- Thôi được, công tử để đó nhờ anh nhỏ anh ấy thắp cho cũng được...
Nói đoạn lại quay ra tên điếm tiểu nhị:
- Anh làm ơn hãy cho mượn cái đèn nào đó, chúng tôi chỉ nói chuyện một tí rồi lại trả ngay.
Tên tiểu nhị vâng lời chạy ba chân bốn cẳng ra, lấy ngay ngọn đèn mang vào. Bấy giờ Lục Bất hòa thượng mới nhìn mặt Tiêu Minh Phượng một lượt, rồi cười cười lắc đầu mà rằng:
- Trông mặt công tử dạo này xanh xao vàng vọt đi nhiều... Có lẽ công tử vất vả lắm thì phải...
Tiêu Minh Phượng nghe nói, nét mặt thẹn đỏ bừng lên, cứng hẳn cổ ra, không nói được một tiếng gì. Lục Bất hòa thượng lại vỗ vào vai Tiêu Minh Phượng mà rằng:
- Này cậu! Tôi gặp cậu đây, cũng không có câu chuyện gì là quan hệ. Duy tôi muốn dặn cậu một câu, cậu chớ nên quên rằng: cả nhà họ Tiêu trong suốt bảy chi chỉ còn độc có một mình cậu là người kế tự đó thôi.
Nói dứt lời, Lục Bất hòa thượng lại cười khanh khách mấy tiếng, rồi quay ngoắt đi ra.
Minh Phượng thấy Lục Bất hòa thượng ra rồi, trong bụng rất lấy làm hồi hộp nghi hoặc, toan chạy theo ra, song lại sợ lỡ khi Lục Bất bắt theo đi đâu thì đối với việc Chư Ỷ Phương lại bỏ lở cả. Nhân vậy chàng đứng ra cửa trông theo không thấy bóng Lục Bất hòa thượng đâu thì liền quay vào ngay phòng. Khi vào tới phòng, chàng ta ngẫm nghĩ lại mấy câu của Lục Bất hòa thượng đã nói, không câu gì là không có ý châm chọc khuyên răn, song chẳng qua cũng cho là lời đoán chặn phỏng chừng, chớ khi nào đã biết đến công việc của

chàng làm được.

Nhân vậy chàng ta lại tự yên ủi lấy mình, rồi lại nhảy qua cửa sổ, ra phía đằng sau để tìm Chư Ỷ Phương.

Cạm tình trót đã sa chân,
Còn đâu giáo dục tinh thần xưa nay.
Bước đời nguy hiểm sâu cay.
Phong lưu oan nghiệt rồi đây trách gì?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 20
Hai chuyến gặp thầy, trẻ gian mất mật,
Một phen cứu mạng, phường bợm bầy mưu.

Lúc đó Tiêu Minh Phượng đi ra chỗ đặt Chư Ỷ Phương nằm trước trong bụng hí hửng thích chí, đoán chắc là thế nào cũng được thỏa lòng nguyện vọng ngay tối hôm nay. Bất đồ khi chàng ra tới đó thì một sự ngạc nhiên xảy ra làm cho chàng choáng hẳn người lên không hiểu ra sao; nghĩa là tìm đến Chư Ỷ Phương thì đã biến đi đâu mất, tìm mãi cũng chẳng thấy đâu...

Minh Phượng lấy làm kinh ngạc không hiểu, nhìn quanh nhìn quẩn một lúc, rồi lại ngơ ngẩn quay vào trong phòng. Khi vào trong phòng chàng ngồi nghĩ thần mặt ra một lúc, rồi chợt vỗ tay xuống bàn nói lẩm bẩm một mình: "Không có lẽ ta để giấu ở đó mà Lục Bất hòa thượng lại biết tới và lại mang trả về nhà nó được ! ! ! Nhưng dù thế nào mặc lòng, miếng ngon đã kề tận miệng, nếu ta chịu bỏ phí đi thì thực là một đứa ươn hèn vô hạn. Vậy chi bằng ta lại đến nhà nó phen nữa, xem nếu quả đích ai mang con bà ấy về nhà thì ta lại bắt nó đi, cũng không lấy gì làm khó..."

Chàng nghĩ tới đó, bèn quả quyết đứng dậy, sửa soạn áo xống gọn

gàng, lại dắt sẵn thanh kiếm bên mình, quay ra khép trái cửa phòng lại, rồi lại chuyền lên nóc nhà, theo lối cũ đến tận nhà Chư Ỷ Phương. Lần này vì đường lối đã quen, nên chàng đi không mấy chốc thì đã đến tòa nhà đó và lần ngay đến gian phòng lúc trước đã vào.

Khi đến nơi chàng thấy cửa phòng đã đóng, song trong phòng vẫn còn ánh đèn sáng soi ra. Minh Phượng cạy cửa ra xem thì thấy cửa phòng khép hờ chứ không cài khóa. Chàng đẩy cửa bước vào thấy cái giường màn lúc nãy, buông màn cẩn thận và có một đôi giày cao gót nhỏ mũi của người đàn bà để ở dưới đất về phía cửa màn.

Tiêu Minh Phượng trông thấy, trong bụng hớn hở vui mừng, không còn nhớ chi đến lời thầy bạn dặn dò, bèn lại rón rén đến khẽ vén cửa màn lên để vào tìm kiếm Ỷ Phương. Bất đồ chàng vừa vén màn lên thì bỗng giật mình đến thót, hai tay run bắn hẳn lên, bỏ ngay cái màn rũ xuống, hóa ra Ỷ Phương thì chẳng thấy đâu, mà lại thấy ngay Lục Bất hòa thượng đương ngồi xếp vòng tròn nhắm nghiền mắt lại ở đó. Chuyến này mới thật là một chuyến kinh hoàng vô hạn, khiến cho Tiêu Minh Phượng cuống hẳn người lên không biết lối nào mà rở.

Nhân tiện bên cạnh cái giường đó có một cái cửa sổ bỏ ngỏ, chàng liền quay ngoắt ra toan nhảy qua cửa sổ để trốn. Ngờ đâu vừa trông đến chỗ cửa sổ thì lại thấy ngay một người đương đứng sừng sững ở ngoài, nhìn kỹ thì chính là Vu Anh sư đệ.

Tiêu Minh Phượng lại càng luống cuống vội quay sang lối cửa giữa thì lại gặp ngay Hoàng Vân Nhi ở ngoài vừa bước sấn vào nét mặt dịu đàng mà có vẻ nghiêm trang đứng đắn, tựa như một vị phán quan.

Minh Phượng tới lúc đó, lên trời hết lối, xuống đất không đường, biết thế không sao trốn thoát, bất đắc dĩ phải quay ngay vào chỗ trước cửa màn lúc nãy, quỳ ngay hai chân xuống đất, cúi gục đầu xuống mà rằng:

- Trăm lạy đại sư, đệ tử con biết tội lắm rồi, bây giờ đại sư muốn chém giết mổ xả thế nào, đệ tử cũng không dám phàn nàn chi nữa...
Nói đoạn lại cúi rạp đầu xuống đập trán dính trên mặt đất.
Bấy giờ Lục Bất hòa thượng mới từ từ ở trong màn bước ra, nét mặt ung dung nghiêm nghị bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Tiêu Minh Phượng! Nhà ngươi trái lời sư phụ, thiện tiện trốn đi, đã là một tội. Đến đất Cô Tô, bắt đầu ngươi toan bức hiếp Thúy Như, để cho Thúy Như bực mình tự tử, là tội thứ hai. Khi sang Từ Châu ngươi lại thông gian với một con mẹ giang hồ du đãng, làm mất danh tiết của mình, là ba cái tội. Sau đó ngươi lại dốc lòng dâm dục, quay về Cô Tô, gây nên bao việc đáng thương, ấy là bốn điều phạm tội. Còn tội thứ năm là, ngươi đã gặp ta cũng không biết hối hận, mà còn cố ý đến đây, để cho ta còn bắt gặp... Trong năm tội đó, hỏi rằng ngươi còn đáng sống hay không?
Tiêu Minh Phượng lặng ngắt không dám nói lấy nửa lời.
Lục Bất hòa thượng lại nói tiếp luôn:
- Cứ kể tội ác của ngươi, dẫu chết cũng chưa xứng đáng. Duy có một điều nhà họ Tiêu bảy chi tất cả, mà sau này kế tự chỉ có một người, nay nếu bản sư đem ngươi giết nốt thì họ Tiêu thực là tuyệt tự từ đây. Vậy bản sư cũng mở ra một con đường sống, cho ngươi chạy tránh lấy thân, ngươi nghĩ thế nào?
Tiêu Minh Phượng thoạt tiên tưởng là thế nào cũng bị Lục Bất hòa thượng giết ngay, song nay nghe đến câu đó thì cái bụng lo sợ bỗng nhẹ bẫng đi năm phần. Chàng bèn gật đầu lạy xuống, cất cái giọng hơi run và nói:
- Bây giờ đại sư dạy bảo thế nào đệ tử cũng xin vâng lệnh.
Lục Bất hòa thượng liền gật đầu đáp rằng:
- Bây giờ ta chỉ còn một lối để cho ngươi sống, là ngươi phải theo ta về ngay trong động Lưu Xuân, ngồi quay mặt vào vách trong 10 năm trời để xám hối những điều tội lỗi mà rửa sạch tấm lòng trần tục, vậy ngươi có bằng lòng hay không?
Tiêu Minh Phượng lúc đó khác nào con cá nằm trên thớt, chỉ còn cúi đầu vâng nhận, ngoài ra không dám nói một điều chi .
Lục Bất hòa thượng liền vẫy tay mà bảo Minh Phượng rằng:
- Nếu vậy cho ngươi cứ về hàng trọ, rồi sáng mai ta sẽ đến đó tìm ngươi.
Minh Phượng vâng lời lạy tạ, rồi đứng dậy quay ra, lại chuyền nóc nhà đi về nhà trọ. Trong khi đi đường chàng còn nửa mừng nửa sợ, không hiểu vì sao bọn họ lại tụ họp cả 3 để đối phó với mình như thế và sau đây nếu trái lời họ nói thì sẽ kết quả ra sao?

Nguyên hôm trước đây, từ khi Vu Anh cùng Minh Phượng đến Kim Lăng rẽ bước chia tay, rồi một mình Vu Anh đi thẳng về lối Bắc Kinh. Khi vào tới thành, chàng nhân trong lưng hết cả tiền lương, nên cũng không vào hàng trọ, và nhân lúc đó, trời chưa tối hẳn, Vu Anh bèn nghĩ ra một kế, bất nhược hãy đi dò xét ngay nhà cừu nhân là Phan Nhược Thủy, để xem tình thế ra sao, rồi sau sẽ liệu. Chàng nghĩ như vậy, bèn lập tức xăm xăm nhớ đường lối cũ dò đi.

Trước đây nguyên phụ thân Vu Anh tên là Phượng Sơn cũng là một tay buôn bán giàu có, lừng lẫy mọi miền. Gần nhà Phượng Sơn, có một người tên là Phan Nhược Thủy, là một tay du đãng có tiếng xưa nay. Phan Nhược Thủy tính tính ngạo ngược, đối với xóm làng gần xa, nếu lỡ có việc gì trái ý hắn là hắn lập tâm sinh sự ngay. Mà nếu hiện thời hắn không trị nổi thì hắn khắc xương để dạ, tìm kiếm cơ hội lập cách làm sao mà trả được thù thì mới thỏa chí.

Một ngày kia, nhân khi trong xóm có một nhà kia có việc ma chay, cả Vu Phượng Sơn cùng Phan Nhược Thủy cũng cũng sang giúp. Trong khi chè chén ở trong nhà đám, bất chợt có một người khách xa lạ mới đến, chưa biết tính nết Nhược Thủy thế nào, bèn vì một câu chuyện cỏn con, làm nên những điều trái ý Nhược Thủy. Nhược Thủy cũng nhân lúc chén say, liền hùng hổ ra oai, toan sinh sự với người khách lạ.

Phượng Sơn thấy vậy lấy làm chướng mắt ngang tai, lập tức đứng ra can thiệp. Phan Nhược Thủy đương lúc nóng nảy, cho là Phượng Sơn có ý bênh vực người ngoài mà bỏ tình xóm làng, nên lại hùng hổ quay ra, sinh sự với cả Phượng Sơn.

Thoạt tiên Phượng Sơn cũng còn lấy lời ôn tồn giảng giải, song Nhược Thủy nhất định không nghe, lại càng làm già mãi lên.

Về sau Phượng Sơn cáu tiết cũng hăng hái cự lại Nhược Thủy, không còn nể nang chi nữa.

Hai bên kẻ nói đi người nói lại thành ra câu chuyện xô xát, rồi Nhược Thủy sấn lại đánh thẳng Phượng Sơn. Phượng Sơn sức yếu không cự địch nổi, đành phải chịu nhịn lúc đó, rồi sau trở về thì làm đơn thưa kiện tại quan. Lúc đó quan huyện ở đấy cũng là một vị minh quan, vốn ghét những phường du đãng. Khi quan xét ra, biết đích Nhược Thủy là tay phiếm đãng ngang tàng thì liền kết án Nhược Thủy bắt phạt rất nặng để cho chừa hẳn về sau.

Sau khi Nhược Thủy đã bị pháp luật trừng phạt một phen, trong lòng lại càng thù hằn Phượng Sơn vô hạn, những muốn giết chết ngay đi, nhưng lại e là khi pháp luật biết tới thì nguy.

Nhân thế chàng bèn nghĩ ngay một kế "giả mặt đạo đức để báo thù

xưa" thì may ra mới có ngày xong được. Chàng nghĩ như thế, bèn quyết chí từ đó trở đi, cố làm ra mặt lương thiện và lại cố ý cầu thân với nhà Vu Phượng Sơn để tìm cơ hội báo thù.
Phượng Sơn thấy Nhược Thủy bỗng dưng tử tế với mình thì lại thực tâm cho là Nhược Thủy đã biết đổi bỏ tính xưa và đã tự biết những điều lầm lỗi, nên cũng tỏ ý ân cần, không hề một chút gì nghi ngại. Rồi đó không bao lâu, tình nghĩa đôi bên đi lại với nhau, càng ngày càng thêm thân mật. Nhược Thủy đối với Phượng Sơn chẳng khác chi là ruột thịt anh em.
Xóm riềng thấy thế ai nấy cũng đều lấy làm chuyện lạ, cho là Nhược Thủy đã thành một hạng hiền lành đạo đức, khác hẳn tính nết khi xưa, cho nên ai cũng đem lòng tán phục.
Ngờ đâu không được bao năm thì Phượng Sơn bỗng một hôm bị bạo bệnh mà chết. Sau khi Phượng Sơn chết rồi, có người nói ra nói vào cho là Phượng Sơn đã bị trúng phải thuốc độc mà chết, song cũng không hiểu có ai thù hằn điều chi, mà đến nỗi gây nên như thế, vì thế nên cũng nhiều người cho sự chết của Phượng Sơn là một việc đáng ngờ, song tuyệt nhiên không ai dám nói ra sao.
Sau khi Phượng Sơn chết đi rồi, người vợ là nàng Mã Thị thì còn trẻ tuổi mà Vu Anh lúc đó cũng mới lên ba. Phan Nhược Thủy được tin Phượng Sơn chết, vội vàng chạy sang thăm viếng khóc lóc ra dáng rất thảm thương và lại xuất tài xuất lực để lo giúp công việc ma chay.
Mã Thị thấy Nhược Thủy săn sóc ân cần, thường thường tỏ lời cảm tạ thì Nhược Thủy lại gạt đi mà rằng:
- Tôi trông nom giúp anh ấy là phận sự của tôi phải thế, nào phải tôi muốn làm ơn lấy tiếng chi đâu! Từ rày nếu còn cho là ơn huệ thì tôi quyết không khi nào lại dám lai vãng đây nữa.
Mã Thị nghe câu nói đó, lại càng kính phục Nhược Thuỷ, tin là có thể nương nhờ trông cậy về sau.
Phan Nhược Thủy lại còn khéo cách cư xử bề ngoài, làm cho rõ mặt ra người chân chính. Khi Phượng Sơn thất lộc đi rồi, đối với Mã thị, Nhược Thủy rất là giữ gìn ý tứ, chưa từng đứng ngang trước mặt, nói chuyện bao giờ.
Thỉnh thoảng có lúc bất thần, gặp Mã thị nơi nào thì Nhược Thủy vội vàng vái chào rất lễ phép, rồi chấp tay đứng về một bên, nhường cho Mã thị đi qua, không dám ngửa mắt lên nhìn.
Người ngoài thấy thái độ như vậy ai cũng khen ngợi Nhược Thủy cho là một tay lễ phép hiếm có xưa nay. Mã thị thấy vậy cũng càng tin cẩn Nhược Thủy không còn để ý nghi ngại chút chi.
Duy một điều sau khi Vu Phượng Sơn chết đi rồi thì trong nhà họ Vu,

thỉnh thoảng lại xảy ra những việc quái gở lạ thường, hình như có ma quỷ nào hiện hình ám ảnh. Có lúc đương đêm thanh vắng, phát ra những tiếng rên rĩ nỉ non, khiến cho người nhà nghe thấy đều phải sởn tóc gai người, hoảng hồn kinh sợ. Cũng có khi đương tự nhiên vô cớ, thấy trong nhà chuyển động lung tung, tựa như có máy làm cho thay đổi.
Những đầy tớ người nhà họ Vu thấy vậy thì thần hồn nát thần tính, bảo nhau dần dà xin thôi, không ở được nữa. Về sau, còn có một người đầy tớ rất thân là Vu Mộc Hưng, cố quyết liều gan ở lại nhưng không được bao lâu thì cũng bị bạo bệnh mà chết. Thế là trong nhà họ Vu chỉ còn trơ trọi có hai mẹ con Mã thị cùng Vu Anh ở đó, tình cảnh thê thảm vô cùng.
Rồi một hôm kia, mẹ con Vu Anh đương ngồi lo sợ với nhau thì bỗng thấy vợ Nhược Thủy sang chơi nói với Mã Thị rằng:
- Cái nhà đây, sau khi ông Phượng Sơn nhà ta mất đi rồi thì hằng ngày lại xảy ra những việc yêu quái lạ lùng, ai ai nghe thấy cũng phải kinh sợ. Vả ông Phượng Sơn duy có mình Vu Anh là con, lỡ khi xảy ra có việc gì thì đối với kế tự sau này, sao cho ổn tiện. Vậy chi bằng phu nhân hãy cùng Vu Anh sang ở nhà tôi để khuya sớm có người hầu hạ và tránh khỏi những sự nguy hiểm bất thần.
Mã Thị bắt đầu nghe nói, bụng còn ngần ngại chưa quyết. Sau thấy người vợ Nhược Thủy bầy giải các đường lợi hại thiệt hơn, nghe ra có vẻ xuôi tai, nên cũng quyết kế theo lời, dọn sang ở chung bên nhà Nhược Thủy.
Bắt đầu Mã thị sang ở đó, phàm công việc giao thiệp, Nhược Thủy nhất thiết chỉ cho vợ đến để nói, chớ mình không hề giáp mặt bao giờ. Nhược Thủy lại sai dọn ba gian nhà riêng cho mẹ con Mã thị ở, để riêng hai đứa đầy tớ gái cho ra vào hầu hạ và cấm chỉ các đầy tớ con trai không cho ai được bén mảng vào đó.
Mã thị thấy vậy lại càng yên tâm thích chí, cho là đã được một nơi ổn tĩnh, không còn e ngại điều chi.
Bỗng một hôm kia, vào khoảng đương tuần mùa hạ, khí trời nóng nực lạ thường. Lúc đó vào buổi chiều hôm. Mã thị vừa mới tắm xong, một mình đương ngồi hóng mát thì thấy một đứa tớ gái tay bưng một cái khay con, trong đặt một bát chè sen đưa vào ra dáng lễ phép tươi cười, nói với Mã Thị:
- Thưa phu nhân, trời đương nóng nực, phu nhân con sai đưa bát chè sen sang đây để phu nhân xơi cho mát dạ.
Nói đoạn để bát chè sen đó rồi lại quay ra. Mã thị mở bát chè ra thấy khói lên nghi ngút thơm ngọt lạ lùng. Lại nhân trong bụng đương

nóng, bèn bưng bát chè ăn ngay lập tức. Bất ngờ khi nàng ăn xong bát chè thì bỗng trong người ngây ngất khó chịu, nàng bèn lên giường nằm nghỉ.
Nằm được một lúc thì thấy trong bụng ì ạch sủi lên, mà người thì mệt lử ngay đi. Mã Thị thấy vậy, cho là vì mình tắm xong bị cảm, bèn bảo người sắc nước thang gừng để uống.
Sau khi uống nước thang gừng rồi thì trong người lại thấy nhẹ nhàng dễ chịu. Nhân thế Mã Thị cũng coi là thường, không hề để ý nghĩ chi.
Ngờ đâu từ sau hôm ấy trở đi thì Mã Thị ăn uống có vẻ uể oải kém dần, mà sức lực nghe ra có phần mỏi mệt. Rồi được dăm ba hôm sau thì Mã Thị thành ra yếu nặng liệt giường liệt chiếu, không sao dậy được.
Vợ chồng Nhược Thủy thấy vậy thì đều tỏ ý băn khoăn ái ngại, tìm thầy tìm thuốc cho Mã Thị rất là chu đáo. Duy các thầy thuốc đến nơi thì ai nấy đều cho chứng bệnh của Mã Thị thực là quái gở, không hiểu cội rễ tại đâu. Bởi thế dẫu có thuốc men cho uống. song rốt cục cũng là vô hiệu. Rồi chỉ trong mấy hôm là Mã Thị lử mệt dần đi, đến nỗi bỏ nơi trần thế.
Sau khi Mã Thị mất đi rồi thì bỗng thấy Phan Nhược Thủy giàu có đùn đùn gấp trăm gấp ngàn khi trước. Đoạn rồi Nhược Thủy lại dời cả gia quyến sang đến Bắc Kinh để ở và đem cả Vu Anh sang nuôi ở đó.
Nhược Thủy có người vợ cả, mất sớm đã lâu, sau chàng ta lại lấy người vợ lẽ tên là Ninh Thị hay còn ít tuổi mà tính nết rất là lẳng lơ. Trước đây Nhược Thủy đối với Ninh Thị rất lòng tin cẩn, cho nên các việc bí mật của Nhược Thủy đã làm, Ninh Thị đều được dự biết tất cả.
Nhưng dần dần không được bao lâu thì Ninh Thị phải lòng một người đầy tớ trai của Nhược Thủy tên là Phan Quý và đem hết các chuyện bí mật của Nhược Thủy nói cho Phan Quý biết.
Phan Nhược Thủy dò biết việc đó, song không hề nói ra, và đối với hai người ấy lại càng tỏ ý thân mật hơn trước. Rồi cách đó chỉ mấy tháng trời, bỗng một hôm Ninh Thị lại bị bạo bệnh chết tươi lập tức. Người ngoài có kẻ tò mò cho là Nhược Thủy đã đánh thuốc độc cho Ninh Thị chết, song không can thiệp gì đến ai, và cũng sợ oai Nhược Thủy, nên không ai dám đả động đến chi.
Duy Phan Quý thấy sự thể như vậy, sợ khi tai họa xảy đến thân mình, bèn tìm cách trốn biệt ngay đi nơi khác. Nhược Thủy không làm sao được, đành phải để mặc cho đi, cũng không tra cứu đến nữa.

Năm đó Vu Anh đã lên 12 tuổi, tuy còn bé nhỏ, song thỉnh thoảng nghe người ta thuật chuyện, thì đối với công việc của Nhược Thủy đã làm, cũng hơi láng váng biết được đôi chút. Bởi thế về việc vợ chồng Vu Phượng Sơn bị chết, Vu Anh cũng có ý ngờ cho Nhược Thủy mưu mô làm hại, song chưa biết có đích như thế hay không? Bỗng một hôm kia, Phan Nhược Thủy gọi Vu Anh vào trong thư phòng, ra dáng vui vẻ mà bảo Vu Anh rằng:

- Cháu ở đây với ta, năm nay đã là 12 tuổi rồi, cũng không phải là bé nhỏ chi nữa. Vả chăng phần mộ của cha mẹ cháu ngày xưa là để cả ở đất Đan Dương, mà lâu nay chưa hề thăm viếng, vậy nay nhân công việc thư thả, ta muốn đưa đi sang đó một phen để thăm mồ mả kẻo nữa sau này, không ai chỉ dẫn ra cho.

Vu Anh cũng còn đương tuổi trẻ thơ, nào đã biết chi, thấy Nhược Thủy xử với mình như thế thì cho là Nhược Thủy quả thị tốt bụng với cả nhà mình, mà những chuyện trước đây, không khéo là họ ghen ghét mà đặt ra như thế. Nhân vậy chàng ta càng tỏ ý vui mừng, vâng lời đi ngay lập tức. Đoạn rồi Nhược Thủy liền đưa Vu Anh cùng xuống thuyền, dong buồm kĩu kịt ra đi.

Thuyền đi được vài ba hôm, một buổi chiều kia, trời đương gió mát trăng trong. Nhược Thủy nhân ngồi rỗi, bèn bảo Vu Anh cùng ra đứng chơi ngoài mạn thuyền. Bất đồ Vu Anh đương đứng mảng xem phong cảnh thì Nhược Thủy lừa bất thình lình ấn cho một cái, ngã ùm xuống nước. Đoạn rồi chàng ta giả vờ kêu lên mấy tiếng, bảo người tìm kiếm qua loa một tí rồi cho thuyền quay ngay về lối Bắc Kinh.

Sau khi Vu Anh bị ngã xuống sông rồi, Nhược Thủy khác nào trút được gánh đầy đổ đi, trong bụng vui mừng hí hửng, yên chí là từ đó về sau, không còn một người nào là có thể lôi thôi động đến công việc của mình được nữa.

Nhưng không ngờ sau khi Vu Anh bị ngã xuống nước thì trời xui khiến vậy lại bị ngay một anh thuyền chài quanh đó cứu vớt được lên. Đến khi Vu Anh tỉnh dậy nhìn ra thì anh thuyền chài đó lại chính là anh Phan Quý, là người đầy tớ của Phan Nhược Thủy đã trốn đi xưa. Phan Quý vớt được Vu Anh lên, thăm hỏi rõ ràng câu chuyện, mới hiểu Vu Anh bị ngã, chính là mưu kế của Phan Nhược Thủy đã sắp đặt ra, cốt để trừ hẳn các gốc sau này cho khỏi lôi thôi nguy hiểm.

Phan Quý nhân vậy bèn đem hết cả các chuyện trước đây, Nhược Thủy vì thù hằn bố mẹ Vu Anh mà lập tâm giết hết để chiếm hết gia tài, và nay lại giết nốt Vu Anh như thế, thuật rõ cho Vu Anh nghe một

lượt.
Vu Anh nghe rõ đầu đuôi bất giác cảm động thương tâm, khóc lên rưng rức. Phan Quý nhân lấy lời yên ủi, đem Vu Anh về nhà riêng, lấy quần áo cho thay và khuyên bảo thư tâm để lập cách báo thù, Vu Anh thấy Phan Quý có lòng săn sóc với mình thì rất lấy làm cảm tạ và lưu lại ở đó để nhờ lập kế giúp cho.
Sang ngày hôm sau, Phan Quý bèn nhờ một người viết hộ cái đơn đứng tên Vu Anh khiếu oan cho bố mẹ là Vu Phượng Sơn đã bị Phan Nhược Thủy giết chết. Đoạn rồi Phan Quý đưa Vu Anh đi sang cả đất Bắc Kinh để liệu các việc.
Khi sang tới Bắc Kinh, Phan Quý đem Vu Anh gửi vào một chỗ, rồi một mình mang tờ đơn kiện kia tìm đến tận nhà Phan Nhược Thủy.
Phan Nhược Thủy thấy Phan Quý đột nhiên đến đó thì trong bụng có ý hơi ngợ, song cũng phải làm ra bộ tử tế, cười bảo Phan Quý rằng:
- Ngươi đương ở đây với ta, ta có điều gì là tệ bạc, mà sao tự nhiên, vô cớ, ngươi lại bỏ đi, không nói với ta một câu chi cả. Chỗ tình nghĩa thầy trò, ngươi nghĩ như thế làm sao cho tiện!
Phan Quý làm bộ vênh váo cười nhạt, ngồi ngang vào đối diện với Phan Nhược Thủy, rồi ung dung gật gù mà rằng:
- Tôi thiết tưởng tôi nói ra đây thì có điều bất tiện. Song nói ra cho đúng thì cái sự mà ông tệ bạc, không những là đối với tôi, mà còn đối với nhiều người khác nữa....
Nhược Thủy thấy Phan Quý ra vẻ ngông nghênh như vậy, đã hơi chột dạ, đoán chắc là hắn lại có việc gì bắt thóp được mình: nhân vậy chàng cũng cố dằn lòng, làm dáng trấn tĩnh mà rằng:
- Ta với ngươi là chỗ thầy trò cả, có việc gì ngươi cứ nói rõ, can chi để bụng thêm phiền. Cái việc năm trước của ta, cứ kể cũng có điều không phải, nhưng bây giờ ta nghĩ cũng hối lắm rồi Vậy ta muốn rằng ngươi nghĩ lại tình thầy trò ngày trước, rồi lại về đây giúp việc cho ta: hay là có muốn làm ăn buôn bán gì thì ta cũng cấp vốn cho. Chẳng hay ngươi có ưng thế hay không?
Phan Quý sơ tâm đến đó, cũng không phải cần gì đến việc Vu Anh, chẳng qua là cốt mượn Vu Anh làm mồi để xoay ít tiền tiêu là hết. Nay thấy Nhược Thủy nói nhũn như vậy thì trong bụng cũng đắc ý, liền cười cười gật gật mà rằng:
- Tôi có chút việc qua nói với ông, cho nên hôm nay tôi mới tới đây. Chẳng hay có một người gọi là Vương Nho Cát, chắc ông cũng có biết thì phải.
Nhược Thủy gật đầu mà rằng:
- Có ông ta là một tay chữ nghĩa giỏi có tiếng, tôi cũng có biết.

Phan Quý làm bộ thở dài mà rằng:
- Việc này chẳng qua cũng là không may cho ông, nhưng nếu ông biết mà liệu trước đi thì cũng còn có cơ gỡ kịp.
Nhược Thủy vội hỏi:
- Có việc gì đó, anh thử nói tôi nghe xem sao?
Phan Quý quay trước quay sau, thấy không có ai, mới bảo Nhược Thủy:
- Cái người mà ông ấn người ta xuống sông hôm nọ, không biết làm sao mà Vương Nho Cát lại vớt lên được. Hiện nay anh ta mang cậu bé con ấy về nhà, chỉ nay mai là cho cậu bé con đi kiện ông đó, ông biết hay không?
Nhược Thủy còn làm bộ ngạc nhiên mà rằng:
- Người nào? Tôi ấn người nào xuống sông mà hắn biết được?
Phan Quý cười rằng:
- Chính cậu bé Vu Anh chớ còn người nào nữa.
Nhược Thủy nghe dứt lời, tái hẳn mặt đi, nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi Phan Quý:
- Làm sao mà anh biết là họ sắp kiện tôi!
Phan Quý đáp:
- Tôi từ năm ngoái tới năm nay vẫn ở làm việc cho nhà Nho Cát. Cũng may tôi nghe thấy câu chuyện như thế, nhân nghĩ chỗ tình thầy trò cũ. nên tôi phải đến báo cho ông biết trước. Hiện nay ông ta đã thảo cái giấy ra đây, ông thử coi xem nào, để rồi liệu mà thu xếp.
Nói đoạn liền thò vào bọc lấy một tờ giấy đưa ra. Nhược Thủy cầm lấy xem, thấy tờ giấy viết đặc những chữ, nói như sau này:
"Tên tôi là Vu Anh, nguyên trước quê ở Đan Dương, kính trình quan trên một việc như sau này:
- Nguyên có tên Phan Nhược Thủy ngày trước là hàng xóm với cha tôi là Vu Phượng Sơn, đôi bên đi lại với nhau lâu năm, tình ý rất là thân mật. Sau đó chỉ vì một việc hiềm khích cỏn con, và lòng tham chiếm gia tài của cha tôi, đến nỗi tên Phan Nhược Thủy lập mưu ám hại cả cha mẹ tôi, rồi chiếm hết gia tài mà sang ở đất Bắc Kinh.
Trong khi Nhược Thủy làm công việc đó, người ngoài không ai biết: duy có người vợ lẽ là Ninh Thị, cùng người đầy tớ trai là Phan Quý, về thỉnh thoảng Nhược Thủy cũng có chi dùng bàn hỏi, nên có biết rõ đầu đuôi. Bởi thế cách đó ít lâu, Nhược Thủy muốn cho bịt hết miệng đời, liền lại đánh thuốc độc cho người vợ đó chết đi và toan hại cả Phan Quý một thể. Nhưng Phan Quý biết cơ trốn đi ngay được, cho nên còn sót đến nay...
Kế đó ít lâu, Nhược Thủy thấy tôi đã lớn, e tôi sau này sẽ báo thù

xưa, nên hôm mới đây y có đánh lừa tôi, đưa về Đan Dương thăm mộ, rồi thuyền đi đến nửa đường thì đẩy tôi xuống sông mà bỏ đi mất. Cũng may lúc đó thân tôi lênh đênh trôi dạt, lại nhờ được có người cứu vớt lên ngay, cho nên tới nay mới còn sóng sót.
Vậy nay tôi xin kể rõ đầu đuôi, đem trình lên quan thủ hiến, mong ngài lấy lượng trời soi xét mà giải oan cho thì tôi được đội ơn vạn bội..."
Phan Nhược Thủy xem xong, ngẩn hẳn người ra, nghĩ ngợi giờ lâu, rồi mới bảo Phan Quý rằng:
- Anh có lòng nghĩ đến tình thầy trò cũ mà báo cho tôi biết việc này, thực tôi lấy làm cảm tạ vô cùng. Việc này nói ra cho đúng thì anh cũng đã hiểu cả rồi, tôi giấu anh cũng không được nữa. Vậy bây giờ duy của một cách là tính mệnh của tôi ở tay anh cả, anh làm sao cho chu toàn được thì tùy ở anh, chứ về phần tôi, tôi cũng không biết nói sao cho tiện được!
Phan Quý cũng giả vờ thần người một lúc, rồi mới bảo Nhược Thủy rằng:
- Việc này tôi cũng không biết làm thế nào cho ổn. Duy bây giờ chỉ có cách là phải nghe đúng như lời lão Vương Nho Cát, nhưng không biết ông có ưng thế hay không?
- Ông ta bảo thế nào, anh cứ nói rõ tôi xem.
Phan Quý ra vẻ rụt rè mãi mãi, rồi mới chịu nói:
- Cứ theo như ý ông ta thì việc này tất phải xếp đến 10 vạn lạng bạc, ông ta mới chịu xóa bỏ đi cho. Bằng không thì cũng khó lòng xong được.
Nhược Thủy nghe nói lè dài lưỡi ra mà rằng:
- Chết nỗi, như thế thì làm sao được! Gia tài nhà tôi có được bao nhiêu, người ta thì không kể, chứ anh đã ở đây bao lâu phỏng anh còn lạ gì nữa.
Phan Quý gật đầu mà rằng:
- Tôi cũng biết rồi, bởi thế tôi có nói với ông ta hết lẽ... mãi sau ông ta chỉ chịu rút xuống cho số 5 vạn, chứ nói rút nữa thì ông ta nhất định không nghe...
Nhược Thủy cau nét mặt, bóp trán cố nghĩ một lúc, rất bỗng gật đầu bảo Phan Quý rằng:
- Thôi thì tôi cũng đành phải cố xoay như thế cho xong chuyện vậy. Nhưng còn thằng bé con nhà họ Vu đó thì sao? Anh có nghĩ cách nào mà trừ nó đi không thì sau này nó lại lôi ra, bấy giờ tôi biết làm sao với nó.
Phan Quý ra dáng quả quyết:

- Cái đó không hề chi. Nếu ông có ngại thì tôi xin kết liễu ngay nó đi là rảnh chuyện. Nhưng cái số 5 vạn lạng bạc, ông phải nói cho đúng mới được.
Nhược Thủy ra dáng quả quyết đáp rằng:
- Cái đó khi nào mà sai được. Hễ ông Vương Nho Cát viết cho tôi mấy chữ là tôi xếp tiền trao ngay một vạn, còn thì xin khất đưa dần...
Phan Quý lấy làm vui vẻ vô cùng, bèn cáo từ Nhược Thủy quay ra.
Đến ngày hôm sau, Phan Quý giả vờ làm một cái giấy biên nhận món tiền một vạn đưa đến, bắt Nhược Thủy phải nộp ngay ra một vạn, còn 4 vạn nữa thì cho viết chịu lại, mỗi năm phải nộp 5 nghìn, nộp làm 8 năm thì hết.
Khi thu nhận xong rồi, Phan Quý liền quay về nhà trọ, bảo Vu Anh là phải về Đan Dương để thưa ở quan sở tại. Vu Anh không hiểu đầu đuôi ra sao, cũng theo Phan Quý xuống thuyền để quay về đất Đan Dương.
Bất ngờ một hôm thuyền đương đi ở giữa đường, Phan Quý liền đợi cho đến gần tối, rồi néo thuyền vào một nơi vắng vẻ, gọi Vu Anh ra mà bảo rằng:
- Tôi đây đối với nhà anh, vốn không có ơn sâu nghĩa nặng xưa nay, mà đối với nhà Phan Nhược Thủy cũng không có thù hằn chi cả. Nay không lẽ nào tôi lại lưu anh ở trên dương thế mà nỡ làm hại Nhược Thủy cho đành! Vậy hồi trước đây tôi vớt anh ở dưới nước lên thì nay bất nhược tôi lại vất trả anh xuống nước cho rảnh công chuyện. Còn việc của anh thì sau đây sẽ có trời đất soi xét cho.

Nói tới đó, không đợi cho Vu Anh nói nửa câu, liền ẵm thẳng ngay lên để ném xuống sông...

Cõi đời trăm thảm nghìn oan,
Biết đâu cao thấp mà toan hỏi trời.
Khúc sông bên lở bên bồi,
Sông kia hỏi thấu cho đời hay không?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 21

Nghe chuyện nhà sư, anh hùng đổi chí
Vào nơi đất hiểm, con hiếu báo thù.

Khi đó Phan Quý vừa mới ẫm Vu Anh giơ lên thì chợt thấy ngàn lau ngay trước mặt có tiếng đến sạt một cái, rồi thấy một người nhảy vót xuống thuyền của Phan Quý, đứng sừng sững ngay trước mặt.

Phan Quý choáng người không hiểu ra sao, định tâm nhìn lại thì thấy người đó là một lão già một mắt đã chột, đầu tóc bơ phờ, mình mặc xống áo rách rưới, tay cầm một cái ống sáo con con, tựa như một đứa ăn mày đói rách. Phan Quý liền hỏi:
- Anh này là người hay ma, sao lại hiện tới đây kinh như vậy?
Lão già nghe hỏi, cười toét mồm ra mà rằng:
- Ta đây là ông tổ nhà anh, anh có biết không?
Phan Quý nghe dứt lời, nổi giận đùng đùng, thét lên một tiếng, liền vất Vu Anh xuống thuyền, rồi giơ ngay tay quyền ra để đánh lão già.
Lão già thấy Phan Quý sấn đánh thì cười sằng sặc lên mà rằng:
- Được lắm! Con cháu lại đánh ông tổ phải không!
Nói đoạn liền giơ hai ngón tay khẽ bắt lấy Phan Quý và khẽ đẩy cho một cái thì Phan Quý bắn hẳn người ra, ngã lăn xuống sông đến tõm một cái, chìm lỉm hẳn đi.

Phan Quý giẫy giụa dưới nước một lúc, khi ngoi lên được mặt nước thì lão già lại cầm cây sáo trỏ vào một cái thì lại thấy tựa như có người dìm xuống rồi lại chìm nghỉm hẳn đi. Như thế tới ba bốn lượt thì Phan Quý hết sức, không thể ngoi lên được nữa, đành chịu chôn thân ở dưới lòng sông.

Lúc đó Vu Anh đứng ở mũi thuyền trông thấy, biết ngay ông già là một người cứu mạng cho mình, chàng bèn quỳ xuống vái lạy mà rằng:
- Trăm lạy cụ, xin cụ cứu mạng cho con, không thì con không sống được.
Lão già gật gật cười cười bảo Vu Anh rằng:
- Con không sợ nữa, ta đã giết chết nó ở dưới đáy sông kia rồi. Vừa rồi ta đứng trên bờ ta nghe nó nói, biết là nó định hại con, cho nên ta

mới xuống đây cứu cho con sống mà giết giống tàn ác ấy đi, vậy đầu đuôi chuyện con thế nào, con nên kể ra cho ta được biết.
Vu Anh bèn đem chuyện bố mẹ bị chết oan và nông nỗi của mình thuật lại cho ông già nghe một lượt. Ông già nghe đoạn, nhân cười bảo Vu Anh rằng:
- Câu chuyện của con ta nghe như thế hiện nay con còn bé nhỏ, vả chăng tiền nong không có, con muốn kêu với quan tư mà báo thù cho cha mẹ thì ai đã xét cho con. Vậy chi bằng con hãy theo ta, ta dạy cho con mấy năm võ nghệ, bao giờ con giỏi hơn người, bấy giờ sẽ ra tay trả thù cho bố mẹ, như thế có ổn hơn không!
Vu Anh nghe nói, biết chắc ông già là tay tài giỏi, bèn vái lạy vâng xin theo lời lập tức. Người ấy cũng lấy làm vui mừng, bèn chèo thuyền vào bến, dắt cho Vu Anh lên nhà, thu làm đồ đệ và ra tâm dạy cho các ngón võ nghệ từ đấy.

Người ấy nguyên là một tay đại bợm trong đám trộm cướp khi xưa vì chàng ta chột mất một mắt, cho nên đi tới đâu người ta cũng gọi là Độc Nhởn Long Triệu Lục Bình. Lục Bình vốn có bản lĩnh cũng khá, các ngón thủy công và bộ công đều có luyện tập đã lâu. Trước đây trong 40 năm trời, Lục Bình đứng vào một chân rất giỏi trong đám ăn sương, song cũng chỉ chuyên cướp bóc những của phi nghĩa, chứ không hề động tới những người lương thiện bao giờ.

Vào hồi ba bốn năm trước đây, danh tiếng của Lục Bình còn đương lừng lẫy, những tay thủy thủ thuộc quyền dưới trướng có tới hơn 2000 người và thống suất tới mấy chục chiếc chiến thuyền rất lớn, vẫn thường tung hoành trên các mặt bể mặt sông, đi tới đâu không ai dám ho he đến.

Có một hôm kia, Lục Bình tụ họp tất cả hơn 20 chiếc chiến thuyền và hơn hai nghìn thủy thủ ra giữa mặt bể thao diễn luyện tập, uy thế ầm ầm, các thuyền buôn lớn nhỏ đi qua, thảy đều kinh sợ tránh dạt ra xa. Bấy giờ chợt đâu có một vị hòa thượng cưỡi một chiếc thuyền con tí, chỉ độ hai người ngồi vừa ở đâu xăm xăm chèo ra áp ngay vào bên cạnh một chiếc thuyền lớn, lấy giây buộc vào đó rồi nhảy tót lên.

Đám thủy quân trông thấy, đổ xô đến hỏi, song hòa thượng lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng, cứ phăng phăng đi thẳng tới thuyền Lục Bình không ai ngăn cản lại được.

Lục Bình thấy nhà sư đến đó một cách đường đột như vậy thì cũng nghi ngờ kinh sợ, vội đứng tránh ra một nơi, thủ thế cẩn thận, rồi mới hỏi to lên rằng:
- Nhà sư ở đâu, có việc gì mà xông xáo đến đây như vậy.
Nhà sư lại lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng, đi sấn ngay đến, ôm thốc lấy Lục Bình, mang thẳng xuống cái thuyền con, cởi dây thuyền ra, rồi chèo vút đi mất. Trong khi lão hòa thượng ẵm Lục Bình đi, Lục Bình thấy sức lực hòa thượng khỏe mạnh vô cùng, muốn cựa cũng không sao cựa được. Bởi thế nên bọn thủ hạ có nhiều kẻ cũng muốn lăm le xông vào can thiệp, song thấy Lục Bình lặng im không gọi, nên cũng không dám đả động đến chi.

Khi nhà sư đẩy thuyền chèo đi được một lúc thì bỗng dưng trong đám chiến thuyền của Lục Bình có một tiếng nổ lên rất lớn, rồi có tới hơn 10 cái thuyền bị vỡ tung ra, đắm ngay xuống biển, và có tới hơn một nghìn thủy quân cũng bị chết đuối ở đó.

Nguyên trong đám đầu mục của Lục Bình, có một người tên là Thang Anh vốn là một tay gian dâm trí trá không theo kỷ luật.

Một hôm, Lục Bình nhân tra ra mấy việc Thang Anh hà hiếp phụ nữ lương dân, bèn hạ lệnh cho chém lập tức. Thang Anh bị chết đi rồi, còn có người em cũng theo Lục Bình ở đó. Người em Thang Anh thấy anh bị chém, đem lòng thù oán Lục Bình, nhưng không làm sao được, bèn lập kế đặt thuốc nổ ở dưới đáy một cái thuyền to ở giữa, rồi chờ lúc thao diễn thủy quân thì đốt thuốc cho nổ lên để toan giết hại Lục Bình. Bất ngờ Triệu Lục Bình lại được nhà sư đến cứu mang đi, cho nên Lục Bình thì không việc gì, mà chính người đốt thuốc kia thì lại bị thiệt mất thân, sau đó nhà sư kia mang Lục Bình về tới một cái đảo ở ngay giữa bể, liền cấp Lục Bình lên bờ, rồi bảo việc kia cho Lục Bình biết. Lục Bình lúc đó mới hiểu thấu căn nguyên, vội vàng

cúi lạy cảm tạ nhà sư.

Nhà sư thấy vậy, nâng Lục Bình dậy, cười mà bảo rằng:
- Đại vương xưa nay cứu vớt bao người, vậy ai có biết cảm ơn Đại vương, mà Đại vương cảm ơn tôi như vậy? Nhà lão tôi hiện ở gần đây, xin mời Đại vương lên chơi một lát, tôi có câu chuyện muốn nói ngài nghe.
Lục Bình vâng lời theo lão hòa thượng lên một ngôi nhà tranh ở trên ngọn đảo. Khi lên tới nơi, lão hòa thượng bèn mời Lục Bình vào chơi. Lục Bình cung kính hỏi lão hòa thượng rằng:
- Đại sư có lòng cứu vớt cho tôi như vậy, thực tôi thêm phục tấm lòng nghĩa hiệp của đại sư. Song chẳng hay người đây pháp hiệu là gì, xin cho tôi biết, để sau đây may ra có phen tôi còn lại được chiêm bái uy phong.
Lão hòa thượng cười nói mà rằng:
- Chẳng giấu ngài, tôi đây chính là Ngộ Nhất Thượng nhân, tu hành ở đây đã lâu, chắc chắn các ngài cũng biết...
Lục Bình nghe dứt lời, vội vàng đứng dậy lạy chào lượt nữa, và nói:
- Hóa ra chính ngài là Vô Lượng Thọ Phật Ngộ Nhất Thượng nhân, thế mà ngày nay chúng tôi mới được bái yết, thực là hân hạnh vô cùng. Chúng tôi vẫn được nghe tiếng đại sư là bậc cao thâm, đến nay mới biết quả nhiên như thế. Vậy chẳng hay cái kết quả của đời tôi sau này thế nào, đại sư có thể rộng ơn bảo giúp cho không?
Ngộ Nhất Thượng nhân nghe Lục Bình hỏi, liền cười khanh khách mà đáp rằng:
- Sự kết quả của đời đại vương, cần gì mà đại vương phải hỏi đến tôi. Đại vương nên biết trồng đậu thì được ăn đậu, trồng dưa thì được ăn dưa, cái kết quả của đời người thế nào, chỉ hỏi tự mình cũng biết, can chi phải hỏi người ngoài?
Lục Bình nghe dứt lời, dường như một người đương mê bỗng tỉnh, chàng bèn cúi đầu cung kính mà rằng:
- Đại sư dạy mấy lời đó, thực là ý nghĩa cao sâu, chúng tôi vâng xin lĩnh biết.
Ngộ Nhất Thượng nhân liền cười hỏi lại Lục Bình rằng:
- Đại vương đã hiểu như vậy thì bây giờ đại vương định ý ra sao? Đại vương về thủy trại, lão tôi xin đưa về thủy trại mà đại vương định về trên mặt đất thì lão tôi xin đưa về trên mặt đất...
Lục Bình nghe đoạn cười mà nói rằng:
- Theo lời đại sư vừa nói thì Triệu mỗ còn về thủy trại làm chi. Triệu

mỗ xin thề trước mặt đại sư, từ đây trở đi, không khi nào Triệu mỗ lại làm cái nghề xưa nữa.
Ngộ Nhất Thượng nhân lắc đầu mà rằng:
- Cái đó có làm gì mà ngài phải thề ! Ngài làm nghề cũ hay không làm nghề cũ, là tùy ý ngài, lão tôi đâu dám hỏi đến... Nhưng ngài đã không muốn về thủy trại thì xin ngài đi xuống thuyền, tôi xin đưa ngài về tận bến kia.
Nói đoạn liền đứng dậy đưa Lục Bình xuống dưới chân đảo, hai người cùng trèo lên thuyền, rồi đưa thẳng vào trong bãi biển.
Khi vào tới bãi biển. Lục Bình vừa mới bước chân lên bờ, toan quay đầu lại để chào Ngộ Nhất Thượng nhân thì đã thấy cả thuyền lẫn người đều biến đi đâu mất cả. Lục Bình càng lấy làm kinh lạ và lại càng ngẫm nghĩ cảm phục những lời Thượng nhân đã nói. Chàng ta bèn lập tức về nhà, đem hết tài sản tích lũy từ xưa chia phát những người nghèo khó. Rồi chàng chỉ để lại mấy gian nhà lá và mấy mẫu ruộng xoàng để cho vợ con làm ăn đủ cùng no ấm với nhau. Còn chàng thì chỉ lang thang nay đây mai đó giả làm kẻ ăn mày, để cứu vớt người nghèo khó chứ không hề hỏi đến nghề nghiệp ngày xưa.
Hôm ấy cũng là một sự bất thần, Lục Bình đi qua chỗ bến lau, nhân thấy Phan Quí sắp giết Vu Anh, cho nên chàng ta cứu được Vu Anh, bèn đem về nhận làm đồ đệ và dạy cho các món võ nghệ quyền thuật. Vu Anh ở đó được 6 năm trời, các môn quyền thuật cũng vào một tay hơi khá. Một hôm Vu Anh nhân nghĩ đến đại cừu cha mẹ chưa trả được xong, bèn xin phép Lục Bình đi về Bắc Kinh để giết Phan Nhược Thủy. Lục Bình thấy Vu Anh bản lĩnh đã có phần tấn tới vả lại có bụng nhiệt thành như thế nên cũng ưng thuận cho đi và trao cho một thanh bảo kiếm để phòng vệ lấy thân. Vu Anh nhận được thanh kiếm bèn bái tạ Triệu Lục Bình, rồi một mình quay ra rảo bước về đất Bắc Kinh để tìm Phan Nhược Thủy.
Về phần Phan Nhược Thủy, sau khi đã đưa tiền cho Phan Quý rồi thì thấy công việc im bẵng hẳn đi, không hề một ai lai vãng.
Nhược Thủy lấy làm hơi ngờ trong bụng liền thân hành đến nhà Vương Nho Cát để hỏi dò tin tức. Mãi sau dò ra mới biết việc đó toàn là Phan Quý bịa đặt vu vơ, chứ Vương Nho Cát thực không biết tới.
Phan Nhược Thủy nhân thế, cũng được thư tâm đỡ lo đôi chút.
Duy đối với Vu Anh, Nhược Thủy đoán chắc là Phan Quý đã bịa đặt chuyện kia để lấy tiền mình thì Vu Anh tất nhiên còn sống, mà sau này tất còn báo phục có phen. Bởi thế hắn phải nghĩ cách đề phòng lấy thân, bèn đón 8 lên giáo sư giỏi võ về nhà để ngày đêm trông coi hộ vệ.

Hôm ấy, Vu Anh tới nơi định giết Phan Nhược Thủy thì gặp ngay 1 tên giáo sư là Khương Á thoáng trông ngay thấy, Khương Á nguyên là một tay võ giỏi đất Sơn Đông, người ta vẫn gọi là Trấn Sơn Đông Khương Á xưa nay. Trấn Sơn Đông Khương Á thoạt khi trông thấy Vu Anh bò lom khom ở trên nóc nhà thì biết ngay là một hạng đáng ngờ, bèn vác thanh bội đao cũng nhảy lên mái nhà sấn đến để đánh. Vu Anh thấy vậy vội múa kiếm đánh lì. Rồi hai người cùng ra sức đấu nhau ở trên nóc nhà, hồi lâu không phân thắng phụ.
Được một lát lại có một viên giáo sư nữ là Thanh Diệu Thần Hồ Thạch Hoa cũng nghe tiếng chạy ra để đánh. Hồ Thạch Hoa vốn là người Sơn Âm, khiến cây giáng ma chử rất giỏi. Khi Hồ Thạch Hoa đi tuần phía nhà sau, thấy hai người đương đánh nhau ở trên nóc nhà, bèn nhảy vót ngay lên để giúp Khương Á cùng đánh Vu Anh. Vu Anh chống cự hai người, thanh kiếm múa lên loang loáng khiến cho Khương Á cùng Hồ Thạch Hoa đều ra sức chống đỡ mà cũng có cơ nguy hiểm đến nơi.
Khi hai người thấy thế lực đã hơi kém, bèn kêu dội lên để cầu người nữa đến cứu thì liền ngay lúc đó một người nửa là Quá Sơn Hổ Trương Tiến tay múa thanh kiếm Tang Môn nhảy lên đánh giúp. Vu Anh cũng vẫn đối địch với cả ba người, không hề chịu lép. Nhưng chỉ trong chốc lát thì lại có một người nữa là Ảo Thái Tuế La Chấn, tay cầm một khẩu Quỷ đầu đao sấn sổ nhảy lên, bốn người đều vây bọc để đánh Vu Anh.
Vu Anh thấy bọn họ đông người như vậy, nghĩ chừng cũng khó lòng mà báo thù cho được, chàng liền đổi ngay kiếm pháp, dùng theo lối kiếm Mai Hoa, múa đủ năm năm hai mươi nhăm ngọn, để đánh chống với bọn kia, và lựa thế tìm đường tháo chạy.
Bọn Khương Á không biết là Vu Anh dùng thuật, liền khi thấy chàng ta đổi sang lối kiếm Mai Hoa thì cả bốn người liền đổ dồn vào một mặt thục thân cố đánh.
Vu Anh thấy Khương Á đứng giữa trước mặt mình, chàng liền giơ kiếm đánh dứ một cái, làm cho Khương Á kinh sợ hoảng hồn, cúi rạp ngay mình xuống để tránh ngọn kiếm. Vu Anh thấy vậy liền nhảy một cái thật cao quá đầu bốn người sang hẳn mái nhà bên kia để chạy.
Không dè chàng vừa mới nhảy sang đến bên kia thì lại gặp ngay Phi Thiên Báo Tư Mã Đắc và Hoa Đao Lý Tam Hắc nhảy ra đón chặn lấy đường và quát lên rằng:
- Thằng giặc con kia, mày định trốn đâu cho thoát!
Nói dứt lời thì Tư Mã Đắc múa song tiên đánh lại phía trước và Lý Tam Hắc thì múa đan đan đánh ở một bên. Vu Anh thấy bọn họ lúc

đó duy có hai người nên chàng cũng có ý coi thường, chỉ ung dung khẽ múa thanh kiếm và né mình tránh ngọn binh khí của họ, để liệu cơ sẽ chạy thoát đi.
Nhưng không ngờ chàng chưa kịp chạy thì bọn Khương Á, Hồ Thạch Hoa, La Trấn cùng Trương Tiến đã từ phía sau đuổi dồn cả đến. Vu Anh thấy thế, liền đứng riêng ra một bên vừa đánh vừa lùi và vừa đưa mắt và phía sau để nhìn địa thế.
Khi lùi được mấy bước, chàng ta chợt trông thấy chỗ ấy liền ngay với một cái sân to, chàng liền lựa thế nhảy một cái thực nhanh xuống thẳng giữa sân.
Không ngờ chưa kịp đặt chân xuống đất thì đã thấy ngay có một người to lớn ra tướng ngũ đoản, tay vác một thanh côn sắt nhảy sả đến đánh. Người này cũng là một tên giáo sư của Phan Nhược Thủy tên là Kim Diện Viên Lâm Hiểu Tôn. Lâm Hiểu Tôn thấy bọn kia đánh nhau trên nóc nhà đoán chừng thế nào rồi Vu Anh cũng chạy trốn xuống đó, nên chàng ta nấp sẵn đấy trước định đợi khi Vu Anh nhảy xuống thì đánh cho một gậy tất chết ngay .
Nhưng cũng may cho Vu Anh khi nhảy xuống sân lại cách xa chỗ Lâm Hiểu Tôn đứng hàng mấy mươi bước, cho nên khi Lâm Hiểu Tôn múa gậy ra đánh thì Vu Anh lại nhảy lên mái nhà bên kia mà thoát thân đi được.
Thế là lần thứ nhất Vu Anh đến báo thù không được, chàng ta lấy làm tức tối bội phần, bất đắc dĩ đành phải nén lòng đợi đến hôm sau lại tới.
Rồi thì cách dăm hôm nữa. Vu Anh lại một mình lửng thửng đến nhà Phan Nhược Thủy, song hôm ấy cũng lại bị động, tám người giáo sư đều đổ xô ra đánh, làm cho Vu Anh bị một trận vất vả kinh hồn mà rút cục cũng chẳng ăn thua.
Nhân vậy Vu Anh tự biết võ nghệ của mình còn kém, nếu không tìm thầy luyện tập thêm vào thì cũng khó lòng mà báo thù cho được, chàng nghĩ vậy bèn hết sức đi khắp các nơi, tìm kiếm các bậc danh nhân, để cố sức trau dồi võ nghệ.
Rồi một đêm kia chàng ta đi tới Duyên Thu Các ở núi Uyên Bình thì bất thình lình được gặp ngay Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi ở đó, và được Lục Bất đưa về động Lưu Xuân dạy cho võ nghệ đến lúc thành tài thì cho về đất Bắc Kinh để báo phục thù xưa .
Hồi ấy bọn Trấn Sơn Đông Khương Á, Thanh Diệu Thần Hồ Thạch Hoa, Ảo Thái Tuế La Chấn, Quá Sơn Hổ Trương Tiến. Độc Long Thần Hồ Bá, Kim Diện Viên Lâm Hiển Tôn, Phi Thiên Báo Tư Mã Đắc và Hoa Đao Lý Tam Hắc tất cả tám vị giáo sư cũng còn ở

nguyên cả nhà Phan Nhược Thủy như 6 năm trước.
Duy từ sau khi Vu Anh đến đó hai lượt đều bị bọn họ trị cả được rồi thì bẵng hẳn từ đấy trở đi, không hề thấy có việc chi xảy ra lạ nữa. Nhân thế đối với công việc tuần phòng, bọn họ cũng không cần săn sóc như xưa, bởi thế chuyến này Vu Anh mới tự do vào không hề một ai biết tới.
Khi Vu Anh vào tới nơi thì mới chừng vào khoảng canh ba mà tám người giáo sư đã ngủ yên tất cả. Duy còn Phan Nhược Thủy thì còn ngồi khật khưỡng với người vợ lẽ là Bạch Ngũ Nhi ở trong phòng riêng, đánh chén nói chuyện với nhau.
Năm ấy Phan Nhược Thủy đã ngoài 60 tuổi, song người vẫn khỏe mạnh như thường, cho nên sau khi Ninh Thị chết đi rồi, hắn ta đã lấy thêm hai người vợ nữa và đến Bạch Ngũ Nhi đây lại là người vợ thứ ba.
Phan Nhược Thủy đối với Bạch Ngũ Nhi rất lòng yêu quý. Cứ tối đến trước khi đi ngủ thì Phan Nhược Thủy lại bắt Ngũ Nhi vào buồng cùng ngồi uống rượu nói chuyện với nhau hồi lâu rồi mới cùng nhau đi nghỉ.
Nhân thế, hôm ấy hai người, đương khi nói chuyện với nhau thì ngoài kia Vu Anh đã nhảy tường lần vào mà bắt gặp được. Vu Anh vào tới phía ngoài gian phòng ấy, nhờ chỗ khe nhìn vào thấy rõ ràng Phan Nhược Thủy ở đó thì tấm lòng căm tức nổi lên ầm ầm, chàng liền giơ kiếm chém bung cửa sổ ra, rồi nhảy tót ngay vào để bắt.
Đằng kia Phan Nhược Thủy cũng nhanh ý, thoạt khi nghe thấy có tiếng hơi động ở ngoài cửa sổ thì chàng ta đã vội vàng đứng phắt ngay dậy mở lối cửa sau chạy trốn ra ngoài. Khi Vu Anh vào tới nơi, không thấy Nhược Thủy ở đó, bèn kề ngay thanh kiếm vào cổ Bạch Ngũ Nhi mà hỏi rằng:
- Thằng giặc già trốn đi đâu rồi, muốn sống nói ngay không .. ông cắt cổ đi giờ.
Bạch Ngũ Nhi không hiểu đầu đuôi ra sao, xanh xám mặt lại trỏ ra phía sau mà không nói được nên lời. Vu Anh hiểu ý, liền chạy vội ra phía sau để tìm.
Chàng ta tìm quanh tìm quẩn, thấy ở phía sau cái phòng đó chỉ có bốn bức tường cao ngất, không còn chỗ nào khuất khúc ẩn thân, mà Nhược Thủy thì không thấy ở đó. Chàng ta lấy làm nghi ngờ, bụng bảo thầm trong dạ: "Nhà này không khéo lại có cơ quan ẩn nấp gì đây! Rõ ràng lúc ta vào cửa thì thằng Phan Nhược Thủy còn ngồi trong phòng, nếu nó chạy ra lối trước, tất không thể thoát được tay ta. Vậy chỉ còn một lối trong này, không lẽ nó lại chui xuống kẽ ngạch

mà trốn đi được hay sao. Cái này tất ta phải tra khảo con này mới được".
Chàng ta nghĩ đoạn, liền phăng phăng quay vào phòng. Vừa hay khi đó, Bạch Ngũ Nhi cũng vừa hết cơn kinh sợ định lại tinh thần và toan quay ra cửa để kêu người cầu cứu thì bất chợt Vu Anh đã ra tới nơi, nắm ngay tay Bạch Ngũ Nhi kéo lại, dí ngọn kiếm vào giữa ngực khẽ nói rằng:
- Thằng Phan Nhược Thủy nó trốn chỗ nào? Mày là người thân của nó tất mày phải biết... Vậy có muốn tránh cái lưỡi kiếm này thì phải đưa ta đến đó, ta sẽ tha cho. Bằng không thì ngươi đừng trách...
Bạch Ngũ Nhi nghe nói xám hẳn mặt lại, run lên bây bẩy khóc mà nói rằng:
- Thưa ngài, chúng tôi là phận tỳ thiếp xin ngài làm phúc tha cho. Chúng tôi xin dẫn ngài đến nơi đến chốn. Nhưng có một điều là xin ngài đừng nói với ông ta thì tôi mới còn sống được, ngài có ưng thế cho không?
Vu Anh nghe dứt lời, dậm chân ra dáng nóng nảy mà rằng:
- Nhà ngươi cố ý dềnh dàng cho nó trốn hay sao? Muốn sống hãy đưa ta đi ngay đi...
Nói tới đó liền nắm tay Bạch Ngũ Nhi bắt đi vào trước, rồi tự mình cầm kiếm đi sau.
Bạch Ngũ Nhi dẫn Vu Anh vào tới chỗ lúc nãy liền đi đến chỗ cái đèn treo ở giữa nhà, trỏ vào chỗ đất chính giữa mà bảo Vu Anh rằng:
- Ông có nhìn thấy hòn gạch vuông to đấy không? Hòn gạch ấy chính là một chỗ cơ quan rất kín, ông cứ dặm chân vào hòn gạch thật mạnh thì khắc bên tường có một cái cửa mở ra, ông sẽ trông thấy người ta ở đấy...
Vu Anh nghe nói, một tay cứ nắm chặt lấy Bạch Ngũ Nhi và một tay cầm lăm lăm thanh kiếm bảo Bạch Ngũ Nhi rằng:
- Được rồi, nhà ngươi cũng phải đến đây với ta. Nếu sai lời là ta giết chết.
Nói đoạn liền kéo cả Bạch Ngũ Nhi đứng vào hòn gạch chính giữa nhà và nhúng một cái thật mạnh thì liền đó thấy đến soạch một tiếng, rồi thấy phía tường trước mặt bỗng hiện ra một cái cửa rất to và trông thấy Phan Nhược Thủy đương đứng thu mình trong đó .
Khi ấy Phan Nhược Thủy trông thấy Vu Anh thì nghĩ thế không sao tránh được, liền cầm một thanh đao sáng loáng nhằm giữa Vu Anh ném ra một cái rất mạnh, rồi thừa thế ù té chạy ra toan trốn. Nhưng Vu Anh nguyên là một tay võ nghệ cao cường, tài sức lúc đó dẫu đến 8 tay giáo sư trong nhà Phan Nhược Thủy cũng khó lòng mà tránh đi

được, huống chi một người già yếu như Phan Nhược Thủy thì phỏng đã thấm vào đâu.
Bởi thế khi thanh đao của hắn ném ra thì bị Vu Anh giơ kiếm khẽ gạt một cái, thanh đao bắn hẳn ra ngoài, rồi thì Vu Anh vẫn cứ một tay cầm chặt thanh kiếm, còn một tay thì đẩy một cái cho Bạch Ngũ Nhi ngã sấp xuống đó và nhảy thoắt ngay ra đón bắt được Phan Nhược Thủy lập tức.
Nhược Thủy đến lúc đó, vẫn không thấy 8 người giáo sư đến cứu thì trong bụng sợ hãi cuống cuồng vội vàng kêu thật to lên mấy tiếng, để gọi người đến cứu, Vu Anh vội vàng giơ tay bịt chặt lấy mồm Nhược Thủy và lôi xồng xộc ra ngoài buồng ngoài rồi trỏ thanh kiếm vào mặt mà bảo rằng:
- Mày có nhớ ta là ai đây không? Cả một nhà ta, từ cha đến mẹ, đều bị một tay mày giết hại như chơi. Lại đến ta đây, nếu không phải là trời xanh vun rủi mà cho người cứu vớt giữa dòng thì bây giờ có lẽ cũng đã hóa ra bùn ra nước, còn đâu về được tới đây ! Mày là một đứa mặt mũi thế kia, nỡ đâu mà có bụng tham tàn thế ấy ! Bây giờ đã đến tay ta, phỏng mày còn định kêu ai mà trốn thoát được?

Nói tới đó liền đưa thanh kiếm vào một bên tai Phan Nhược Thủy, cắt đến xoẹt một cái, đứt hẳn bên tai, máu ra lênh láng. Bạch Ngũ Nhi trông thấy sợ hãi choáng hồn, nằm ngã vật xuống một bên, bất tỉnh nhân sự.

Anh hùng khi *đã mài thanh kiếm.*
Cho lũ gian tà phải biết tay.
Nhân gian nhân bảo từ đây.
Cài hương báo ứng xưa nay thế nào?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 22
Giết kẻ thù làm con trọn đạo.
Đốt chùa uế vì Phật rửa oan

Lúc đó tám người giáo sư trong nhà Nhược Thủy mới bắt đầu nghe

thấy tiếng kêu thì mới lần lượt cùng nhau kéo đến. Thoạt tiên Kim Diện Viên Lâm Hiển Tôn nhanh chân chạy vội vào trong phòng trước.

Khi vào tới nơi thì thấy Phan Nhược Thủy đã mất hẳn một bên tai, máu chảy lênh láng và nằm gọn thon lỏn ở ngay dưới đất. Còn Vu Anh thì một chân dậm lấy ngang lưng Phan Nhược Thủy, một tay thì cầm thanh kiếm dí vào bên cổ Nhược Thủy tựa như sắp giết tới nới.

Lâm Hiển Tôn nguyên trước đây đã đánh nhau với Vu Anh mấy lần cho nên dẫu cách 6 năm trời nhưng cũng vẫn còn nhớ mặt. Bây giờ hắn ta trông thấy như vậy, biết rằng không thể nào chống cự với Vu Anh mà giữ toàn tính mệnh Phan Nhược Thủy được nữa. Nhân vậy chàng nghĩ ngay ra một kế, liền ra vẻ tươi cười ung dung nhìn vào nét mặt Vu Anh mà từ tốn nói rằng:
- Đã mấy năm nay không được gặp mặt quan anh, chẳng ngờ ngày nay quan anh lại nghiễm nhiên ra vẻ anh hùng khác chúng, khiến tôi hâm mộ vô cùng. Duy hôm nay chúng tôi vì lỡ vô ý để quan anh đã lọt bước vào được tới đây, cái đó thực là chúng tôi có lỗi. Song chúng tôi có một điều chân thực muốn giãi bày với quan anh, chẳng hay quan anh có ưng lời mà để vào tai cho không?
Vu Anh thấy Lâm Hiển Tôn nói một cách dịu dàng như vậy, cũng không thể giở mặt mà sừng sộ được. Chàng liền cũng ung dung chững chạc mà đáp lại rằng:
- Vu mỗ tuy còn ít tuổi, song xưa nay làm một việc gì, cũng là quang minh chính đại. không hề khuất khúc chút nào, vậy có câu gì xin ông cứ nói cho nghe.
Lâm Hiển Tôn lại ra dáng lễ phép mà rằng:
- Câu chuyện của quan anh đối với Phan lão ở đây, có quan hệ thế nào chúng tôi không hề biết đến. Nhưng hiện nay cứ lấy lý thế công bằng mà nói thì quan anh là một người sức lực đương hăng, mà Phan lão đây là một người già nua yếu đuối. Vậy nếu Phan Lão có điều chi chếch lệch với quan anh thì quan anh cứ lấy lời lẽ ôn tồn mà nói tức khắc cũng được thỏa lòng. Can chi mà quan anh phải giở đến cái thủ đoạn võ biền như thế, để cho thiên hạ anh hùng người ta mai mỉa về sau.
Lâm Hiển Tôn vừa nói dứt lời thì bảy người giáo sư nữa, cũng đã lục tục kéo cả vào đó. Bảy người ấy thấy Lâm Hiển Tôn nói như vậy thì cũng bấm nhau đứng lặng một bên, để nghe xem Vu Anh đối đáp ra

sao.

Vu Anh liền cười bảo bọn Lâm Hiển Tôn rằng:
- Các ngài có bụng nể đến Vu mỗ và bảo cho lời lẽ phải trái như thế, Vu mỗ thực lấy làm cảm tạ vô cùng. Duy công việc của Vu mỗ ngày nay, các ngài chưa từng hiểu thấu, cho nên các ngài nói thế mà thôi. Chứ nếu trái lại mà các ngài ở vào cái địa vị của Vu mỗ đây thì đối với Phan Nhược Thủy, chắc là các ngài còn phải căm giận hơn nhiều. Vậy tiện đây tôi xin đem các chuyện của tôi để thuật qua các ngài cùng rõ.
Nói tới đó, liền đem qua loa những việc Nhược Thủy giết hại bố mẹ khi xưa thuật cho 8 người cùng nghe một lượt. Khi tám người nghe thấu câu chuyện rồi thì ai nấy đều đưa mắt trông nhau, tỏ ý phân vân khó nghĩ.

Chợt khi ấy, thấy Vu Anh nét mặt nghiêm nghị dõng dạc mà nói lên rằng:
- Phàm lẽ ở đời, nếu ai làm ra thì người ấy chịu, không khi nào lại để dây dướng đến ai... Vậy công việc của Vu mỗ ngày nay, đối với các vị đây, không ai dính dáng đến cả. Không cần các vị nói tới làm chi...
Nói tới đó, Vu Anh nhân tiện tay cầm kiếm đương dí vào cổ Phan Nhược Thủy, liền ấn mạnh xuống một cái, đứt phăng làm đôi Nhược Thủy chết ngay lập tức.
Lâm Hiển Tôn trông thấy vậy, liền quát to lên rằng:
- Anh chàng họ Vu to gan thật! Anh coi chúng tôi đây không ra gì cả hay sao? Anh em đâu xúm vào mà trị cho nó một mẻ xem sao...
Nói đoạn 8 người bèn xông cả vào, kẻ thì múa côn, người thì múa gậy, cùng nhau đánh dồn vào Vu Anh. Vu Anh thấy bọn họ ùa đến, liền múa thanh bảo kiếm giả vờ đánh lại 8 người.
Đoạn rồi chàng ta lừa thế nhảy một cái thật mạnh qua đầu cả bọn tám người, ra thẳng ngoài cửa để chạy.
Khi ra tới ngoài cửa, chàng vừa chạy vừa nói to lên rằng:
- Oan cừu của Vu mỗ đã báo cả xong rồi, không can thiệp gì đến các anh. Vu mỗ không cần sinh sự làm chi !
Nói đoạn liền chạy tót ra sân ngoài, nhảy lên nóc nhà mà trốn đi thẳng. Bọn Lâm Hiển Tôn thấy vậy cho là công việc Vu Anh làm đó rất phải, cho nên cũng bảo nhau giả vờ cuống quít kêu ca, rồi để cho Vu Anh chạy thoát, chứ không cố đuổi như dạo xưa. Vu Anh nhân

thế được bình yên vô sự, chạy thoát khỏi địa giới nhà Phan Nhược Thủy, không ai cản trở chút gì. Khi ra tới ngoài phố. Vu Anh nghĩ quanh nghĩ quẩn, toan tìm một ngôi hàng cơm để trọ, song nghĩ vì trong lưng đã hết cả tiền, nên cũng không biết trọ đâu cho tiện. Chàng đi vơ vẩn hồi lâu, chợt nhớ ra góc thành gần đó, nguyên xưa có một ngôi chùa Cửu Vân chính là một nơi mà chàng vẫn thường nô nghịch lúc còn trẻ tuổi.
Nhân vậy, chàng bèn định tâm lần tới đó, nằm ngủ một đêm, rồi sáng hôm sau sẽ liệu. Nghĩ đoạn chàng bèn mau mau rảo bước, đi tới ngay chùa Cửu Vân.
Được một lát, Vu Anh đi tới cổng chùa thì thấy ngôi chùa ấy đã sửa sang khác trước, phía trước mặt chùa có xây một bức tường cao rất vững, cổng thì then khóa rất nghiêm, mà những mái chùa ở trong thò nóc lên trên thì trông ra vẻ hùng vĩ to tát gấp mấy khi xưa. Vu Anh xem ngắm một hồi, rồi khẽ nhún mình nhảy tót một cái vào phía trong tường. Vào tới nơi, chàng thấy hai bên cửa chùa, có hai dãy hành lang rất rộng, cửa bỏ trống toang không có một ai ở đó. Chàng lại lần bước lên tòa bảo điện ở giữa thì thấy cửa điện cũng mở toang ra, mà phía trong điện thì có mấy ngọn đèn vẫn còn le lói. Vu Anh lần bước vào tới nơi, chợt trông lên chỗ án thờ thì bỗng giật mình đứng lại, bụng bảo dạ rằng:
- "Quái lạ! Có lẽ là ta hoa mắt hay sao? Chỗ này chính là một nơi thờ Phật, mà sao trong giữa đường thờ, lại hình như có một vị sư nào ngồi đó."
Chàng nghĩ như vậy, nhân thử cố bước đến gần, để xem đích xác ra sao. Bất đồ chàng đi sát vào tới nơi nhìn kỹ lên chỗ giường thờ thì thấy quả nhiên có người ngồi đó là một vị sư, mà vị sư ấy lại chính là Lục Bất hòa thượng. Vu Anh giật mình nửa mừng nửa sợ, vội vàng quì ngay xuống đất, khẽ nói lên rằng:
- Dám thưa đại sư, người có phải là..,
Chàng ta vừa nói tới đó thì thấy Lục Bất hòa thượng khe khẽ gật đầu, và xua tay ra hiệu bảo đừng nói nữa. Vu Anh hiểu ý liền im ngay và có ý nhìn ra bốn bên để xem có việc gì động tĩnh.
Thì liền đó thấy ở phía sau có tiếng người thì thào nói chuyện với nhau, Vu Anh ngồi núp xuống quay nhìn về phía sau thì thấy có hai người tiểu đương chập chờn cùng nhau bước lên dường như có dáng rụt rè e sợ.
Đoạn rồi nghe thấy một anh nói:
- Anh bảo làm gì có người, không khéo là anh nghe hoảng!
Kế đó, lại nghe tiếng đứa kia hỏi.

- Hoảng gì mà hoảng! Rõ ràng tôi vừa nghe thấy tiếng người nói hẳn hoi. Anh thử ra đấy với tôi xem có đúng hay không?
Nói tới đó thì người nọ kéo người kia lôi đi, song người kia nhất định gằn lại mà rằng:
- Anh có đi thì đi một mình, chứ tôi không dám lên đó... Vả chăng hiện bây giờ sư phụ ta đương sắp hành hình bọn kia, tôi phải đi xem cái đã.
Nói tới đó người kia toan quay mặt ra phía sau để đi thì thấy người nọ nắm rịt lại, cười nói mà rằng:
- Làm sao anh biết sư phụ sắp hành hình bọn kia? Tại anh nghe thấy, mắt anh trông thấy hay sao?
- Tôi không nghe thấy thì sao tôi lại biết? Vả chăng ở cửa gian phòng ấy có một cái khe nhòm vào rất dễ, anh có đi xem thì đi với tôi. Duy có điều anh chớ hở cho người nào biết nữa mà nguy đến tính mệnh chớ không chơi.
Nói tới đó, người nọ cười cười gật gật, rồi dắt nhau đi quay cả về phía sau. Vu Anh thấy vậy, đương toan quay lại để xem Lục Bất hòa thượng thì bỗng đã thấy hòa thượng nhảy xuống, ghé vào tai Vu Anh mà bảo rằng:
- Đấy, nhà ngươi đã nghe thấy chưa? Lão sư đây là phường gian ác, vậy chúng ta mau mau theo hai thằng bé này để xem trò chuyện ra sao.
Nói đoạn liền dắt tay Vu Anh đi vội về phía sau theo hút hai người tiểu kia, khi đi lần theo phía sau chùa một lúc thì đến một nơi có xây một cái bệ thờ con con, trên đặt một pho tượng to bằng người thực. Hai người tiểu tới nơi, một người liền giơ tay lên cầm cái tay pho tượng khẽ xoay đằng trước ra đằng sau thì thấy pho tượng bật hẳn ngay ra một bên, mà chỗ đó thành một cái cửa, rồi hai người tiểu chui tọt ngay vào. Lục Bất cùng Vu Anh vội vàng chạy theo tới nơi thì pho tượng đã thấy lại nguyên như cũ Lục Bất hòa thượng liền bắt chước người tiểu, cũng cầm tay pho tượng khẽ xoay về phía sau thì quả thấy pho tượng cũng lại bật ra thí bên và lại lộ ra một cái cửa như lúc trước. Hai người vội vàng đi vào thì thấy trong ấy có một con đường sáng sủa phẳng phiu, hai người tiểu lúc nãy hiện đương dắt tay nhau vừa đi vừa thì thầm trò chuyện với nhau. Đi được chừng mười lăm bước thì chợt thấy hai người tiểu đứng dừng ngay lại, cùng nhau nhòm vào phía vách, rồi gật gật gù gù ra vẻ tự đắc vô cùng.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy bèn khẽ rón rén đi đến sau lưng hai người kia giơ hai tay điểm cho mỗi người một huyệt thì hai người tiểu

bỗng ngay hẳn người ra như là khúc gỗ, không biết cử động nói năng chi nữa.
Lục Bất hòa thượng bèn đứng ngay vào chỗ ấy rồi cũng ghé vào chỗ khe cửa để nhòm. Chàng ta nhòm thoáng qua một tí, rồi lại đứng ra một bên và ấn tay Vu Anh vào đó ra hiệu bảo nhòm để xem. Vu Anh nhòm vào tới nơi thì thấy trong đó xung quanh có treo những xác người lủng lẳng. Hiện lúc đó thì trong phòng tất cả thấy có đến 7, 8 người, duy có ba người ăn mặc quần áo nhà sư thì người nào cũng lực lưỡng to béo, đầu trọc long lóc, ra dáng hung ác lạ lùng. Ngoài ba nhà sư ấy thì không biết rằng là đàn ông hay đàn bà, nhưng đều bị lột trần truồng áp vào cột, rồi thỉnh thoảng những sư kia lại lần lượt thay nhau cầm đao đến trích máu mấy người ấy để cùng ăn uống.
Vu Anh trông thấy cảnh tượng như vậy thì lấy làm rùng mình ghê sợ, quay ra hỏi thầm Lục Bất hòa thượng rằng:
- Bọn họ làm gì như thế, đại sư có biết hay không !
Lục Bất hòa thượng nghe nói, lặng ngắt không trả lời, liền nắm hai tay Vu Anh kéo đi ra tận chỗ cửa lúc nãy, rồi mới ghé vào tai mà sẽ bảo rằng:
- Đó là những cách luyện phép ẩn hình của bọn nhà sư, các ngươi chưa trông thấy bao giờ cho nên chưa biết. Bọn này là những bọn gian ác gớm ghê, ta trông thấy cái dáng ngôi chùa ta đã hiểu tới, cho nên mới lần đến đây để xem. Nay cứ nhìn cái cách hành động của chúng thì quả nhiên đích thực không sai. Vậy ta phải trị tiệt bọn này ngay đi mới được.
Vu Anh nghe tới đó, ra vẻ ngần ngừ e sợ, hỏi lại Lục Bất hòa thượng rằng:
- Vậy đại sư có biết bọn họ ở đây có được bao nhiêu người hay không, mà đại sư định vào trị họ?
Lục Bất hòa thượng nghe hỏi cũng hiểu ngay là Vu Anh có ý sợ hãi, bèn vỗ vào vai Vu Anh mà khẽ đáp rằng:
- Nhà ngươi bất tất sợ hãi làm chi! Ta đây nếu biết sức không địch nổi họ thì đã không khi nào mà ta dám giở chuyện ra.
Nói đoạn, Lục Bất hòa thượng, nhân trông thấy có cái khe cửa ngăn liền đó, liền trỏ vào đó mà bảo Vu Anh:
- Nhà ngươi có sợ thì cứ đứng nấp ở đấy, hễ lúc nào thấy ta thét lên một tiếng ấy là ta đã giết được một người, về hễ thấy người nào qua lại chốn này thì ngươi cũng cứ lẳng lặng như không, chớ có thò ra mà nguy tính mạnh...
Nói tới đó Vu Anh liền chạy vào khe cửa nấp, còn một mình Lục Bất hòa thượng thì ngất ngưỡng đi vào phía trong.

Khi vào tới chỗ khe cửa lúc nãy, Lục Bất hòa thượng nhòm vào thì thấy mấy nhà sư ở trong vẫn đương trích huyết ăn uống với nhau ra vẻ vui mừng tự đắc, còn những người bị trói kia đều đã chết hẳn đi không ai kêu lên được nữa.
Lục Bất hòa thượng liền đứng ở ngoài cười khanh khách lên mấy tiếng rất to rồi đọc lớn lên rằng:
- A di đà phật, xin các sư cho nhà chùa tôi hưởng với.
Vừa nói tới đó thì thấy các sư trong kia dừng ngay tay lại, rồi kế đó có tiếng hỏi to lên rằng:
- Đứa nào gan hùm mật gấu, mà dám đem thân đến đây như vậy? Có biết điều phải lánh ngay đi, không thì mất mạng với ta lập tức.
Rồi lại có một vị sư nữa nói vội ngay lên rằng:
- Đứa nào, nó đã lần vào đến đây tất nó cũng cậy mình là bản lĩnh khá cao, vậy các sư huynh để cho tiểu đệ một mình trị nó xem sao.
Nhà sư ấy nói xong, sẵn thanh bảo kiếm trong tay, liền mở ngay cửa, múa gươm xông đánh. Lục Bất hòa thượng thấy nhà sư kia ra thì vẫn cứ ra dáng ung dung cười sằng sặc mà rằng:
- Được lắm? Nhà sư có lòng chiếu cố, tôi đây cũng phải nhận lời.
Nói vừa dứt lời thì thấy nhà sư kia hằm hằm vác thanh trường kiếm xong đến đánh một ngón bổ thượng, bổ thẳng vào đầu Lục Bất hòa thượng. Lục Bất hòa thượng cũng không đỡ lại, chỉ khẽ cúi đầu xuống rồi hất lên một cái thì nghe có tiếng đến keng và thanh kiếm của nhà sư kia đã bắn đi đâu mất.
Nhà sư kia thấy vậy, sợ hãi thất thần vội kêu lên rằng:
- Ối ối anh em, có ra mau cả đây không thì chết tất bây giờ.
Tiếng kêu vừa dứt thì thấy hai nhà sư nữa ở trong kia cũng sấn sổ mỗi người vác một thanh giới đao lớn tướng đi ra.
Khi ra tới nơi thì thấy nhà sư kia đương cuống quýt tìm thanh bảo kiếm, còn Lục Bất hòa thượng thì vẫn đứng trơ trơ không hề động đậy. Hai nhà sư mới ra trông thấy như vậy liền hè nhau vác hai thanh giới đao xông vào cùng đánh Lục Bất hòa thượng. Đoạn rồi nhà sư lúc trước lại tìm được thanh kiếm lúc nãy cũng lại dồn vào cùng đánh túi bụi cả lên.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy mỉm cười ra dáng ung dung, múa hai tay áo bào rách lên để chống cự với cả ba người, mà thủy chung không ai đánh động vào tới mình được. Vừa hay khi đó trong bọn ba nhà sư kia, có một người bỗng nhảy lùi ra mấy bước rồi lại xông vào biến ngay đao pháp để đánh.
Lục Bất hòa thượng thấy ngọn đao đó, biết là nhà sư ấy đã dùng đến ngón "tang môn đao pháp" lợi hại vô cùng, ông biết thế là nếu không

giết bớt hai người nọ thì khó lòng mà địch cho nổi. Nhân vậy Lục Bất hòa thượng liền dùng ngón "xích thủ đoạt đao" xông vào bắt được một thanh giới đao của một nhà sư và thét lên một tiếng giết chết được hai người lập tức.
Sau khi hai người đã chết rồi, bây giờ duy còn có một nhà sư kia vẫn còn hăng hái đánh nhau, không hề chịu kém Lục Bất hòa thượng ngón nào. Lục Bất hòa thượng thấy vậy, lại càng lưu tâm dùng hết sức lực bình sinh, định không phải dùng đến pháp thuật phi kiếm mà cũng đánh đổ ngay được mới nghe.
Đôi bên đánh nhau hồi lâu thì nhà sư kia tự thấy thế lực đã hơi hơi kém, hắn ta liền một mặt vẫn múa đao đánh đỡ hăng hái và một mặt thì lại lùi bước đi dần về phía đằng sau.
Nhà sư vừa đánh vừa lùi chừng mười lăm bước thì chợt lùi đến một mạn tường kia, có xây cứ bệ, như cái bệ thờ thổ thần chi đó. Khi tới chỗ đó, nhà sư ấy liền co cẳng nhảy giật lùi đến tót một cái, đứng sững ngay lên trên bệ và vẫn múa đao cúi đánh như thường, Lục Bất hòa thượng cũng không chịu thôi, liền cùng nhảy theo lên một bậc dưới cái bệ đó để đánh nhà sư.
Ngờ đâu Lục Bất hòa thượng vừa bước chân lên bệ thì thấy dưới chỗ bệ đứng có một miếng gỗ bắc ngang, mà miếng gỗ lại bấp bênh lên xuống, tựa như cái máy móc gì ngay phía dưới, ông thấy vậy đương nghĩ ngợi trong bụng, lo cớ mưu kế hiểm nguy thì chợt ở phía ngoài chùa có tiếng chuông nổi lên inh ỏi.
Lục Bất hòa thượng lấy làm quái lạ tay thì múa thanh đao đánh nhau riết với nhà sư kia, chân thì cố dậm cái ván ở dưới để cho vững xuống. Nhưng không ngờ chàng càng dậm tấm ván xuống bao nhiêu thì thấy chuông ở ngoài chùa cũng kêu to lên bấy nhiêu, làm cho trong bụng Lục Bất hòa thượng cũng phải bối rối không hiểu ra sao.
Đương khi đó thì chợt thấy Vu Anh ở ngoài cũng vớ được thanh giới đao chạy lõn theo vào để đánh giúp Lục Bất hòa thượng.
Chẳng dè Vu Anh chưa kịp nhảy lên trên bệ thì bỗng thấy ở phía đằng trước đằng sau, có tới non ba chục người vừa sư vừa tiểu đều vác côn vác đao sầm sập chạy tới. Khi chạy tới chỗ đó, thấy bọn Lục Bất hòa thượng đương đánh nhau với nhà sư kia thì bọn họ liền đổ xô vào hò reo để đánh.
Vu Anh thấy vậy bèn để cho Lục Bất hòa thượng đối địch với nhà sư kia, còn tự mình thì quay ra đối địch với cả bọn này.
Chàng thoạt quay ra thì gặp ngay một anh sư trẻ tuổi vạm vỡ khỏe mạnh, tay cầm thiền trượng hăng hái xông vào, giơ thiền trượng lên đánh. Vu Anh bèn cầm thanh giới đao, gạt cho một cái thanh thiền

trượng đứt làm hai đoạn, bắn tung hẳn cả ra ngoài.
Vu Anh bèn thừa thế múa giới đao đánh sấn ngay sang, gặp ai là chém phăng người đó, chỉ trong chốc lát, chết tới mười mấy người sư, còn thì chạy trốn mất cả.
Vừa hay khi đó, người sư kia đương đánh nhau hăng hái với Lục Bất hòa thượng, song khi trông thấy Vu Anh chém chết bọn kia như rạ thì trong bụng lấy làm hơi núng, khiến cho đao pháp cũng rối loạn cả lên. Lục Bất hòa thượng bèn thừa thế dùng ngọn "liên châu đao pháp" đánh dồn dập vào, nhà sư kia không biết lối nào mà đỡ, bị một mũi đao đánh ngay vào cẳng ngã chổng kềnh ra. Lục Bất hòa thượng liền sấn ngay lên tặng cho một đao nữa chết thẳng ngay, hết đường cục cựa.
Khi giết xong nhà sư ấy rồi, Lục Bất hòa thượng bèn nhảy ngay xuống nắm tay Vu Anh kéo đi ra ngoài chỗ bảo điện lúc nãy.
Ra tới đó, Lục Bất hòa thượng bảo Vu Anh đứng lại rồi ông ta đến trước phật đài, vái hai vái và khấn rằng:
- Ở đây đất phật trang nghiêm, song bị chúng làm ô uế, chắc là xưa nay bị tiếng oan uổng đã nhiều. Vậy nay muốn rửa tiếng oan đó thì phải dùng đến ngọn lửa quang minh mới được, xin ngài đại xá đi cho.
Khấn xong mấy câu đó ông liền nhảy lên cái bệ thờ có bao nhiêu đĩa đèn khuân lấy tất cả, đem đổ dầu vào một cái khám lớn ở đó, rồi châm ngọn lửa vào để cho cháy lên, rồi hai người đứng đó để xem.
Được một lát ngọn lửa bốc lên cái khám rồi bùng lên đến tận nóc chùa, và cứ thế lan lan cháy ra.
Thì ngay lúc đó, bọn sư chạy trốn lúc nãy, thấy ngọn lửa bốc lên đều hô nhau chạy ra cứu ứng. Lục Bất hòa thượng cùng Vu Anh liền đứng nấp vào một chỗ, hễ thấy người nào thò ra là cho một nhát chém cho kỳ hết mới thôi.
Hồi lâu cơn gió đông nam nổi lên, ngọn lửa càng ngày bốc lên càng mạnh, Lục Bất hòa thượng liền bảo Vu Anh vất cả giới đao lại đó, rồi hai người lại nhảy tường đi ra...
Khi ra tới ngoài thì thấy xóm làng quanh đó, đều đã kéo đông ra để xem chùa cháy, song ai nấy đều ra vẻ hững hờ, không muốn hò nhau vào cứu.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy nhân bảo Vu Anh rằng:
- Cứ nhìn thế kia thì người ở đây hẳn người ta cũng ghét các sư ở chùa này thì phải. Chả có thế mà sao họ lại hờ hững thế kia.
Vu Anh vâng lời mà rằng:
- Đại sư để cho phép đệ tử ra đó hỏi dò ý kiến bọn họ thì khắc biết

ngay.
Lục Bất hòa thượng gật gật lặng im không nói. Vu Anh bèn chạy ngay vào đánh lộn sòng với đám dông người, rồi làm bộ cuống quýt nói lên rằng:
- Chết nỗi, chùa Tử Vân cháy to quá, chúng ta mau mau ra cứu không có thì nguy cả.
Trong bọn đông người nghe thấy vậy, phần nhiều chỉ quay lại nhìn Vu Anh một cái, chớ không ai nói năng chi cả. Duy có một người ra dáng đạo mạo già nua thì nét mặt có vẻ nghiêm trang quay bảo Vu Anh rằng:
- Anh muốn cứu thì vào đấy mà cứu, chứ chúng tôi chẳng giây đến làm chi. Các sư ở chùa này bình sinh giết người lấy của đã nhiều, bây giờ trời phật thiêu hóa ngọn chùa rất là phải đạo, chúng tôi hà tất phải trái ý trời.
Vu Anh nghe vậy lẳng lặng lui ra, đem câu chuyện thuật cho Lục Bất hòa thượng biết. Lục Bất ngửa mặt lên trời, cười sằng sặc lên một lúc rồi cúi xuống bảo Vu Anh rằng:
- Thôi, những việc đó không phải việc mình, không cần nói đến nữa. Vậy giờ trời đã quá khuya, thầy trò ta nên tìm vào một chỗ nào mà trọ mới được.
Vu Anh gật gật vâng lời liền cùng Lục Bất hòa thượng tìm ra một gian miếu thổ thần cổ gần đó thầy trò nằm nghỉ với nhau.
Trong khi nằm nghỉ, Vu Anh đem việc mình vừa báo thù xong thuật lại cho Lục Bất hòa thượng nghe. Lục Bất hòa thượng cũng tỏ ý vui mừng mà rằng:
- Nếu vậy thì con không cần lưu luyến làm chi ở đây nữa. Ngày mai con nên theo ta đi cả sang Trịnh Châu để xem tin tức Tiêu sư huynh của con ra sao.
Vu Anh cũng vui lòng vâng lời theo ngay lập tức. Đến sáng hôm sau hai thầy trò bèn dậy sớm, cùng nhau từ giã đến Bắc Kinh thuận đường sang nẻo Trịnh Châu.
Khi hai người đi qua Từ Châu, vào ăn cơm ở một hàng cơm kia thì lại chính là nơi Tiêu Minh Phượng cùng Ngọc Di Đà gặp gỡ hôm trước, Vu Anh cùng Lục Bất hòa thượng vì hỏi thăm hình tung của Tiêu Minh Phượng nhân thấy nói Minh Phượng có rắc rối với Ngọc Di Đà nên hai người đều lấy làm ân hận trong lòng, bảo nhau đi mau sang Trịnh Châu để hỏi.
Khi sang tới Trịnh Châu, vào nhà họ Tiêu thăm hỏi thì Tiêu Minh Phượng quả nhiên cũng chưa về nhà. Lục Bất hòa thượng nhân cười bảo Vu Anh rằng:

- Anh này không khéo nó còn làng chàng ở mạn Cô Tô, ta phải sang đó tìm nó cho ra mới được.
Nói đoạn hai thầy trò liền kéo nhau thuận đường đi sang Cô Tô. Khi đi tới nửa đường thì bắt gặp ngay Hoàng Vân Nhi. Vu Anh hỏi ra mới biết sau khi Vu Anh đi được dăm ngày thì Lưu Tam Nương cũng cho Hoàng Vân Nhi hạ sơn và về quê nhà ở huyện Thượng Nguyên để thăm bố mẹ. Vân Nhi về tới nhà thấy cha mẹ vẫn được bình yên vô sự thì trong bụng lấy làm vui mừng, lưu luôn ở nhà mấy mươi hôm. Hôm ấy nhân có một người trong làng ra chơi ngoài thành Cô Tô về thuật chuyện ở thành Cô Tô mới nảy nòi ra những việc mất của trộm hoa rất là huyên náo. Vân Nhi lấy làm tức giận, bèn xin phép cha mẹ đi ra đó một phen để tìm cách giết loài gian ác ấy đi.
May sao đi tới nửa đường thì lại gặp Lục Bất hòa thượng cùng Vu Anh ở đó. Hoàng Vân Nhi bèn thuật chuyện mình cho hai người nghe. Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi nghe đoạn cười nhạt hỏi Vu Anh rằng:
- Ngươi thử đoán xem, việc đó có phải là Tiêu Minh Phượng sư huynh đó hay không?
Vu Anh nhân nhớ lại những cách hành động của Tiêu Minh Phượng trước, bèn nói với Lục Bất hòa thượng rằng:
- Tiêu sư huynh con đương độ tuổi thơ hăng hái, làm việc chưa biết giữ gìn, nhưng chưa chắc đã đến nỗi dám làm những sự quá liều như vậy. Duy ở Cô Tô đã xảy ra việc đó thì thầy trò ta cũng cứ nên sang đó xem sao?
Nói đoạn ba người liền cùng nhau kéo cả đến đất Cô Tô.
Khi tới Cô Tô ban ngày thì trọ nấp một nơi, rồi ban đêm ba người mới chia nhau đi ra dò xét. Bất đồ giữa hôm Tiêu Minh Phượng đến nhà Chư Ỷ Phương thì cả bọn ba người đều cùng vẫn vơ đến đó. Bởi thế khi Tiêu Minh Phượng cắp Chư Ỷ Phương ở trong đi ra thì bọn Lục Bất hòa thượng, Hoàng Vân Nhi cùng Vu Anh đều trông thấy rõ tất cả.
Theo ý Hoàng Vân Nhi thì ngay lúc trông thấy Tiêu Minh Phượng cắp Ỷ Phương ra là muốn sấn đến đánh ngay lập tức. Duy Lục Bất hòa thượng tỏ ý không bằng lòng và bắt phải đi theo đến chốn đến nơi để xem cho ra toàn đích.
Nhân vậy khi thấy Minh Phượng về tới hàng trọ, bọn ba người bèn nấp cả ở ngoài rồi một mình Lục Bất hòa thượng lên tiếng gọi cửa để xem Minh Phượng xử trí ra sao.
Trước khi gọi cửa, Lục Bất hòa thượng đã đoán chắc là ở gian phòng đó có một cửa sau thì thế nào Minh Phượng cũng đem Ỷ

Phương ra giấu ở đó, nên để cho Hoàng Vân Nhi ra đấy chực sẵn để rình bắt lại Ỷ Phương,
Quả nhiên khi Tiêu Minh Phượng thấy tiếng Lục Bất hòa thượng thì sợ hãi cuống cuồng, vội vàng đem ngay Chư Ỷ Phương ra giấu ở phía sau. Hoàng Vân Nhi liền tóm ngay được Chư Ỷ Phương đưa trả về nhà, khai huyệt cho tỉnh lại, và khua người nhà dậy nói chuyện cho biết. Người nhà Chư Ỷ Phương nghe nói đều vui mừng hú vía và lạy tạ Vân Nhi vô hạn.
Rồi kế đó thì Lục Bất hòa thượng và Vu Anh cũng tiếp đến nhà Chư Ỷ Phương, cùng nhau nói chuyện một lát, rồi Lục Bất hòa thượng lập săn mưu kế để bắt Minh Phượng. Ai ngờ Minh Phượng quả nhiên lại bò đến đó, cho nên lại mắc kế Lục Bất hòa thượng mà bị thò sự bí mật ngay ra. Duy Lục Bất hòa thượng nghĩ thương đến nhà họ Tiêu, chỉ còn trọi có một mống, cho nên không nỡ giết chết mà giao hẹn bắt phải về động Lưu Xuân quay mặt vào vách tu luyện 10 năm để sửa sai tính cũ. Tiêu Minh Phượng đến lúc cùng đường bí nước biết thế không tránh được nào, nên cũng phải vâng lời, rồi quay ra trở về chỗ trọ.
Sau khi Minh Phượng đi rồi, Hoàng Vân Nhi có ý không bằng lòng nói với Lục Bất hòa thượng rằng:
- Đại sư huynh làm những công chuyện quá đáng như vậy mà đại sư chỉ mắng qua loa, không nỡ hành tội thì con thiết tưởng không được công bằng...
Lục Bất hòa thượng cười mà đáp rằng:
- Hắn đã biết lỗi và tình nguyện đổi lỗi thì thôi. Vả chăng nếu ta không nghĩ đến Tiêu sư đệ ta xưa thì có đến mười đứa như thế ta cũng không cho sống được.
Thầy trò đương khi nói chuyện thì Chư Ỷ Phương đã vào hỏi thăm việc bắt Tiêu Minh Phượng.
Hoàng Vân Nhi cũng đem sự thực nói cho Chư Ỷ Phương nghe. Ỷ Phương thấy không bắt được Tiêu Minh Phượng, song cũng mừng được thoát rồi nên có lòng cảm tạ thầy trò Lục Bất hòa thượng, bèn bảo người nhà làm cơm rượu lên thết. Thầy trò Lục Bất hòa thượng liền cùng chè chén lưu liên ở đó để đợi đến sáng sẽ ra hàng cơm để tìm Minh Phượng.
Về phần Minh Phượng sau khi đã nhận lời hứa với Lục Bất hòa thượng rồi, một mình quay ra, vừa đi vừa cầu rầu một mình lấy làm tấm tức trong lòng vô hạn. Chàng càng nghĩ tới việc vừa rồi lại càng hối hận cho mình: "Nếu như võ nghệ của mình mà khá thì có thể chống cự nổi với Lục Bất hòa thượng thì cái chuyện thú vị với Chư Ỷ

Phương hôm nay làm gì mà không xong được. Vả sau đây làm gì đến nỗi phải giam hãm mười năm làm cho mất cả sinh thú ở đời..."
Chàng nghĩ tới đó, lại càng tiếc rẻ băn khoăn, vừa đi lững thững vừa vỗ vào ngực, thở dài một tiếng mà nói một mình rằng:
- "Mình cũng đường đường là một thằng con trai, mà đến nỗi chịu người kiềm chế, mất cả khoái hoạt tự do, thì phỏng còn sống làm chi cho nhục. Bất nhược đâm đầu chết quách cho xong..."
Bấy giờ Minh Phượng càng nghĩ lại càng thống thiết; không còn muốn sống ở đời và nghĩ cách muốn chết ngay đi cho rảnh.
Bất đồ đương khi chàng ta chán nản vẩn vơ thì chợt nghe thấy ở một gian nhà bên cạnh đường phố, có mấy tiếng cười lanh lảnh đưa ra và tiếp sau có tiếng nói lên mấy câu rằng:
- “Chết mà vô ích sao bằng sống.
Sống để xem đời có thú không?
Còn trời đất, còn non sông,
Lo gì rồi chẳng vẫy vùng có khi!"
Nguyên lúc đó đã là đầu trống canh năm, nhà ấy dậy sớm làm hàng với nhau, song có một người thở ra những giọng chán đời cho nên một người khác đọc mấy câu vừa rồi để mà khuyên giải.
Không ngờ Minh Phượng vừa đi qua đấy, nên mấy câu ấy lọt vào tai chàng làm cho chàng phải đứng dừng ngay lại ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi cái chí chán đời bỗng lại tiêu tan đi mất.
Chàng dừng đứng lại một lúc, rồi lại lững thững bước đi, vừa gật gù vừa lẩm bẩm nói một mình rằng: "Ừ, mà nghĩ ra cũng phải. Tội gì ta chết cho uổng thân ta. Mười năm trời kể tiếng là lâu, nhưng thắm thoát cũng không mấy chốc. Chi bằng ta hãy chịu khó về động Lưu Xuân, rồi hết cái hạn mười năm thì bấy giờ ta tha hồ vùng vẫy....
Tiêu Minh Phượng nghĩ tới đó bất giác trong bụng lại hớn hở hăng hái, liền nhảy tót lên nóc nhà, rồi chuyền các nóc nhà mau mau đi về phòng trọ .
Khi về gần tới chỗ hàng trọ thì chợt thấy trên nóc nhà có một người mặc quần chùng áo dài, đương đứng phất phơ quay mặt về phía đằng kia. Tiêu Minh Phượng không trông thấy mặt người ấy, nhưng chỉ thấy mình cao bảy thước, ra dáng vạm vỡ khỏe mạnh và đi gần tới nơi thì thấy mặc cái áo bào dài trắng xóa.
Tiêu Minh Phượng thấy vậy, nghĩ thầm trong bụng, anh chàng này cũng là một tay phi hành, nhưng dám mặc áo trắng mà đi đêm như thế có nhẽ là một tay đáo để không nhường. Đương lúc đêm hôm, anh ta có việc gì mà vẩn vơ ở những chỗ này? Hay hoặc anh ta biết tới những công việc của mình đã làm, mà định đến đây rình để trị

mình? Nếu quả như vậy thì chi bằng lừa lúc anh ta chưa biết, ta hãy hạ thủ ngay trước, để khỏi lôi thôi sinh sự về sau.
Chàng ta nghĩ như vậy liền tót bước đi khẽ, từ từ đến sau người kia rồi rút thanh kiếm ra để chém.
Ngờ đâu tay kiếm của chàng chưa kịp giơ lên thì bỗng người kia quay ngay mặt lại, giương đôi con mắt sáng quắc như hai luồng điện, trừng trừng nhìn thẳng vào giữa mặt chàng, làm cho chàng phải lặng hẳn người ra một lúc. Chàng định thần nhìn lại thì thấy người kia khuôn mặt dài như quả táo, hai lông mi rậm mà ngược hẳn lên, mũi thì huênh huếch hơi cao, dưới cằm lại để mấy hàng râu phơ phất.
Người kia lại nhìn Tiêu Minh Phượng một lúc rồi mủm mỉm cười nhạt mà rằng:
- Chà! Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn đừng... Bần đạo với cư sĩ có việc gì thù oán nhau đâu mà cư sĩ lại định tâm giết hại bần đạo như vậy?
Tiêu Minh Phượng lúc đó cuống lên không biết nói ra sao, bất đắc dĩ phải ấp úng mà hỏi lại người kia rằng:
- Bây giờ đêm hôm khuya khoắt, chẳng hay ông định làm gì mà đứng ở đây?
Người kia cười khì một tiếng rồi lại nói ngay lên rằng:
- Vậy tôi lại xin hỏi lại cư sĩ: Bây giờ đêm hôm khuya khoắt cư sĩ làm gì mà đứng ở trên nóc nhà này?
Tiêu Minh Phượng cười nịnh mà nói lên rằng:
- Dám thưa đạo trưởng, chúng tôi cũng là sơ ý trông lầm, xin đạo trưởng rộng thứ đi cho. Tôi xin cúi mình lạy tạ.
Nói đoạn liền cúi mình vái rạp xuống một cái.
Người kia vội vàng đỡ Tiêu Minh Phượng lên, rồi cười khì khì mà nói rằng:
- Cư sĩ bất tất phải làm như thế, tôi đâu dám trách cư sĩ làm chi. Duy có một điều tôi muốn hỏi cư sĩ: Hôm nay cư sĩ đến nhà Ỷ Phương đã được như lòng sở nguyện hay chưa?

Tiêu Minh Phượng nghe thấy câu hỏi ấy, giật nẩy người lên, không hiểu tại sao mà người kia lại biết chuyện, cuống cả lưỡi lại không biết đường nào mà đáp.

Dọc ngang tưởng đã thỏa lòng,
Biết đâu đời lại lắm vòng gian nguy.

Đèo bòng nhân sự mà chi,
Bước chân *đã lỡ mong gì về sau!*

Kiếm Châu Duyên

Hồi 23
Nghe lời nói khích theo kẻ gian tà,
Gặp chuyện bất bình, cứu người hiệp nữ

Người đó nguyên tên là Giải Kim Lôi, là một tay tổ sư của bọn dâm tặc, vẫn đi trộm hoa cắp nguyệt xưa nay.
Từ lúc Giải Kim Lôi bắt tay vào làm việc ấy, cho tới ngày nay, vào khoảng 30 năm trời, đã từng làm hại bọn con gái nhà tử tế trong khắp mọi vùng, không biết tới bao mà kể. Bởi thế những đám giang hồ đứng đắn, nói đến ba chữ Giải Kim Lôi thì phần nhiều ai cũng biết tới và cũng có lòng tức giận vô cùng.
Thường thường cũng có những tay anh hùng nghĩa hiệp vì lòng khẳng khái, muốn ra tay trừ khử hắn đi. Nhưng ngặt vì hắn là người bản lĩnh rất giỏi, cho nên không những không trừ được hắn, mà bị hắn giết hại rất nhiều.
Hắn ta là một tay thao luyện võ nghệ rất có công phu, cả về nội công và ngoại công, không gì là không giỏi tuyệt..
Hắn thường bay chạy trên mặt tuyết, mà không hề có tí vết chân. Thường khi hắn ta chạy nhảy ở trên mặt nước, cũng vững như là đi trên mặt đất. Trong mình hắn ta, tha hồ cho dao chém hay là tên bắn, tuyệt không thấm tháp vào đâu. Đối với nghề phi kiếm thì hắn cũng là một tay rất khá, khó lòng có ai địch nổi.
Hắn lại có một cái tài rất lạ lùng, là hắn thường đứng trên nóc nhà người ta, chỉ nghe những tiếng đàn bà con gái nói ở trong nhà, cũng đủ biết rõ được tư cách của người đương nói. Người ấy nhan sắc thế nào, vào trạc bao nhiêu tuổi, người to hay nhỏ, da trắng hay đen, là người con gái chưa chồng hay là đàn bà có chồng, hắn chỉ nghe qua tiếng nói cũng đều phân biệt được cả.
Bởi có những thủ đoạn như thế cho nên ban ngày hắn không phải đi đâu làm gì, mà duy có đêm đến, hắn ta chỉ dạo qua các nóc nhà các phố một lượt, là trong các nhà ấy hoặc có người xấu đẹp thế nào, đều không cách nào giấu nỗi hắn được. Cái tài của hắn cũng là ông trời phú cho có một tính cách đặc biệt và cũng là nhờ cái công thao

luyện của hắn đã dụng tâm nghe đến thì dẫu có ai nói thầm nói nhỏ đến đâu, nhưng hắn vẫn nghe được rành rành như một.
Hễ khi nào hắn ta đã thấy nhà nào có một cô con gái kha khá mà hắn đã định tâm dùng đến thì hắn ta lập tức dùng cách điểm huyệt, làm cho hết thảy mọi người mê mẩn hẳn đi, đoạn rồi hắn ngang nhiên đến đó đùa bỡn với người con gái kia, không còn ai có cách gì mà ngăn cản được nữa.
Những người con gái nào mà đã bị hắn ta đùa bỡn thì chỉ trong nửa năm hay là một năm là tất ốm đau rồi phải chết. Bởi thế cho nên hắn từ khi 26 tuổi đâm ra phá giới cho tới ngày nay là 30 năm trời, hắn đã chôn chết có kể hàng mấy nghìn mấy vạn con gái, mà toàn thị là những người đẹp đẽ và những con nhà tử tế hết thảy .
Hắn có 11 người đồ đệ học theo bản lĩnh của hắn, và cái nghề gian dâm trộm hoa, cùng là các món quyền thuật cũng đều giỏi giang tất cả.
Nói cho đúng ra thời những đám làm sằng trong bọn giang hồ, dù ai cũng phải chịu nhường cho Giải Kim Lôi ngồi vào ghế nhất. Cái thanh thế của hắn đối với lúc bấy giờ thực là không ai bì kịp. Bởi thế cho nên người ta bầu cho hắn cái tên gọi là Dạ Du (Thần chơi đêm) Giải Kim Lôi.
Hồi đó Dạ Du Thần Giải Kim Lôi đương ở Vũ Tiến thì nghe thấy tiếng đồn ở bên thành Cô Tô mới có ra một người cũng làm nghề như hắn, duy mỗi khi đến nhà cô gái nào thì lại để cái dấu hiệu con chim phượng lại, rõ ràng không phải là đồ đệ của hắn vả lại cũng là một tay ngờ nghệch mới ra đời, cho nên mới có những nước hớ hênh khoe khoang như thế. Nhân vậy Giải Kim Lôi bèn đi sang Cô Tô, để dò xem đích xác và sẽ liệu cách phủ dụ vào đảng với mình.
Giải Kim Lôi tới thành Cô Tô được mấy hôm, thăm dò hết sức, mới biết được chỗ Tiêu Minh Phượng và cũng mới biết được công việc của Tiêu Minh Phượng làm. Tối hôm ấy Giải Kim Lôi liền đứng ở nóc nhà ấy để chờ Minh Phượng thì quả nhiên gặp khi Minh Phượng trở về, Giải Kim Lôi liền hỏi ngay đúng vào tâm sự của Tiêu Minh Phượng.
Tiêu Minh Phượng thấy Giải Kim Lôi hỏi như thế thì lấy làm ngạc nhiên mà hỏi rằng:
- Chẳng hay ngài là ai, mà ngài lại biết tâm sự của tôi như vậy? Xin ngài làm ơn báo cho tôi được biết.
Giải Kim Lôi cười nhạt mà nói rằng:
- Tôi là Giải Kim Lôi đây, chắc là cư sĩ cũng hiểu. Vậy hôm nay cư sĩ đến nhà Chư Ỷ Phương có được toại chí hay không? Vậy sao trông

khí sắc của cư sĩ lại có vẻ bất bình như thế? Hay hoặc có điều gì xảy ra ngang trở đó chăng?
Giải Kim Lôi tuy hỏi như thế song thực ra thì công chuyện của Tiêu Minh Phượng đến nhà Chư Ỷ Phương từ tối đến giờ, đầu đuôi thế nào, Giải Kim Lôi đều đã biết bất tất cả. Vì khi Tiêu Minh Phượng bắt đầu đến nhà Chư Ỷ Phương thì Giải Kim Lôi vẫn thường theo dõi ở đằng sau, cho đến lúc bọn Lục Bất hoà thượng đến tìm Tiêu Minh Phượng, là Giải Kim Lôi đều trông thấy cả. Giải Kim Lôi đối với Lục Bất hòa thượng, nguyên xưa cũng vẫn lấy làm hiềm khích, vẫn tìm cơ hội để định báo thù mà vẫn chưa sao được thỏa. Hôm ấy nhận thấy cơ hội như thế, bèn lập tâm, cố ý theo đuổi Minh Phượng, định nhờ tay Minh Phượng để đối phó với Lục Bất hòa thượng cho hả tấm lòng xưa.
Bởi thế Giải Kim Lôi nói rõ tên họ ra cho Minh Phượng biết, và hỏi kháy một câu để xem Minh Phượng đối đáp ra sao. Khi Tiêu Minh Phượng thấy Giải Kim Lôi nói tên ra thì đã sửng sốt. đoán chắc là một tay tiền bối của mình, thế nào nghệ thuật cũng giỏi hơn mình. Nhân thế chàng ta liền ra dáng cung kính nói với Giải Kim Lôi rằng:
- Ngài đã hỏi tôi như vậy chắc là tâm sự của tôi ngài đều biết cả, tôi muốn giấu ngài tưởng cũng không có ích gì cho tôi.
Giải Kim Lôi liền vỗ vào vai Tiêu Minh Phượng rồi cười mà lại hỏi rằng:
- Cứ như cư sĩ bản lĩnh đã không ai địch nổi thì còn việc gì xảy ra ngang trái, mà cư sĩ lại thở ra những giọng bất bình như thế.
Tiêu Minh Phượng nghe tới đó nét mặt tiu nghỉu thở dài một tiếng mà rằng:
- Nếu tôi có bản lĩnh hơn người thì làm chi mà tôi đến nỗi thất bại như nãy! Bắt đầu từ nay trở đi, tôi sẽ là một người bị trói trong vòng cương tỏa, không biết khi nào mới lại cho ra mà cũng không bao giờ lại bước chân trở lại nhà Chư Ỷ Phương được nữa! Vậy cái món ấy đạo trưởng nên liệu cách mà xoay sở lấy đừng để cho người khác mà uổng mất của trời.
Kim Lôi nghe tới đó liền vỗ vai Tiêu Minh Phượng một lượt nữa rồi gật gù mà nói rằng:
- Cư sĩ đường đường một bậc trượng phu như thế, lẽ nào chịu người kiềm chế cho đành. Bần đạo nói câu này không phải là dám nói ngoa, nếu cư sĩ mà quy y vào môn phái Tam Thanh cùng bần đạo thì gọi là tha hồ mà được tự do, cho đến ông thành phục sinh cũng không thể nào can thiệp vào được.
Minh Phượng nghe tới đó, trong bụng vui mừng vô hạn, vội vàng cúi

lạy rạp xuống, cung kính mà nói rằng:
- Nếu đạo trưởng có lòng thương đến Tiêu mỗ mà cho làm đồ đệ thì còn hạnh phúc nào hơn. Nhưng không biết đạo trưởng dạy thực hay là người nói giỡn thế thôi...
Giải Kim Lôi cười đáp rằng:
- Bần đạo nói đùa cư sĩ làm chi ! Thực ra bần đạo muốn thu lấy 12 người đồ đệ để cho đủ số hàng "chi", song hiện nay còn thiếu một người mà chưa biết ai là xứng đáng. Vậy nếu cư sĩ có vui lòng mộ đạo thì bần đạo xin nhận lời ngay, có đời nào còn từ chối!
Tiêu Minh Phượng nghe nói, cúi đầu kính cẩn vâng dạ luôn mồm, tỏ lòng thuận theo Giải Kim Lôi lập tức.
Giải Kim Lôi bèn nắm tay Minh Phượng mà rằng:
- Chỗ này không phải là nơi ta ở, vậy ta nên đi ngay lập tức bây giờ cho ổn...
Nói đoạn liền dắt Tiêu Minh Phượng quay gót ra đi. Minh Phượng cũng vui lòng theo gót Kim Lôi, không hề đoái đến lời Lục Bất hòa thượng dặn dò chi nữa.
Về phần Lục Bất hòa thượng cùng Vu Anh và Vân Nhi cùng nhau uống rượu ở nhà Chư Ỷ Phương, lại có Chư Ỷ Phương ngồi tiếp chuyện ở đó. khi chè chén được hồi lâu thì bỗng thấy Lục Bất hòa thượng đặt chén rượu xuống, ngửa mặt lên trời, rồi cúi xuống lắc đầu thở đài mà nói rằng:
- Thế thì lại thật? Ai ngờ thằng bé ấy mà là thằng mất dạy, quả nhiên nó đã không nghe lời mình, mà nó định giở quẻ rồi đây.
Vu Anh nghe nổi lấy làm giật mình hỏi vội lên rằng:
- Dám thưa đại sư, chẳng hay là Tiêu sư huynh con lại sinh sự thế nào chăng?
Lục Bất hòa thượng gật đầu cười nhạt một cái mà không nói câu gì.
Hoàng Vân Nhi thấy vậy ra dáng tức bực mà nói lên rằng:
- Đệ tử đã biết ngay trước chẳng qua là vì đại sư nói rằng quá thương cho nên đến nỗi như thế?
Chư Ỷ Phương thấy mọi người nói như vậy thì cũng có ý lo sợ biến hẳn nét mặt đi, tiếng nói run rẩy mà hỏi lên rằng:
- Chẳng hay là hắn ta lại đến được chốn này mà quấy nhiễu gì chăng?
Lục Bất hòa thượng lặng ngắt không trả lời, vội vàng cầm lấy bình rượu, ngửa cổ lên, dốc bình rượu vào mồm nốc luôn mấy hơi hết thẳng. Đoạn rồi ông ta đặt bình rượu xuống và bảo Chư Ỷ Phương lấy bút mực và lấy tờ giấy lên để viết mấy phong thư.
Khi viết xong 4 phong thư rồi Lục Bất hòa thượng bèn trao cho Vu

Anh hai phong dặn Vu Anh đưa một phong đến núi Nga Mi ở hạt Tứ Xuyên để trình tôn sư là Thái Hư pháp sư và một phong đưa sang Tùng Phong viện núi Tùng Sơn để đưa cho lão đạo trưởng Ngụy Chân. Còn hai phong nữa thì Lục Bất hòa thượng giao cho Hoàng Vân Nhi, dặn đem một phong đến quán nhất nguyên ở quận Tương Dương đưa cho sư huynh Lương Hưng Đạo và một phong thì đưa cho sư huynh là âu Dương Vĩnh Minh. Hai người nhận thư xong rồi, Lục Bất hòa thượng lại dặn Hoàng Vân Nhi rằng:
- Nhà âu Dương sư huynh ta ở bên miền Tế Nam, từ đứa trẻ lên ba trở đi, không ai là không biết tới, vậy con cứ sang đó hỏi thăm, chắc là thế nào cũng thấy.
Hoàng Vân Nhi vâng lời cùng Vu Anh cất phong thư cẩn thận vào túi rồi cùng sửa soạn ra đi.
Lúc đó Lục Bất hòa thượng mới quay lại bảo Chư Ỷ Phương rằng:
- Theo như ý tôi thì cô nương ở lại nhà đây có điều bất tiện, vậy sáng mai tôi muốn rằng cô nương theo tôi về động Lưu Xuân, để tạm lánh cái thằng khốn nạn ấy đi thì có lẽ ổn tiện hơn...
Vu Anh thấy Lục Bất hòa thượng bảo Chư Ỷ Phương như thế, trong bụng đoán chắc là ở đấy sẽ xảy ra việc chi nên chàng định hỏi lại Lục Bất cho ra đầu đuôi xem sao.
Không ngờ chàng chưa kịp hỏi thì đã thấy Chư Ỷ Phương ra dáng khó khăn nét mặt mà nói với Lục Bất rằng:
- Động Lưu Xuân là ở chỗ nào chúng tôi chỉ sợ rằng những nơi xa lạ như thế, người nhà tôi chưa chắc đã để cho đi...
Lục Bất hòa thượng nghe nói, cười nhạt bảo Chư Ỷ Phương răng:
- Tôi chỉ hỏi cô nương muốn đi hay không, cái đó là tùy ở ý cô nương? Còn sợ người nhà bằng lòng hay không, cái đó không cần hỏi đến...
Chư Ỷ Phương ra dáng trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, rồi nét mặt có vẻ thẹn thò e ngượng, ấp úng nói lên rằng:
- Theo ý chúng tôi, chúng tôi muốn rằng đại sư hãy thư tâm lưu lại ở đây mươi hôm, để xem thằng khốn nạn ấy nó có bén mảng tới đây thì đại sư trị giúp ngay đi, thế là rảnh chuyện.
Lục Bất hòa thượng thấy Chư Ỷ Phương nói vậy, liền đưa mắt nhìn Chư Ỷ Phương một lúc rồi nói lên rằng:
- Tôi trông dáng cô nương, hình như cô nương không muốn theo đi thì phải.
Chư Ỷ Phương lặng ngắt không trả lời. Lục Bất hòa thượng thấy thái độ như vậy, liền ngửa mặt lên trời nhắm đôi mắt lại, lắc đầu quầy quậy rồi cười ha hả lên mà nói:

- Nếu vậy được lắm, cô nương hãy cứ ở nhà xem sao không cần phải đi đâu nữa.
Hoàng Vân Nhi vội hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Vậy dám thưa đại sư, hiện giờ Tiêu sư huynh con định ý ra sao, xin đại sư cho chúng con được biết...
Lục Bất hòa thượng cười khì khì mà đáp rằng:
- Cái đó rồi sau đây ngươi sẽ biết không cần phải hỏi lắm thêm phiền.
Hoàng Vân Nhi thấy vậy đành phải lặng yên không dám hỏi han chi nữa. Đoạn rồi trong một lúc trời đã sáng, Lục Bất hòa thượng liền bảo Vu Anh cùng Hoàng Vân Nhi rằng:
- Công việc ta dặn các ngươi, các ngươi nên bắt đầu ra đi ngay giờ, rồi thì đến ngày mồng 9 tháng 9, các ngươi sẽ về Duyên Thu Các ở núi Thiên Bình mà đợi đón ta ở đó...
Vu Anh cùng Hoàng Vân Nhi nghe nói đều vâng lời đứng dậy xin phép để đi, Chư Ỷ Phương vội vàng lấy ra 100 lạng bạc, để đưa tặng mỗi người 50 lạng.
Hoàng Vân Nhi cùng Vu Anh đều từ chối không chịu nhận lấy.
Sau Lục Bất hòa thượng bảo hai người rằng:
- Các ngươi đi đó đường xá xa xôi, vậy mỗi người cũng nên nhận lấy 20 lạng làm lộ phí cho đủ thì thôi.
Vân Nhi cùng Vu Anh nghe nói phải vâng lời mỗi người nhận lấy 20 lạng bạc, đoạn rồi cùng nhau đứng dậy cáo biệt xin đi. Được một lúc trời đã sáng bạch, bấy giờ Lục Bất hòa thượng mới vươn vai đứng dậy cười bảo Chư Ỷ Phương rằng:
- Thôi bây giờ cơm rượu no say tôi cũng không có việc gì ở lại đây nữa, vậy tôi xin từ biệt ra đi. Còn cô thì tôi cũng khuyên cô nên lưu tâm cẩn thận một tí thì hơn.
Nói đoạn, ông lại súng sính hai tay áo dài, rồi lững thững quay gót ra đi. Chư Ỷ Phương cũng không lưu lại, để mặc cho Lục Bất hòa thượng ra đi. rồi nàng lững thững quay vào nhà trong. Bấy giờ người nhà đều xúm xít lại hỏi Chư Ỷ Phương rằng:
- Bây giờ nhà sư với mọi người đi rồi, ngộ lỡ ra thằng cha hôm nọ nó lại đến đây thì giữ làm sao cho nổi.
Chư Ỷ Phương cười đáp rằng:
- Lão sư như thằng điên cuồng rồ dại, chưa chắc đã có bản lĩnh gì đâu, chẳng qua là đồ dối người để kiếm cơm kiếm chén mà thôi. Còn người con trai và người con gái đi với nhà sư đó, coi bộ chẳng qua cũng là đám giang hồ vô lại, lưu ở nhà mình chưa chắc đã được việc chi, vậy bất nhược để họ đi cho rảnh. Vả chăng nhà ta còn có tụi giáo

sư giỏi về võ nghệ ở đó, vậy ta chỉ nên cẩn thận một tí, thì dẫu đứa nào có đến đây cũng chưa chắc có làm gì ta nổi.
Mọi người trong nhà thấy Chư Ỷ Phương nói cứng như vậy thì cũng đều vui vẻ yên tâm không cho là quan hệ chi nữa.
Ngờ đâu chỉ cách một ngày hôm ấy rồi đến buổi tối hôm sau thì quả nhiên Tiêu Minh *P*hượng cùng Giải Kim Lôi lại phật phờ đến ngay nhà ấy. Khi bọn họ tới nơi, các người giáo sư cũng đều còn thức và cũng vẫn lưu tâm coi giữ trong ngoài. Duy Giải Kim Lôi là một tay bản lĩnh cao cường cho nên hoặc khi trông thấy bọn giáo sư thì hắn giơ tay điểm cho mỗi người một huyệt, khiến cho người nào người ấy, đều nằm lăn lộn cả ra bất tỉnh nhân sự. Đoạn rồi hai người cứ thế tự do bắt sống Chư Ỷ Phương mang đi, đú đởn hú hí với nhau, không còn ai vào đó mà ngăn cản được nữa.
Cách ba hôm sau, bọn họ đùa đẫm chán chê đi rồi bấy giờ họ mới mang Chư Ỷ Phương về vất trả ở nhà. Chư Ỷ Phương tới lúc đó, thấy sự thể xảy ra như thế, trong lòng rất lấy làm đau đớn thảm thương, một mình khóc lóc ăn năn, toan tự tử ngay để cho rảnh chuyện. Nhưng vì người nhà hết lòng gìn giữ can ngăn, cho nên nàng chưa làm sao mà thi hành đi được.
Đến hôm ấy, sau khi người nhà đã ngủ yên cả rồi Chư Ỷ Phương ngẫm nghĩ một mình, trong bụng lấy làm cay đắng, nghĩ chừng không thể nào mà sống được yên. Nàng ta liền thừa cơ lấy một cái chăn lụa toan liều thắt cổ để tự tử.
Bất ngờ đương khi ấy thì chợt thấy Lục Bất hòa thượng ở đâu bỗng xông vào ra dáng nghiêm nghị bảo Chư Ỷ Phương:
- Cô nương không nghe lời tôi nói để cho tai họa xảy đến thân cô, bây giờ lại liều thân tự tử, chẳng qua là hoài mất mạng mà thôi, *vậy* tôi khuyên cô nương, cô nương nên theo tôi về động Lưu Xuân ở đó mấy năm, rồi sẽ liệu cách báo thù cho thỏa. Chớ lẽ nào cô lại liều thân hoại thể như nay, như thế tôi cũng tưởng là vô dụng.
Chư Ỷ Phương nghe lời Lục Bất nói, ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi bỗng rưng rưng hai hàng nước mắt, nói với Lục Bất hòa thượng rằng:
- Bây giờ tiểu nữ thật là hối không kịp nữa, ví bằng hôm trước đây mà tiểu nữ biết nghe lời sư phụ thì có đâu đến nỗi xảy ra việc ngày nay. Vậy bây giờ còn chút thân tàn này hòa thượng thương được phần nào, tiểu nữ cũng xin vâng theo phận nấy.
Nói đoạn Chư Ỷ Phương liền giấu cả nhà không cho ai biết, rồi một mình theo ngay Lục Bất hòa thượng về ở trong động Lưu Xuân. Về phần Hoàng Vân Nhi hôm trước vâng lời Lục Bất hòa thượng quay ra để đưa thơ sang âu Dương Vĩnh Minh và Lương Hưng Đạo. Một

hôm nàng ta đi đến địa phận Từ Châu đương đi thì trời đã sắp tối, nàng liền tìm vào một ngôi hàng cơm ở một phố kia để trọ, khi vào tới nơi, Hoàng Vân Nhi cơm nước xong rồi một mình ngồi thơ thẩn trong buồng, đương sắp sửa soạn để buông màn ngủ, thì chợt đâu thấy ở phía ngoài của sổ có cái bóng đen bay qua đến thoáng rồi kế đó thấy cửa sổ có tiếng lung lay chuyện động. Hoàng Vân Nhi tinh ý, hiểu ngay là có việc gì biến lạ đến nơi. Nàng liền rút thanh bảo kiếm ra tay, nhảy lên ngồi thọt trên giường, rồi vận dụng khẩu khí thổi tắt đèn ở trong phòng đi thì bỗng đâu thấy đến kẹt một tiếng, rồi cánh cửa sổ mở tung hẳn ra.
Hoàng Vân Nhi dùng hết sức mắt trông ra cửa sổ thì thấy có một cái bóng đen ở ngoài cửa nhảy vào, nhanh nhẹn đến vèo như một cái lá, rồi vụt chạy đến ngay trước chỗ giường nàng đương ngồi đó. Vân Nhi đoán chắc người đó cũng là một tay bản lĩnh giỏi dang, nàng bèn vội vàng giơ kiếm phóng luôn một nhát chém ra thì thấy người kia né mình đến ngoắt một cái, tránh ngay được ngọn kiếm của Hoàng Vân Nhi và lại nói sẽ lên rằng:
- À cô em giỏi thực, cô muốn đối địch với ta hay sao?
Tiếng nói vừa dứt thì tay đã múa thanh đao sấn lên toan đánh.
Hoàng Vân Nhi vội vàng nhảy xuống dưới giường giơ thanh bảo kiếm lên chống đỡ người kia rồi quát hỏi lên rằng:
- Anh là người nào đêm hôm có việc gì mà anh lại đến đây?
Người kia nghe dứt lời thì cười khanh khách mà nói lên rằng:
- Ta là Ngọc Mỹ Nhân Hàn Dao Tử đây. Vì ta mộ nhan sắc của em, nên ta muốn đến đây tìm em nói chuyện.
Hoàng Vân Nhi nghe dứt lời thì giận uất người lên, biết ngay người đó là một hạng dâm tặc trộm hoa, nàng liền vội vàng quát lên rằng:
- Đồ khốn nạn này, nếu mày không biết thân mà chạy trốn ngay đi thì ta quyết không khi nào mà để cho mày sống được.
Nói đoạn liền múa thanh bảo kiếm loang loáng như điện chớp gió bay, xông vào để đánh Hàn Dao Tử. Hàn Dao Tử nguyên là một tay đồ đệ của Dạ Du Thần Giải Kim Lôi, bản lĩnh cũng đứng vào một vai rất khá, nhiều người đã thường biết tiếng xưa nay. Hắn ta nguyên quán ở Vạn Từ Châu cho nên đối với các hàng quán phố sá ở đất Từ Châu không nơi nào là hắn không tò mò tìm đến. Hôm ấy cũng là một sự tình cờ, khi Hoàng Vân Nhi đến đó thì gặp ngay Hàn Dao Tử cũng vừa mới lảng vảng qua chơi. Bởi thế Hàn Dao Tử trông thấy Hoàng Vân Nhi thì đem lòng quyến luyến và lần mò tới đó để kiếm cách trộm hoa. Bất ngờ Hoàng Vân Nhi cũng là một tay bản lĩnh hơi khá cho nên khi thấy Hàn Dao Tử vào thì giở ngay kiếm pháp để đối

địch chớ không cho chàng được hành động tự do. Hàn Dao Tử thấy Vân Nhi đối địch lại như vậy, lấy làm cáu giận vô cùng, nên cười nhạt một tiếng rồi múa thanh bảo đao lên để đánh lại Hoàng Vân Nhi. Hai người đánh nhau trong xó tối một lúc lâu.
Hàn Dao Tử tuy dùng hết bản lĩnh ra để đối phó song Hoàng Vân Nhi nhờ có kiếm pháp của Lưu đại nương dạy bảo rất tinh, cho nên ngọn đao của Hàn Dao Tử cũng không sao mà len vào được. Hồi lâu Hoàng Vân Nhi thấy Hàn Dao Tử vẫn còn hăng hái tinh thần, nàng liền biến ngay kiếm pháp nhảy tót lên giường, định lừa cho Hàn Dao Tử đuổi theo thì đánh một ngọn hồi kiếm trở lại là Dao Tử tất phải bị thương.
Nhưng không ngờ khi nàng nhảy lên giường rồi thì Hàn Dao Tử lại đứng im ở dưới đất ung dung cười nói mà rằng:
- Em định dùng ngón hồi kiếm để hại ta được hay sao? Ta nói thiệt cho em biết những ngón tầm thường như thế, có khi nào lừa nổi được ta... Em có giỏi thì xuống đây đối địch với ta keo nữa.
Hoàng Vân Nhi nghe nói, tức giận hầm hầm, vội vàng múa kiếm từ ở trên giường nhảy thoắt xuống đất, dùng hết sức lực bình sinh để đánh Hàn Dao Tử. Đôi bên lại đánh nhau hăng hái hồi lâu, cũng vẫn chưa ngã ra bên nào thua được thì chợt đâu khi ấy Hoàng Vân Nhi vừa mới lừa thế đánh vào thì thấy Hàn Dao Tử kêu lên một tiếng, rồi bỗng ngã vật ngay ra.
Hoàng Vân Nhi thấy vậy cả mừng, vội vàng sấn ngay đến gạt kiếm chém cho Hàn Dao Tử một nhát.
Bất ngờ nàng vừa mới bước tới, Hàn Dao Tử bỗng nhảy vùng ngay dậy, phi chân lên đá cho một cái, trúng ngay vào tay cầm kiếm của Vân Nhi, làm cho thanh kiếm đương cầm ở tay rơi bắn ra ngoài đến keng một cái. Đoạn rồi Hàn Dao Tử lại đá luôn một cái nữa, trúng ngay vào vai Vân Nhi. Vân Nhi bị nghiêng mình đi ngã liệng ngay xuống không sao mà gượng lại được.
Hàn Dao Tử nhân vậy vội thừa thế giơ tay điểm cho Hoàng Vân Nhi một huyệt vào ngay chỗ trái tim. Vân Nhi không kịp đề phòng, bị Hàn Dao Tử điểm cho một huyệt thì ngay hẳn người ra, không sao động cựa được nữa, song trong bụng vẫn còn tỉnh táo như thường.
Khi đó nàng thấy Hàn Dao Tử cười lên khanh khách và khẽ nói lên rằng:
- Thử xem bây giờ cô em có còn chống nỗi được ta hay không.
Nói đoạn chàng ta liền ẵm xốc ngay Hoàng Vân Nhi mang lên trên giường, đặt nằm xuống giường cẩn thận và đánh lửa thắp ngọn đèn lên.

Đoạn rồi chàng ta ra dáng tự đắc tươi cười hớn hở, đi đến trước mặt Vân Nhi mà nói:
- Hàn mỗ được gặp cô nương ở đây, thực là bởi lòng kính cẩn yêu thương mà làm như thế. vậy xin cô nương đừng cho Hàn mỗ là hạng vô lễ tầm thường.
Nói tới đó, chàng ta bèn ung dung ngồi xuống một bên, rồi mới hớn hở từ từ, thò tay vào để lần cởi xống áo Vân Nhi.
Ngờ đâu khi chàng ta đắc ý nhởn nhơ thì bỗng thấy ngoài cửa sổ có tiếng nói to lên rằng:
- Quân dâm tàn kia không được vô lễ...
Hàn Dao Tử nghe thấy câu đó, khác nào như sét đánh ngang tai, giật nẩy người lên, vội vàng quay lại để xem thì kế đó thấy ngay có một người đàn ông vào trạc ngoài 30 tuổi, đầu hàm, cằm én, sức người vạm vỡ khỏe mạnh, tay cầm thanh kiếm sáng loáng, từ ngoài cửa sổ nhảy vào.
Hàn Dao Tử trông thấy, tức giận nổ ruột, chẳng nói chẳng rằng, vội vàng vớ ngay thanh đao, đứng phắt dậy chạy ra để đánh người kia.
Người kia liền giơ kiếm múa lên đánh lại khí thế rất là hăng hái.
Đương khi đó, bỗng lại có một người đàn bà nữa ở ngoài nhảy vào chạy vội đến bên giường, điểm khai một huyệt, làm cho Hoàng Vân Nhi lại tỉnh lại ngay.
Đoạn rồi Hoàng Vân Nhi cùng người đàn bà ấy cũng lại xúm nhau quay lại để đánh Hàn Dao Tử.
Hàn Dao Tử thấy ba người cũng đều có bản lĩnh khá cả, biết chừng không thể nào địch nổi, chàng lừa miếng phá bĩnh, rồi cướp đường nhảy ra ngoài chạy trốn đi mất. Người đàn ông kia cũng không chịu thôi, lại vác thanh kiếm nhảy tót ra ngoài cửa đuổi theo.
Ai ngờ chàng ta ra tới cửa thì thấy Hàn Dao Tử đã quăng mình một cái lên tận mái nhà, rồi thì dỡ phép phi hành, vụt chạy như bay như biến. Người đàn ông này cũng nhảy lên mái nhà chạy theo một lúc, song thấy Dao Tử chạy nhanh quá, không tài nào mà đuổi theo kịp nên đành phải chịu phép quay về.
Khi về gần tới phòng, đã thấy Hoàng Vân Nhi cùng người đàn bà lúc nãy đều chạy ra đó cũng toan cùng chạy đuổi theo.
Người đàn ông thấy vậy, nhân cười bảo hai người rằng:
- Thôi, tha cho quân gian tặc làm phúc... Nhưng nếu nó còn giở chứng ấy thì sau đây thế nào nó cũng mất xác có phen.
Nói đoạn liền dắt nhau cả vào trong phòng, đôi bên bắt đầu hỏi thăm lý lịch của nhau.
Nguyên 2 người chính là vợ chồng Tấn Từ và Diêu Cương ở huyện

Nhã An hồi trước. Trước đây bọn Cát Cứu đến đánh phá bọn người khởi nghĩa ở đất Nhã An thì Diêu Cương lại xa vắng riêng thoát được thân, không biết chi đến công việc gây ra. Duy có Tấn Từ sau khi được Lục Bất hòa thượng cứu thoát, lại trao cho một đứa bé con là Mâu Thiên Bằng, bảo đi sang Kinh Lương tìm kiếm Diêu Cương để cùng nhau sum họp và nuôi lấy Thiên Bằng mà trông cậy về sau. Tấn Từ vâng theo lời dặn của Lục Bất hòa thượng liền xăm xăm ẫm Mâu Thiên Bằng đi ngay sang mạn Kinh Lương. Khi đi tới vùng Hán Khẩu thì gặp ngay Diêu Cương cũng về tới đó.

Nguyên hôm trước Diêu Cương đi sang Tương Dương thăm dò bọn Hồng Tôn Dương, song vì bọn Hồng Tôn Dương đều bị giết cả rồi, cho nên mới phải vội vàng trốn ngay về đó.

Khi chàng ta đi tới Hán Khẩu đến một hàng cơm kia thì bỗng thấy trong hàng cơm đương xảy ra một việc lôi thôi, có mấy người hiện đương cãi cọ với nhau, Diêu Cương lẻn vào nhìn thì thấy trong đó có một ông già vào trạc ngoài 50 tuổi ăn mặc ra dáng người khách bộ hành buôn bán, đương bị ba tên điếm tiểu nhị níu lại và mắng nhiếc rất là thậm tệ.

Diêu Cương thấy vậy lấy làm chướng mắt, vội vàng sấn đến để hỏi. Một tên điếm tiểu nhị thấy Diêu Cương hỏi tới, bèn cười nhạt một tiếng, rồi nói phắt ngay rằng:

- Này người anh em, anh cứ ăn uống cơm rượu của anh, không việc gì thì đừng trỏ đến việc của người khác.

Diêu Cương nghe vậy, trong bụng đã lấy làm khó chịu, song chưa kịp nói gì thì đã thấy ông già kia nói vội lên rằng:

- Tôi có cái bọc tiền, trong đựng 57 lạng bạc và mười lạng vàng, lúc ăn cơm tôi đặt ra bàn này, rồi khi đứng dậy thì quên ngay mất. Tôi ra tới cửa hàng mấy bước, mới sực nhớ ra, tôi vội vàng quay ngay lại lấy thì cái bọc bạc đã biến mất đâu rồi. Lúc đó chính anh này, anh ấy đương đứng lau bàn ở đó, tôi vội hỏi anh ta có trông thấy bọc tiền của tôi không thì anh ta quắc ngay mắt lên mắng tôi lập tức. Tôi có nói rõ đầu đuôi, song anh ta nhất định không nghe, rồi kéo bè đảng đến mắng át tôi đi, ông tưởng như thế có ức tôi không?

Diêu Cương nghe tiếng người khách đó nói thì rõ ra tiếng Hàng Châu chứ không phải là người ở đó. Bởi thế bọn người trong hàng lại càng bắt nạt, xúm vào chửi người khách rồi cứ ồ ạt mắng lắp mãi đi. Diêu Cương thấy vậy, tức mình không sao nhịn được, liền sấn đến nắm ngay lấy một đứa trong đám ba tên điếm tiểu nhị đánh luôn cho mấy cái tát tai, và đẩy cho một cái ngã lăn ra phố.

Đoạn rồi Diêu Cương quát to lên rằng:

- Người ta là khách ăn hàng, người ta già nua như thế, người ta có lỡ bỏ quên tiền mới hỏi chúng bay, vậy sao chúng bay lại dám hùng hổ với người ta...
Tên tiểu nhị kia bị ngã một cái vội vàng lóp ngóp bò dậy, chạy vào vớ ngay một cái ghế phang trả Diêu Cương. Diêu Cương né tránh rồi phi thân đá cho tên kia một cái, lại ngã bắn người ra tựa như trời giáng. Bất chợt khi vừa ngã xuống thì thấy trong mình bắn ra một cái bọc, đến xoảng một tiếng, rồi thấy vừa bạc vừa vàng tung tóe cả ra.
Người khách Hàng Châu trông thấy, kêu vội lên rằng:
- Đây rồi chính cái bọc tiền ấy là của tôi đấy, nhờ các ông làm chứng lấy lại cho tôi...
Các người ngồi ăn cơm trong hàng đó. thấy vậy thì đều đem lòng tức giận, kêu "đánh" ầm lên. Đoạn rồi bỗng thấy bàn ghế xô đổ tung tóe, chén bát ném ra ầm ầm tựa như giặc cướp tới nơi.
Tên chưởng quĩ thấy thế, sợ hãi cuống cuồng, vội vàng chạy đến nói với mọi người xin lỗi, và thu nhặt món tiền kia, trao trả cho người khách Hàng Châu. Diêu Cương thấy người kia nhận được tiền rồi, bèn cũng bỏ mặc bọn họ ở đó rồi cũng rảo bước đi ra.
Khi chàng đi ra tới cửa hàng cơm, đi được chừng mươi lăm bước thì bỗng thấy có người chạy theo vỗ vai chàng một cái.
Chàng ta giật mình, quay nhìn trở lại thì thấy người đó chính là vợ mình là Tấn Từ, trong tay lại ẵm một đứa bé con là Mâu Thiên Bằng mà mặt mũi thì ra vẻ ngơ ngẩn lem luốc đáng thương.
Diêu Cương lấy làm ngạc nhiên, vội vàng nắm ngay lấy tay thăm hỏi đầu đuôi. Tấn Từ bèn dắt Diêu Cương đi ra chỗ vắng đem các chuyện xảy ra ở đất Nhã An thuật cho Diêu Cương nghe lại một lượt.
Diêu Cương nghe dứt lời thì ông kêu lên một tiếng, rồi ngã vật ngay xuống, bưng mặt khóc lóc ầm lên.
Tấn Từ vội vàng bịt mồm Điêu Cương lại, rồi can ngăn rằng:
- Ở đây không phải là chỗ khóc than mà bây giờ cũng không phải là lúc thương tâm thế được. Anh làm như thế, lỡ ra có ai nghe thấy thì tránh sao cho khỏi họ nghi ngờ...
Diêu Cương nghe nói, vội vàng ngừng ngay tiếng khóc lại, rồi dắt Tấn Từ cùng về để tìm chỗ trọ. Khi về tới chỗ trọ, Tấn Từ sẽ bảo Diêu Cương rằng:
- Từ nay trở đi, ta nên cẩn thận giữ gìn một tí, chớ nên vì những việc vu vơ giữa đường mà lôi thôi sinh sự với ai, như lúc ở hàng cơm vừa rồi mới được. Lúc đó chính anh không biết, chứ tôi đứng ở ngoài tôi đã trông rõ. Anh đánh đứa tiểu nhị như vậy, ngộ lỡ quá tay mà nó chết cong queo ra đó thì phỏng có phải lại lôi thôi rắc rối hay không.

Chúng mình còn nhiều công việc quan hệ, chúng mình cần phải giữ gìn một tí thì hơn.
Diêu Cương nghe nói, gật đầu mà rằng:
- Cái đó tôi khi sơ tâm một tí, từ nay tôi sẽ giữ gìn quyết không khi nào lại thế! Duy có một điều là chúng ta đã gặp bước thế này, chúng ta cũng phải liệu cách thế nào mà sau này báo được thù kia, không thì còn sống làm người sao được!
Tấn Từ nhân cúi trông thấy Mâu Vân Bằng đương ẵm trong lòng mình thì thở dài mà rằng:
- Còn thằng bé này, năm nay nó mới lên 2 tuổi, mà Lục Bất hòa thượng lại trao cho mình nuôi nấng thì biết nuôi nấng làm sao? Vậy chẳng hay tổ phụ của hắn là Đại quân sư tổ ở đâu, có lẽ chúng ta mang hắn sang đấy để gửi thì may ra ta mới có thể yên tâm mà tính công chuyện gì được.
Diêu Cương gật gù đáp rằng:
- Được, được, Đại Quân sư tổ hiện nay ở miếu Kim Cương ở bên Từ Châu, vậy chúng ta nên đi mau sang đó để tính cho xong câu chuyện này đi.
Khi bàn định xong rồi, hai người bèn cùng nhau cất bước sang đất Từ Châu, tìm vào tận miếu Kim Cương, gửi Mâu Vân Bằng ở đó để nhờ Đại Quân sư tổ trông nom nuôi nấng giúp cho. Đoạn rồi hai người từ biệt sư tổ quay ra, toan kéo nhau trở về Nhã An để viếng mồ mấy người mới chết.
Chẳng dè hai người vừa mới đi ra tới nhà trọ thì đêm hôm ấy gặp ngay câu chuyện rắc rối của Hoàng Vân Nhi nên hai người bèn lần vào cứu được Hoàng Vân Nhi thoát nạn rồi đôi bên cùng đem tâm sự kể lể với nhau.
Sau khi đôi bên đem tên họ nói cho nhau biết rồi thì Hoàng Vân Nhi bỗng ra vẻ kinh ngạc hỏi Tấn Từ rằng:
- Nếu phải chị ở Nhã An mà là chị họ Tấn thì tôi đây có người sư đệ cũng quê ở vùng đó, cũng người họ Tấn mà tên gọi là Châu Quang, chẳng hay chị có quen biết hay không?
Tấn Từ nghe nói ngạc nhiên mà rằng:
- Nếu thế thì đích xác lắm!
- Người đó cũng là cháu của tôi, tức là con gái người anh trưởng tôi, mà đại sư Lục Bất hòa thượng đã mang về đó. Vậy còn một người bé nữa tên là Vân Kiếm ảnh, chẳng hay có ở đó không !
Hoàng Vân Nhi gật gật đáp rằng:
- Người ấy cũng là sư đệ của tôi hiện nay cũng ở trong động Lưu Xuân, có bà vợ đại sư Lục Bất hòa thượng là Lưu Tam Nương trông

nom dạy rèn ở đó.
Vợ chồng Tấn Từ nghe nói lấy làm mừng rỡ vô cùng, bèn hỏi Hoàng Vân Nhi rằng:
- Vậy bây giờ chị định đi đâu xin nói cho tôi được biết?
Hoàng Vân Nhi đáp:
- Tối hiện hay vâng lệnh Lục Bất hòa thượng đi sang Sơn Đông, và sang Tương Dương để đưa hai bức thư ở hai nơi đó rồi về.
Tấn Từ vỗ tay mừng rỡ mà rằng:
- Nếu vậy thì hay lắm ! Vợ chồng chúng tôi đương định về huyện Nhã An, sáng mai chúng tôi sẽ tiễn cô một quãng sang đến Tương Dương, rồi chúng tôi cùng sang Tứ Xuyên, lại càng tiện lắm.
Hoàng Vân Nhi cũng lấy làm mừng rỡ, cảm tạ hai người, bèn rủ hai người cùng ngủ chung một phòng đó cho vui và định để sáng mai dậy sớm rồi sẽ khởi hành.
Vợ chồng Diêu Cương cũng vui lòng ưng thuận cùng nhau ngủ cả trong gian phòng đó. Diêu Cương thì nằm riêng một cái giường kê sát phía gần cửa sổ, còn Hoàng Vân Nhi cùng Tấn Từ thì nằm riêng một giường kê ở phía trong.
Vào khoảng nửa đêm gần sáng, ba người đương thiêm thiếp giấc nồng thì bỗng đâu Diêu Cương thấy giật mình đánh thót, vùng tỉnh ngay dậy. Diêu Cương lấy làm ngạc nhiên, ngồi nhóm ngay lên, ghé sát vào chỗ khe cửa sổ nhìn ra thì thấy phía ngoài có cái bóng đen ở đâu vụt đến ngay chỗ cửa sổ, rồi thấy cánh cửa lung lay như người cậy mở.
Diêu Cương nghĩ ngầm trong bụng, đoán chắc lại là anh chàng Hàn Dao Tử lúc nãy lại lần mò đến đó để tính chuyện gian dâm.
Nhân vậy chàng ta bèn dùng ngón khí công, vận dạng nguyên khí, ngồi trong cánh cửa sổ, đánh một cái rất mạnh vào trong cánh cửa sổ đánh ra thì liền đấy thấy cánh cửa sổ tung bật ngay ra, rồi thấy phía ngoài có tiếng kêu dội ngay lên, và tiếp theo có tiếng đến huỵch một cái như người bị ngã.
Diêu Cương thấy vậy vừa toan chạy ra thì đã thấy Tấn Từ cùng Hoàng Vân Nhi cũng đều tỉnh dậy, chạy vội đến để hỏi.
Diêu Cương lẳng lặng không nói câu gì, liền trỏ ra phía ngoài cho hai người coi, rồi nhảy qua cửa ra ngoài và nói lên rằng:
- Lại thằng khốn này lúc nãy nó đến đây rồi, phen này ta quyết giết chết không tha.

Tấn Từ cùng Hoàng Vân Nhi nghe nói như vậy cũng đều nhảy xổ ra

để xem có đích người đó là Hàn Dao Tử hay không...

Đường đời là cái chi chi,
Đã khi nguy hiểm, là khi kinh hoàng
Rồi đây cõi đất mênh mang,
Biết rằng lối dọc đường ngang thế nào?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 24
Vì lòng mê sắc vô cớ bắt người.
Dùng phép ẩn thân, giữa ngày thoát nạn.

Bấy giờ ba người vừa ra tới ngoài cửa sổ thì thấy bọn người nhà hàng đã thức cả, cũng đổ xô đến đó. Khi bọn người nhà hàng đến nơi thấy có một người bị ngã nằm sóng xoài ở ngoài hiên thì xúm cả vào để xem, rồi bỗng thấy kêu lên rằng:
- Quái lạ, thằng Trương nhà ta, sao mà mày lại nằm vật ở đây?
Chúng hỏi xong rồi xúm nhau vào vực tên Trương lên giường ở phía ngoài cửa hàng thì thấy tên Trương không bị thương tích ở đâu, song có ôm ngực kêu rên nói là bị người đánh vào không sao chịu nổi.
Nguyên tên Trương cũng là một tên tiểu nhị hầu trong điếm đó song tính nết láu lỉnh và vẫn thường có tính gian tham, thỉnh thoảng lại xoáy của những hành khách cô đơn đến trọ ở đó.

Hôm ấy nguyên lúc Hoàng Vân Nhi vào trọ thì tên Trương trông thấy biết nàng là con gái mà lại đi có một mình, nên đem lòng khinh rẻ, toan lừa lúc quá khuya thì lẻn vào đó để đánh cắp đồ đạc tiền nong. Bất chợt khi hắn ta vừa mới vào tới phía ngoài cửa sổ thì Diêu cương nằm trong tỉnh biết, liền đánh cho một ngọn "Khí quyền" vào ngay giữa ngực, làm cho hắn ta ngã ngay xuống không sao gượng dậy được nữa.
Bấy giờ Diêu Cương hỏi biết lên Trương cũng là người hầu trong tiệm, liền đem chuyện đó thuật cho mọi người cùng nghe.

Các người nghe nói, nhân biết tên Trương vẫn có tính gian, nên cũng không dám nói năng chi cả, chỉ xúm nhau kêu với bọn Diêu Cương để xin cứu chữa giúp cho.

Bọn Diêu Cương nghĩ cũng thương tình, không nỡ làm hại, chàng bèn dùng phép "án quyền" xoa vào ngoài ngực cho tên Trương một lúc thì thấy tên Trương trở dậy được ngay. Khi chàng ta dậy rồi thấy bọn anh em thuật lại thì sợ hãi hổ thẹn vô cùng, vội tránh đi một nơi, không đám thò mặt ra nữa.

Lúc đó trời đã gần sáng, Diêu Cương bèn bảo nhà hàng dọn cơm lên, ba người ăn cơm thực sớm, rồi anh trả tiền hàng ra đi.

Vào khoảng giữa trưa hôm ấy thì ba người cùng đi đến thành Tế Nam. Hoàng Vân Nhi hỏi thăm đến phố Đông Môn thì đến ngay nhà Âu Dương Vĩnh Minh ở đó.

Khi đi đến cửa nhà Âu Dương Vinh Minh, hỏi ra mới biết là Vĩnh Minh đi Sơn Tây vắng, Hoàng Vân Nhi liền bảo người nhà rằng:
- Tôi là học trò của Lục Bất hòa thượng, đại sư tôi có một bức thư rất cần, sai tôi đưa sang đây trình hầu lão gia. Nhưng nay lão gia đi vắng thì xin anh giữ giúp lấy cho, khi nào lão gia về, anh làm ơn đưa trình ngài ngay lập tức, và phải giữ cho cẩn thận giúp tôi, nếu lỡ thất lạc thì rất là nguy hiểm...
Tên người nhà thấy nói là bức thư của Lục Bất hòa thượng thì vội vàng ra dáng ân cần, bảo Hoàng Vân Nhi rằng:
- Thưa cô, ông tôi tuy đi vắng, song công việc ở nhà ông tôi đã giao cho Lưu công tử trông coi. Vậy nếu có việc cô cần thì xin cứ vào nói chuyện cho Lưu công tử biết, có lẽ tiện hơn.
Hoàng Vân Nhi không biết Lưu công tử là ai nên cũng không muốn vào, liền bảo tên người nhà rằng:
- Tôi còn có việc cần phải đi sang Tương Dương một chút, khi nào trở về tôi sẽ vào đây. Vậy phiền anh cứ đưa bức thư này cho lão đạo nhân giúp tôi cũng được.
Nói đoạn liền trao bức thư cho tên người nhà, rồi cùng Diêu Cương

và Tấn Từ quay ra ngoài phố. Bấy giờ trời đã đúng trưa, ba người liền tìm đến một hàng cơm Tụ Anh Lâu là một ngôi hàng rất lớn ở đất Tế Nam, rồi cùng nhau vào đó.
Khi bước chân vào trong hàng thì thấy vừa đúng giữa buổi ăn trưa, cho nên khách hàng đến ăn rất nhiều, chỗ nào chỗ ấy đều ngồi chật đông tất cả. Người chủ hàng thấy vậy bèn mời bọn họ đi lên trên gác và chọn một chỗ ngồi ở gần cửa trông ngay ra phố để ngồi. Đoạn rồi Diêu Cương gọi nhà hàng lấy các món ăn lên cùng ngồi ăn uống với nhau.
Đương khi ba người ăn uống trò chuyện với nhau thì chợt thấy có một người vào trạc 80 tuổi, đương ngồi ăn uống ở một gian phía trong, bỗng đứng lên, chạy ra chỗ bên cạnh bàn ăn của bọn này ngồi, đứng tựa vào chắn song cửa, quay nhìn ra phố, song vẫn ra ý lắng tai để nghe bọn này nói chuyện. Diêu Cương thấy vậy cũng hơi hiểu ý, song nghĩ mình ở đó không ai biết tới, vả cũng không có việc gì dính líu với ai, nên cũng phó mặc tự nhiên, không hề để ý.
Nhưng không ngờ người đó là Trương sư gia, chính là một anh thầy của cậu con quan phủ Tế Nam, vốn hay nịnh hót phỉnh phờ, giúp con quan phủ Tế Nam để làm những việc bất nghĩa xưa nay.
Hôm ấy con quan phủ Tế Nam, là Công Tôn Pháp cùng Trương dư gia nhân khi vô sự, theo lệ ngày thường dắt nhau ra hiệu Tụ Anh để uống chè chén và nhân tìm cách tiêu khiển với nhau. Khi Công Tôn Pháp thấy bọn Hoàng Vân Nhi kéo nhau vào ăn thì hắn ta để ý nhìn theo rồi gật gù bảo Trương sư gia rằng:
- Tôi coi hai con bé đi với anh chàng kia đều có vẻ ưa nhìn tất cả. Một đứa trẻ tuổi, tuy nét mặt hơi đen, song hai con mắt long lanh như kính, trông thực dễ coi. Còn con bé hơn tuổi thì mặt lại càng kháu khỉnh thú vị lắm... Nhưng không hiểu cái anh đen đen cùng đi với chúng kia là chồng con thế nào của chúng?
Trương sư gia nghe nói, ngẩng nhìn bọn này một lúc rồi gật đầu bảo Công Tôn Pháp rằng:
- Công tử tinh mắt lắm, trông hai con bé khá thực, thế mà tôi sơ tâm không biết, để tôi thử dò xem bọn họ có phải vợ chồng chi không, khắc biết được ngay.
Nói đoạn liền đứng dậy, chạy ra gần chỗ bọn Diêu Cương ngồi, giả vờ đứng nhìn ra phố song vẫn để ý lắng nghe bọn này nói chuyện với nhau.
Một lúc, Trương sư gia liền chạy về bàn ngồi, vẻ mặt tươi cười bảo Công Tôn Pháp rằng:
- Công tử có muốn tôi lập cách để dụ được bọn này cho công tử hay

không.
Công Tôn Pháp tươi cười hỏi rằng:
- Sư gia định làm thế nào mà dụ được họ?
Trương sư gia sẽ đáp rằng:
- Tôi đã nghe rõ tiếng nói của bọn họ, một anh chàng mặt đen và một chị chàng trắng trẻo kia thì đều nói tiếng Tứ Xuyên, còn con bé ít tuổi đó thì lại nói tiếng Giang Nam, không giống với nhau. Coi chừng bọn họ không phải là người một nhà thì phải... Nhưng dù sao mặc lòng, công tử cứ lập cách thế này, thế này... là có thể đem bọn họ về tay ta ngay lập tức.
Công Tôn Pháp nghe nói, khen là diệu kế, bèn cùng ăn uống qua loa cho xong bữa, rồi cùng đứng dậy vội vàng về phủ.
Đằng này bọn ba người Diêu Cương, thoạt trước thấy bọn người kia nhỏ to bàn tán với nhau thì cũng có ý hơi ngờ, cố tâm lắng tai để nghe, song không nghe thấy câu gì hết thảy. Mãi sau thấy bọn hai người ấy ăn xong đứng dậy ngay trước thì Diêu Cương lại điềm nhiên coi là vô sự, lại cùng nhau mời chào ăn uống rất là vui vẻ.
Hồi lâu, ba người đã no say rồi, Diêu Cương liền gọi nhà hàng lên tính trả tiền, rồi cùng nhau lững thững xuống lầu đi ra. Bất chợt khi ba người vừa đi ra tới trước cửa hàng cơm thì bỗng thấy có tới 7, 8 người ăn mặc ra lối công sai, người cầm đao, kẻ cầm xích, lăm lăm đi đến, ngăn bọn Diêu Cương đứng lại.
Diêu Cương thấy vậy, không biết chuyện gì, cũng đứng dừng lại, cười bảo bọn công sai rằng:
- Các ông định hỏi ai, hay là các ông hỏi nhầm chúng tôi chăng?
Bọn công sai liền giơ ba cái xích ra rồi đáp rằng:
- Vâng lệnh quan phủ Tế Nam, cho bắt ba người vào để ngài hỏi, vậy xin mời ông và hai cô đi vào ngay cho.
Tấn Từ nghe nói ngạc nhiên kêu dội lên rằng:
- Chúng tôi có tội lỗi gì, các ông bắt tôi là nghĩa làm sao!
Tên công sai cười mà đáp rằng:
- Cái đó chúng tôi cũng không hiểu. Chúng tôi làm việc quan, hễ quan trên sai là chúng tôi phải làm. Còn chuyện các ngài có tội tình gì hay không thì xin cứ vào đó hỏi lại quan phủ, các ngài khắc rõ.
Diêu Cương biết ý nói với bọn họ cũng là vô ích bèn bảo Tấn Từ càng Hoàng Vân Nhi hay cứ theo bọn họ vào phủ xem sao.
Khi về tới phủ, bọn công sai bèn đem cả ba người nhốt vào trong một gian phòng nhỏ, cho người canh giữ sát sạt, không cho ba người nói chuyện với nhau.
Được một lát chợt thấy một tên công sai, chạy vào bảo Diêu Cương

rằng:
- Mời anh ra cho quan hỏi.
Diêu Cương ngơ ngẩn theo tên công sai ra tới một gian phòng rộng rãi thì thấy phía trên có hai người ngồi rất oai vệ, một người vào trạc 19, 20 và một người người vào trạc 30 tuổi, tức là hai người mà chàng trông thấy ở hiệu cao lâu lúc nãy, là Trương sư gia và Công Tôn Pháp vậy.
Diêu Cương thoạt bước vào tới nơi thì Trương sư gia cười nhạt hỏi ngay lên rằng:
- Bọn anh ở đâu đến đây, anh định đi đâu mà lại mang theo hai người đàn bà đi đó!
Diêu Cương nghe câu hỏi vớ vẩn, nhân có ý e ngại, bèn trả lời rằng:
- Tôi là Diêu Cương, tôi đi sang Tương Dương có việc. Hai người đàn bà đó một người là vợ tôi còn một người là bạn cùng đi đường với nhau, chứ không phải là họ hàng thân thuộc chi cả.
Trương sư gia nghe nói, cười cười gật gật mà rằng:
- Nếu vậy, anh hãy ngồi ra một chỗ kia, để tôi hỏi rõ hai người xem sao?
Nói đoạn liền sai người vào bắt vợ Diêu Cương ra trước.
Tên công sai vâng lời, vào trong phòng lúc nãy bắt Tấn Từ điệu ra.
Tấn Từ tới nơi, Trương sư gia liền hỏi:
- Chị với anh chàng kia là gì?
Tấn Từ đáp:
- Người ấy là chồng tôi tên là Diêu Cương...
Vừa nói tới đó thì Trương sư gia vội ngắt lời mà rằng:
- Sao hắn nói tên hắn là Cường mà chị lại nói là Cương.
Tấn Từ cười mà đáp rằng:
- Chính tôi cũng nói là Cường có điều ngài nghe không rỏ đó thôi.
Trương sư gia gật gật cười nhạt mà rằng:
- Thôi được. Cương với Cường cũng chẳng làm chi, nhưng còn người con gái kia là thế nào với chị?
Tấn Từ đáp:
- Người ấy tên là Hoàng Vân Nhi là chị em kết nghĩa với tôi..
Trương sư gia nghe tới đó mỉm cười gật gật rồi sai một đứa thị nữ đem Tấn Từ nhốt riêng vào một chỗ. Đoạn lại cho người đòi Hoàng Vân Nhi ra hỏi.
Hoàng Vân Nhi không biết vợ chồng Diêu Cương khai nói thế nào, và cũng không nhớ tới những công việc bí mật của vợ chồng Diêu Cương trước đây, nên nàng đem cả tên họ của hai người khai rõ cả ra và lại nói cùng đi sang huyện Nhã An bên tỉnh Tứ Xuyên có việc.

Trương sư gia nghe đoạn cười nhạt, trông vào Công Tôn Pháp mà nói lên rằng:
- Đấy, công tử đã nghe thấy hay chưa.
Hoàng Vân Nhi thấy họ xử như vậy thì lấy làm sốt ruột, bèn ra vẻ tức giận mà nói lên rằng:
- Chúng tôi là lương dân an phận làm ăn, vậy có việc gì mà các ngài lại bắt tới đây?
Trương sư gia cười cười gật mà rằng:
- Cô là lương dân an, an phận song bọn hai vợ chồng nhà kia thì có phải là lương dân đâu!
Hoàng Vân Nhi ngạc nhiên hỏi lại rằng:
- Tại sao ngài lại nói thế?
Trương sư gia cười mà đáp rằng:
- Họ là lương dân an phận, cớ sao họ còn đổi tên họ mà gọi là Diêu Cường?
Vân Nhi nghe nói, bấy giờ mới giật mình kinh lạ, song đã trót nói rồi cũng không thể nào mà vớt lại được nữa.
Trương sư gia lại hỏi tiếp luôn:
- Vậy nói cho thực, cô với vợ chồng họ là thế nào, có cứ nói cho thực, đừng bị bọn họ lừa dối mà nguy.
Hoàng Vân Nhi lắc đầu đáp rằng:
- Tôi đi sang Tương Dương thăm người bà con, còn họ đi về quê ở hạt Tứ Xuyên, hai bên quen nhau thì đi với nhau cho vui chớ có việc gì mà phải nổi là dấu điếm.
Công Tôn Pháp nghe đoạn, liền đưa mắt bảo ý Trương sư gia rồi sai người hãy đem Hoàng Vân Nhi giam xuống một phòng với Tấn Từ và lại bắt giải Tấn Từ ra để tra hỏi lại.
Khi Tấn Từ ra tới nơi, Trương sư gia liền làm bộ nộ nạt, quát hỏi lên rằng:
- Nhà ngươi là người nguy hiểm, có biết hay không?
Tấn Từ thấy thái độ như vậy thì giật mình kinh sợ đứng lặng một lát rồi mới nói:
- Chúng tôi có làm việc gì mà ngài cho là hạng người nguy hiểm?
Trương sư gia nói:
- Bọn các ngươi dám thay tên đổi họ và dụ dỗ người con gái kia đi đâu? Ngươi không nói ra thì ta sẽ liệu.
Tấn Từ nghe nói thì biết ngay là Hoàng Vân Nhi đã lộ tên họ thực rồi, trong bụng lấy làm bối rối, bèn nói vội lên rằng:
- Cô ta đi lên Tương Dương, còn vợ chồng tôi đi lên Tứ Xuyên, hai đằng cùng đi với nhau cho vui, chớ nào phải dỗ dành ai đâu!

Trương sư gia gật gật mà rằng:
- Các ngươi là người ở Nhã An thuộc tỉnh Tứ Xuyên, vậy để đợi tư công văn sang đó, hỏi rõ xem sao, nếu quả là không có gì gian trá thì sẽ thả ngay cho về...
Công Tôn Pháp lúc đó mới gật gù hỏi Tấn Từ rằng:
- Vợ chồng nhà ngươi lấy nhau từ bao giờ.
Tấn Từ nghe hỏi tới đó, đỏ bừng mặt lên, nói phắt ngay lên rằng:
- Chúng tôi lấy nhau từ bao giờ, có việc gì đến các ông? Các ông hỏi câu ấy thì khí vô nghĩa quá.
Công Tôn Pháp cười sằng sặc không nói gì, liền sai đứa thị nữ mang giam vào ngay một phòng với Hoàng Vân Nhi.
Bấy giờ Tấn Từ cùng Hoàng Vân Nhi trông thấy cái phòng ấy bày biện lịch sự, rõ ra một cái phòng ngủ rất sang thì hai người không hiểu ý tứ ra sao ?
Hoàng Vân Nhi nhân hỏi Tấn Từ rằng:
- Chị ra đó, họ hỏi thế nào, có quan hệ gì không?
Tấn Tờ cười nhạt mà rằng:
- Họ bảo đợi họ tư giấy sang Tứ Xuyên tra hỏi căn cước, rồi mới cho đi, nhưng...
Nàng nói đến đó, quay nhìn chung quanh, thấy chỉ có một đứa thị nữ ngồi coi ở gần đó, liền nói tiếp lên rằng:
- Nhưng khi nào chúng ta lại chịu. Bất nhược ta đi ngay bây giờ cho rảnh.
Nói đoạn đưa mắt bảo ý cho Hoàng Vân Nhi biết. Vân Nhi hiểu ý bèn đứng ngay lên, chạy đến ôm choàng lấy đứa thị nữ, bưng chặt lấy miệng không cho kêu. Đoạn rồi Tấn Từ liền chạy đến, lấy giẻ nhét chặt vào mồm đứa thị nữ và trói gô cổ ngay lại. Khi trói xong, hai người liền mở cửa đi ra.
Vừa tới cửa, trông trước, trông sau không thấy có ai ở đó, Tấn Từ liền sẽ bảo Hoàng Vân Nhi rằng:
- Liền chỗ đầu nhà đây, tôi thấy có một cái tường liền với ngoài phố, vậy cô nên nhảy qua tường ra phố về ngay nhà Âu Dương Vĩnh Minh đợi chúng tôi ở đó rồi tôi sẽ ra sau.
Hoàng Vân Nhi nghe nói gật đầu một cái rồi quay ra đi ngay lập tức.
Tấn Từ thấy Hoàng Vân Nhi đi rồi, bèn dùng bùa làm phép ẩn hình, quay đi các ngã để tìm Diêu Cương. May đâu vừa đi được mươi bước thì gặp ngay Công Tôn Pháp cùng Trương sư gia vừa đi tới đó, hai người đương nhỏ to trò chuyện với nhau.
Tấn Từ vội vàng len lẻn đi theo hai người để nghe thì thấy Trương sư gia bảo Công Tôn Pháp rằng:

- Việc ấy bây giờ không còn gì là khó nữa, nhân tiện vừa có cái án ăn trộm mới xảy ra đây, vậy chi bằng ta ấn ngay thằng đàn ông cho vào thủ phạm cái án ấy thì tự khắc là đứa đàn bà phải trơ trọi ra ngay. Nhưng trước hết, quan anh hãy cứ làm mặt tôn nghiêm oai vệ mới được.

Công Tôn Pháp thì gật gật cười cười bảo Trương sư gia rằng:

- Cái đó tùy ông, ông làm thế nào mau cho xong thì tôi mới khỏi sốt ruột

Bấy giờ Tấn Từ nghe thấy hai người ấy nói chuyện với nhau thì mới hiểu rõ là bọn họ chỉ vì muốn sự khoái lạc riêng tư mà đến nỗi gây ra công việc như thế. nên trong lòng lấy làm tức giận vô cùng. Tuy vậy song nàng cũng cứ lẳng lặng nín hơi để theo bọn kia xem họ đi đâu.

Ba người vừa đi gần tới chỗ hiên nhà kia thì chợt thấy đứa thị nữ bị trói lúc nãy hộc tốc chạy đến.

Công Tôn Pháp thoạt trông thấy đứa thị nữ thì hỏi vội lên rằng:

- Mày chạy đi đâu mà hớt hơ hớt hải thế kia?

Đứa thị nữ vừa mếu vừa ấp úng đáp lại:

- Thưa cậu, con ở trong phòng coi hai người đàn bà, nhưng bị bọn họ trói con lại và bỏ trốn đi đâu mất cả rồi...

Trương sư gia vừa nghe tới đó thì biến ngay sắc mặt hỏi dồn lên rằng:

- Chúng nó trốn đi đâu, sao mày không kêu ngay lên để người ta đến bắt.

Đứa thị nữ cất giọng run run mà đáp:

- Thưa ông con bị chúng nó trói cả chân tay nhét dẻ vào mồm, bây giờ mới có người vào gỡ ra cho con thì con chạy vội ra đây để báo.

Công Tôn Pháp cau nét mặt lại mà rằng:

- Bây giờ mày mới đến báo thì còn làm sao bắt nổi được nữa.

Trương sư gia ngẫn người ra nghĩ một lúc rồi bảo Công Tôn Pháp rằng:

- Được rồi công tử không cần phải nghĩ, còn thằng cha họ Diêu ở đây, ta cứ tra nó thì khắc là thấy hai đứa này ngay.

Nói đoạn liền dắt Công Tôn Pháp đi thẳng sang một gian nhà ở đằng kia. Tấn Từ liền cũng lẽo đẽo đi theo liền ở đằng sau, để lập kế đánh tháo cho Diêu Cương. Khi đi được một lúc, đến một gian nhà kia thì thấy Trương sư gia gọi một tên lính đến bảo mở cửa ra cùng Công Tôn Pháp bước đi vào. Tấn Từ để cho hai người vào rồi thì cũng lẻn ngay vào.

Khi vào tới nơi, Tấn Từ vội vàng chạy sấn lên, đến gần chỗ Diêu Cương, khẽ bảo thầm Diêu Cương rằng:

- Có tôi vào đây rồi anh cứ vững tâm không ngại.
Diêu Cương hiểu ý như vậy, liền lẳng lặng không nói gì.
Lúc đó Trương sư gia làm bộ hách dịch, quát hỏi Diêu Cương rằng:
- Vợ mày với con bé lúc nãy trốn đi đâu rồi? Muốn sống mày phải nói ra, không thì ta sẽ làm tội bây giờ...
Diêu Cương nghe nói chỉ cười ngặt nghẽo mà không trả lời.
Trương sư gia cùng Công Tôn Pháp thấy vậy, đều cho Diêu Cương là điên, toan quay ra gọi người nhà vào để trói lại. Bất chợt chàng chưa kịp quay ra thì Tấn Từ đã chạy đến, giơ tay điểm cho một huyệt, ngã lăn ngay xuống đất. Công Tôn Pháp vội vàng chạy đến toan cứu thì không ngờ Tấn Từ lại điểm luôn cho một huyệt nữa, lại ngã lăn bò ra đất.
Tấn Từ nhân lúc đó, sấn đến tháo ngay xích cho Diêu Cương, và bảo Diêu Cương rằng:
- Hoàng Vân Nhi đã ở ngoài nhà Âu Dương Vĩnh Minh rồi, anh đi mau mau ra đấy, rồi tôi sẽ chạy ra sau. Diêu Cương nghe nói liền chạy ra phía ngoài, nhảy thoắt lên mái nhà chuyền theo lối sau mà đi ra phố... Đoạn Tấn Từ cũng lững thững đi ra ngoài phố đón gặp Diêu Cương, hai vợ chồng cùng đưa nhau đến nhà Âu Dương Vĩnh Minh để tìm Hoàng Vân Nhi.
Về phần Hoàng Vân Nhi sau khi chạy khỏi dinh tri phủ, bèn săm săm đến ngay nhà Âu Dương Vĩnh Minh. Khi tới nơi, bọn người nhà Âu Dương Vĩnh Minh trông thấy thì lấy làm ngạc nhiên hỏi vội lên rằng:
- Chắc hẳn cô lại còn quên cái gì cho nên mới vội vàng đến ngay như thế?
Vân Nhi cũng gật gật cười nói mà rằng:
- Tôi còn quên chút việc, tôi muốn gặp Lưu công tử để hỏi câu chuyện, vậy xin anh làm ơn đưa tôi vào một tí.
Tên người nhà nghe nói liền để vâng lời dẫn Hoàng Vân Nhi đi vào trong nhà để tìm Lưu công tử. Công tử họ Lưu đó nguyên là Lưu Hướng tức là học trò của Tiêu Thất ngày xưa mà Tiêu Thất gửi sang Âu Dương Vĩnh Minh để nhờ Âu Dương Vĩnh Minh dạy giúp. Từ khi Lưu Hướng ở đó với Âu Dương Vĩnh Minh, nhờ có Vĩnh Minh dạy bảo cho các món võ nghệ, lại được thêm giỏi hơn xưa. Bởi thế Âu Dương Vĩnh Minh đối với Lưu Hướng cũng rất có lòng tin cậy và mỗi khi đi vắng thì có công việc gì ở nhà cũng đều giao cho Lưu Hướng trông nom tất.
Hôm đó vừa mới lúc nãy Lưu Hướng nhận được bức thư của tên người nhà cầm vào, nói là có người con gái đem đến để gửi đưa cho Âu Dương Vĩnh Minh thì trong lòng đã lấy làm quái lạ không hiểu là

ai, song cũng phải cất đi để đợi Âu Dương về thì đưa lên trình nộp. Không ngờ vừa mới được một lúc lâu lâu thì đã thấy người nhà dẫn một người con gái đưa vào.
Lưu Hướng ngoảnh trông ra thấy người con gái ấy tuy nét mặt hơi đen song vẻ người trẻ trung tráng kiện trông rất đáng yêu. Chàng liền vội vàng đứng dậy đi xuống dưới thềm để đón Hoàng Vân Nhi vào.
Vân Nhi vào tới nơi, ngửa trông lên Lưu Hướng thì thấy là một người con trai tuổi trẻ, mình cao 7 thước, mặt đầy khuôn giăng, môi đỏ như son, hai lông mi nằm ngang như hai lưỡi kiếm đặt trên mắt, hai vai bằng phẳng rộng rãi, lại thêm nét mặt sáng sủa tinh anh rõ ra một trang hào kiệt. Lưu Hướng thoạt trông thấy Hoàng Vân Nhi thì ra dáng lễ phép, nghiêng mình vái chào mà khẽ nói rằng:
- Có phải lúc nãy cô nương để gửi bức thư đây để trình sư phụ tôi hay không?
Hoàng Vân Nhi cũng cúi đầu đáp lễ lại và đem câu chuyện vừa mới bị bắt vào trong phủ thuật lại cho Lưu Hướng nghe. Lưu Hướng nghe đoạn liền dậm chân thở dài mà rằng:
- Thôi, lại thằng Công Tôn Pháp, nó lắm như thế, chớ không còn ai vào đấy nữa.
Hoàng Vân Nhi vội hỏi lên rằng:
- Thưa cậu Công Tôn Pháp là người nào thế?
Lưu Hướng sẽ cười mà nói rằng:
- Mời cô vào chơi trong này rồi tôi sẽ nói chuyện cho cô nghe.
Nói đoạn liền mời Hoàng Vân Nhi vào ngồi chơi, và sai người pha nước lên để thết. Đoạn rồi Lưu Hướng hỏi lại Hoàng Vân Nhi rằng:
- Có phải hai người ấy, một người còn trai trẻ và một người đã hơi đứng tuổi, thường ngồi liền với nhau ở trong tư thất phải không?
Hoàng Vân Nhi gật gật đáp rằng;
- Vâng, thưa cậu chính hai người ấy đấy.
Lưu Hướng gật đầu cười mà rằng:
- Nếu thế thì chính phải rồi. Một thằng trẻ trẻ đó là con ông phủ Công Tôn Vĩnh, tên hắn là Công Tôn Pháp, còn thằng đứng tuổi đó thì chính là thằng Trương sư gia, vẫn làm quân sư cho thằng Công Tôn Pháp xưa nay. Hai đứa ấy nó vẫn quen thói ỷ thế ông phủ làm bậy làm càn, sư phụ tôi đã định trị nó đã lâu để cho tuyệt nọc. Duy còn nghe một điều ông phủ Công Tôn Vĩnh là một người thanh liêm chính trực, cho nên sư phụ tôi chưa nỡ hạ thủ trị ngay. Nhưng nay không ngờ nó lại ngông càn đến thế! Vậy cô cứ yên tâm để tối hôm nay tôi sẽ sửa tội cho chúng nó một mẻ mới được.
Hoàng Vân Nhi vâng lời cảm tạ rồi ngồi chơi đó để đợi bọn Tấn Từ.

Vừa được một lát thì thấy người nhà chạy vào bảo rằng:
- Ở ngoài cửa cổng, có hai người, một người đàn ông và một người đàn bà, nói là vào tìm cô nương họ Hoàng ở đây.
Hoàng Vân Nhi nghe nói hiểu ngay là vợ chồng Diêu Cương, liền bảo tên người nhà chạy ra mời vào. Vợ chồng Diêu Cương vào đến nơi, Hoàng Vân Nhi bèn giới thiệu cho Lưu Hướng biết. Lưu Hướng lấy làm mừng rỡ. đón hai người vào chơi và sai người làm cơm lên thết. Trong khi uống rượu ăn cơm, bốn người liền đem chuyện Công Tôn Pháp và Trương sư gia bàn phiếm với nhau. Lưu Hướng nhân vậy liền nói với ba người rằng:
- Trong bọn ấy khả ố nhất là thằng cha họ Trương... Thằng Công Tôn Pháp là một đứa công tử ngốc, nào nó có biết chuyện chi. Nhưng việc lôi thôi rắc rối chẳng qua chỉ là thằng cha họ Trương đầu mưu ra cả. Vậy tối hôm nay thế nào tôi cũng sửa cho nó một mẻ. Các ông hãy cứ ở đây đến mai để chờ xem tin tức ra sao cái đã.
Bọn Diêu Cương nghe nói đều tỏ ý vui mừng cảm tạ rồi lại cùng nhau chè chén chuyện trò.
Vào khoảng hết trống canh một sang trống canh hai thì bữa tiệc mới tan, Lưu Hướng bèn dẫn bọn Diêu Cương vào một gian phòng rộng rãi, sai dọn một cái giường để cho một mình Diêu Cương nằm và dọn riêng một cái để cho Hoàng Vân Nhi và Tấn Từ cùng nằm.
Khi thu xếp xong rồi, Lưu Hướng bảo ba người rằng:
- Mời các ngài cứ nằm ở nhà yên nghỉ, để tôi đi đằng này một lát rồi tôi lại về ngay.
Bọn Diêu Cương nghe nói, biết là Lưu Hướng định đi xử tội đám kia thì đều lấy làm vui lòng vâng lời ở lại. Đoạn rồi Lưu Hướng liền quay ra, thay mặc quần áo dạ hành, dắt thanh bảo kiếm vào mình cẩn thận, rồi khóa cổng trái lại đi ra ngoài phố không cho người nhà biết tới. Khi ra tới ngoài phố, chàng liền nhảy tót lên nóc nhà, đi qua mấy dãy phố, rồi lần đến nhà Trương sư gia để dò tin tức.
Về phần Trương sư gia, ngày hôm ấy, sau khi cùng Tôn Pháp bị Tấn Từ điểm cho một huyệt mất hẳn tinh thần, hai người đều bị ngã lăn ra đất.
Được một hồi lâu thì có một tên người nhà đi vào, trông thấy tình hình như vậy, lấy làm hoảng hết kinh sợ, chu chéo ầm lên, rồi lập tức chạy lên báo với tri phủ Công Tôn Vĩnh. Công Tôn Vĩnh nghe báo thì lật đật chạy ngay xuống dưới phòng khách để xem tình thế ra sao. Khi xuống tới nơi thấy Trương sư gia cùng Công Tôn Pháp đều nằm ngã lăn ra đất, sờ người thì vẫn nóng như thường, mà gọi đến thì tịnh không biết chi hết cả. Công Tôn Vĩnh cũng lấy làm lạ lùng kinh

hoàng, vội sai người sắc nước gừng lên để đổ cho uống và hết sức lay gọi hồi lâu.
Ngờ đâu đã làm hết cách mà hai người kia vẫn cứ trơ trơ bất tỉnh, hai cái xác vẫn cứ nằm thẳng cả ra, chẳng khác chi người giả chết. Công Tôn Vĩnh nghĩ quanh nghĩ quẩn. vô kế khả thi.
Ông liền bắt một tên người nhà hầu thân cận với Công Tôn Pháp đến mà hỏi rằng:
- Ngày hôm nay công tử đi đâu, chúng mày có biết hay không?
Tên người nhà ấy nguyên vẫn theo hầu bên cạnh Công Tôn Pháp và Trương sư gia, nên hôm ấy khi công việc xảy ra từ lúc ở hiệu cao lâu, tên người nhà cũng đều hiểu biết tất cả. Duy tên người nhà nghĩ thầm trong bụng nếu giờ nói ra ngay thì không khéo Trương sư gia tất bị quở mà mình đây cũng khó lòng tránh thoát được thân. Nhưng nếu trái lại, mà không nói ra cho rõ, ngộ lỡ ra Công Tôn Pháp có thế nào thì cái tội ấy sau này lại càng nguy lắm. Tên người nhà nghĩ như vậy, nên cứ ấp úng ngượng nghịu, không sao trả lời ngay được.
Công Tôn Vĩnh thấy vậy quát hỏi lên rằng:
- Làm sao, tao hỏi, ngươi lại chậm trả lời như thế? Hay là có việc gian dối gì chăng? Muốn sống thì phải nói rõ ngay ra, không có ta sẽ làm tội lập tức bây giờ...
Tên người nhà nghe nói như vậy cuống cả người lên, vội vàng líu lưỡi nói lên rằng:
- Dám bẩm lão gia. Công tử con..., xưa nay vẫn là một người chín chắn, nhất sinh không hề gây sự với ai... Nhưng...
Nói tới đó, tên người nhà bỗng lại nghĩ thầm trong bụng:
- Cái lão Trương sư gia nó không phải là hạng người vừa. Bây giờ nếu ta nói rõ nó ra, ngộ lỡ sau này nó biết mà lập tâm thù ta thì ta tất là nguy hiểm. Nhưng nếu không nói rõ ra, mà việc đó sau này đến tai tri phủ thì cũng khó lòng mà sống cho yên... Tên người nhà nghĩ tới đó, lại càng băn khoăn không quyết, không sao nói được nên lời.
Công Tôn Vĩnh thấy vậy, lại càng nóng lòng sốt ruột, vội vàng đứng dậy chạy ngay lại, toan nắm lấy tên người nhà để đánh. Bất chợt chàng ta vừa chạy ra thì lại vấp ngay phải Công Tôn Pháp đương nằm ở đất.
Chàng sực lại nghĩ ngay đến sự nguy hiểm của Công Tôn Pháp đương nằm ở đó, chưa sao cứu được thì lại hồi hộp trong lòng, liền đứng dừng ngay lại, nhìn vào Công Tôn Pháp rồi vẫy tên người nhà mà bảo rằng:
- Ngươi hãy lại đây ta bảo. Ngươi nên biết công tử có làm việc gì phi pháp, cũng là tội tự công tử mà ra, chứ các ngươi có việc gì tới đó.

Việc này ta chắc là lại có điều chi khuất khúc ở trong, cho nên ngươi cứ ấp úng mà không dám nói. Vậy đầu đuôi thế nào ngươi nói thực ta nghe, ta sẽ vui lòng tha cho.
Tên người nhà nghe thấy những lời ôn tồn như vậy, bèn đem câu chuyện Công Tôn Pháp cùng Trương gia ra uống rượu ở Tụ Anh lâu và gặp bọn Diêu Cương, rồi sinh ra bắt bớ, lôi thôi thuật lại cho Công Tôn Vĩnh nghe.
Công Tôn Vĩnh nghe đoạn, ngẩn người ra một lúc, rồi hỏi tên người nhà rằng:
- Thế thì những ai ra bắt bọn kia? Rồi sau khi bắt họ thì xảy ra như thế nào, ngươi phải nói rõ ra một thể.. .
Tên người nhà run lên như cầy sấy mà đáp lại rằng:
- Dám bẩm đại nhân, việc đó là ở Bộ đầu Mã Trường Sinh đi bắt, chớ chúng con thực không được biết nguyên ủy ra sao.
Công Tôn Vĩnh nghe nói bèn lập tức truyền lệnh cho đòi ngay Mã Trường Sinh đến. Khi Mã Trường Sinh tới nơi, trông thấy Trương sư gia cùng Công Tôn Pháp đều nằm ườn cả ra thì trong bụng đã lấy làm kinh ngạc lo thầm. Sau chàng lại thấy tri phủ Công Tôn Vĩnh ra vẻ âm thầm tức giận thì trong bụng lại càng sợ hãi không hiểu ra sao.
Tri phủ Công Tôn Vĩnh thấy Mã Trường Sinh vào tới nơi thì ra dáng nghiêm khắc hỏi ngay Mã Trường Sinh rằng:
- Buổi trưa hôm nay có hai người con gái và một người đàn ông bị bắt, là vì việc gì như thế?
Mã Trường Sinh hoảng hốt vội kêu lên rằng:
- Dám bẩm lão gia, cái đó là Trương sư gia sai con đi bắt chứ con cũng không hiểu là vì việc gì.
Công Tôn Vĩnh lại hỏi:
- Vậy thì hiện giờ mấy người ấy trốn đi đâu, nhà ngươi có biết hay không?
Mã Trường Sinh sờ gáy sờ đầu ra dáng ngẩn ngơ đáp rằng:
- Chúng con vâng lệnh bắt về tới đây thì trao ngay cho mấy cậu người nhà hầu trong, rồi sau đó thế nào, tịnh con không biết...
Công Tôn Vĩnh nghe tới đó ngồi thần ra nghĩ một lúc, rồi trỏ vào Công Tôn Pháp và Trương sư gia mà bảo Mã Trường Sinh rằng:
- Vậy thì vì duyên cớ sao mà đến nỗi xảy ra thế này, ngươi có hiểu đầu đuôi thế nào, phải nói ra ta nghe mới được.
Mã Trường Sinh bèn chạy đến, nhìn kĩ mặt mũi Công Tôn Pháp cùng Trương sư gia và sờ khắp chân tay bụng bịu một lượt, rồi nói với Công Tôn Vĩnh rằng:
- Chúng con về môn thuốc men thì không được hiểu, song về môn võ

nghệ thì chúng con cũng hơi biết qua loa. Vậy trông cách thức thế này không khéo là bị những người kia điểm lối Vận huyệt, cho nên người và mình mẩy điều hòa mà tinh thần, cử động thì mất hẳn đi như thế.
Công Tôn Vĩnh nghe tới đó gật đầu cho là có lý và bảo Mã Trường Sinh rằng:
- Nếu vậy thì nhà ngươi có biết cách gì để cứu không?
Mã Trường Sinh hơi ra dáng ngẫm nghĩ một tí rồi tươi cười mà bẩm lên rằng:
- Ở ngoài phía cửa phủ đây, có một ông lang họ Lam, ông ta đã già, có biết ít nhiều võ nghệ, mà môn thuốc ngoại khoa thì vẫn nổi tiếng xưa nay. Vậy xin đại gia cho đón ông ta vào, may ra ông ta chữa được.
Công Tôn Vĩnh nghe nói bèn lập tức sai Mã Trường Sinh đi ra mời ông lang họ Lam vào. Được một lát quả thấy Mã Trường Sinh trở về, dẫn theo một ông già xúng xính mặc bộ áo nho, ra dáng một thầy lang đạo mạo. ông già vào tới nơi, thoạt trông thấy tri phủ Công Tôn Vĩnh thì cúi rạp ngay xuống lạy chào và nói lên rằng:
- Chúng tôi là Lam Y Sinh ở ngoài phủ gần đây, nghe đại nhân có cho lệnh đòi, vậy xin vào hầu trước phủ.
Công Tôn Vĩnh nghe đoạn liền chạy ra nắm lấy tay Lam Y sinh, ra dáng tươi cười mà nói lên rằng:
- Thầy lang bất tất phải lễ phép quá thế... Tôi mời thầy vào đây là cốt nhờ thầy xem giúp xem thằng con trai tôi và Trương sư gia ở đây, không biết bị người ta dùng pháp thuật gì mà làm cho đến nỗi mê man như thế.
Nói đoạn liền trỏ sang Công Tôn Pháp cùng Trương sư gia và bảo Lam Y Sinh đến đó để xem.
Lam Y Sinh chạy đến xem qua một tí rồi nói với Công Tôn Vĩnh rằng:
- Dám bẩm đại gia, cái này chắc là công tử nhà ta lại bị những đám giang hồ võ sĩ dùng phép Vận huyệt mà điểm cho tinh thần mê mẩn đi thôi, chúng tôi xin lấy thuật khai huyệt mà khai lại thì lại khỏi ngay, chớ không có chi là ngại.
Nói đoạn liền sắn hai tay áo lên, dang hai tay lấy gân một tí rồi lật Công Tôn Pháp nằm ngửa lên, giơ ngón tay trỏ sẽ ấn vào thái dương Công Tôn Pháp một cái thì thấy Công Tôn Pháp ngồi nhỏm ngay lên, nét mặt ngơ ngác bàng hoàng chẳng khác chi người vừa ngủ dậy. Kế đến Trương sư gia, Lam Y Sinh lại dùng cách như thế để chữa thì thấy Trương sư gia cũng lại tỉnh dậy được ngay .
Công Tôn Vĩnh thấy vậy, vui mừng vô cùng, vội sai người lấy ra 5

lạng bạc để tạ Lam Y Sinh, Lam Y Sinh nhất định từ chối không nhận, và xin cáo lui ra về.
Công Tôn Vĩnh nài ép không được đành phải lấy lời trân trọng cảm tạ Y Sinh và đưa chân ra tận ngoài cổng phủ, rồi mới bái biệt quay vào.
Khi vào tới trong nhà, Công Tôn Vĩnh liền gọi Trương sư gia đến để hỏi đầu đuôi. Trương sư gia sợ lộ mưu kế gian ra thì là nguy hiểm. Chàng bèn lập cách trí trá nói ngay với Công Tôn Vĩnh rằng :
- Buổi trưa hôm nay, chúng con đang ngồi ăn cơm ở hiệu Tụ Anh thì chợt trông thấy có một người con trai và hai người con gái cùng vào ăn ở đó. Chúng con nhìn ba người có vẻ khả nghi, nên khi trở về, liền bảo Mã bộ đầu ra bắt. Chẳng dè khi bắt họ về tới phủ nha, chúng con toan hỏi mấy câu để rồi đem trình đại gia thì bỗng đã bị ngay bọn họ dùng phép để làm cho mê mẩn, rồi bọn họ trốn ngay đi mất. Cứ theo ý chúng con thì trong đám ba đứa ấy, tất là những bọn giang hồ đại bợm, cho nên mới có thủ đoạn gớm ghê như thế. Vậy thiết tướng đại gia cũng nên lưu tâm cho người dò xét, kẻo sau đây tất lại có việc xảy ra, khó lòng tránh được.
Công Tôn Vĩnh nghe nói, tin cho là thực, bèn dặn Mã bộ đầu nên nhớ lấy mặt mấy người đó và phải lưu tâm dò xét cho ra. Đoạn rồi Công Tôn Vĩnh lại dặn Trương sư gia cùng Công Tôn Pháp từ nay có công việc gì, tất phải cẩn thận báo cho quan quân ra bắt, chớ đừng nên hững hờ như thế, mà lỡ ra nguy hiểm có phen.
Trương sư gia thấy Công Tôn Vĩnh tin nghe lời nói của mình mà không quở phạt thì trong bụng lấy làm vui mừng vô hạn, bèn cáo từ cha con tri phủ rồi một mình lửng thửng quay gót ra về.
Nguyên nhà Trương sư gia cũng ở ngoài phố cửa phủ, chỉ cách thành phủ chừng mười lăm bước thì đến nơi ngay. Trương sư gia là một anh giang hồ du đãng, trước đây cũng có học hành võ vẽ ít nhiều và cũng là một tay con nhà khá giả.
Song chẳng may vào khoảng anh ta ngoài 20 tuổi thì cha mẹ đều bị mất sớm mà anh em không có một ai. Nhân thế chàng ta một mình phóng túng lêu lỏng chơi bời, rồi không bao lâu thì cơ nghiệp sạch tan mất cả. Trong khi chàng ta còn đương phóng túng chơi bời, thường hay gặp Công Tôn Pháp cũng mới bắt đầu vào tay du đãng. Công Tôn Pháp nhân thấy Trương sư gia là người láu lỉnh nhanh trí, và trong khi chơi bời, lại khéo lựa ý để chiều Công Tôn Pháp.
Bởi thế Công Tôn Pháp đem lòng yêu mến Trương sư gia, sớm khuya đàn đúm với nhau tình thân chẳng khác chi người ruột thịt. Công Tôn Vĩnh tuy biết như vậy song thấy Trương sư gia ra ý ngoan ngoãn thông minh thì cũng vui lòng để mặc tự do, không hề nói đến.

Trương sư gia mới đây có dan díu với một người đào hát tên là Quế Nhi. cũng là một tay nổi tiếng trong chốn bình khang. Quế Nhi người đẹp, tính nết thông minh, cho nên khi gặp Trương sư gia thì đôi bên khắng khít với nhau để đính những lời nguyền ước. Rồi được ít lâu thì Quế Nhi bắt Trương sư gia phải cưới đem về, nghiễm nhiên như là vợ chồng chính thức...
Hồi ấy Trương sư gia vẫn thường đàn đúm đi chơi với Công Tôn Pháp, và vẫn thường nhờ tay Công Tôn Pháp để đưa đón việc quan, cho nên đồng tiền ở trong túi Trương sư gia cũng được rộng rãi. Vả chăng mỗi khi có thiếu thốn việc gì thì Công Tôn Pháp lại phải bỏ tiền ra giúp đỡ, không hề để cho thiếu thốn bao giờ. Chính ngay số tiền để cưới Quế Nhi về làm vợ thì cũng là của Công Tôn Pháp xuất ra mà giúp cho Trương sư gia được việc.
Bởi có những sự rắc rối như thế, cho nên Công Tôn Pháp thường khi đi lại nhà Trương sư gia thì Quế Nhi đem lòng yêu mến rồi dần dần hai người cũng tự do đùa bỡn với nhau. Trương sư gia biết thế, nhưng vì cái vận mệnh của mình đều thuộc về tay Công Tôn Pháp hết cả, cho nên cũng vui lòng để mặc tự do, không dám đả động.
Hôm ấy Trương sư gia ở phủ nha trở về, khi đi tới cửa thì thấy Quế Nhi đã đứng đợi ở đó. Quế Nhi trông thấy Trương sư gia thì vội vàng nắm lấy tay reo ầm lên rằng:
- Sao thấy nói rằng anh bị chết rồi mà còn về đây thế?
Trương sư gia nghe nói toét mồm ra cười, dắt Quế Nhi đi thẳng vào trong phòng, bảo Quế Nhi rằng;
- Em phải biết, nếu ta chết thì Công Tôn Pháp cũng chẳng sống được nào, mà nếu Công Tôn Pháp cùng ta chết cả thì em còn sống với ai ?
Nói đoạn hai người liền sai dọn cơm lên ăn, rồi cùng nhau hú hí vui cười trò chuyện. Bấy giờ vào khoảng gần hết canh hai, hai người đương trò chuyện với nhau thì bỗng thấy tiếng cửa đẩy đến kẹt một cái, rồi Trương sư gia ngẩng ta nhìn thì thấy Công Tôn Pháp đi vào. Trương sư gia thấy vậy biết là Công Tôn Pháp đã đi vào tìm Quế Nhi, liền bỏ cho Quế Nhi ngồi đó một mình, rồi đứng phắt ngay dậy, chạy thẳng vào trong phòng trong để nấp. Công Tôn Pháp vào tới nơi thì Quế Nhi thấy có hơi rượu sặc sụa cả lên, liền đứng ngay dậy, kéo tay Công Tôn Pháp vào một cái giường nằm và làm bộ mắng lên rằng:
- Đi đâu mà đã rượu chè say khướt như thế? Muốn sống thì cởi áo xống ra, để ta hỏi tội...
Công Tôn Pháp nghe nói cũng cười toét mồm ra mà không trả lời.

Quế Nhi liền lần cởi ngay quần áo ngoài của Công Tôn Pháp ra, rồi hai người dắt nhau vào màn nô đùa.
Bất chợt đương khi vui thú với nhau thì chợt thấy cửa màn vén ra, rồi thấy có một người trẻ trung lực lưỡng, tay cầm thanh kiếm sáng loáng, kề ngay vào cổ hai người quát to lên rằng:
- Muốn sống nằm im, nếu đứa nào cựa quậy, hay la kêu lên thì ta cắt cổ bây giờ...

Quế Nhi càng Công Tôn Pháp thấy vậy, đều sợ sám xanh mặt lại, nằm im thin thít, không dám thở mạnh hơi ra.

Cuộc vui chưa dứt trận cười.
Thì đâu sóng gió tung trời đến ngay.
Việc đời lắt léo ai hay,
Cái vui thường vẫn theo tay cái buồn.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 25
Giọt lệ Canh khuya, anh hùng khóc bạn hiệp,
Bước đường quãng vắng, hòa thượng gặp trò gian.

Nguyên hôm ấy sau khi Lưu Hướng đi đến nhà Trương sư gia thì thấy ở cổng ngoài vẫn còn bỏ tung không khóa. Chàng liền len lén đi vào thẳng đến mấy gian nhà khách để xem.

Khi chàng ta đi lần đến gian đầu phòng khách thì thấy cánh cửa phòng khách cũng chỉ khép chặt mà không khóa then. Lưu Hướng khẽ đẩy cánh cửa bước vào, thấy trong phía trong có tiếng người nói chuyện, mà ngọn đèn vẫn còn thắp sáng hẳn hoi.

Chàng lại lần bước vào phía gần phòng trong để nghe thì chỉ thấy những tiếng thì thầm cười nói, mà không nghe rõ câu gì.

Bất chợt đương khi ấy thì cánh cửa ngoài mở ra, rồi thấy Công Tôn Pháp ở ngoài lững thững đi vào. Lưu Hướng trông thấy Công Tôn Pháp, chàng đã định rút thanh kiếm ra, nhảy ra tặng Công Tôn Pháp một kiếm. Nhưng chàng nghĩ đi nghĩ lại, chợt đổi ngay ý kiến, liền đứng nép hẳn vào một chỗ để xem Công Tôn Pháp cử chỉ ra sao.

Lúc đó Công Tôn Pháp vào tới phòng ngoài, nhìn quanh không thấy có ai thì lại xồng xộc đi thẳng vào phòng trong. Lưu Hướng lừa cho Công Tôn Pháp vào rồi, liền cũng theo hút đi vào nấp kín vào ngay một xó, không cho Công Tôn Pháp biết tới.

Được một lát, Lưu Hướng nhìn rõ ràng thấy Trương sư gia chạy lần vào trong, mà Công Tôn Pháp thì dắt Quế Nhi lên màn đùa bỡn. Chàng liền thư thả, đợi khi hai người đương đùa thân mật với nhau, mới vác thanh kiếm xông thẳng vào màn để trị.

Bấy giờ Công Tôn Pháp cùng Quế Nhi thấy vậy đều hoảng hồn kinh sợ, không hiểu tình ý ra sao. Lưu Hướng liền một tay cứ cầm thanh kiếm để dí vào cổ hai người, còn một tay thì lần lấy cái giây dắt sẵn trong mình, rồi trèo phắt lên giường, ngồi cưỡi lên cả hai ngươi, mà trói chặt cả lấy hai người làm một. Đoạn rồi chàng ta lại nhảy xuống đi vào phòng trong để tìm Trương sư gia.

Khi vào tới nơi thì thấy Trương sư gia nằm thon lỏn ở một cái giường con, khò khò ngáy ngủ, Lưu Hướng trông quanh quẩn, thấy có một cái ấm nước dưới gầm giường ngay đó. Chàng liền lẳng lặng cúi xuống, cầm lấy cái ấm nước, giơ lên rót ộc vào tai Trương sư gia.

Trương sư gia đương khi bất thình lình, thấy lạnh toát một bên lỗ tai thì giật mình choàng dậy, nhảy vọt một cái thật cao, rồi lại ngã thình ngay xuống.

Lưu Hướng thấy vậy mủm mỉm cười thầm, rồi giơ một tay nắm ngay

lấy cổ Trương sư gia, xách bỗng hắn lên, tựa như tay cầm con chuột. Đoạn rồi chàng đem Trương sư gia ra ngoài phòng ngoài, đặt ngay bên cạnh chỗ Công Tôn Pháp cùng Quế Nhi và trói gô chân tay cả lại.

Khi trói xong rồi, Lưu Hướng chạy ra cầm lấy ngọn đèn, dò đi soi khắp các nơi để kiếm tìm giấy bút, chàng vào đến chỗ góc phòng trong thì thấy có một cái bàn để đó, trên có để nghiên mực và giấy bút sẵn sàng. Lưu Hướng liền vớ lấy ấm nước lúc nãy, rót một tí vào nghiên mực, mài mực đặc ra, rồi đem cả giấy bút đi ra ngoài phòng.

Khi ra tới phòng ngoài chàng liền kéo một cái bàn đến gần chỗ giường nằm, đặt ngọn đèn cùng giấy bút mực lên đó rồi bắt Trương sư gia ngồi sát ra cạnh bàn, tay cầm thanh kiếm nhăm nhăm, quát bảo Trương sư gia rằng:
- Ban ngày hôm nay, chúng bay bắt một người đàn ông và hai người con gái, đầu đuôi sự thực thế nào, muốn sống phải viết cho đúng ra đây. Nếu có điều gì mập mờ giả trá thì ngọn kiếm của ta quyết không dung thứ.
Trương sư gia nghe nói thì nét mặt sám hẳn như gà cắt tiết, chân tay run lên đây đẩy, cúi đầu xuống tỏ ý van lạy mà rằng:
- Trăm lạy nghĩa sĩ, xin nghĩa sĩ tha cái chết cho tôi, tôi xin khai hết cho ngài rõ.
Lưu Hướng nghe nói gật đầu mỉm cười mà rằng:
- Ta giết các ngươi như là giết con nhái, thêm bẩn thanh kiếm của ta. Nhưng chỉ vì chút việc quan hệ đến bọn con nhà tử tế, cho nên ta phải tới đây. Vậy ta cởi trói cho ngươi chắc là ngươi có tài giỏi đến đâu cũng khó lòng mà trốn đi cho thoát, ngươi phải khai rõ mau mau để ta coi xem sự thể ra sao.
Nói đoạn, liền cởi giây trói tay Trương sư gia ra và đưa quản bút bắt viết, còn mình thì cầm thanh kiếm đứng luôn bên cạnh để coi.
Trương sư gia lúc đó kinh sợ rụng rời, hai tay run lên bần bật, song cũng cố tâm nén lại, rồi cầm lấy bút để viết.
Thoạt trước hắn còn lúng túng quanh co toan viết nhăng viết nhít để cho qua chuyện. Song hắn chợt nghĩ lại, trong bụng đoán chắc là Lưu Hướng đã biết đích việc này, nếu lỡ viết một chữ gì mà không đúng với công việc của mình thì tất là khó lòng sống nổi. Nhân vậy hắn bèn đem hết sự thực thế nào thế nào, viết cả vào trong tờ giấy,

không sai một chữ.
Khi viết xong đâu vào đó, Lưu Hướng lại bắt Trương sư gia đọc lại một lượt cho nghe, rồi bắt Trương sư gia kí tên lên trên và bắt luôn Công Tôn Pháp cùng Quế Nhi kí tên xuống dưới.
Mọi người kí tên xong rồi, Lưu Hướng lại bắt Trương sư gia cầm mảnh giấy khác ra, rồi chàng lại đem các việc bắt được Công Tôn Pháp cùng Quế Nhi trong buổi tối đó, đọc đủ từng chữ, bảo Trương sư gia theo viết đúng vào. Trương sư gia viết xong, Lưu Hướng lại bắt mọi người đều phải kí tên vào như tờ giấy trước rồi chàng thu lấy cả hai tờ giấy dắt vào trong bọc và lại trói gồ ngay Trương sư gia lại.
Các việc xong đâu vào đó rồi, Lưu Hướng bèn dắt thanh bảo kiếm vào lưng và cười nhạt bảo bọn này rằng:
- Ta đây cũng không bõ giết các ngươi làm chi, nhưng ta phải đem các ngươi đến trao cho quan phủ để cho quan phủ xử trị các ngươi.
Nói đoạn, Lưu Hướng bèn một tay xách một mình Trương sư gia và một tay xách luôn cả Công Tôn Pháp cùng Quế Nhi nhấc bỗng cả lên, cắp hẳn vào hai bên nách, coi vẻ rất là nhanh nhẹn gọn gàng. Đoạn rồi chàng đi thẳng ra ngoài phía cửa, dùng phép phi hành, cấp cả ba người, bay thẳng vào phủ Tế Nam.
Khi vào tới chỗ sân phủ ngay trước công đường, Lưu Hướng từ từ hạ xuống, lắng tai nghe tiếng trống ở ngoài vòm canh thì đã vừa điểm sang tư, chàng ta bèn len lẻn cắp hai người kia đi thẳng vào trước công đường, lấy chân khẽ đẩy một cái thì cửa công đường tung ra, rồi đem ngay ba người vào trong gian giữa công đường đặt cho nằm cả liền nhau ở đó. Chàng ta đặt cho bọn đó nằm xuống, lấy mấy nắm giẻ nhét chặt vào mồm ba người, và móc hai bức giấy của Trương sư gia đã viết lúc nãy bỏ cả ra chỗ bên cạnh ba người. Kế đó chàng liền mở cánh cửa sau, theo lối đi vào tư thất, tìm đến chỗ phòng ngủ của Công Tôn Vĩnh, đập vào cửa đến thình một cái, rồi quát to lên rằng:
- Ngoài công đường có cướp, quan phủ không dậy mau thì nguy hiểm bây giờ...
Nói dứt mấy tiếng đó, Lưu Hướng bèn lại quay ngay ra ngoài, nhảy tót lên mái nhà bay đi thẳng.
Đằng này tri phủ Công Tôn Vĩnh bấy giờ đương lúc mơ màng ngủ mê, chợt nghe thấy tiếng đập cửa đến thình thì giật mình tỉnh dậy, không hiểu là có việc gì. Kế nghe thấy tiếng kêu cướp rất to thì ông hiểu ngay là ngoài nơi phủ đường có biến, ông liền đứng choàng ngay dậy, lật đật tay vớ cái đèn, tay cầm thanh kiếm, loạng choạng đi ra, mà quát hỏi lên rằng:

- Cướp ở đâu đứa nào báo đó? Nào lính canh phòng có đứa nào đây hay không?
Ông nói dứt lời thì chân đã bước ra tới cửa, lắng tai nghe bốn bên lại thấy văng vẳng tĩnh mịch, không một tiếng gì. Công Tôn Vĩnh lấy làm quái lạ, vội vàng chưa cái đèn gió đi sang gian phòng bên cạnh gọi tên người nhà hầu cận dậy, bắt đi soi đèn để xem.
Tên người nhà thấy tri phủ gọi dậy, cũng sợ hãi cuống quýt không hiểu là có việc chi, liền mắt nhắm mắt mơ chạy ngay ra ngoài gọi mấy tên lính tuần đương canh ngoài cửa, bắt vào trong phủ cùng đi xem xét.
Bọn lính được lệnh thì cũng hất hơ hất hải, kinh sợ vô cùng, bèn hò nhau kẻ thì cầm đèn, người thì vác đao vác gậy, hò nhau cùng đi khám xét các nơi.
Khi soi tới gian giữa công đường, chợt chúng trông thấy có ba người bị trói nằm đó thì ai nấy đều giật mình, đứng dừng cả lại. Mãi sau thấy trong đám bị trói đó, có người vẫy tay bảo chúng, chúng mới đánh bạo đi đến tận nơi coi thử. Bất chợt chúng soi tới nơi thì thấy ba người nằm đó, chính một người là Trương sư gia, còn hai người nữa mặc quần áo ngủ trót ép với nhau thì lại chính là Quế Nhi cùng Công Tôn Pháp.
Chúng nhìn thấy vậy, còn đương lúng lúng toan hỏi thì chợt thấy bên cạnh chỗ ba người nằm, lại có hai tờ giấy viết đặc những chữ vất tung dưới đất. Trong bọn chúng có người nhanh ý, bèn nhặt ngay hai mảng giấy đó, tất tưởi chạy vào báo với tri phủ.
Tri phủ nghe báo, giật mình đến thót, vội vâng bảo chúng cầm đèn cùng đi ra soi. Tri phủ ra tới công đường, trông thấy quang cảnh như vậy, bất giác xạm hẳn người lại, vội sai bọn lính cởi trói cho cả ba người và tháo giẻ trong mồm ba người ra để hỏi.
Bọn Công Tôn Pháp nghe hỏi, đều run lên nhong nhóc, không biết đối đáp ra sao. Tri phủ bèn mở hai tờ giấy ra xem một lượt, rồi bỗng biến sắc mặt đi mà rằng:
- Anh chàng họ Trương, ta không ngờ anh lại quá quẩn đến thế? Ta thấy anh là một người thông minh ngoan ngoãn, nên muốn cho con ta khuya sớm theo đòi để dần dần tập lấy nết hay. Nhưng ai ngờ ngày nay anh lại nối giáo cho giặc, làm ra những việc mất cả luân thường như thế thì phỏng còn dung sao được.
Trương sư gia nghe nói chỉ cúi gằm mặt xuống không dám nói lấy nữa lời. Tri phủ liền thở dài một tiếng, quát bảo Trương sư gia rằng:
- Lần này là lần thú nhất, ta khoan thứ cho anh nhưng nếu lần sau còn thế thì đã có pháp luật ở đó, anh chớ kêu oan. Còn thằng bé kia

để rồi ta sẽ trị cho một phen mới được...
Nói đoạn liền quay ngoắt đi vào tư thất. Trương sư gia lúc đó hổ thẹn vô cùng, trong bụng hơi oán Công Tôn Pháp mà không dám nói ra, bèn dắt ngay Quế Nhi ra về và đương đêm đem nhau trốn biệt ngay đi nơi khác, từ đó không dám lảng vảng đến phủ Tế Nam.
Về phía Lưu Hướng, hôm ấy sau khi đánh thức tri phủ dậy rồi chàng quay về tới phủ thì đã vào khoảng gần hết canh tư, chàng bèn lẳng lặng thay quần thay áo, một mình vào phòng riêng ngủ.
Sáng hôm sau, khi chàng chưa dậy thì đã thấy bọn vợ chồng Diêu Cương và Hoàng Vân Nhi đều đã dậy trước cả rồi.
Lưu Hướng thấy vậy bèn cũng vội vàng trở dậy, sai người lấy thau lấy nước và pha nước trà lên uống. Trong khi uống nước. Lưu Hướng bèn đem hết chuyện tối hôm trước, thuật lại cho ba người nghe. Bọn Diêu Cương nghe nói đều tỏ ý cảm tạ vui mừng, và ai nấy cũng đều ngợi khen Lưu Hướng là một người thiếu niên mà làm việc rất là chu đáo.
Nước nôi trò chuyện hồi lâu thì thấy người nhà đã dọn cơm rượu bưng lên. Lưu Hướng bèn mời vợ chồng Diêu Cương cùng Hoàng Vân Nhi đều vào ăn uống
Vào khoảng gần trưa hôm ấy bọn Diêu Cương cơm nước xong rồi, bèn cùng nhau cáo từ Lưu Hướng để đi sang đất Tương Dương. Lưu Hướng thấy nói bọn họ đều có việc cần, nên không dám giữ lại, bèn tiễn chân ra tới cổng ngoài rồi mới trân trọng cùng nhau cáo biệt. Vợ chồng Diêu Cương cùng Hoàng Vân Nhi liền cùng nhau thuận đường đi sang miền Tương Dương.
Cách mấy hôm sau, ba người cùng tới Tương Dương, Hoàng Vân Nhi bèn hỏi thăm đến Nhất Nguyên quán để trao bức thư cho Lương Hưng Đạo.
Lương Hưng Đạo nhận được bức thư của Lục Bất hòa thượng, xem xong một lượt, liền bảo Hoàng Vân Nhi rằng:
- Lục Bất sư đệ hẹn tôi có việc, vậy phiền em cứ về nói với sư đệ của tôi là tôi xin đúng kì đến đó, bây giờ bất tất tôi phải viết giấy trả lời. Duy nếu em có thư thả thì hây ở chơi mấy hôm, rồi sẽ ra về cũng được...
Hoàng Vân Nhi ra dáng cung kính mà rằng:
- Đạo trưởng có lòng lưu lại tôi xin cảm tạ vâng lời, song chúng tôi đi đây vì còn công việc bộn bề, không thể mà thư lại được. vậy xin Đạo trưởng tha thứ cho đi...
Lương Hưng Đạo gật gật mà rằng:
- Cái đó thì xin tùy ý, song bây giờ các em cũng phải thư lại đến mai

sẽ đi mới được.
Bọn Vân Nhi không tiện chối từ, phải cung kính vâng lời ở lại.
Tấn Từ nhân hỏi Lương Hưng Đạo:
- Dám thưa Đạo trưởng, Đạo trưởng ở huyện Nhã An, nghe nói Đạo trưởng có mang Mâu Tiên Ưng về nuôi bên này, vậy chẳng hay hiện giờ có ở đây không?
Hưng Đạo cười nói đáp rằng:
- Có dạo trước tôi có mang hắn về đây, song hiện nay Chu Tứ là sư huynh tôi lại xin hắn làm con nuôi, và đem hắn về ở Hào Châu để đấy...
Tấn Từ nghe nói, tỏ ý vui mừng cảm tạ. Đoạn rồi Hưng Đạo sai người làm cơm thết đãi ba người và lưu ba người ở đó một hôm.
Sáng ngày hôm sau ba người lại từ giã Lương Hưng Đạo, rồi cùng nhau chia tay đôi ngả. Hoàng Vân Nhi thì về Giang Nam để chờ tới ngày mồng 9 tháng 9 sẽ đến Duyên Thu các để tìm Lục Bất hòa thượng, còn Diêu Cương cùng Tấn Từ thì kéo nhau về hạt Nhã An.
Cách mấy bữa sau, Diêu Cương cùng Tấn Từ đi về tới hạt Tứ Xuyên là nơi tỉnh hạt nhà mình. Hai vợ chồng nhân ở đó có nhiều người quen biết, lỡ ra họ nhận được mặt thì nguy, bèn bảo nhau đổi dạng ăn mặc rách rưới như kẻ ăn mày, rồi thỉnh thoảng lại giả vờ dắt nhau vào xin vài chỗ, để cho che mắt thế gian.
Một hôm, hai người về tới huyện thành Nhã An, bèn dắt nhau tìm tới chỗ phố Vạn Tân lâu là nơi ở cũ. Khi tới nơi, nhác trông nếp cũ nền xưa, nay đều thay khác thì bất giác nông nỗi thương tâm bỗng đâu kéo đến, khiến cho Diêu Cương phải chua xót trong lòng, mà lã chã tuôn hai hàng lệ.
Tấn Từ thấy vậy vội vàng chạy đến gần Diêu Cương, cầm lấy vạt áo khẽ giật một cái. Diêu Cương hiểu ý, vội vàng lau ráo bằng châu, rồi cùng Tấn Từ đưa nhau ra một nơi thanh vắng chuyện trò than thở với nhau.
Trong khi nói chuyện, Tấn Từ xùi xụt khóc bảo Diêu Cương rằng:
- Hồi đó sau khi tai nạn xảy ra, chúng ta đều phải xa cách chỗ này, đến nỗi cả bọn anh em chị em bị nạn, họ đem chôn lấp ở đâu chúng ta đều không biết tới. Vậy nay ta muốn thăm viếng các di hài của anh em chị em thì biết lối nào mà lần cho được!
Diêu Cương nghe nói, ngồi thần mặt ra một lúc, rồi bỗng vùng dậy mà rằng:
- Được rồi. Tôi có một người anh em bạn thân họ Phương ở đây anh ta vốn người trung hậu thực thà, tôi đến tìm hỏi anh ta thì tất là phải được...

Nói đoạn quay ngoắt toan ra đi ngay. Tấn Từ vội vàng kéo ngay áo lại mà rằng:
- Anh đi thế nào mà vội thế? Bây giờ ở đây tai mắt rất nhiều, nếu lo ra hớ hênh một tí thì phỏng còn giữ mạng được hay sao? Vả chăng ở quãng đời này, nhân tâm nan trắc, mình đây xa họ trong bấy nhiêu lâu, biết đâu là bụng họ giờ không thay đổi. Vậy anh có đi xin cho tôi cùng đi một thể, để lỡ có việc gì, ta sẽ liệu cách thì hơn...
Diêu Cương gạt đi mà rằng:
- Anh chàng họ Phương vốn là một người tử tế, tôi chắc không gặp thì thôi, chớ gặp hắn thì thế nào hắn cũng thành thực bảo cho, chớ không khi nào lại chối. Vậy hãy cứ để tôi đi hỏi một mình xem sao cái đã.
Tấn Từ nghe nói, không tiện ngăn cản, bất đắc dĩ phải để cho Diêu Cương đi hỏi một mình, còn tự mình thì đứng đó để đợi.
Diêu Cương thấy Tấn Từ không nói cản nữa, bèn một mình lững thững đi đến phố kia rồi lần mò hỏi đến nhà người họ Phương ngày trước. Khi đi tới nơi, quả thấy cái nhà họ Phương vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, có một tên người nhà đương đứng vẩn vơ ở cửa.
Diêu Cương vội vàng chạy đến vái chào tên người nhà mà nói rằng:
- Phương đại ca tôi có nhà hay không phiền anh làm ơn mời ra cho tôi hỏi có việc cần.
Tên người nhà nghe nói, nhân trông đến Diêu Cương ăn mặc rách rưới như đứa ăn mày thì lấy làm nghi lạ, vội vàng chạy vào báo với chủ là Phương Tân. Phương Tân nghe nói cũng ngạc nhiên không hiểu, nghĩ mình làm gì lại có người bạn ăn mày mà hỏi tới mình như thế. Chàng nhân thử chạy ra chỗ khe cửa để nhìn cho rõ xem ai. Khi Phương Tân ra tới cửa nhìn thấy Diêu Cương đứng đợi ở ngoài thì thoạt tiên cũng không nhận biết là ai. Mãi sau chàng ta trông thấy đôi con mắt Diêu Cương lóng la lóng lánh như thể hai bóng sao sa thì bỗng nhớ ngay ra là Diêu Cương ở Vạn Tân lâu khi trước.
Phương Tân nghĩ ra rồi thì chợt lại có vẻ kinh ngạc, vội vàng chạy ra, lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng bèn nắm ngay lấy cổ tay Diêu Cương kéo đi thằng tuột vào trong. Người nhà Phương Tân thấy vậy, thảy đều lấy làm kinh lạ, không hiểu đầu đuôi ra sao.
Phương Tân kéo tay Diêu Cương vào mời ngồi chơi và dáng kinh ngạc mà bảo ngay rằng:
- Chết nỗi! Anh liều gan thực! ở đây người ta đương lùng bắt các anh, anh không biết hay sao?
Diêu Cương gật gật mà rằng:
- Tôi vẫn biết rồi, nhưng tôi có chút việc cần cho nên tôi phải đến đây

để hỏi.
Phương Tân lại vội hỏi ngay:
- Anh có việc gì, xin anh cứ nói với tôi, tôi sẽ hết lòng để giúp. Nhưng cần nhất là anh có đi đâu thì cứ đến tối hãy đi, chớ ban ngày ban mặt thế này, lỡ ra mà bọn họ dò biết thì sao cho tiện...
Diêu Cương nghe nói lại gật gật mà rằng:
- Cái đó chúng tôi dự bị lắm rồi, anh không cần nghĩ. Duy hiện nay tôi muốn biết cái chỗ họ chôn đám anh em chị em chúng tôi ở đâu, anh có biết thì xin anh bảo giúp cho...
Phương Tân gật đầu mà rằng:
- Anh có còn nhớ cái bãi tha ma Lạc Ưng đình ở ngoài cửa bắc thành huyện ấy không?
Diêu Cương nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:
- Có, có tôi có còn nhớ. Chỗ đó chỉ cách cửa thành chừng 3 dặm đường phải không?
Phương Tân gật gật mà rằng:
- Phải đấy, chính chỗ ấy đó... Chỗ ấy có một cái bãi rất rộng, bọn họ cho chôn tất cả vào một đống ở ngay góc bãi về phía đông nam, anh cứ tới đó là trông thấy ngay lập tức. Nhưng có điều ở đó bấy giờ thỉnh thoảng tụi quan quân họ lại lảng vảng đi qua để rình bắt những người viếng thăm... Vậy anh có ra đó thì chớ đi những lúc ban ngày mà khốn. Bây giờ chi bằng anh hãy ở đây với tôi, rồi đến tối sẽ đến thì hơn... Diêu Cương lắc đầu đáp rằng:
- Anh có lòng tốt, tôi xin cảm tạ vâng lời. Song hiện giờ tôi còn bận có chút việc phải đi rồi tối đến tôi mới ra đó.
Nói đoạn chàng liền bái tạ Phương Tân rồi vội vàng từ biệt ra đi. Phương Tân trân trọng đưa ra tới cửa, còn ghé vào tay dặn với mấy câu:
- Nếu anh có còn ở đây thì xin cứ đến nhà tôi, tôi sẽ có cách giữ gìn cẩn thận, anh đừng quản ngại điều chi.
Diêu Cương gật gật vâng lời quay ra đi thẳng, tìm đến chỗ cũ để bảo Tấn Từ. Ngờ đâu chàng ta ra tới chỗ cũ nhìn trước nhìn sau, không thấy Tấn Từ đâu cả. Chàng ta lấy làm quái lạ, toan chạy đi tìm, song sợ ra đi lỡ lại lạc nhau thì không bõ, nên chúng đành phải tìm một xó kín, ngồi gọn thu hình vào đó để đợi.
Bất chợt chàng ngồi một lúc thật lâu, mãi khi mặt trời đã xê xế tối mà vẫn không thấy bóng Tấn Từ. Chàng nghĩ vơ nghĩ vẩn, nhân đoán chắc Tấn Từ là một tay tài khỏe thông minh, không phải hạng tầm thường, tất chẳng lẽ nào lại xảy ra việc biến nguy chi được. Nhân vậy chàng lại vững tâm cố ngồi đợi một lúc nữa xem sao.

Hồi lâu chàng thấy bóng kim ô đã ngậm hẳn vào nơi non đoài cảnh vật phong quang đều đã dần dần đưa vào cõi tối, mà mong bóng Tấn Từ vẫn chưa thấy đâu.
Chàng nhân nghĩ thầm trong bụng không khéo Tấn Từ lại hỏi rõ được chỗ đó rồi, và đã đi ra trước mình để viếng, chứ không lẽ nào lại xảy việc chi. Nhân vậy chàng bèn quyết ý một mình đi ra chỗ đó để thăm viếng mộ và xem Tấn Từ đã đến hay chưa?
Lúc đó trời vừa tối xẩm, trận gió phương tây thỉnh thoảng lại ào ào thổi đến, khiến ai chạm phải cũng đến sởn óc rùng mình.
Một mình Diêu Cương lửng thửng đi ra lối cổng thành mạn bắc, vừa đi lại vừa ngó ngó nhìn nhìn, nửa phần ra ý tìm kiếm Tấn Từ mà nửa phần cũng phòng bị ngộ lỡ xảy ra có ai biết tới.
Được một lát chàng ta lần mò ra tới Lạc Ưng Đình, dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy một bãi tha ma phẳng lì hàng bao nhiêu mẫu, bốn bề hiu quạnh vắng tanh, tịnh không có một bóng cây cao phơ phất, cũng không có một bóng người nào đi đứng lại qua. Giữa quãng đồng không mông quạnh, Diêu Cương càng lắng càng nhìn lại càng hiện cái cảnh đìu hiu ảm đạm, ngoài tiếng giun kêu dế khóc, chỉ còn những trận gió vàng ghê gớm, thỉnh thoảng lại như gào thét bên tai.
Chàng ta lần bước về phía tây nam bãi tha ma ấy thì quả thấy có một cái nấm to to cao trồi hẳn lên, khác hẳn các nơi mộ khác Cúi sờ tay xuống thì thấy nắm đất lổng chổng, không được nhẵn nhụi phẳng phiu và hàng cỏ ở trên cũng chưa mọc đều khắp lượt.
Trong bụng Diêu Cương lúc đó đoán chắc chỗ này là mồ vô chủ của mấy anh em chị em khi trước, chàng liền đứng dừng lại, nhìn ngắm ngẩn ngơ rồi bất giác bỗng òa lên khóc, chàng ta khóc nức nở một hồi, rồi lại lau hàng nước mắt đứng thần người nhìn ra khắp bốn xung quanh đi tìm Tấn Từ. Ngờ đâu càng trông càng mất tăm hơi, chỉ thấy gió thổi sương sa, rặt những cảnh tượng xui giục cho chàng thương tâm vô hạn.
Hồi lâu chàng thấy trong mình mỏi mệt, không sao gượng thức được nữa, chàng bèn lửng thẳng vào thẳng trong đình Lạc Ưng, nằm vật xuống đó, thiêm thiếp ngủ đi lúc nào không biết.
Sáng hôm sau khi chàng mở mắt tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao hàng mấy trượng. Diêu Cương lại vội vàng đứng dậy đi vào trong thành tìm đến chỗ hẹn Tấn Từ hôm qua để đón. Không ngờ chàng ta đợi luôn hai hôm nữa, cũng không thấy hút Tấn Từ. Chàng lấy làm sợ hãi, bèn lang thang lần khắp trong thành để dò xem hoặc là Tấn Từ đã bị bắt bớ gì chăng!

Một hôm kia, vào khoảng buổi chiều Diêu Cương đương đi lang thang lếch thếch một mình, nét mặt ra chiều ủ rũ thì chợt đến một chỗ phố kia thấy có một tụi người đương đứng xúm đen xúm đỏ cả vào với nhau. Diêu Cương thấy vậy đã toan len bước vào ngay, song lại e ngộ có người biết mặt thì nguy. Chàng bèn vội vàng chạy ra một chỗ xó đường gần đó, vớ lấy ít đất xoa lên mặt cho ra nhem nhuốc hẳn đi, rồi chàng mới lại quay vào chỗ đó
Trong ý Diêu Cương bấy giờ một là đoán chắc trong đám đông người đứng đó, không khéo lại chính là Tấn Từ xảy có việc chi nên người ta đổ đến để xem, và hai là hoặc khi ai xảy việc gì mà có lẽ Tấn Từ hiện lại vẫn vơ đứng đó cũng chưa biết chừng. Nhân vậy nên sau khi chàng đã bôi khác mặt mũi lại rồi thì chàng ta liền vội vội vàng vàng, đi sấn ngay vào đám đó để xem.
Khi len vào tới nơi thì thấy trong giữa đám đông đó, có một người đương ngồi ở một cái ghế dài, trước mặt có cắm một lá cờ con con, trong viết những chữ gì không rõ. Phía trước người ấy có mấy người đứng sát gần vào, nét mặt chăm chăm nhìn vào người ấy để nghe. Diêu Cương không hiểu việc gì, bèn cố len vào hơi gần chỗ đó lắng tai nghe thì thấy người ngồi trên ghế kia vừa gật gật gù gù vừa nói với người đứng trước mặt rằng:
- Hào tài của ông hiện bây giờ chưa vượng, nếu ông có định buôn bán thì phải đợi đến thu sau. Vì thu là thuộc kim, mà mình ông là mình thủy, "kim năng sinh thủy" cho nên đến thu ông tất vượng tài. Còn việc phú quý thọ yểu sau này, đã có số trời định trước, ông cứ nhớ kỹ bốn câu tôi đọc cho ông lúc nãy, rồi ông khắc sẽ nghiệm ra.
Người ngồi ghế nói tới đó thì người đứng trước mặt kia lại gật gật vâng lời, rồi ra dáng cung kính nói với người kia rằng:
- Thưa thầy, thế còn việc gia thất của tôi, thầy dạy nên tính đến ngay giờ, hay hãy đợi chờ ít bữa?
Người kia cười nói mà rằng:
- Như trong cung số của anh tôi để nói từ sớm, lấy vợ bây giờ không lợi về phía đông nam nếu lấy vợ về phía đông nam thì thế nào cũng sinh ra nguy hiểm... Không tin anh hãy thí nghiệm mà coi... Thôi, công chuyện có thế, bất tất anh phải hỏi nhiều.
Nói tới đó, người ngồi ghế đó liền đứng dậy cuốn lá cờ lại, gập bỏ vào một cái tráp da để bên cạnh mình, đậy tráp khóa vào tử tế rồi đứng dậy, tay cầm cán cờ làm gậy, một vai đeo cái ghế vải gập lại rồi đứng dậy ra đi.
Khi bước ra đi, ông ta vừa cười vừa nói một mình:
- Bây giờ đã cuối giờ mùi rồi đây, thế nào cũng có trận mưa to kéo

đến bây giờ, tôi phải đi tìm chỗ ngồi trọ mới được... Các ông các bà cũng nên về mau, không thì mưa ướt tất cả bây giờ
Mới nghe nói, có người lặng ngắt quay đi, cũng có người thì cười cười nói nói rồi bảo nhau, ông thầy nói lạ! Trông trời quang quẻ thế kia, đến vắt cũng không ra hột nước, lấy đâu mà bảo là mưa. Ông thầy nghe vậy, cứ lẳng lặng không thèm trả lời, rồi lại tấp tễnh một mình quay gót đi ra. Diêu Cương lúc đó thấy mọi người đều đi hết tất cả, chàng nhân nghĩ thầm trong bụng: "Cái lão già này chắc là tay đoán số đoán tướng gì đây... Nhưng trời đương thế kia mà lão ta bảo là sắp mưa thì cũng khó lòng mà ai tin được...."
Chàng ta đương nghĩ lẩn thẩn như vậy thì chợt thấy có mặt trận gió hiu hiu đưa đến, rồi thì một cơn mây đen tự ở chân trời bỗng đâu đùn lên, che kín cả vầng thái dương, làm cho cảnh vật đương lúc sáng trăng, phát chốc đã biến ngay ra một màu đen tối. Diêu Cương thấy vậy bụng lại nghi ngờ, cho là không khéo trời sắp mưa thực cũng nên.
Nhân vậy chàng ta lại cố ý tin phục ông thầy lúc nãy, bèn rảo bước đi theo, định cố tìm cho gặp để hỏi mấy lời về việc Tấn Từ thất lạc đi đâu.
Lúc đó ông thầy kia đi ra ngoài phía cửa thành, Diêu Cương lật đật theo sau, mãi đến một khu rừng rộng cách thành chừng hai dặm đường thì thấy ông đi ngay vào. Diêu Cương cũng nối gót theo vào. Vừa khi bước vào khu rừng thì thấy có một tòa miếu cổ con con làm ngay bên cạnh lối đi. Ông thầy vác tráp vác ghế vào miếu đặt ghế xuống ngồi, rồi thì Diện Cương cũng nối gót đi vào. Ngờ đâu ngồi chưa yên chỗ thì đã thấy phía ngoài có một trận mưa rào rào từ ở đằng xa đưa tới, làm cho chuyển động khắp cả phía rừng.
Diêu Cương thấy thế lại càng tin phục ông thầy, bèn mon men chạy đến vái chào lễ phép mà vờ vịt hỏi rằng:
- Thưa cụ, tôi thấy cụ quen quen, hình như tôi đã được gặp cụ ở đâu Tứ Xuyên mấy lần thì phải...
Ông già nghe nói, nhìn mặt Diêu Cương, cười cười gật gật mà rằng:
- Tôi là Thiết Khẩu đạo nhân, ở đâu tôi có đi qua một độ, có lẽ anh đã gặp tôi nhưng tôi thì không nhớ được. Vậy anh đi đâu bây giờ mà cũng đến lối này !
Diêu Cương nhân nghĩ ra một kế bèn lại cung kính đáp rằng:
- Thưa cụ chúng tôi là người họ Vương, định đi sang bên Lạc Ấp tìm người bà con, nhưng chẳng may không gặp, nên bị lỡ độ đường đành phải hành khất để về... Tôi trông thấy cụ là một bậc tiên tri, vậy tôi muốn hỏi cụ mấy câu, để xem vận mệnh của tôi thế nào, không

biết cụ có vui lòng dạy bảo cho không?
Lúc đó phía ngoài cơn mưa kéo đến càng ngày càng to, hạt mưa rơi xuống rất lớn, tựa như nắm đá từ ở trên không reo rắc xuống khắp mọi chỗ.
Thiết Khẩu đạo nhân nghe Diêu Cương nói, bèn giương gọng kính lên mắt, rồi khẽ cúi mặt xuống nhìn hai con ngươi thẳng lên phía mặt Diêu Cương trông ngắm một lúc, rồi lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- Trông anh thì ăn mặc lam lũ thực nhưng tôi dám quyết anh không phải là một hạng người bị lỡ độ đường. Anh có chịu đúng như thế, tôi sẽ mách anh mấy câu rất hay, bằng không thì tôi cũng không biết thế nào mà dám nói nữa...
Diêu Cương nghe câu ấy, trong bụng hơi có vẻ kinh sợ, muốn nói rõ chuyện mình ra, song lại e lỡ gặp phải tay thám tử dò bắt ngay mình thì tránh sao cho thoát. Nhưng nếu không nói tâm sự cho thực thì ông già lại không bảo rõ việc mình, như thế phỏng làm sao cho tiện...
Chàng ta nghĩ ngợi vẩn vơ như vậy, trong bụng càng phân vân không quyết, không biết trả lời làm sao...
Thiết Khẩu thấy Diêu Cương đứng mãi chưa sao trả lời mình được thì bỗng mỉm cười mà bảo chàng rằng:
- Thôi nào anh ơi, cái tâm sự của anh tôi đã hiểu biết cả rồi, nếu anh không thú thực sự tình cho tôi nghe thì tôi quyết không khi nào mà bảo cho anh được, vả chăng tôi đây là một người đạo học đứng đắn, không khi nào tôi lại có lòng làm hại đến người trung nghĩa ở đời, vậy anh không nên nghĩ quẩn nghĩ quanh mà cũng không nên e sợ rụt rè mới phải...
Diêu Cương nghe tới đó càng kính phục Thiết Khẩu là người tiên tri, nghĩ chừng sự mình muốn giấu cũng không thể giấu được. Nhân vậy chàng vội vàng cúi thụp ngay xuống vái lạy Thiết Khẩu và nói lên rằng:
- Đạo trưởng đã là một bậc cao nhân thì tình cảnh của tôi chắc là đạo trưởng phải đem lòng thương xót. Vậy tôi xin đem hết sự tình thuật rõ ra đây, mong rằng đạo trưởng sẽ lấy lòng quảng đại mà chỉ bảo dùm cho thì ơn ấy tôi xin khắc dạ ghi xương, để mong có ngày đền báo.
Thiết Khẩu thấy vậy liền đứng dậy nắm lấy tay Diêu Cương gạt đi không cho lạy nữa. Đoạn rồi chàng ta trỏ một đầu ghế bảo cho Diêu Cương cùng ngồi và nói lên rằng:
- Nghĩa sĩ bất tất phải quá khiêm tốn như thế... Nghĩa sĩ có tâm sự khó bề giải quyết thì cứ xin nói rõ tôi nghe.
Diêu Cương bèn trân trọng đem hết câu chuyện mình thuật qua cho

Thiết Khẩu nghe một lượt. Thiết Khẩu nghe xong, cười cười gật gật, một tay giơ lên vuốt bộ râu trắng xóa dưới cằm, còn một tay thì giơ lên bấm đốt để tính.
Chàng ta tính toán một lúc rồi ra vẻ tươi cười bảo Diêu Cương rằng:
- Diễn nghĩa sĩ ơi, chẳng qua là cái thời vận của nghĩa sĩ gặp cơn vợ chồng phải tạm ly biệt đó thôi, nhưng rồi sau này thế nào cũng lại có phen tái ngộ, nghĩa sĩ xin đừng lấy thế làm lo. Hiện nay quý phu nhân còn đương mắc vòng nguy hiểm nhưng rồi lại được bình yên vô sự mà có lẽ lại được thảnh thơi hơn trước. Duy thân số đương bị vào lúc "Nhật Nguyệt Lạp Hãm" cho nên hiện nay dù có hết lòng thăm dò tìm kiếm thì cũng không thể nào mà thấy được ngay, vậy nghĩa sĩ hãy cứ yên tâm và tôi khuyên nghĩa sĩ cứ đi về mặt Tế Nam, tìm đến một nơi núi non hữu ý, rồi thì vào khoảng sang đầu tháng chín tất là nghĩa sĩ sẽ gặp một người cứu giúp mà sau đó lại được đoàn viên. Đó là mấy lời chân thực của tôi, tôi biết sao thì bảo như vậy, còn sự tin không là tùy nghĩa sĩ.
Diêu Cương nghe mấy câu đó ngơ ngẩn nghĩ thầm, chợt nhớ đến câu chuyện của Hoàng Vân Nhi đã nói với mình khi trước thì bụng lại bảo dạ: "Hoàng Vân Nhi nói với ta là đi sang Thiên Bình sơn ở mạn Giang Nam để đến ngày mùng 9 tháng 9 này sẽ y ước tìm gặp Lục Bất hòa thượng ở gác Duyên Thu. Ngày nay lão này bảo ta nên đi sang mạn tây nam và đến đầu tháng 9 này sẽ gặp được người cứu giúp. Vậy không khéo chính ứng vào lại được gặp Lục Bất hòa thượng cũng nên...."
Chàng nghĩ tới đó bèn ra dáng trân trọng nói với Thiết Khẩu rằng:
- Lão Đạo trưởng đã có lòng dạy thế, tiểu tử đâu dám sai lời. Duy hiện nay người vợ của tiểu tử, Đạo trưởng bảo là đương mắc nguy hiểm thì không biết những sự nguy hiểm thế nào, dám xin Đạo trưởng bảo rõ giúp cho để tiểu tử cũng được yên tâm đôi chút..
Thiết Khẩu lại vuốt râu ngửa mặt lên trời cười mà đáp rằng:
- Thôi bất tất nghĩa sĩ phải hỏi làm chi. Cái đó là thiên cơ bí mật, tôi đây cũng không dám nói rõ ra, nhưng có điều thế nào rồi sau đây nghĩa sĩ cũng biết.
Hai người vừa nói chuyện tới đó thì phía ngoài trời mưa đã tạnh, cảnh vật phong quang lại thấy sáng sủa tưng bừng như trước. Bấy giờ Thiết Khẩu đứng dậy cười cười gật gật bảo Diêu Cương rằng:
- Thôi! sự thể có thế, nghĩa sĩ cứ nghe lời tôi là được, bất tất nói lắm làm chi. Duy hiện nay nghĩa sĩ đi đây, lương thực tất là thiếu thốn, vậy tôi có một ít tiền đây xin tặng nghĩa sĩ làm hành phí.
Nói đoạn liền mở tráp ra, vét vội được tất cả ngót 10 lạng bạc lẻ, trao

tất cho Diêu Cương.
Diêu Cương lúc đó có ý ngần ngại không dám nhận, nói với Thiết Khẩu rằng:
- Chúng tôi được gặp Đạo trưởng chưa có một chút công lao gì mà nay lại nhận tiền của Đạo trưởng thế này, sau đây tôi biết lấy chi báo đền cho được !
Thiết Khẩu cười ha hả lên mà rằng:
- Nghĩa sĩ nghĩ tẩn mẩn như thế làm gì... Anh em nước bèo gặp gỡ người ta cứu giúp nhau nhiều chớ mấy lạng bạc con con này có thấm vào đâu mà nghĩa sĩ phải nói cho thêm phiền bụng!
Nói tới đó, Diêu Cương nghĩ chừng không thể từ chối, liền nhận lấy số tiền đó rồi ngỏ lời cảm tạ Thiết Khẩu. Thiết Khẩu đưa tiền xong rồi liền lại khoác cái tráp lên vai, một tay cắp cái ghế, một tay cầm cái gậy tấp tểnh quay ra. Diêu Cương thấy vậy thì tỏ ý băn khoăn tiếc rẻ, cũng đưa chân theo ra tiễn.
Khi ra tới cửa miếu Thiết Khẩu còn quay lại dặn với Diêu Cương rằng:
- Trời đất còn dài, sự nghiệp công danh của nghĩa sĩ cũng còn nhiều điều quan hệ, vậy xin nghĩa sĩ thận trọng lấy thân. Lão xin từ đây bái biệt.
Nói xong liền xăm xăm đi ra ngoài phía rừng, vụt chốc đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Diêu Cương lúc đó vơ vẩn một mình, ngẫm lại những câu Thiết Khẩu đã nói chẳng khác gì trông rõ gan phổi của mình thì bất đắc lấy làm ghê sợ, bụng bảo dạ rằng:
- “Ông già này không khéo là bậc thần tiên chi đó, cho nên mới biết rõ được tâm sự của mình và bảo mình những lời như thế. Mình tiếc vì không được theo ông ta mà hỏi những chuyện cát hung sau này để khỏi phân vân trong bụng. Nhưng thôi, ông ta đã bảo như thế, ta cũng phải nghe lời và đi sang mặt Giang Nam để tìm Lục Bất đại sư thì sau này tất là có cơ hội hay được. Ta cần chi mà phải nghĩ ngợi thêm phiền..."
Diêu Cương nghĩ tới đó liền một mình săm săm đi ra, hỏi thăm đường đi thẳng về mạn Giang Nam, để tới Thiên Bình sơn tìm Lục Bất hòa thượng.
Vê phần Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi, sau khi ở nhà Chư Ỷ Phương cất đặt Vu Anh và Hoàng Vân Nhi mỗi người một việc xong rồi, ông liền đi chơi quanh quẩn mấy hôm rồi mới lại quay về nhà Chư Ỷ Phương để thăm hỏi. Bất chợt khi đến nhà Ỷ Phương thì quả thấy Ỷ Phương đã bị Giải Kim Lôi đã dùng pháp thuật bắt đi để hiến sự khoái lạc cho Tiêu Minh Phượng.

Lục Bất hòa thượng thấy vậy bèn đem lời ngon ngọt dỗ dành Chư Ỷ Phương và cho theo về động Lưu Xuân. Chư Ỷ Phương thấy thế trong bụng rất hối vì việc không nghe lời Lục Bất hòa thượng hôm trước, nên mới xảy ra những việc nhục nhã đến thân. Lúc đó nàng liền vui lòng theo ngay Lục Bất hòa thượng về động Lưu Xuân không còn phàn nàn chi nữa.
Cách mấy hôm sau về đến động Lưu Xuân, Lục Bất hòa thượng liền bắt Chư Ỷ Phương bái Lưu Tam Nương làm sư phụ để dạy cho các môn võ nghệ. Lưu Tam Nương cũng vui lòng dạy ngay.
Sau khi Chư Ỷ Phương ở đó được mấy hôm, Lưu Tam Nương nhân hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Con bé Chư Ỷ Phương này là hạng người thế nào, và tại sao đại sư lại đem nó về đây, mấy hôm nay đại sư không nói cho tôi được biết...
Lục Bất hòa thượng nghe tới đó, ngửa mặt lên trời, lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- Thôi tôi không cần phải nói rồi sau đây bà cũng khắc biết... Thằng bé con Tiêu Minh Phượng bây giờ càng ngày càng đốn có lẽ không thể nào mà dung thứ được nữa.
Lưu Tam Nương thấy Lục Bất hòa thượng nới như vậy thì đoán ngay là Tiêu Minh Phượng lại mới làm những việc phi pháp, nàng nhân hỏi lên rằng:
- Nó thế nào sao ông không nói với tôi, để tôi tìm cách trị ngay nó đi có được hay không?
Lục Bất hòa thượng thở dài một tiếng rồi nói lên rằng:
- Ai không biết thế! Nhưng khốn vì một nỗi cả nhà Tiêu Thất sư đệ chỉ có một thằng ấy là con mà nếu bây giờ mình trị ngay nó đi thì sao cho đành dạ ! Mà để nó đó, thì...
Nói tới đấy Lục Bất hòa thượng lại im không nói nữa. Lưu Tam Nương ra vẻ sốt sắng lại hỏi ngay rằng:
- Thế nào ông không nói ra ngay cho tôi nghe. Tôi chắc là nó lại lôi thôi gì với con Chư Ỷ Phương đây hẳn?
Lục Bất hòa thượng chỉ cười gật gật rồi đem chuyện Tiêu Minh Phượng theo Giải Kim Lôi và hiếp hãm Chư Ỷ Phương thuật ra cho Lưu Tam Nương nghe lại một lượt. Lưu Tam Nương nghe dứt câu chuyện, sa sầm ngay nét mặt lại, bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Nếu thế thì còn dung nó làm chi? Ông không liệu trị nó đi thì không những mình đây mang tiếng, mà sau đây nó còn làm hại những con nhà lương thiện, chưa biết rồi đến chừng nào.
Lục Bất hòa thượng gật gật mà đáp:
- Chính tôi cũng nghĩ như thế nên tôi mới cho Chư Ỷ Phương về ở

động đây. Ỷ Phương hiện nay vì Tiêu Minh Phượng hiếp hãm mà đã thụ thai rồi đó, thế là dòng dõi họ Tiêu sau này cũng đã có người nối dõi, ta không còn phải quan tâm. Vậy bây giờ ta sẽ bắt đầu tính đến công cuộc trị cả Giải Kim Lôi và nhân tiện vấn tội Tiêu Minh Phượng một thể chứ, còn tiếc rẻ làm chi...
Lưu Tam Nương nghe tới đó, mới vỡ lẽ các chuyện, từ đó liền chăm nom cho Chư Ỷ Phương và hết sức dạy dỗ các môn võ nghệ, thầy trò rất là tương đắc với nhau.
Cách đó ít lâu, một hôm bỗng Lục Bất hòa thượng gọi Lưu Tam Nương đến, dặn dò mấy việc qua loa và nói sẽ đi ngao du một chuyến. Lưu Tam Nương không tin, cố ý hỏi xem Lục Bất hòa thượng đi đâu.
Mãi sau Lục Bất hòa thượng nghĩ chừng chẳng giấu được nào, bất đắc đã phải bảo Lưu Tam Nương rằng:
- Tôi đi chuyến này là chính vì việc thằng Giải Kim Lôi đây thôi. Bà bảo nếu không trị nó ngay đi thì mình sao cho yên dạ...
Lưu Tam Nương nghe nói nhân bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Tôi nghe nói Giải Kim Lôi cũng là một tay đáo để không vừa, vậy ông đi chuyến này phải nên lưu tâm cẩn thận một chút, nếu không lỡ ra một tí thì chẳng bõ thiên hạ chê cười.
Lục Bất hòa thượng ngửa mặt lên trời cười ha hả mà rằng:
- Cái đó tôi đã nghĩ lắm rồi, bà bất tất phải để ý đến. Duy ở nhà bà nên lưu tâm mà dạy chúng nó, thế là đã hết bổn phận của bà.
Nói tới đó thì Lục Bất hòa thượng đã đeo cái túi vải vàng vào cổ rồi vụt biến đi ra để tìm cách đánh phá bọn Giải Kim Lôi.
Đằng kia Dạ Du Thần Giải Kim Lôi cùng Tiêu Minh Phượng sau khi đã đem trả Chư Ỷ Phương về nhà rồi, hai người liền từ giã ngay thành Cô Tô và dắt nhau đi thẳng sang huyện Vũ Tiến
Nguyên đất Vũ Tiến có một ngôi chùa gọi là Đại Bi, là một ngôi chùa rất cổ có tiếng ở mạn Giang Nam. Trong ngôi chùa đó những sư trụ trì toàn là sư nữ tất cả. Trong đám sư nữ có một người pháp hiệu gọi là Viên Tôn, vốn là một người con nhà khuê các nhưng vì thất chí trong cảnh gia đình nên tới đó xuất gia đầu phật. Viên Tôn sư thái là một người kiều diễm tuyệt vời, cả miền Vũ Tiến ai ai cũng lấy làm khen ngợi xưa nay.
Mấy bữa trước đây Giải Kim Lôi đi qua Vũ Tiến, nhân thấy người ta đồn đại, đã toan vào đó để hiếp Viên Tôn. Nhưng hắn chưa kịp tới nơi thì lại nghe thấy cái tin Tiêu Minh Phượng hiện đương tung hoành ở đất Cô Tô. Nhân thế hắn bèn sang ngay Cô Tô để tìm Minh Phượng rồi thì giúp ngay Tiêu Minh Phượng và bắt con gái họ Chư.

Tới nay công việc xong rồi hắn lại nhớ đến Viên Tôn sư thái ở chùa Đại Bi nên mới dắt ngay Tiêu Minh Phượng về đất Vũ Tiến để tìm. Hôm ấy vào khoảng buổi tối, hai người đi đến Vũ Tiến, Tiêu Minh Phượng bèn hỏi thăm lối chùa Đại Bi rồi hai người dắt nhau cùng đến. Khi đi tới nơi thì mới vào khoảng nửa trống canh một hai người bèn dùng phép phi hành bay tót cả vào trong chùa.
Vào tới nóc chùa hai người cùng đi ở trên nóc nhà để dò tin tức Được một lúc đi tới nóc một gian phòng kia thì Giải Kim Lôi bỗng đứng dừng lại khẽ báo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Đây rồi chúng nó đương đánh cờ với nhau ở đây rồi... !
Tiêu Minh Phượng nghe nói vội ghé tai xuống tận nóc nhà, lắng nghe một lúc rồi đứng lên khẽ bảo Giải Kim Lôi:
- Đạo trưởng nói thế nào, chứ tôi nghe không thấy tiếng chi hết cả...
Giải Kim Lôi cười cười gật gật và khẽ nói:
- Tôi nghe đích xác lắm rồi, anh cứ đi xuống với tôi thì khắc biết.
Nói đoạn hai người bèn nhẹ nhàng bay xuống dưới sân, không hề có một tiếng chi động đậy. Xuống tới sân rồi, Giải Kim Lôi liền cùng Tiêu Minh Phượng đến trước cửa một gian phòng kia và tìm một chỗ khe cửa bảo Minh Phượng nhìn vào.
Minh Phượng nhìn vào thì quả nhiên thấy có một nhà sư trẻ trung đẹp đẽ, đương ngồi dưới bóng nến sáng, cùng đánh cờ với một vị sư nữ đã già. Minh Phượng cố ý nhìn kỹ thấy vị sư nữ trẻ tuổi kia mắt phượng mày ngài, nước da trắng muốt, rõ ra một bậc khuynh quốc khuynh thành. Hắn đương chăm chỉ ngắm nghía thì thấy Giải Kim Lôi đã giật áo kéo ra, và lấy tay vẫy vẫy bảo ý cùng đi. Tiêu Minh Phượng liền để cho Giải Kim Lôi đi trước, tự mình lẽo đẽo theo sau, cùng đi vào nơi cửa giữa.
Vừa vào tới cửa, Giải Kim Lôi chưa kịp bước lên thì đã thấy vị sư nữ trẻ là Viên Tôn sư thái bỗng đứng phắt ngay lên, quát một tiếng to rằng:
- Đồ trẻ ranh, lại muốn đến đây trêu ghẹo ta sao?
Vừa nói dứt lời thì người sư già đã cầm một cái quân cờ nhằm giữa mặt Giải Kim Lôi ném ra, tiếng bay vù vù như gió.
Giải Kim Lôi thấy vậy thì trong bụng đã giật mình kinh sợ, vội vàng giơ tay lên bắt lấy quân cờ. Đoạn rồi hắn ta trông thấy ở trên chỗ ấn đường vị sư già, hình như có một đạo bạch quang quanh co phảng phất bốc ra. Giải Kim Lôi thấy vậy thì biết ngay không phải là tay tầm thường, bèn đứng dừng lại yên định tinh thần để nghĩ cách đối phó. Duy Tiêu Minh Phượng thì không biết đầu đuôi ra sao, hăm hăm hở hở nhảy tót ngay vào múa kiếm lên chém thẳng vào mặt sư già. Sư

già trông thấy, vẫn cứ ung dung, mỉm cười một tiếng, rồi giơ cái tay áo nhà chùa rộng thùng thình chỉ hơi phất lên một cái thì liền đấy thanh kiếm của Tiêu Minh Phượng từ ở trong tay rơi tọt ngay ra, rồi chàng cũng theo với thanh kiếm mà ngã vật xuống.
Giải Kim Lôi tức giận lạ lùng liền cũng rút ngay thanh kiếm ở bên mình ra, sấn vào để đánh. Vị sư già kia vẫn cứ điềm nhiên vô sự múa hai cái tay áo thùng thình lên để chống đỡ với thanh kiếm của Giải Kim Lôi.
Lúc đó Tiêu Minh Phượng lóp ngóp bò dậy, biết là mình bị ngã một cái quá đau, trong bụng lấy làm thẹn, không dám thò lên đánh nữa, đành đứng nép vào một bên, giương hai con mắt thô lố để xem. Chàng ta nhìn thấy kiếm pháp của Giải Kim Lôi đánh ra loang loáng như là luồng điện quanh quẩn bên mình, so với kiếm pháp của chàng thì trăm nghìn phần chàng không được một. Thế mà mụ sư già kia vẫn ung dung như thường, chỉ có hai tay áo không múa may đối địch cùng đã khiến cho thanh kiếm của Giải Kim Lôi không thể nào bén vào người được.
Tiêu Minh Phượng thấy vậy lại càng lấy làm kinh sợ, lắc đầu lè lưỡi đứng im thin thít để nhìn. Đương khi ấy thì chợt thấy Giải Kim Lôi nhảy tót lùi lại mấy bước, rồi há mồm thở ra một đạo kiếm quang thẳng vút sang đánh sư già. Sư già lại cười nhạt một tiếng rồi cũng há mồm thổi phi kiếm ra để chống cự lại.
Đoạn rồi hai đạo kiếm quang cùng nhau thi sức giữa khoảng không, làm cho cảnh vật trong nhà cũng phải rung rinh chuyển động mà bên nào cũng không chịu kém bên nào.
Hồi lâu chợt thấy vị sư già kia ra vẻ khinh khỉnh, cười hỏi Giải Kim Lôi rằng:
- Chẳng hay lão đạo sĩ tên họ là gì, có thể cho bần ni nghe biết được chăng?
Giải Kim Lôi cười ha hả lên mà đáp:
- Bần đạo tức là Dạ Du Thần Giải Kim Lôi, sư thái đã biết hay chưa? Vậy sư thái tên họ là gì? Cũng nên cho tôi được biết.
Sư già mỉm cười mà đáp rằng:
- Hóa ra đạo trưởng là Dạ Du Thần, thế mà hôm nay bần ni mới biết... Chẳng giấu gì Đạo trưởng, bần ni đây chỉ là một người vô danh tiểu tốt, mà người ta thường gọi là Tây vương mẫu Cam nương nương đây...
Sư già nói tới đó thì Giải Kim Lôi lại cười to lên rằng:
- Thế thì hay lắm! Sư thái lại là một nhà đạo pháp rất giỏi trong phái Nga Mi, vậy bần đạo hãy tạm xin từ biệt.

Nói tới đó liền thu ngay phi kiếm lại rồi dắt Tiêu Minh Phượng quay ngoắt một cái trở ra đi thẳng.
Sau khi bọn Giải Kim Lôi đi rồi, Cam nương nương nhân cười bảo Viên Tôn sư thái rằng:
- Con là con nuôi của ta, nên ta mới nói thực cho con nghe. Ta đây với Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi, nguyên cũng là một phái Nga Mi, có khi nào mà ta dung cho thằng Giải Kim Lôi sống được. Nhưng có một điều hiện nay ta hãy tạm tha cho nó, rồi sau đây dù nó đi đâu cũng không thể nào mà tránh thoát cái tay Bành sư huynh ta được. Vậy con cứ thử lặng xem rồi sau đây sẽ biết.
Viên Tôn sư thái nghe tới đó, lặng yên vâng lời để ngẫm xem sau đó ra sao.
Về phần Giải Kim Lôi cùng Tiêu Minh Phượng lúc đó nghe rõ tính danh Cam nương nương thì biết là không địch nổi, cho nên phải đành chịu nhún chạy tháo lui ngay.
Khi ra tới cổng chùa. Giải Kim Lôi quay lại không thấy Cam nương nương theo đuổi phía sau thì mặt hắn có vẻ tươi cười bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Ta đã khéo biết con mụ ấy có khi nào mà đuổi ta ra đây... Từ nay ta dặn anh nên nhớ lấy, bọn nó cũng là đảng phái trong phái Nga Mi, nếu có gặp đâu thì chớ dây vào mà lỡ.
Tiêu Minh Phượng nhân hỏi Giải Kim Lôi:
- Lúc đó lão đạo trưởng đã dùng phi kiếm đánh nó, vậy sao Đạo trưởng không giết nó đi, để cho sau này khỏi phải quan tâm đến nữa.
Giải Kim Lôi cười sằng sặc mà rằng:
- Trị một mình nó thì có khó chi, nhưng sở dĩ ta chưa hạ thủ vội ngay, là vì còn nể mọi người trong đảng phái của nó mà thôi. Nhưng dù thế nào mặc lòng, con mụ Viên Tôn còn có ta đây rồi thế nào ta cũng có phen gặp nó.
Nói đoạn lại ra ý dương dương tự đắc hình như chẳng coi ai cũng chẳng ra gì. Bất chợt đương khi đó, hắn chợt nghe thấy phía trước có tiếng người đi, rồi ngẩng lên nhìn thì thấy Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi ở đâu hiển hiện ra trước mặt. Tiêu Minh Phượng thấy vậy giật mình đến thót, sợ hãi cuống cuồng, chân tay run rẩy mà hai mắt thì đổ bàng quang.
Giải Kim Lôi lúc đó cũng có ý hơi gờm gờm, nhưng hắn vẫn làm bộ cứng cỏi cười hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Ái chà, anh sư “riệu thịt" này đi đâu mà cũng đêm hôm lọ mọ đến đây.
Bành Khải Lôi ngửa mặt lên trời cười sằng sặc lên mà nói:

- Quái thật! lão Đạo trưởng hỏi tôi câu ấy thì vô lý quá! Đạo trưởng làm gì mà bây giờ quanh quẩn ở đây!
Giải Kim Lôi nghe dứt lời, cười nhạt một tiếng rồi nói:
- Thôi hòa thượng ơi! Hòa thượng đừng giở mặt điên cuồng trước mặt người ta thế nữa. Từ nay tôi khuyên hòa thượng những lối mập mờ như thế, hòa thượng chỉ nên xếp lại mà thôi.
Được lắm, lão đạo trưởng nói thế tôi cũng đủ hiểu rồi. Tôi ước ao rằng chúng ta có một ngày nào gặp mặt với nhau, để so xem anh nào hơn kém, bấy giờ rồi ta sẽ biết.
Giải Kim Lôi ra dáng nghiêm nghị mà bảo Lục Bất hoà thượng:
- Ông đã định thế thì tùy ý ông chọn lựa, muốn định hôm nào cũng được, ông cứ đến Tam Tinh quán ở núi Long Hổ, bấy giờ ta gặp nhau.
Bành Khải Lôi gật gật mà rằng:
- Nếu thế thì còn nói gì nữa. Tôi xin hẹn đến mồng 8 tháng 10 tôi sẽ đến đó để tiếp Đạo trưởng.
Nói tới đó Lục Bất hòa thượng lại quay sang bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Thằng bé con khá lắm, bây giờ ngươi đã có sư phụ xứng đáng đấy rồi, chắc là ngươi không còn sợ hãi điều chi. Vậy đến hôm ấy ngươi chớ nên tránh đi đâu mới phải.
Tiêu Minh Phượng nghe nói chỉ xám mặt lại không dám nói lấy nửa lời. Lục Bất hòa thượng cũng không thèm hỏi đến nữa, liền quay gót đi thẳng vào lối chùa Đại Bi để tìm Cam nương nương sư muội.
Giải Kim Lôi thấy Lục Bất hòa thượng đi rồi, quay lại nhìn đến Tiêu Minh Phượng thì thấy Tiêu Minh Phượng đứng ngây người ra, chẳng khác chi một khúc gỗ. Giải Kim Lôi liền chạy đến vỗ vào vai Minh Phượng mà hỏi lên rằng:
- Anh làm cái gì mà đứng ngây người ra đấy? Hay là lại nghĩ vơ vẩn đến chuyện Chư Ỷ Phương chăng?
Tiêu Minh Phượng bị Giải Kim Lôi vỗ vào vai mấy cái, giật mình đến choàng, tựa như người ngủ mơ tỉnh dậy liền quay ra theo Giải Kim Lôi đi về nhà trọ.
Khi về tới nhà trọ thì vừa tới hết trống canh hai, Giải Kim Lôi giục Tiêu Minh Phượng đi ngủ, song Minh Phượng vẫn ra dáng lo nghĩ vẩn vơ, trông mặt như người mất vía.
Giải Kim Lôi thấy vậy biết là Mình Phượng có ý lo ngại người việc sau này, hắn liền lấy lời an ủi mà rằng:
- Anh cứ vững tâm không sợ, còn có ta đây, dù xảy ra việc chi ta cũng không khi nào để cho anh mắc vòng nguy hiểm. Anh nên biết,

chỗ Tam Tinh quán của ta, gọi là thằng cha ấy có đến đấy cũng khó lòng mà đi cho thoát.
Minh Phượng nghe nói ngạc nhiên mà hỏi lại rằng:
- Làm sao sư phụ lại nói như thế.
Kim Lôi cười cười gật gật mà rằng:
- Anh nào biết chỗ miếu của ta, dẫu Đại La kim tiên tới đó cũng còn giật mình kinh sợ nữa là những hạng tầm thường như Lục Bất hòa thượng... Chẳng tin thì ta đưa anh về đó cho anh trông thấy rõ ràng rồi anh mới biết...
Tiêu Minh Phượng nghe mấy câu ấy trong bụng cũng đã hơi nguôi nguôi đỡ sợ, liền quay ra đi ngủ một giấc cho mãi đến sáng hôm sau.
Ngày hôm sau hai thầy trò trở dậy, cơm nước xong rồi, Giải Kim Lôi bèn tính trả tiền hàng, cùng nhau cử bộ đăng trình, trông chừng về nẻo Giang Tây. Trong khi đi đường, trải qua những chốn phồn hoa đô hội, đến đâu có cảnh thú vui, là hai thầy trò lại lưu luyến chơi bời đến đó. Bởi thế nên suốt dọc đường từ giải Vũ Tiến đến đất Giang Tây, những nơi Giải Kim Lôi và Tiêu Minh Phượng đã bước đi qua. đều xảy ra biết bao những trang phụ nữ phong lưu, đã bị hai tay tàn ác ấy làm cho mất cả danh tiết xưa nay, mà không hề một ai biết tới.
Cách ít lâu, một hôm là ngày 16 tháng 9 đã đi đến đất Giang Tây. Khi đi cách thành Giang Tây còn chừng vài bốn mươi dặm nữa thì chợt thấy phía xa xa hiện ra một khu rừng núi rất là bao la rậm rạp.
Giải Kim Lôi trỏ khu rừng núi ấy bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Nhà ngươi đã trông thấy hay chưa? Chỗ kia tức là dãy núi Long Hổ, mà quán Tam Tinh của ta thì liền tựa ngay kèm núi ấy. Ta nhìn tuy xa thế, nhưng đây chỉ còn cách độ dăm bảy dặm nữa, vậy ta nên thu phép phi hành để đi bộ với nhau mà xem phong cảnh một thể.
Tiêu Minh Phượng nghe nói liền cùng thu phép phi hành cùng xuống mặt đất, rồi thầy trò kéo nhau trông đường thẳng quán Tam Tinh.
Quán Tam Tinh đó nguyên là một tòa lâu đài rất rộng, ngang dọc có tới mười mấy mẫu đất liền nhau. Trước đây Giải Kim Lôi đã chịu phí tổn kể hàng hai, ba mươi vạn lạng vàng đã dùng hết tinh thần tâm lực trong mười mấy năm trời rồi mới sửa sang được thành cơ ngũ. Những cung thất trong đó, Giải Kim Lôi đều phỏng theo những kiểu rất sang trọng ở các nơi miếu cổ chùa xưa và những kiểu mẫu lâu đài trong các chỗ hoàng thành, mà châm chước vẻ riêng làm một kiểu mới.
Ngoài đó từ cổng trở vào, mỗi khi qua một lần cửa là Giải Kim Lôi lại có đặt máy móc làm rất tinh xảo, không thể một ai biết được. Ở trong Tam Tinh quán, tất cả đồ đệ của Giải Kim Lôi, có tới 2, 3 trăm người

mà đều cắt đặt mỗi người một việc, không ai là được lộn xộn với ai. Những việc chi dụng ở trong quán đó đều do những tay trộm cướp giang hồ ở quanh các mạn gần xa mạn ấy phải hàng tháng đem đến nộp cho.
Bởi thế nên ngoài sự bao dung đồ đệ, Giải Kim Lôi lại còn huy hoắc chơi bời, mà lúc nào cũng vẫn phong lưu dư dật, không hề thiếu thốn bao giờ.
Hôm ấy Giải Kim Lôi dắt Tiêu Minh Phượng về quán Tam Tinh thì đưa ngay lên trên điện Tam Thanh, là một tòa điện lộng lẫy nguy nga nhất trong quán ấy. Thoạt tiên Giải Kim Lôi bảo Minh Phượng cứ lần lượt ra chào. Kế đó lại mời 24 vị pháp quan và 49 tên hộ pháp tôn giả, đều đến trước điện để cho Minh Phượng chào cả một lượt. Nhưng bọn người đó đều là những tay thủ lĩnh cao cường, mà Giải Kim Lôi vẫn thường quý trọng xưa nay, cho nên mới bắt Minh Phượng mời chào trước hết.
Ngoài ra còn các người khác là những hạng võ tầm thường thì Giải Kim Lôi đều cho miễn lễ mà không bắt Minh Phượng phải chào.
Khi chào qua một lượt Giải Kim Lôi lại dẫn Tiêu Minh Phượng đi vào một tòa nhà bí mật chỉ dẫn cho xem. Tiêu Minh Phượng bước vào tới nơi thì thấy tòa nhà ấy cao to lộng lẫy, xung quanh tường vách đều vẽ sơn hoa, mà ở dưới mặt đất đều trải những tấm nhung đầy đặn, đặt chân lên êm mát lạ lùng.
Xem quanh một lúc rồi Giải Kim Lôi bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Chỗ này la chỗ tiêu dao của ta đây. Ngươi đã vào đây thì thế nào ta cũng sẽ cho được hưởng. Ở trong cung này, thường thường lúc nào ta cũng chứa đủ hàng trăm con gái, mà người nào cũng là đẹp đẽ lạ lùng. Trong một năm trời, số con gái đó ít ra cũng chết mất vài ba chục người, nhưng ta lại bắt đồ đệ đi kiếm về ngay, không để lúc nào thiếu số. Ngươi ở đây lâu rồi ngươi cũng sẽ học được những cách hành động của ta, dù vua chúa công hầu cũng không thể làm gì ta được.
Tiêu Minh Phượng nghe mấy câu đó vâng dạ luôn mồm, nét mặt tỏ ra thái độ vui thích vô cùng. Giải Kim Lôi lại dẫn chàng đi vào phía trong, đến ngay chỗ cột cái to kia, giơ tay vỗ vào cái cột rất mạnh thì thấy ở bên ngay chỗ vách đó bỗng có một cái cửa mở ra. Rồi kế thấy ở phía trong có tới 8, 9 mươi người con gái, ai nấy đều ăn mặc đẹp đẽ, mặt mũi xinh đẹp, nhác trông chẳng khác gì thần tiên. Tiêu Minh Phượng trông thấy vậy thì tâm hồn mê mẩn, nhìn hết người nọ đến người kia, không hề lúc nào ngơi mắt.
Chợt thấy Giải Kim Lôi cười khanh khách hỏi Tiêu Minh Phượng

rằng:
- Hết thảy trong đám đây nhà ngươi muốn thích người nào thì ta cho chọn lấy tùy ý, ta không ngăn cấm làm chi...
Tiêu Minh Phượng nghe nó vội vàng cúi thụp xuống lạy Giải Kim Lôi mà rằng:
- Đại sư tha tội cho đệ tử có đâu lại dám ước sằng như thế!
Giải Kim Lôi lại cười to lên mấy tiếng rồi chọn một người trẻ trung đẹp đẽ nhất trong đám đó gọi đến mà bảo rằng:
- Đây là một người bạn tốt của ta mới đến ngươi phải hầu hạ cho tử tế, không có thì ta là trị tội ngay.
Nói tới đó lại quay sang bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Nhà ngươi cứ tự do... Rồi đây còn nhiều vẻ thú hơn, đến đâu ta sẽ bảo ngươi đến đó.
Giải Kim Lôi nói dứt tới liền quay ngoắt trở ra, để mặc cho Tiêu Minh Phượng cùng người con gái kia ở đấy. Từ đó Tiêu Minh Phượng lấy làm khoái hoạt vô cùng, bèn lưu luôn ở quán Tam Tinh, không hề lo nghĩ đến một điều chi.
Rồi bỗng một hôm kia, Tiêu Minh Phượng đương hú hí thì thấy có người chạy vào báo rằng:
- Giải tôn sư có lệnh, xin mời Tiêu sư huynh sang bên mật thất để bàn công việc rất cần.
Tiêu Minh Phượng nghe nói vội vội vàng vàng theo người ấy cùng đi. Người kia dẫn chàng đi quanh co trải qua mấy mươi lần cơ quan bí mật, rồi đến một nơi ấy thì bỗng đứng dừng ngay lại Tiêu Minh Phượng để ý nhìn quanh, thấy đó cũng là một tòa nhà rất rộng, nhưng cách trang hoàng thì thật là sơ sài giản tiện: ở phía trong nhà ấy, trên cao treo một bức hoành có viết ba chữ "Tiết nhi môn" rất lớn. Ở dưới bức hoành chính giữa có treo một bức cổ họa rất to và hai bên có treo kèm một đôi câu đối, nét bút nhác trông sướng kính lạ lùng. Tiêu Minh Phượng còn đương nhìn ngắm ngẩn ngơ thì người kia đã chạy đến một cái cột ở ngay sát phía vách trong, giơ tay lên chỗ ngang trước mặt mà đánh vào cột một cái thì liền đó thấy cái bức họa ở giữa từ từ kéo rút lên trên, và hiện ngay ra một cái cửa sâu thăm thắm vào trong.
Người kia liền trỏ vào cái cửa bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Tôn sư hiện ở trong này, sư huynh cứ vào thẳng đó.
Tiêu Minh Phượng nghe nói, bèn rón rén đi ngay vào trong cửa đó. Khi chàng vừa bước chân vào khỏi cửa, quay nhìn trở lại thì thấy cái cửa đã đóng ập lại rồi.
Rồi liền thấy phía trong có tiếng người gọi to lên rằng:

- Tiêu hiền khế, ngươi cứ đi thẳng vào đây ta bảo.
Tiêu Minh Phượng nghe tiếng người nói thì hiểu ngay là tiếng Giải Kim Lôi, chàng bèn ung dung từ tốn lần bước đi vào, trong khi bước đi, chàng vẫn để ý xem ngắm thì thấy đó là một gian nhà lục lăng, chế tạo một cách rất là tinh xảo, xung quanh gian nhà các mặt tường đều có treo đầy các bức cổ hoa, bức nào bức ấy trông đều đẹp đẽ tuyệt trần. Phía dưới gian nhà thì thấy lát toàn một màu đá gấm đánh bóng lộn lên, có thể soi gương trông rõ được cả mặt mình. Ở phía trên gian phòng ấy đều có ghép kính ngũ sắc, những màu xanh đỏ trắng vàng ở trên soi xuống, làm cho trong phòng lại tăng cái vẻ lộng lẫy ưa nhìn. Phía trong phòng đó thấy kê một cái giường bát bảo có màn che rủ xung quanh. Phía trên màn gấm lại có những hạt lưu ly tua tủa rủ xuống, nhác trông lóng la lóng lánh như là những vị sao sa.
Tiêu Minh Phượng bước vào gần tới nơi thì thấy Giải Kim Lôi đương ngồi chễm chệ, hai bên, hai cửa màn đều vén cả lên và có một người con gái đẹp đẽ tuyệt vời, ăn mặc một lối rất lịch sự đương ngồi hầu ngay bên cạnh. Giải Kim Lôi thấy Tiêu Minh Phượng vào đó thì trỏ cái ghế ở gần ngay phía trước cửa giường và bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Anh vào ngồi đây... cho ta nói chuyện...
Tiêu Minh Phượng nghe nói rón rén đi vào, chắp tay vái dài một cái, xin phép Giải Kim Lôi rồi mới dám ngồi.
Giải Kim Lôi liền hỏi Minh Phượng rằng:
- Từ hôm anh vào đây tới nay, trong ý anh nghĩ thế nào? Anh thử so sánh với khi ở cùng Lục Bất hòa thượng thì phỏng ngày nay có thú vị hơn không?
Tiêu Minh Phượng ra dáng lễ phép mà nói:
- Đệ tử đến đây thực là mong ơn sư phụ thương cho hết thảy mọi điều. Đệ tử dù có nát thịt tan xương cũng không còn có chút chi hối hận.
Giải Kim Lôi gật đầu mỉm cười rồi lại hỏi luôn rằng:
- Bữa trước ta hẹn với Lục Bất hòa thượng là đến mồng 8 tháng mười thì sẽ tới đây, vậy nay là mồng mấy rồi, anh có nhớ tới hay không!
Tiêu Minh Phượng nghe tới câu đó thì bỗng lại giật mình đến thót, ngẩn hẳn người ra một lúc rồi nói lên rằng:
- Thưa sư phụ, hôm nay đã là mùng 6 tháng 10 rồi, chỉ còn có 2 hôm nữa là đến mồng 8 mà thôi. Vậy sư phụ định cách xử trí ra sao, xin sư phụ truyền cho đệ tử được biết.

Giải Kim Lôi nghe hỏi bèn đứng ngay đậy chạy ra khẽ vỗ vào vai Tiêu Minh Phượng, rồi cười ồ lên mà bảo rằng:
- Ta cũng hỏi thử nhà ngươi như thế mà thôi.., chứ các việc đối phó với Lục Bất hòa thượng thì ta đã sắp đặt cả rồi, bất tất phải ngươi nghĩ tới.
Nói tới đó, Giải Kim Lôi liền chạy vào chỗ đầu giường, giơ tay ấn lên trên cái chấn song ở đầu giường một cái thì bỗng nghe thấy bốn bên phía ngoài đều có tiếng chuông inh ỏi nổi lên. Rồi kế đó liền thấy cánh cửa đằng trước mở ra và có 3 người ở ngoài bước vào. Tiêu Minh Phượng nhận kĩ ra thì thấy ba người ấy tức là một người đứng đầu trong bọn 36 vị Đại pháp sư một người đứng đầu bọn 24 vị pháp quan và một người đứng đầu trong bọn 49 người Hộ pháp tôn giả. Tiêu Minh Phượng thấy 3 người đi vào gần tới nơi, chàng vội vàng đứng dậy, nghiêng mình cúi chào. Ba người kia chỉ khẽ nghiêng đầu chào lại, rồi quay ngay sang, đều đứng chắp vòng hai tay trước ngực mà nói với Giải Kim Lôi rằng:
- Sư phụ có việc gì phán bảo? Chúng tôi đã xin nghe lệnh vào đây.
Giải Kim Lôi gật đầu mà rằng:
- Mấy bữa trước đây ta bảo cho các ngươi phải kíp sữa những chốn cơ quan bí hiểm, để chờ Lục Bất hòa thượng tới đây. Vậy chẳng hay các ngươi đã sửa soạn xong chưa?
Ba người kia nghe nói liền ra dáng cung kính mà rằng:
- Vâng lệnh tôn sư dạy bảo, anh em chúng tôi đã phải sửa soạn xong rồi. Hiện nay các chốn cơ quan cùng những nơi đường đi lối lại chúng tôi đều đã chỉnh đốn sửa sang chỉ còn đợi hắn đến đây thì là vỗ tay mà ăn mừng đó.
Giải Kim Lôi nghe tới đấy, ra vẻ tươi cười tự đắc bảo ba người rằng:
- Nếu vậy thì hay lắm... Nhưng các anh cũng cứ phải cẩn thận từng tí từng li mới được, nếu hớ hênh một tí thì tất là nguy hiểm không chơi...

Nói đoạn liền bảo cho 3 người kia đi ra, rồi lại dặn dò Tiêu Minh Phượng các cách, để sau đây đối đãi cùng Lục Bất hòa thượng.

Mưu gian chước độc sẵn bày.
Gớm cho *những kẻ bụng đầy chông gai!*
Rồi đây xương máu tả tơi.
Hại nhân nhân hại kêu trời được chăng?

Hồi 26
Bụng mở đường từ, sư già thuyết pháp,
Máy cài tên độc, chàng trẻ bị thương.

Về phần Lục Bất hòa thượng, sau khi hẹn cùng Giải Kim Lôi và Tiêu Minh Phượng ở đất Vũ Tiên xong rồi, ông bèn quay vào Đại lư am để tìm Cam nương nương và Viên Tôn sư thái.

Khi tới nơi thì chính gặp hai khi người đó mới đánh đuổi bọn Giải Kim Lôi vừa xong chưa kịp đi ngủ. Hai người thấy Lục Bất hòa thượng đến thì đều lấy làm vui mừng vô hạn, bèn đem chuyện lúc vừa rồi thuật cùng Lục Bất hòa thượng.

Lục Bất hòa thượng nghe rõ đầu đuôi ngửa mặt lên trời cười ha hả mà rằng:
- Nếu vậy thì thằng cha họ Lôi gớm thực. Nó không kiêng nể gì ai! Vậy ta phải liệu cách trị cho tuyệt nọc nó đi, kẽo để đó thì thiên hạ sau này tất còn nhiều kẻ bị nguy với nó.

Nói đoạn bèn hẹn Tây vương mẫu Cam nương nương cùng Viên Tôn sư thái đến ngày mồng Tám tháng 10 sẽ tới một ngôi chùa ở gần Long Hổ sơn để cùng liệu kế thi hành. Tây vương mẫu cùng Viên Tôn sư thái nghe nói cũng đều vui lòng vâng theo lời đó.

Lục Bất hòa thượng bèn lại từ giã thầy trò Tây vương mẫu, rồi một mình quay đi các ngả để hẹn cùng mấy người khác nữa.

Sau khi hẹn hò các nơi đâu đó chỉnh tề rồi, Lục Bất hòa thượng liền một mình tới trước ngay miền Giang Tây tìm một nơi chùa rất rộng rãi gần Long Hổ sơn để sửa soạn đón đợi mọi người .

Cách đấy không bao lâu, đã gần đến kỳ hạn thì quả nhiên mọi người đã lục tục đi tới. Trong bọn ấy có những người ngang hàng với Lục Bất hòa thượng là Tung Sơn Tùng Vân viện, lão đạo trưởng Vân Trung Hạc Ngụy Châu, Tương Dương Nhất Nguyên quán dương gia Lương Hưng Đạo, Sơn Đông Tế Nam phủ Âu Dương Vĩnh Minh, Tây vương mẫu Cam nương nương, và Thiên Thai phổ lợi tự đương gia là Ngọc Diện Phật Đại Hóa thiền sư. Còn đám ngang hàng đồ đệ thì có Lưu Hướng, Viên Tôn sư thái, Vu Anh, Hoàng Vân Nhi và Lưu Hồng Thái cùng đến tụ tập một nơi.

Chiều hôm ấy là hôm mùng 7 tháng 10 các người đã tề tựu cả rồi thì thấy Thái Hư pháp sư tức là sư phụ của Lục Bất hòa thượng cũng bay tới đó. Mọi người trông thấy đều lấy làm vui mừng hớn hở, đón Thái Hư hòa thượng vào ngồi chơi trong đó và đem các chuyện Giải Kim Lôi càn rỡ thuật cho hòa thượng nghe.

Thái Hư nghe đoạn, cả cười mè rằng:
- Ta đây cũng nghe tiếng Giải Kim Lôi là người hư hỏng đã lâu, song chưa có dịp gì mà giảng giải cho y nghe hiểu. Ngày nay không ngờ y lại ngông càn quá nỗi và lại làm cho hại lây đến cả Tiêu Minh Phượng là con cháu một người đồ đệ của ta như thế, không lẽ mà ta để mặc cho nó lặng yên, vậy nay các anh đã tề tựu cả đây công việc các anh xứ định thế nào, ta cho tùy ý song trước khi các anh thi hành các lẽ thì ta hãy xin sang đó bảo qua bọn họ mấy câu họa may họ có biết thấy đổi tấm lòng thì cũng là một điều hạnh phúc...

Ngụy Chân đạo trưởng nghe nói có ý không ưng, nhân nói với Thái Hư hòa thượng rằng:
- Đại sư nghĩ như vậy thì có lẽ quá thiên về mặt từ bi... Giải Kim Lôi là một anh đại gian đại ác, xưa nay gây ra tội ác không biết tới bao nhiêu mà kể. Nay đại sư định đem những lời dịu dàng tử tế, khuyên bảo hắn ta, tiểu tử chỉ e không chắc hắn ta đã biết nghe theo chừa lỗi, mà có khi hắn còn đem lòng nhạo báng cũng nên. Vậy chi bằng đại sư cứ đem pháp thuật nhiệm màu trị hẳn nó đi, như thế là rảnh chuyện.
Thái Hư hòa thượng lại tươi cười mà rằng:

- Cái đó các anh đã lấy gì làm chắc! Con người ta ở đời đã trộm cướp gian ác đến đâu song ai ai cũng có một chút lương tâm biết nghe điều phải. Huống chi Giải Kim Lôi cũng là một người theo trong đạo học lâu năm, lẽ nào mà đã chôn hết lương tâm đi được! Vậy ta cứ hiện thân thuyết pháp một phen, may ra hắn biết hối đổi lòng xưa thì cũng là một cái quả phúc rất may cho người tu đạo, nhược bằng vạn nhất hắn vẫn ngủ mê không hiểu thì lúc đó tùy ý các anh xử trị. Bấy giờ thiết tưởng cũng chẳng muộn gì...

Ngụy Chân cùng mọi người nghe nói đều lặng lẽ không dám nói câu gì nữa, liền mời Thái Hư hòa thượng ở lại một đêm để sáng hôm sau sẽ liệu.

Sáng hôm sau, cơm nước xong rồi. Thái Hư hòa thượng dặn dò Lục Bất mấy câu, rồi một mình phất hai tay áo đi phắt sang quán Tam Tinh bên núi Long Hổ. Khi sang tới nơi, thấy trước cửa quán Tam Tinh cổng ngõ đóng cài im ỉm, trước cánh cổng có dán một mảnh giấy vàng niêm yết. Thái Hư đi gần tới cửa xem thì thấy trên mảnh giấy viết hai dòng chữ to tướng nói là:

“Bản quán chủ nhân vì việc tụng kinh Đại La, mắc bận mất 12 ngày, không nhận tiếp khách thập phương tới lễ."

Thái Hư xem xong biết đích là Giải Kim Lôi hiện đã dự bị sẵn sàng để đối phó cùng bọn Lục Bất hòa thượng, cho nên mới cấm khách thập phương không cho ra vào lễ bái. Ông nhân giữ theo thái độ đứng đắn từ bi, liền đứng phía ngoài cổng gõ luôn mấy tiếng để gọi.

Ngờ đâu gọi một hồi lâu vẫn thấy ở trong im lặng như tờ, không có một ai chạy ra hỏi han chi cả. Thái Hư thiền sư thấy vậy cười nhạt một tiếng, rồi khẽ phất hai tay áo bay vù lên cao hàng mấy trượng, liệng qua tường cổng bay vào.

Khỉ vào tới trong, thấy cách cổng một khu sân lớn thì đến một tòa ngọc hoàng đại điện rất là lộng lẫy nguy nga. Trước cửa tòa đại điện đó, xây nền rất cao, từ dưới sân lên đều có bậc đá, toàn xây bằng thứ đá hoa trông rất đẹp mắt.

Chính giữa trước điện, phía trên chỗ bậc bước lên, có một pho tượng thờ vị thần linh, tay cầm một cây kim tiên, mắt trợn răng nhe, trông rất dữ dội.

Thái Hư hòa thượng trông thấy vậy, liền hạ ngay xuống trước sân điện, vái lạy pho tượng 4 lạy, rồi ung dung bước lên từng bậc lần theo. Ngờ đâu hòa thượng vừa mới bước lên được 7 bước thì chợt thấy cái thanh kim tiên ở trong tay pho tượng đã đánh xuống một cái

rất mạnh, trúng ngay vào giữa đỉnh đầu hòa thượng.
Rồi kế đó liền thấy cái kim tiên kêu lên một tiếng đến keng, gẩy hẳn làm đôi, mà trên đầu hòa thượng thì vẫn phẳng lì không thấy có một vết gì. Thái Hư hòa thượng lúc đó cười nhạt một tiếng rồi nói lên rằng:
- A di đà Phật! Nhát kim tiên này nếu là người khác thì đã vỡ toang đầu óc ra rồi.
Nói đoạn liền đi sấn lên mấy bước, giơ tay áo nhà sư rộng thùng thình, ướm lên ngang mặt pho tượng, khẽ phất một cái, pho tượng bèn đổ lăn ngay ra, vỡ làm mấy mảnh.
Thái Hư hòa thượng đứng dừng ngay lại, gật gật nói lên rằng:
- A di đà Phật, xin thần quan tha tội cho, cái đó không phải tự sư già này dám gây nên tội.
Nói đoạn liền sấn bước đi thẳng lên thềm, bước vào đại điện. Ngay cửa đại điện bước vào, bốn bên lại có 4 pho tượng thiên tướng, trông cũng cao to dữ lợn, hai pho đứng ngoài đều cầm gươm dài và hai pho đứng trong đều cầm đao lớn, mà có máy ở trong.
Thái Hư hòa thượng vừa mới bước chân vào tới chỗ giữa 4 pho tượng đó thì bỗng thấy pho tượng đều như là chạy ập cả lại một chỗ và cầm đao cầm gươm chém xuống. Thái Hư thấy vậy lại cười nhạt một tiếng, giơ hai tay áo rộng phất quanh sang cả 4 bên một lượt thì thấy hai thanh đao lớn và hai thanh kiếm dài đều gãy tung ra, rồi kế đó thì thấy 4 pho thần tướng cũng ngã vật theo ngay, và đều gãy ra làm hai đoạn.
Thái Hư đoán chắc lúc đó đã có tiếng động như vậy thì thế nào cũng có người trong đó ra can thiệp. Ông nhân đứng nhìn quanh quẩn để đợi.
Bất chợt đứng một giờ lâu, mà vẫn không thấy có một người nào thập thò hỏi han chi đến. Thái Hư hòa thượng nhân nói to lên rằng:
- Lão tăng là Thái Hư hòa thượng tới đây, muốn gặp Kim quán chủ để nói câu chuyện, vậy quán chủ ở đâu, xin mời ra đây cho tôi được gặp...
Lúc đó phía sau pho tượng Ngọc Hoàng trong nơi chính tẩm, có một người đồ đệ thứ ba của Giải Kim Lôi, là Phi Hồ Điệp Chu Vân đứng nấp canh giữ ở trong. Thoạt khi Thái Hư hòa thượng bước chân lên thềm đánh đổ pho tượng Thổ thần cho đến khi đánh đổ 4 pho thần tướng thì Chu Vân đều đã trông thấy rõ ràng tất cả. Duy Chu Vân trông thấy cách hành động của Thái Hư như thế thì trong bụng đoán chắc không phải là hạng tầm thường mà pháp thuật bản lĩnh của mình khó lòng địch nổi.

Nhân thế mấy lượt hắn đã lăm le toan sấn ra đánh, song nghĩ đi nghĩ lại, lại đành chịu phép phải thôi.
Mãi đến lúc này, Chu Vân thấy Thái Hư kêu lên mấy tiếng như vậy thì chàng mới hiểu ra Thái Hư hòa thượng và lật đật chạy lẻn vào trong để báo cho Giải Kim Lôi biết. Giải Kim Lôi bấy giờ đương cùng Tiêu Minh Phượng cùng ngồi trong một nơi mật thất bàn tán trò chuyện với nhau.
Khi nghe tin Chu Vân vào báo là có Thái Hư hòa thượng đương đứng tìm gọi ngoài đại điện thì Tiêu Minh Phượng bỗng biến sắc mặt đi mà hỏi Giải Kim Lôi rằng:
- Thái Hư hòa thượng này có phải là sư phụ Lục Bất hòa thượng đó không?
Giải Kim Lôi gật đầu mà đáp:
- Chính ông ta đó, ông ta là một tay lão luyện trong phái Nga Mi nhiều người vẫn thường biết tiếng. Xưa nay ông ấy là một người rất đứng đắn, không hay lôi thôi tới việc của ai. Vậy không biết vì cớ sao, ngày nay ông ta lại lần mò đến đây mà bênh vực lão Lục Bất hòa thượng? Ta thử chạy ra, nói cho ông ta mấy câu để ông ta phải lùi ngay đi mới được...
Hắn ta nói xong, bèn vội vàng đi thẳng ngay ra Ngọc Hoàng đại điện. Khi ra tới nơi, chợt trông thấy bốn vị thần tượng đã bị đổ vỡ lung tung mà Thái Hư hòa thượng thì đương gật gật gù gù, xúng xính áo chùng lững thững đi quanh trong điện mà nhìn ra khắp bốn bên.
Giải Kim Lôi thấy vậy, liền ra dáng lễ phép hỏi to lên rằng:
- Dám chào đại sư, chẳng hay đại sư đến đây lúc nào mà không cho chúng tôi được biết
Thái Hư hòa thượng thấy Giải Kim Lôi ra thì cũng tươi cười mủm mỉm, nghiêng mình chào lại và đáp lên rằng:
- Kính chào quán chủ. Tôi đến đây là định hỏi quán chủ một câu chuyện rất cần, ai ngờ gọi mãi cũng không thấy ai mở cửa, cho nên tôi phải đường đột tới đây. Tôi cũng không biết các cơ quan ở trong quí quán lại có nhiều chỗ bí hiểm lạ lùng, bởi thế tôi có trót lỡ làm hỏng mất mấy pho tượng ở đây, dám xin quán chủ tha lỗi ấy cho.
Giải Kim Lôi cũng vội vàng cười nói mà rằng:
- Đại sư dạy chi những điều như thế! Đại sư đến đây chúng tôi không được biết mà ra đón tiếp lại thêm những cái máy móc vô tri dám làm ngăn cản đại sư, điều đó thực là tôi đây xin cam chịu tội. Vậy xin rước đại sư vào chơi xơi nước, rồi có việc gì đại sư cứ dạy bảo cho.
Nói đoạn liền mời Thái Hư hòa thượng đi trước, rồi tự mình lễ phép theo sau, đi vào một gian phòng ở ngay cạnh điện Tam Tinh. Gian

phòng này tức là một gian phòng khách của Giải Kim Lôi, cách kê bài trong phòng rất là trang nhã lịch sự, mà cũng có đặt những cơ quan rất lạ đề phòng những khi nguy hiểm xảy đến .
Giải Kim Lôi mời Thái Hư hòa thượng vào đến trong phòng, hắn bèn chỉ một chiếc ghế vào chính giữa gian để mời Thái Hư ngồi. Còn tự mình thì rón rén ngồi vào một cái ghế ở ngay cạnh vách.
Khi đạo đồng dâng nước trà lên mời Thái Hư hòa thượng uống rồi thì Giải Kim Lôi hỏi ngay lên rằng:
- Dám thưa đại sư, chẳng hay đại sư có việc gì dạy bảo, mà người hạ cố bước đến những nơi hang cùng núi thẳm ở đây? Vậy xin người cứ nói cho tôi được biết.
Thái Hư nghe vậy thì mỉm cười một tiếng, và đáp lại rằng:
- Ngày hôm nay là ngày nào không hay quán chủ lại quên được hay sao? Tôi đến đây hôm nay chẳng qua cũng vì việc đó mà thôi.
Giải Kim Lôi nghe dứt lời thì hai gò má đỏ bừng ngay lên, rồi hắn hỏi ngay Thái Hư hòa thượng:
- Dám thưa đại sư, vậy có lẽ hôm nay đại sư đến đây là muốn cùng chúng tôi gây mối tranh cạnh hay sao?
Thái Hư hòa thượng lắc đầu mà rằng:
- Quán chú nói vậy thì lầm to. Bần tăng há phải là con người tầm thường nhỏ mọn, mà phải thường đi gây chuyện với ai! Bần tăng đến đây, chẳng qua là vì tấm lòng trung trực, chỉ muốn cùng quán chủ nói qua loa mấy câu để hòa giải việc này, vậy xin quán chủ có ưng thuận hay không thì cho bần tăng được rõ...
Kim Lôi gật đầu mà rằng:
- Đại sư có lòng như thế thì còn gì tốt hơn, tôi đây lẽ nào mà không ưng thuận. Duy có một điều tôi chỉ e Lục Bất hòa thượng không chắc có chịu đồng ý mà lui việc đó cho không.
Thái Hư vừa nghe tới đó thì cười cười gật gật mà nói ngay lên rằng:
- Lục Bất là đồ đệ của tôi, tôi nói sao tất hắn cũng phải nghe như vậy. Nhưng trước hết quán chủ phải nghe tôi hai việc này thì tôi mới có thể bảo hắn thôi đi được.
Giải Kim Lôi nói:
- Hai điều ấy là những điều gì xin đại sư cứ cho tôi được biết.
Thái Hư đáp:
- Điều thứ nhất là quán chủ phải bỏ chỗ Tam Tinh quán này mà tìm ngay một nơi thanh tĩnh cẩn thân để tu luyện lấy mình cho vững. Còn điều thứ nhì là quán chủ phải cho Tiêu Minh Phượng trở về với Lục Bất, để hắn đem ngay về động Lưu Xuân bắt cho tu hành sữa lỗi... Hai điều đó thiết tưởng cũng không lấy gì làm khó, vậy quán chủ có

thể theo đúng được hay không?
Giải Kim Lôi liền cười nhạt mà đáp lại rằng:
- Đại sư muốn cho bần đạo tu ẩn một nơi thì bần đạo có thể theo ngay lập tức. Duy có một điều đưa trả Tiêu Minh Phượng cho Lục Bất thì bần đạo không thể nào mà nghe lời được.
Thái Hư hòa thượng thấy thái độ của Giải Kim Lôi như thế thì hơi có ý bất bình, song cũng gượng cười mà nói lên rằng:
- Đó là tôi có lòng tốt muốn nói với quán chủ để cho im các chuyện đi. Nhưng nếu quán chủ không nghe thì tất sau này hối cũng không kịp, vậy bần tăng cũng bất tất nói nữa làm chi ?
Nói đoạn Thái Hư hòa thượng thở dài một tiếng, rồi ung dung đứng dậy toan đi. Bất chợt chàng vừa mới đứng lên thì chợt thấy có tiếng sè sè rung động hình như máy móc chuyển vần, rồi bỗng thấy các đồ đạc trong nhà cùng Giải Kim Lôi đương ngồi ở ghế đều biến vụt vào trong một khu tường, mà các cửa gian phòng đó thì đóng kín ập ngay lại.
Thái Hư hòa thượng trông thấy vậy, cười sằng sặc lên mà nói rằng:
- Chúng định dùng mưu kế này là muốn hãm hại ta chăng? Nhưng ta đây có phải là một người chịu để cho chúng hãm hại được đâu. Vừa nói tới đó thì chợt thấy trên nóc nhà có tiếng róc rách kêu động. Thái Hư hòa thượng ngửa mặt lên nhìn thì thấy chính giữa ngay chỗ nóc nhà bỗng lộ ra một cái lỗ tròn vừa bằng cái bát, rồi có một làn khói trắng từ ngoài đưa vào ngùn ngụt, làm cho tối tăm mù mịt cả nhà.
Thái Hư hòa thượng nhân cười nói một mình rằng:
- Chúng dùng khói độc này tức là muốn làm cho ta chết ngạt đây nhưng ta nói thiệt, ta không định hại ai thì chớ, có khi nào mà ai lại hại được ta...
Nói đoạn Thái Hư hòa thượng liền ngửa mặt lên, há miệng phun ra một đạo hồng quang thì thấy đạo hồng quang ấy bay múa quanh khắp trong phòng, đuổi tan cả làn khói trắng, không còn một chút nào là lưu lại đó, đoạn rồi Thái Hư hòa thượng giơ tay trỏ ra lối cửa vừa vào lúc nãy, quát lên một tiếng mau rất to thì liền đó thấy chỗ phía trước gian phòng đó có một cái cửa lộ ra. Thái Hư nhận thấy thì chính là cái cửa mà Giải Kim Lôi mời vào lúc nãy, ông bèn lẹ bước bước đi ra ngay.
Khi đi ra tới Tam Tinh quán, Thái Hư hòa thượng lại nói to lên mấy tiếng rằng:
- Có ai trong đó, bảo cho Giải quán chủ biết, là lão tăng xin phép về đây...
Nói đoạn liền hóa làm một đạo kiếm quang bay về thẳng chỗ cũ để

bảo bọn Lục Bất hòa thượng. Bọn Lục Bất hòa thượng thấy Thái Hư đã về thì xúm nhau đến hỏi các chuyện. Thái Hư đều thuật rõ cả cho một người nghe.
Lương Hưng Đạo nghe biết đầu đuôi thì ra dáng hậm hực mà nói lên rằng:
- Nếu vậy, đại sư nghe chừng nó không theo lời khuyên giải thì sao đại sư không giết phắt nó đi mà để cho nó lại còn sống sót nữa.
Thái Hư lắc đầu cười nhạt mà rằng:
- Ta đây cũng biết như thế, duy ta đã lâu hay giữ lời tuyên thệ không hề động đến sát giới làm chi. Vả chăng lần này hắn nghe hay không nghe là ta tùy ý. Ta cũng mừng rằng các anh đây đều đủ tài đối phó với hắn. Vậy các anh làm sao cho suông sẻ thì các anh cứ việc mà làm. Trong quán của họ tuy là như cơ quan bí hiểm, xong các anh lưu tâm cẩn thận một tí, cũng xử trí được rồi bất tất phải cần ta nữa...
Nói tới đó thì Thái Hư hòa thượng liền hóa ngay làm đạo kiếm quang. bay thẳng về núi Nga Mi lập tức.
Sau khi Thái Hư hòa thượng đi rồi, Hoàng Vân Nhi ra dáng hung hăng tức tối, nói với mọi người rằng :
- Thằng cha Giải Kim Lôi tội ác tầy trời như thế, sao lão sư tổ còn dung thứ cho nó mà không giết quách nó đi cho rảnh ra. Vậy nay xin các vị đại sư cùng sang ngay đó, để cho tiểu tử theo đi một thể, tiểu tử trị nó một phen mới được.
Lục Bất hòa thượng gạt đi mà rằng:
- Nhà ngươi còn trẻ, biết đâu những việc đó mà dám nói vào. Hãy cứ lặng im xem các vị sư trưởng nói sao rồi sau sẽ liệu
Hoàng Vân Nhi lặng ngắt không dám nói câu gì nữa.
Bấy giờ lão trưởng Ngụy Chân nhân bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Bây giờ sự thể đã xảy ra thế, chúng ta không đến đó thì tất là công việc không xong. Vậy xin các sư huynh đệ hãy cứ lưu lại ở nhà, để mình bần đạo sang đó một phen, xem sự thể ra sao cái đã.
Lưu Hồng Thái là học trò cửa Ngụy Chân đứng ở bên cạnh, nghe thấy Ngụy Chân nói như vậy thì cũng ra dáng hí hửng, nói ngay với Ngụy Chân xin phép cùng đi. Ngụy Chân cũng gật đầu ưng lời cho đi theo hầu. Đoạn rồi hai thầy trò bảo qua mọi người một tiếng rồi cùng nhau quay ra đi thẳng sang quán Tam Tinh.
Khi sang tới nơi, hai thầy trò Ngụy Chân cũng phải bay vượt qua tường rồi mới vào được phía trong để tìm bọn Giải Kim Lôi.
Về phần Giải Kim Lôi, sau khi thấy Thái Hư hòa thượng đi rồi hắn ta vội vàng quay ra phía ngoài Ngọc Hoàng đại điện, sai người khiêng những pho tượng bị Thái Hư đánh đổ lúc nãy, vất bỏ hẳn đi. Đoạn rồi

liền sai Phi Hồ Điệp Chu Vân nấp ở phía sau một pho tượng Ngọc Hoàng đặt ở chính giữa gian điện, để nghe xem có thấy động tĩnh gì không.
Giải Kim Lôi lại lo không được cẩn thận, nên hắn ta lại sai hai người hộ pháp tôn giả là Phục Ma tôn giả Từ Bình và Khu Tà tôn giả Vương Quang, cùng hai người đại pháp sư là Phong pháp sư và Lôi pháp sư, đều dàn hàng đứng chặn ở phía sau đại điện để phòng chống địch bên kia.
Khi thầy trò Ngụy Chân vào tới Ngọc Hoàng đại điện thì Phi Hồ Điệp Chu Vân nấp phía sau pho tượng cũng trông thấy rõ. Duy Chu Vân nghĩ thầm trong bụng "Vừa rồi Thái Hư hòa thượng bị nhốt vào cung Huyễn Vân, rồi cũng dùng phép mà thoát thân ra được. Vậy thì bọn này toàn là những tay bản lĩnh cao cường, pháp thuật màu nhiệm, nếu ta đường đột động chạm lên họ thì không khéo thì là nguy hiểm đến thân... Vậy chi bằng ta hãy để yên mặc họ, cho họ đi thẳng vào trong, rồi khắc có người đối phó với họ là hơn...."
Chu Vân nghĩ như vậy liền cứ lẳng lặng nấp im, để mặc cho Ngụy Chân cùng Lưu Hồng Thái đi vào phía trong mà không nói năng chi cả.
Bấy giờ thầy trò Ngụy Chân vào tới Ngọc Hoàng đại điện, trông sau trông trước, không thấy một bóng người nào thì quả nhiên hai thầy trò kéo nhau vào phía sau đại điện mà thẳng vào trong.
Ngờ đâu hai người vừa mới vào khỏi phía sau đại điện thì chợt Vương Quang ở trong cùng mấy người đứng đó đều trông thấy cả.
Vương Quang liền quát to mà hỏi lên rằng:
- Hai người nào đi vào thế kia? Xin nói tên họ cho tôi biết đã.
Ngụy Chân nghe thấy hỏi, giật mình trông vào thì thấy bốn người đều đứng lăm lăm, cầm sẵn khí giới trong tay tất cả.
Ông bèn ung dung vuốt râu cười nói mà rằng:
- Tôi là Ngụy Chân bên Tung Sơn đây...
Vừa nói tới đó thì Vương Quang đã thét hỏi tiếp ngay:
- Ông đến có việc gì mà sân sấn đi vào tận đây.
Ngụy Chân cười to lên mà đáp:
- Tôi đến đây là chỉ định gặp Giải Kim Lôi để thử xem anh ta có khá hay không...
Ngụy Chân vừa nói tới đó thì Phong pháp sư thét lên một tiếng, múa ngay thanh Phong hỏa kiếm đương cầm trong tay sấn đến để đánh.
Lưu Hồng Thái thấy vậy bèn múa ngay thanh kiếm sổ ra đón đánh Phong pháp sư.
Lôi pháp sư liền múa thanh kiếm Bát Quái xông ra để đánh Ngụy

Chân và reo to lên rằng:
- Anh em hộ pháp tôn giả mau mau chạy ra đây, mỗi người đánh vào một tay mới được, hắn nói dứt lời thì Phục Ma tôn giả Từ Bình múa ngay cây Giáng ma chử hăm hở xông ra. Rồi thì Khu Tà tôn giả Vương Quang cũng múa cây Kim cương chử sấn đến, ba người cùng đổ xô vào đánh một mình Ngụy Chân.
Ngụy Chân thấy ba người cùng đánh mình thì vẫn ung dung hớn hở như thường, tay cầm cái phất trần, đón đầu thanh kiếm của Lôi pháp sư, khẽ phấp một cái thì thấy thanh kiếm bỗng rơi bay đi mất. Phục ma tôn giả Từ Bình và Khu Tà tôn giả Vương Quang thấy vậy lại càng hăng hái tức tối, vội vàng múa đôi cây chử nhắm thẳng vào mặt, đánh rối cả lên. Ngụy Chân lại cầm phất trần phất luôn hai cây chử của bọn này cũng đều rơi ra mất cả.
Lôi pháp sư lấy làm kinh sợ, bèn kêu to lên rằng:
- Ông già này gớm lắm, chúng ta phải vào báo quán chủ ra đây mới được . . .
Nói đoạn liền hè nhau chạy vào lối trong. Từ Bình cùng Vương Quang cũng vội vàng chạy vụt vào theo. Phong pháp sư đương đánh nhau với Lưu Hồng Thái, thấy ba người cùng chạy tất cả thì hắn ta cũng vội vàng nhảy tót ra vòng, rồi ù té chạy nốt.
Lưu Hồng Thái liền hăng hái vác kiếm chạy đuổi theo sau.
Bất chợt chàng vừa co cẳng toan chạy theo thì thấy Ngụy Chân đã quát lên rằng:
- Nhà ngươi hãy đứng lại đây ta bảo, chạy đi đâu mà rối lên thế?
Lưu Hồng Thái có ý hậm hực, miễn cưỡng đứng lại mà nói với Ngụy Chân rằng:
- Sư phụ để cho con chạy theo, giết hết những quân tàn ác ấy đi chớ sao còn mở đường cho nó trốn nữa...
Ngụy Chân lắc đầu mà rằng:
- Nó trốn đi đâu, rồi cũng có phen nó chết. Nhưng nhà ngươi không được đi càn vào đó, ngộ lỡ chạm vào máy móc của chúng thì sao. Vậy ngươi cứ ung dung theo ta cùng đi vào đó mới được.
Lưu Hồng Thái nghe nói bất đắc dĩ phải vâng lời lui lại, rồi cùng theo Ngụy Chân ung dung vào trong điện Tam Tinh.
Bấy giờ bọn bốn người kia chạy vào trong điện Tam Tinh thì đã báo trước cho bốn người khác đứng canh đó cùng biết.
Bốn người này tức là Giáng Ma tôn giả Phan Tam Diệu, Trấn Ma Cao Đại Niên, Hộ pháp linh quan Doãn Thông và Trợ pháp linh quan Doãn Thường đều là những tay đồ đệ hơi khá của Giải Kim Lôi nên Giải Kim Lôi mới cắt ra coi giữ ở điện Tam Tinh.

Khi bốn người ấy vừa mới nghe thấy tụi bốn người kia hất hơ hất hải chạy vào để báo thì kế đó liền thấy ngay thầy trò Ngụy Chân lững thững đi vào. Bọn họ liền sấn sổ xông ra, Phan Tam Diệu múa cây thất bảo chử, Cao Đại Niên cầm cây Hoàng kim chử. Doãn Thông thì khiển thanh kiếm tam tinh, còn Doãn Thường thì giơ thanh kiếm côn ngô, bổ làm bốn mặt, cùng xúm vào để đánh thầy trò Nguy Chân.
Bất chợt bốn người vừa mới múa may khí giới xông vào thì lại bị Ngụy Chân dùng cái phất trần phất luôn cho mỗi người một cái, khí giới lại bỗng rơi ra mất cả. Bốn người lại hoảng hồn kinh sợ, kéo nhau quay đầu vào cả phía sau để chạy.
Lưu Hồng Thái thấy vậy thì lại hăng hái sổ lên định sấn đuổi theo. Ngụy Chân chưa kịp quát bảo đứng lại thì Lưu Hồng Thái đã nhảy tót một cái đến chỗ gian giữa cửa điện Tam Tinh, cách pho tượng Nam Cực tiên ông chỉ chừng mấy bước.
Pho tượng Nam Cực tiên ông đó là một chỗ máy móc rất bí hiểm của Giải Kim Lôi, dù người tế tâm đến đâu, cũng không thể nào mà trông biết được. Dưới chân pho tượng Nam Cực tiên ông, có đắp một con hươu sao rất lớn, nằm vươn cổ ra, ngẩng đầu trông thẳng phía ngoài, miệng con hươu có thể há ra ngậm vào được mà trong cổ con hươu thì có cài 24 mũi tên tẩm thuốc rất là hiểm độc.
Bấy giờ Hồng Thái vừa mới nhảy gần đến chỗ con hươu đó thì động ngay phải máy móc cài dưới đất, làm cho con hươu há to mồm ra, rồi thì 24 mũi tên thuốc độc ở trong cổ con hươu cũng đều bắn ra tua tủa như mưa.
Lưu Hồng Thái vội vàng né mình về một bên để tránh thì bị ngay một mũi tên bắn trúng phải vai đến phập một cái.
Hồng Thái thấy vậy cũng không coi vào đâu, chàng vội vàng giơ tay rút ngay cái mũi tên vứt ra ngoài đất, nhưng không ngờ vừa khi chàng rút được mũi tên ra rồi thì chợt thấy tinh thần choáng váng, đầu óc lao đao rồi ngã vật ngay người xuống đó.
Ngụy Chân lúc ấy đương lững thững đi vào, bỗng trông thấy Hồng Thái như vậy thì ông vội vàng chạy sấn ngay đến, cuối xuống ôm Hồng Thái lên, để toan cứu chữa. Ngờ đâu ông vừa mới nhấc được Hồng Thái lên tay thì dưới chân đè dẫm phải một thứ cơ quan rồi bỗng thấy ở trên đầu có một súc gỗ to bằng cái phản lù lù đè sấn ngay xuống. Ngụy Chân luống cuống không sao tránh kịp liền khẽ cúi đầu xuống, rồi lại hất lên một cái rất mạnh trúng vào tấm gỗ, làm cho tấm gỗ lại bật ngay lên cao hàng mấy thước. Ngụy Chân lừa lúc đó liền cấp cả Lưu Hồng Thái nhảy vọt một cái ra hẳn ngoài điện Tam Tinh.

Khi ra tới ngoài điện thì chợt thấy cái búi tóc của chàng tung xõa ngay ra. Chàng ta sờ tay lên đầu, mới biết là cái ngọc thoa của chàng cài tóc, đã bị gãy dập tan tành, cho nên đầu tóc mới xõa ra thế. Ngụy Chân biết vậy song đương lo về việc Lưu Hồng Thái trúng phải tên độc, không thể trì hoãn được nữa; nhân vậy ông bèn để mặc cho đầu tóc rũ rượi, cắp Lưu Hồng Thái bay vọt ngay lên trở về chỗ cũ.

Được một lát ông về tới chùa, cả bọn Lục Bất hòa thượng cùng mọi người trông thấy như vậy đều lấy làm kinh lạ, bèn xúm nhau vào vực Lưu Hồng Thái đặt nằm một chỗ và hỏi thăm mọi chuyện xảy ra. Ngụy Chân lúc đó mới búi tóc lên cẩn thận rồi đem câu chuyện vào quán Tam Tinh thuật hết cho mọi người cùng biết. Âu Dương Vĩnh Minh nghe nói bèn vội vàng chạy đến xem chỗ vết thương của Lưu Hồng Thái. Khi xem xét kỹ càng một lượt rồi Âu Dương Vĩnh Minh ra dáng tức giận bảo mọi người rằng:

- Mũi tên này nó dùng một thứ thuốc mê hồn dược rất lợi hại để tẩm kỹ vào, người nào mắc phải mũi tên này, chỉ trong chốc lát là phải mê mẩn ngay đi: mà nếu nội trong 12 tiếng đồng hồ không có thuốc gì cứu chữa thì tính mệnh tất là khó lòng toàn được.

Nói đoạn liền móc túi lấy hai viên thuốc, trao cho Lưu Hướng và bảo Lưu Hướng rằng:

- Hai viên thuốc này tức là hai viên giải độc thánh hoàn của ta, vậy ngươi nên mài ra một viên với nước lã, xoa vào chỗ vết thương cho Lưu Hồng Thái, còn một viên nữa thì ngươi dùng rượu hỏa thang cho nó tan ra rồi cho hắn uống thì hắn khắc là vô sự được ngay.

Lưu Hướng vâng lời nhận lấy viên thuốc quay ra theo đúng phương pháp để làm.

Lục Bất hòa thượng thấy sự thế như vậy nhân bảo mọi người rằng:

- Cứ xem tình thế đã bày ra đó thì trong chốn Tam Tinh quán, máy móc nguy hiểm rất nhiều. Vậy có lẽ tôi phải qua đó một phen để liệu cách mà trị nó đi mới được... Âu Dương Vĩnh Minh lắc đầu mà rằng:

- Cứ theo như sự ta mới nghe thấy thì cũng chưa lấy gì làm đích cho lắm. Vậy hiền sư đệ hãy nên thong thả nhé, để tôi qua đó một phen, tôi dò xem sự thể ra sao cái đã.

Lục Bất hòa thượng nghe nói ngẫm nghĩ một lúc, rồi gật gật bảo Âu Dương Vĩnh Minh rằng:

- Lão sư huynh nói cũng có lẽ... Vậy bọn chúng ta đây có mấy anh em, ta cứ chia từng tốp một mà lần lượt vào đấy để trị chúng nó thì hơn. Âu Dương Vĩnh Minh liền để mặc cho Lưu Hướng ở nhà xoa thuốc cho Lưu Hồng Thái, còn tự mình thì quay ngoắt trở ra đi thẳng

sang quán Tam Tinh. . .
Chỉ trong chốc lát, Lưu Hướng thấy bệnh tình của Hồng Thái đã nhẹ nhàng tỉnh táo, chàng liền quay ra để toan nói với Âu Dương Vĩnh Minh. Bất chợt khi ra tới ngoài thì bỗng nghe thấy tin Âu Dương Vĩnh Minh đã một mình sang Tam Tinh quán từ lúc nào rồi. Lưu Hướng lấy làm nóng lòng nóng ruột, vội vàng nói với Lục Bất hòa thượng, xin phép đi sang Tam Tinh quán để theo sư phụ. Lục Bất hòa thượng lắc đầu quầy quậy bảo Lưu Hướng rằng:
- Nhà ngươi không nhìn thấy Lưu Hồng Thái vừa rồi hay sao? Ngươi nên biết Tam Tinh quán không phải là chỗ tầm thường. nếu một người bản lĩnh loàng xoàng mà táo bạo đi liều đến đó thì có khi nguy hiểm tính mệnh như chơi. Vậy ta khuyên ngươi hãy cứ ở nhà, đợi sư phụ về đây xem sao sẽ liệu.
Lưu Hướng nghe nói như vậy, nét mặt tui nghỉu, buồn bã quay ra không dám nói năng chi nữa.
Khi ra tới nơi, chàng nghĩ thầm nghĩ trong bụng: Lục Bất đại sư bảo như vậy, đã đành là người lo cho ta. Nhưng xét ra cho kỹ hiện nay sư phụ của ta vào đó một mình, sự hay sự dở thế nào ta không được biết; vậy ta đây là đạo đệ tử, làm sao cho được yên tâm... Như thế chẳng hóa ra ta quý tính mệnh của ta mà không thiết gì đến tình sư đệ thì dù có sống làm người cũng là vô ích mà thôi... Vậy bất nhược ta đừng nói với Lục Bất đại sư mà cứ cốt lẻn đi sang Tam Tinh quán để giúp sư phụ ta thì có lẽ lại ổn tiện hơn.
Chàng nghĩ như vậy bèn dặn Vu Anh ở nhà trông nom cho Lưu Hồng Thái, rồi lẻn đi ra quay thẳng sang Tam Tinh quán để tìm Âu Dương Vĩnh Minh.
Về phần Âu Dương Vĩnh Minh sau khi từ giã Lục Bất hòa thượng săm săm đi thẳng lên quán Tam Tinh thì thấy ngoài cổng quán lại vẫn cái đồng niêm phong như trước. Âu Dương Vĩnh Minh bèn bay qua lớp tường đi thẳng vào Ngọc Hoàng đại điện, rồi vào qua chỗ quán Tam Tinh. Khi vào đó thì gặp ngay mấy người đồ đệ của Giải Kim Lôi là Đồ Lang Diệp Kỳ và Kiều Hà Lang Lý Nhân Kiệt, đương đứng lăm lăm ở trước cửa đài Bách Linh. Âu Dương Vĩnh Minh trông thấy hai người thì lẳng lặng không nói gì, và phóng ngay phi kiếm ra để đánh. Đằng kia, Diệp Kỳ cùng Lý Nhân Kiệt cũng đều phóng phi kiếm ra để đối địch lại.
Ngờ đâu kiếm thuật của Âu Dương Vĩnh Minh là môn kiếm thuật độc nhất siêu quần, nên hai người kia dù hết sức bình sinh để chống cự lại, nhưng rút cục cũng không thấm tháp vào đâu.
Được một lúc lâu, Diệp Kỳ cùng Lý Nhân Kiệt thấy thế lực của mình

đã đuối kém quá, không thể nào chống lại được nữa, hai người bèn vội vàng nhảy ngay lên trên ngọn đài Bách Linh để trốn, Âu Dương Vĩnh Minh thấy vậy cũng vội vàng cất mình nhảy vót lên theo. Khi lên tới đài Bách Linh thì thấy chính giữa đài có ba tòa cửa rộng rãi thông thênh, mà hai người kia thì không thấy đâu nữa. Âu Dương Vĩnh Minh lấy làm quái lạ bèn hấp thu phi kiếm vào mồm, rồi đi vào trong tòa cửa chính giữa để tìm.

Bất chợt ông vừa bước chân vào khỏi ngưỡng cửa thì thấy mấy cái cánh cửa bỗng dưng đóng ập ngay lại, làm cho ông phải sửng sốt giật mình. Âu Dương Vĩnh Minh vốn là một tay đảm lược hơn người, và cũng cậy trong mình sẵn có bản lĩnh khá cao, cho nên ông cứ ung dung coi như vô sự, rồi lại khoát đạt bước thẳng đi vào.

Ông ta đi được mấy bước thì thấy lối đi quanh quất, chỗ lên cao nơi xuống thấp, khi lượn ra lúc lượn vào, không có đường nào nhất định. Duy cũng may trong đó đều thấy im lặng không có một ai ra vào và cũng không vấp phải một tí cơ quan gì gọi là nguy hiểm. Nhân thế Âu Dương Vĩnh Minh cũng bình tâm bước đi, không hề sợ hãi.

Nhưng không ngờ ông càng quanh co đi mãi thì lại thấy đường lối ở trong man mác linh tinh, không biết đường nào tiến thoái, mà tìm mãi cũng không thấy có cửa để ra. Vĩnh Minh thấy vậy trong bụng nghĩ thầm, đi mãi như thế cũng là vô ích, bất nhược lại tìm đường cũ, quay ra lối trước còn hơn. Ông nghĩ như vậy, bèn xăm xăm quay gót trở ra để tìm lối tháo thân.

Bất chợt khi ông quay ra, đi theo lối cũ một lúc thì lại thấy đường lối man mác quanh co, càng đi càng lạc, mà vẫn không tìm thấy cái cửa nào trước để ra.

Hồi lâu, Vĩnh Minh lấy làm nóng lòng sốt ruột, không sao chịu được, ông bèn đứng dừng ngay lại, thổ ra một đạo kiếm quang, định đánh phá một chỗ nào đó để mở đường lối đi ra.

Hay đâu phi kiếm của ông tuy có lợi hại gớm ghê, song các nơi tường vách ở đó thảy đều bền vững lạ lùng, chỗ nào cũng cứ trơ trơ như sắt như gang, tha hồ cho phi kiếm đưa vào, tịnh không chút nào hơi núng. Âu Dương Vĩnh Minh loay hoay hồi lâu, thấy không ăn thua, bất giác lấy làm thất vọng, đành phải thu phi kiếm lại, thở dài một tiếng mà nói lên rằng:

- Ta đây bao năm thao luyện, không khéo ngày nay lại bó tay chịu chết với chúng ở chỗ xó này hay sao.

Nói đoạn, ông lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ, trông trước trông sau tỏ ý thương tâm vô hạn.

Đời trải bao nhiêu công luyện tập,
Biết đâu còn có lúc nguy kinh!
Thế gian nhân bảo phường ngông biết:
Chớ thấy hơn ai vội hợm mình...

Kiếm Châu Duyên

Hồi 27
Giữa đường hăng máu, chàng trai bị nguy
Trong quán cứu người, ông già thoát hiểm.

về phần Lưu Hướng lúc đó lẻn ra đi một mình, xăm xăm trông chừng theo lối đến quán Tam Tinh.

Chàng đi được một lát tới gần phía dưới chân núi Long Hổ thì bỗng xa trông thấy có một người ra dáng đạo sĩ và một người ra dáng đạo cô ở phía đằng trước từ từ đi lại, hay người cũng vào trạc 25, 26 tuổi, vừa đi vừa nói cười trò chuyện với nhau.

Lưu Hướng nhác trông hai người đó có vẻ hung ác đáng ngờ, chàng bèn nhảy tót ngay vào một chỗ gốc cây đứng nấp, định rình nghe hai người bàn nói những gì.

Không ngờ người đạo sĩ đó tinh mắt trông thoáng ngay thấy Lưu Hướng nấp vào gốc cây thì mủm mỉm cười nhạt rồi quát to lên rằng:
- Thằng ranh con nào, ở đâu đến đây mà ngấp nghé nấp nhìn ở đó? Muốn sống cứ đường hoàng ra đây, không thì ông cho một trận bây giờ...
Lưu Hướng nấp trong gốc cây, nghe mấy câu đó thì nổi máu tức giận đùng đùng không sao nhịn được. Chàng liền rút phắt thanh bội kiếm ra tay, nhảy tót một cái ra ngoài thét to lên rằng:
- Lão gia đi đường, lão gia muốn ẩn nấp làm gì thì mặc lão gia, can chi đến chúng bay mà bay dám chõ mồm nói láo. Hãy trông mũi kiếm của lão gia đây...

Nói dứt lời liền múa vung thanh kiếm xông đến để đánh hai người. Đằng kia hai người thấy vậy thì vẫn ra vẻ ung dung không sợ, đoạn rồi có một người đạo cô xông ra đối địch với Lưu Hướng, còn người đạo sĩ thì chỉ khoanh tay, đứng im một chỗ, không nói năng gì.
Đôi bên đánh nhau được một lúc sức lực đều ngang nhau, không bên nào chịu kém bên nào.

Chợt đâu đương đánh nhau thì thấy người đạo cô đó nhảy vọt ra ngoài cổng, rồi nhìn đăm đăm vào mặt Lưu Hướng mà hỏi lên rằng:
- Anh tên họ là gì, nói cho ta biết đã...
Lưu Hướng ngạc nhiên không hiểu, song cũng cười nhạt đáp rằng:
- Ta đây tên là Lưu Hướng, các ngươi định hỏi làm gì? Đánh nhau thì cứ việc đánh nhau, ai có cần chi đến các ngươi mà phải hỏi han tên họ ?
Nói đoạn lại múa luôn thanh kiếm xông lại đánh thẳng, không đợi đằng kia trả lời.
Người đạo cô thấy vậy, cười nhạt một tiếng, rồi cũng múa thanh kiếm chống đỡ rất là lanh lẹn. Duy trong khi đánh nhau đạo cô thường thường liếc mắt nhìn vào mặt Lưu Hướng và mũi gươm của nàng lại có ý dè dặt, tựa như không muốn chí tâm đánh giết được ngay. Lưu Hướng lấy làm nghi ngờ không hiểu ý tứ ra sao, song cũng cố phải ra sức để đánh đạo cô, không hề lơ đểnh một chút.
Hai người đánh nhau ước chừng hơn 30 hiệp, chưa quyết được thua thì chợt thấy người đạo cô kia lừa miếng phá bĩnh rồi ù té cắp kiếm vào nách quay đầu chạy thẳng. Lưu Hướng ngỡ là người đạo cô dùng mưu kế gì để đánh lừa chàng, chàng toan bỏ mặc không đuổi nữa.
Không ngờ chàng ta nghĩ đi nghĩ lại thế nào, dáng chừng cậy có bản lĩnh hơn người, không sợ gì người đạo cô dùng kế nên chàng lại hăm hở vác ngay thanh kiếm đuổi đánh đạo cô.
Chàng ta vừa đuổi được chừng vài chục bước, sắp sửa gần theo đến kịp người đạo cô kia thì chợt thấy người đạo cô quay ngoắt mình lại, rồi giơ tay ném ra một cái thật mạnh. Lưu Hướng nhanh ý đề phòng, bèn nhảy đến vót một cái, xa ra ước chừng hơn hai trượng đường để tránh.
Nhưng không ngờ khi chàng nhảy ra, chưa kịp đặt chân xuống đất thì bỗng thấy có một vật gì ném mạnh vào vai rồi thấy giật một cái thật

mạnh, làm cho chàng ta phải ngã sóng xoài ngay xuống. Kế đó liền thấy người đạo sĩ lúc nãy từ ở đằng kia nhảy tới, tay cầm thanh kiếm nhăm nhăm toan hạ xuống để chém. Lưu Hướng lúc đó hoảng hồn kinh sợ, vội toan đứng dậy để chống cự lại.
Không ngờ chàng chưa kịp đứng lên thì đã thấy người đạo cô kia sấn đến, tay cầm cái dây có mốc liền vào vai chàng, giật mạnh một cái làm cho chàng lại ngã ngay xuống.
Trong khi người đạo cô nhảy đến thì miệng cô quát to lên rằng:
- Sư huynh không được giết hắn vội, hãy để hắn đó cho tôi.
Nàng nói tới đó thì sà ngay vào giơ chân lên dẫn chặt lấy Lưu Hướng và bảo người đạo sĩ kia:
- Sư huynh hãy lại đây trói cổ nó lại cho tôi, khắc tôi có cách.
Người đạo sĩ nghe nói, liền giắt thanh kiếm vào mình, rồi đến cướp lấy thanh bảo kiếm ở trong tay Lưu Hướng, và trói gô ngay Lưu Hướng lại. Khi trói xong rồi, người đạo sĩ có ý ngờ vực hỏi người đạo cô rằng:
- Cái thằng ranh con cốc láo này, sư muội không cho tôi giết nó đi, còn để làm chi thêm bận?
Người đạo cô mỉm cười gật đầu đáp rằng:
- Sư huynh không biết dùng để làm gì hay sao? Ta hãy cứ khiêng nó về để nộp sư phụ, rồi thì khắc hiểu.
Nói đoạn hai người liền xúm nhau vào khênh Lưu Hướng mang đi.
Hai người đó nguyên cùng là đồ đệ của Giải Kim Lôi ở Tam Tinh quán. Một người đạo sĩ tên là Quy hoa lang Hồ Bảo Bằng, và một người đạo cô thì tên là Kiểu Hạ Cơ Hàn Mai Trinh tức là người em gái họ của Ngọc Mỹ Nhân Hàng Đao Tử mà đã có phen toan hiếp hãm Hoàng Vân Nhi hồi trước đây.
Hôm ấy Bão Bằng cùng Mai Trinh vâng lệnh Giải Kim Lôi đi ra các nơi, tìm bắt lấy bốn tên đồng nam để đem về giết lấy máu tế thanh thần kiếm.
Thanh thần kiếm đó Giải Kim Lôi tu luyện đã lâu, nhưng chỉ còn thiếu có một tuần tế thì có thể đem ra dùng được. Giải Kim Lôi vì gấp về công việc đối địch với bọn Lục Bất hòa thượng, cho nên trong mấy mươi hôm gần đây, hắn phải hết sức luyện thanh kiếm đó và đến hôm ấy lại phải cho đi tìm người để đem ngay về tế kiếm cho xong.
Hàn Mai Trinh khi vâng mệnh ra đi, cũng may lại gặp ngay chàng Lưu Hướng. Hàn Mai Trinh có con mắt tinh đời, nhác trông Lưu Hướng là người trai trẻ tinh nhanh và lại đương trạc ngây thơ thanh thú thì trong bụng đoán chắc anh chàng Lưu Hướng là một anh chàng trai tân, một thân anh ta cũng có thể giá trị hơn ba người nữa.

Bởi thế nên trong khi đánh nhau với Lưu Hướng, Mai Trinh thường thường nhịn nhường ngọn kiếm, rắp tâm định bắt sống Lưu Hướng đem về. Hàn Mai Trinh có một thứ võ khí đặc sắc thao luyện xưa nay, mà các người thường không ai đọ kịp. Thứ võ khí ấy tức là cái thừng "Phi Hồng bát bảo", dùng bằng gân trâu tẩm với máu người, dài chừng 7, 8 trượng, cứ cách thước một thì lại có buộc một nắm lưỡi câu rất nhọn, tính suốt tất cả cái thừng có đến 36 chặng, toàn là lưỡi câu sắc nhọn dài buộc chắc vào.
Cái thừng ấy Hàn Mai Trinh thường để ở một cái bọc ngay phía trước ngực của nàng, mỗi khi đánh nhau với ai nàng ta giả cách thua chạy rồi lần cái thừng ra quăng lại để bắt thì người bên địch thế nào cũng bị bắt ngay.
Lại có một điều rất lợi hại nữa là cái thừng ấy có tính chất chun ra chun vào, làm cho dài ngắn tùy ý lúc tay quăng ra.
Nhưng dùng cho hết sức thì cũng chỉ có thể bắt được những người đứng xa cách mình chừng 7, 8 trượng mà thôi, còn xa ra chút nữa thì sức cái thừng cũng không quăng tới.
Bởi thế cho nên hôm ấy Lưu Hướng tuy nhảy ra được hơn 2 trượng rồi, song cũng bi lưỡi câu mắc phải, làm cho chàng ngã vật ngay xuống, lúng túng không biết đường nào tháo gỡ, rồi thì đành phải chịu phép để cho bọn họ bắt trói mang đi.
Trong khi bọn họ khiêng Lưu Hướng đi đường. Hàn Mai Trinh cười bảo Hồ Bảo Bằng rằng:
- Sư huynh có biết dùng thằng này để làm gì hay không?
Hồ Bảo Bằng cười mà đáp:
- Tôi hiểu ý rồi, sư muội định đem nó vào để nộp sư phụ chứ gì... Nhưng sư phụ truyền bắt 4 người, mà đây mới có 1 người thì làm sao cho đủ được.
Bọn Mai Trinh cười ngặt nghẹo mà rằng:
- Sư huynh nói thế thì lẩn thẩn quá ! Sư huynh thử nhìn xem, tinh thần của thằng bé này lại không gấp ba, bốn đứa trẻ khác hay sao? Chúng ta hãy cứ đem về trình nộp sư phụ rồi sư huynh thử xem tôi nói có đúng hay không?
Lưu Hướng nghe thấy bọn chúng bàn nói với nhau như vậy, không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, đành cứ nhắm mắt im mồm để xem bọn chúng đưa đi đến đâu và sẽ bắt mình làm những việc gì.
Được một lát Hồ Bảo Bằng cùng Hàn Mai Trinh đã khiêng Lưu Hướng về đến Tam Tinh quán, hai người liền dẫn ngay Lưu Hướng vào thẳng Tiêu Dao cung để báo Giải Kim Lôi biết.
Giải Kim Lôi trông thấy Lưu Hướng thì chàng hỏi ngay quê quán tên

tuổi là chi. Lưu Hướng cũng đem sự thật nói phăng cả ra mà không giấu giếm.
Khi Giải Kim Lôi nghe nói Lưu Hướng là học trò của Âu Dương Vĩnh Minh thì nét mặt có vẻ vui mừng cười bảo Bão Bằng cùng Mai Trinh rằng:
- Bây giờ bắt được người này thì các ngươi không phải đi ra tìm thêm chi nữa... Ta xem người này nguyên khí hãi còn trong sạch tốt tươi, vậy chỉ một mình hắn cũng có thể tế đủ được rồi.
Nói đoạn liền sai Bão Băng cùng Mai Trinh đem trói Lưu Hướng vào một cái cột điện ở ngay chỗ đó. Đoạn rồi cho Bão Bằng cùng Mai Trinh đi ra và báo hiệu gọi tất cả 36 vị pháp sư, 49 vị hộ pháp tôn giả, 24 vị pháp quan, 12 người đồ đệ giỏi, cùng là các người yếu nhân trong quán đều đến cả ở đó để nghe mệnh lệnh. Được một lát, các người tề tựu xong rồi, Giải Kim Lôi bèn đổi mặc pháp phục, bưng thanh bảo kiếm lên đặt ở một cái án thư kê chính giữa nhà và sai người đốt nến đốt trầm để sửa soạn bắt đầu làm lễ.
Khi cắt đặt xong rồi, Giải Kim Lôi liền đứng vào giữa để lễ, còn các người khác thì đều nín hơi thin thít, cúi mình phục xuống hai bên.
Lưu Hướng lúc đó bị trói ở cột, hai mắt mở trừng trừng nhìn thấy bọn họ làm như vậy mà trông quanh trông quẩn không thấy sư phụ ở đâu. Nhân thế chàng nghĩ vơ nghĩ vẩn, đoán chắc là phen này tất không thể nào còn sống được nữa.
Đương khi nghĩ ngợi vẩn vơ thì chợt thấy phía trong có tiếng khánh đánh lên đến coong, làm cho chàng giật mình trông lại thì thấy Giải Kim Lôi khấn vái vừa xong, đứng dậy chăm chăm ở trước hương án. Kế thấy có hai đứa tiểu đồng, một đứa bưng một cái mâm và một đứa cầm thanh đao nhọn sáng loáng ở trong đi ra cùng đến trước mặt Lưu Hướng.
Khi đi tới mặt Lưu Hướng, đứa đạo đồng kia liền ngậm cái đao vào mồm, rồi giơ hai tay ra cởi khuy áo của Lưu Hướng để phanh hẳn ngực ra. Còn đứa đạo đồng nữa thì quì hẳn xuống phía trước, hai tay nâng cái mâm cao lên ngang vào quãng rốn Lưu Hướng.
Vừa hay lúc đó thì Giải Kim Lôi quay ra gần chỗ Lưu Hướng cất giọng khoan thai mà nói liền rằng:
- Ta nay dùng tim huyết của ngươi để tế thanh kiếm của ta, tức là một điều vinh dự cho ngươi vô hạn, vì sau đây ta sẽ đặt tên cho thanh kiếm của ta gọi là Hướng kiếm, tức là kỉ niệm cho ngươi, khiến cho thân ngươi tuy chết mà cái tên thì vẫn truyền để lâu dài, ngươi không còn có điều gì là đáng oán hận nữa.
Lưu Hướng nghe nói, cười nhạt một tiếng mà rằng:

- Các ngươi muốn giết ta thì cứ việc giết phăng ngay đi, còn nói lôi thôi chi nữa! Nhưng ta nói cho các ngươi biết, cái tính mệnh của các ngươi cũng chẳng còn được bao lâu nữa đâu...Rồi các ngươi cứ ngẫm lời nói của ta, các ngươi sẽ biết...
Lưu Hướng nói tới đó thì Giải Kim Lôi lẳng lặng đi đến án thờ, hai tay nâng lấy thanh kiếm, ra vẻ trân trọng lễ phép rồi quay ra nói to lên hai tiếng:
- Khai đao.
Thì liền đó thấy tên đạo đồng đứng ở trước mặt Lưu Hướng vội vàng sắn hai tay áo lên, rồi chĩa đao vào bụng Lưu Hướng, Lưu Hướng lúc đó nhắm nghiền hai mắt lại, để mặc cho chúng tự do.
Ngờ đâu tên đạo đồng kia vừa mới dí mũi dao gần đến chỗ bụng Lưu Hướng thì chợt thấy có một người ở phía ngoài chạy vào như bay như biến, đá thốc cho tên đạo đồng ngã huỵch xuống đất, làm cho Lưu Hướng phải giật mình lánh lạ choàng mở mắt ra. Khi chàng mở mắt nhìn ra thì thấy người mới đến đó lại chính là Lương Hưng Đạo ở đất Tương Dương.
Lưu hướng chưa kịp nói năng câu gì thì đã nghe thấy Giải Kim Lôi thét to lên rằng:
- À thằng cha Lương Hưng Đạo này cũng dám đến đây sao? Đồ đệ ta đâu, xúm vào mà đánh chết nó đi.
Kim Lôi nói dứt lời thì các người đứng đó đều ào ngay đến để đánh Lương Hưng Đạo. Lương Hưng Đạo thấy chúng đông người mạnh thế, vả sợ pháp thuật của Giải Kim Lôi cũng không phải là kém, nhân thế, ông ta cũng không dám đến cởi trói cho Lưu Hướng, đành để mặc nguyên ở đó, rồi vội vàng hóa thành một đạo kiếm quang mà bay ra thẳng.
Giải Kim Lôi cùng mọi người thấy Lương Hưng Đạo đã trốn đi rồi bèn bảo nhau quay lại để toan hành hình Lưu Hướng lượt nữa. Nhưng không ngờ khi chúng nhìn lại chỗ cột trói Lưu Hướng lúc nãy thì chỉ còn thấy có cái thừng bỏ rơi xuống bên cạnh cột còn Lưu Hướng thì đã biến mất đi rồi. Mọi người thấy thế đều lấy làm kinh lạ không hiểu đầu đuôi ra sao.
Lúc ấy Tiêu Minh Phượng cũng đứng liền ngay đó. Minh Phượng nhân nói với Giải Kim Lôi rằng:
- Lương Hưng Đạo đến đây, chắc là chỉ có một mình, không thể địch nổi chúng ta được, cho nên đành phải trốn đi... Còn Lưu Hướng thì có lẽ hắn ta thừa dịp lúc ấy, mình đương lộn xộn đánh bắt Lương Hưng Đạo, là hắn lẻn trốn ra, nhưng cũng chưa thể trốn đi xa được. Vậy ta nên cho người đi tìm quanh quẩn nội trong quán này, là thế

nào ta cũng lại tóm cổ được ngay.
Giải Kim Lôi nghe nói, gật gật khen là có lý, bèn sai mọi người đi khắp các nơi trong quán để tìm Lưu Hướng.
Nguyên Lưu Hướng khi đó thoạt trông thấy Lương Hưng Đạo thì trong bụng đã lấy làm mừng rỡ chắc là thế nào Hưng Đạo cũng cứu lấy được mình. Chẳng dè Hưng Đạo chưa kịp thi hành được thủ đoạn gì thì đã bị bọn Giải Kim Lôi xông vào toan đánh, đến nỗi Hưng Đạo phải trốn đi ngay. Lưu Hướng thấy vậy thì lại lấy làm thất vọng, nghĩ chừng không còn cách gì mà thoát thân được nữa. Bất chợt đương lúc bọn kia ồn ào theo đuổi Lương Hưng Đạo thì chợt thấy cái thừng trói mình bỗng như cởi lỏng hẳn ra, rồi kế đó thì tựa như có người cắp bổng mình lên, vù vù chạy đi nơi khác, nhưng thủy chung không hề trông thấy có người. Chàng ta lấy làm lạ lùng không hiểu ra sao, song cũng cứ nhắm mắt im hơi, không dám kêu lên thành tiếng. Được một lát tới một chỗ kia thì thấy tựa như có người đặt mình nằm xuống một cái ghế rất là êm ái dễ chịu. Lưu Hướng nhân mở mắt nhìn xem thì thấy chính mình nằm ở một gian phòng trang hoàng rất là lịch sự mà lại có những mùi hương hoa thơm nức, tựa như ở một chỗ hương phòng của một vị phong lưu khuê các.
Chàng ta nhìn quanh nhìn quẩn tịnh không thấy một người nào, trông các cửa thì thấy khóa then vững chãi, không có một lối ra vào, chàng bèn đứng vùng ngay dậy đi thẳng ra chỗ cửa lớn định tâm cạy cửa để chạy trốn ra.
Thì bỗng đâu khi đó thấy phía sau chàng có người vỗ vào vai chàng một cái rất mạnh. Chàng ta giật mình quay lại thì hóa ra có một người con gái đương trạc trẻ trung, mày mặt rất là xinh xắn, đương đứng nhìn chàng mủm mỉm tươi cười, ngụ vẻ chung tình lai láng. Người đó nguyên là nàng Diêm Thúy Liên tức là một cô con gái rất có nhan sắc mà Giải Kim Lôi vẫn riêng đem lòng yêu quý xưa nay. Diêm Thúy Liên cũng là một tay bản lĩnh hơi khá lại giỏi về môn tà thuật, có phép ẩn thân phi hành, cho nên trong quán hoặc khi gấp có điều gì quan hệ thì Giải Kim Lôi cũng thường han hỏi tới luôn.
Thúy Liên hôm đó nhân nghe thấy ngoài Tam Tinh quán đương sắp làm lễ giết người để tế thanh kiếm mới. Nàng nhân có tính tò mò, bèn vội vàng dùng phép ẩn thân cốt lẻn ra đó để xem mà không cho Giải Kim Lôi biết tới. Khi ra tới nơi nàng nhân trông thấy Lưu Hướng là một anh chàng trẻ trai đẹp đẽ mà lại sắp sửa bị chém thì trong bụng lấy làm cảm động thương tiếc, nhưng không dám tự tiện đến cứu ra ngay.
Ngờ đâu một dịp may mắn cho nàng, là đương khi nghĩ ngợi băn

khoăn thì chợt thấy có người ở ngoài sấn vào sinh sự, làm cho việc xử hình Lưu Hướng lại phải tạm đình. Nàng nhân cơ hội đó sấn ngay đến cởi trói cho Lưu Hướng ra, rồi mang ngay Lưu Hướng đem thẳng về chốn phòng riêng.
Chốn phòng riêng của Thúy Liên đó, gọi là Lưu Hương Uyển tức là chỗ mà Giải Kim Lôi đã riêng để cho nàng cư trú xưa nay.
Trong gian phòng đó có đủ các thứ cơ quan bí mật, những người tầm thường ở ngoài ít khi có ai đã được bước đến đó. Khi Thúy Liên đem Lưu Hướng đến trong phòng, nàng ta lại giả vờ lắng lặng không nói ra ngay và cũng vẫn dùng phép ẩn thân hồi lâu mới lộ mặt ra cho Lưu Hướng biết. Khi Lưu Hướng trông thấy mặt nàng vừa trẻ trung đẹp đẽ mà lại có vẻ tình tứ yêu kiều thì trong bụng lấy làm ngờ vực không hiểu rằng là ma quỉ hay là thần tiên. Bởi thế chàng ta chỉ đứng ngây người ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Thúy Liên mà không nói được câu gì.
Thúy Liên thấy vậy mỉm cười mà bảo Lưu Hướng rằng:
- Này tôi bảo cho công tử biết, công tử đã đến ở đây thì không còn sợ hãi gì nữa vì đây là nơi biệt thất của tôi, dù có tài thánh đến đâu cũng không thể nào mà ai vào được.
Lưu Hướng nghe nói mới ung dung tươi cười mà hỏi lại rằng:
- Vậy chẳng hay có phải chính cô cứu tôi đến đây hay không?
Thúy Liên lại mủm mỉm cười, khẽ nghiêng đầu cúi xuống, mà đáp rằng:
- Vâng, thưa công tử chính là tôi đó.
Lưu Hướng vừa nghe đứt lời thì vội vàng cúi thụp xuống lạy và nói luôn rằng:
- Như vậy xin cô nương làm phúc cứu tôi cho thoát khỏi quán Tam Tinh này thì tôi không thể nào mà quên ơn được...
Thúy Tiên vội vàng đỡ Lưu Hướng dậy rồi cất giọng khe khẽ mà nói rằng:
- Không được, nếu công tử vội thế thì tất là nguy mất ! Hiện bây giờ bọn họ đương đi lùng khắp các nơi để tìm bắt công tử, nếu công tử lớ ngớ đi ra thì không tài nào mà tránh cho thoát. Vậy công tử hãy thư thả trong vài hôm nữa, để họ lãng trí ra dần, bấy giờ rồi tôi sẽ liệu.
Lưu Hướng ngẩn người ra một lúc rồi hỏi lên rằng:
- Cô nương dạy như thế cũng là phải lắm, song tôi ở đây ngộ lỡ có người ra vào biết chuyện thì bấy giờ xử trí làm sao cho tiện?
Thúy Liên liền nắm lấy cánh tay Lưu Hướng kéo vào trong ghế mời ngồi chơi và khẽ ung dung đáp rằng:

- Chỗ này là chỗ ngủ riêng của tôi, công tử tưởng còn có ai thấy mà sợ!
Nói đoạn Thúy Liên bèn đứng bên cạnh Lưu Hướng, ra dáng thân mật lả lơi với chàng. Lưu Hướng thấy vậy lấy làm ngượng nghịu khó chịu bèn cố ý rón rén toan đứng dậy để tránh.
Thúy Liên biết ý, vội nắm tay chàng lại cười mà bảo rằng:
- Công tử lẩn thẩn quá! Công tử còn phải ở đây trong mấy hôm nữa thì tất phải cùng ăn cùng nằm với tôi một chốn, có lẽ công tử giữ gìn e ngại được mãi hay sao? Công tử không thấy cả cái buồng tôi, chỉ nguyên có một cái giường để ngủ, vậy thì công tử còn tránh đi đâu?
Thúy Liên nói tới đó thì hai gò má hơi hung hung đỏ lên, trông nàng có vẻ ngập ngừng e thẹn.
Lưu Hướng lúc đó càng thấy băn khoăn khó chịu, liền nghiêm nét mặt mà nói lên rằng:
- Tôi tưởng như thế thì rất là bất tiện, tôi không khi nào lại yên tâm được !
Thúy Liên tắc lưỡi bĩu mồm, nguýt Lưu Hướng một cái rồi nói:
- Cái đó thì tùy công tử, tôi có lòng tốt mới cứu công tử, nhưng công tử không biết nghĩ tới thì thôi.
Thúy Liên nói đoạn liền chạy ra ngồi phịch xuống một cái ghế, thở dài một tiếng rồi thần hẳn mặt ra. Lưu Hướng lại càng lấy làm khó nghĩ, vội chạy lại gần chỗ Thúy Liên, ra dáng ân cần lễ phép nói với nàng rằng:
- Cô nương đã có lòng giúp tôi thì xin giúp tôi cho trót. Cô nương nên trỏ đường trỏ lối cho tôi ra khỏi chốn này, chớ để tôi ở đây ngộ lỡ có ai trông thấy thì không khéo lại thêm mang tiếng cô nương, rất là bất tiện.
Thúy Liên lại quay lại thở dài một tiếng, rồi ung dung đáp rằng.
- Công tử nói chuyện rất lạ ! Tôi đã nói bao lượt rằng ở đây là phòng ngủ của tôi, người ngoài có muốn vào đây cũng phải xin phép cẩn thận, chứ có phải bạ ai mà cũng xồng xộc bước tới được đâu. Công tử nếu nghe lời tôi thì khi nào tôi dám để lụy đến ai mà sợ...
Lưu Hướng lại ngẩn người nghĩ ngợi một lúc, rồi hỏi luôn rằng:
- Vậy Giải Kim Lôi ở Tam Tinh quán đây đối với cô nương là thế nào, xin cô nương cho tôi được biết.
Thúy Liên nghe hỏi, nghĩ chừng nói ra bất tiện, bèn lập kế nói dối ngay rằng:
- Giải Kim Lôi với tôi, không cổ chút gì là quan hệ. Duy tôi với người em gái của hắn là chị em kết nghĩa với nhau rất thân, về sau hắn thấy tôi hay đi lại ở đây, bèn lập kế giữ tôi ở lại, không sao mà tránh

ra được nữa...
Lưu Hướng ra dáng ngạc nhiên mà rằng:
- Cô nương có bản lĩnh như thế, vậy cớ sao mà cô nương lại không tìm cách để thoát ngay đi?
Thúy Liên lắc đầu đáp rằng:
- Cái đó công tử có biết đâu! Tôi đây bị Giải Kim Lôi, quấy rối nhiều phen, làm cho mất cả trinh tiết đã lâu, bụng tôi lấy làm căm tức vô cùng. Cứ kể tôi đây có phép ẩn thân thì muốn thoát thân ra cũng không lấy gì làm khó. Song trong lòng tôi còn đau đớn căm thù với Giải Kim Lôi, đành phải ngậm cay nuốt đắng nấn ná đây để tìm cơ hội báo thù, rồi sau mới hả. Nhưng không ngờ Giải Kim Lôi là đứa gian ngoan giảo hoạt, tôi đã bao phen rấp tâm dở chuyện nhưng rút cục rồi lại không xong, vì thế nên đành lại phải cầm lòng nấn ná lưu lại vậy.
Lưu Hướng bị Thúy Liên nói dối như vậy, trong bụng tin cho là thực, cũng lấy làm tức giận thay cho Thúy Liên, toan bày mưu nghĩ kế để cùng báo thù, rồi cùng thoát thân một thể.
Bất chợt đương khi nghĩ ngợi vẩn vơ thì bỗng thấy có đứa đạo đồng ở phía cửa bên cạnh chạy ra, có vẻ hớt hải sợ hãi, nói với Thúy Liên rằng:
- Quán chủ đã đến đây kìa.
Lưu Hướng nghe vậy không hiểu ra sao thì thấy Thúy Liên vội vàng đứng dậy, dắt ngay tay Lưu Hướng với một cái tủ liền đấy mở cánh cửa tủ ra, bảo chàng vào ngồi trong tủ, rồi khóa ập ngay lại.
Lưu Hướng vào ngồi trong thì bụng lại nghĩ thầm:
- Con bé này trông người tinh ranh quái ác, không phải là dáng thiện nhân... Ta đây có tài sức hơn nó thì ta quyết không khi nào mà dung nó được... Nhưng ngày nay ta đã vào đây, tính mạng của ta là ở trong tay nó, nếu tỏ ra một chút thái độ khác thì tất là nguy hiểm không chơi. Vậy chi bằng ta hãy cứ làm ra mặt chân thành chiều nó, để xem xử trí ra sao, rồi sau sẽ tính....
Anh chàng đương nghĩ vẩn vơ thì chợt thấy tiếng cửa ở ngoài mở ra, rồi thấy có người đi vào trong phòng, đến chỗ giường Thúy Liên nằm mà nói lên rằng:
- Ái khanh làm gì mà gì mà nằm đó?
Kế thấy Thúy Liên tiếng nói bé nhỏ rên rĩ mà đáp:
- Tôi không biết làm sao, tự nhiên bị đau bụng quá, xin lỗi quán chủ hãy để cho tôi nằm nghỉ một lát.
Rồi lại thấy tiếng người đàn ông nói tiếp lên rằng:
- Nếu vậy để tối hôm nay tôi đến cũng được.

Thúy Liên lại rên rĩ mà rằng:
- Tối hôm nay chưa chắc tôi đã khỏi hẳn được. Vả thấy trong mình nhọc mệt đã mấy ngày nay, vậy quán chủ hãy để vài ba hôm nữa rồi vào đây thì hơn...
Lưu Hướng ngồi trong tủ, nghe nói như vậy đoán chắc là Giải Kim Lôi ở đó, nửa phần sợ Giải Kim Lôi lỡ biết tới mình thì tất là nguy hiểm, và nửa phần lại tức giận Kim Lôi nổ gan nổ ruột xong không có cách gì mà xông ra báo thù ngay được.
Rồi liền đó thì thấy tiếng người đàn ông ở ngoài đi ra lối cửa, rồi lại đóng ập cửa lại. Lúc đó liền thấy cánh cửa tủ mở ra, rồi thấy Thúy Liên dắt tay chàng ra, vừa cười vừa nói mà rằng:
- Thôi công tử cứ yên ổn ra đây, tôi đã lập kế bảo lão ấy như thế tất trong mấy hôm trời, lão không khi nào dám đến đây nữa.
Lưu Hướng chạy ra, nhìn trước nhìn sau khẽ hỏi Thúy Liên rằng:
- Người đó có phải Giải Kim Lôi, chủ Tam Tinh quán đó không?
Thúy Liên gật gật và đáp:
- Chính hắn ta đấy, chứ còn ai mà dám vào đây được nữa. vậy làm sao cô nương không lập kế trước và bảo cho tôi biết, để tôi hợp sức với cô nương mà trị nó đi cho rảnh!
Thúy Liên lắc đầu mà rằng:
- Trời ơi! Công tử tưởng làm thế mà được hay sao? Công tử nên biết tôi đây có thuật ẩn thân, có tài võ nghệ mà cũng không thể nào làm gì được nổi, nữa là công tử thì phỏng đã thấm vào đâu ! Vậy công tử hãy cứ ung dung để tôi liệu kế dần dần, rồi sẽ thi hành mới được.
Lưu Hướng tới đó xực nhớ đến sư phụ là Âu Dương Vĩnh Minh lúc nãy cũng đi vào quán mà từ lúc mình vào tuyệt nhiên không thấy tung tích ở đâu. Nhân vậy, chàng liền hỏi ngay Thúy Liên rằng:
- Ngày hôm nay ở trong quán đây, có những ai ra vào làm gì chẳng hay cô nương có biết hay không?
Thúy Liên nghĩ một lúc rồi gật gật đáp rằng:
- Có, có... Sáng hôm nay thoạt tiên có một ông già, nghe nói Thái Hư hòa thượng đi vào đến cung Huyễn Vân, nhưng rồi lại đi ra mất. Sau thấy nói có một ông đạo sĩ già nào nữa với một người ít tuổi đi vào trong quán Tam Tinh, nhưng người thiếu niên bị tên máy bắn trúng rồi ông già cứu đem đi mất. Kế đó lại có một ông già nữa vào trạc ngoài 50 tuổi, đi tới quán ngoài, rồi bị bọn người ở đây đánh lừa cho vào Bách Linh đài, nhốt luôn ở đó mãi đến bây giờ có lẽ cũng chưa ra được.
Lưu Hướng nghe tới đó hiểu ngay người già bị nhốt ở Bách Linh đài đó đích xác là sư phụ Vĩnh Minh không sai, chàng nhân hỏi Thúy

Liên rằng:
- Chỗ Bách Linh đài đó, làm sao mà lại không ra được.
Thúy Liên đáp:
- Ở đó xung quanh xây đặt máy móc rất là tề chỉnh mà đường đi lối lại, bố trí một cách rất khéo, người ta vẫn gọi là một chỗ "bất đáo đầu", tức là một nơi vô cùng tận xưa nay... Ai đã lạc chân vào đó, nếu không có người đã thuộc quen đường lối máy móc mà dắt cho ra thì gọi là dù có tài thánh cũng không thể nào mà lần ra được...
Lưu Hướng thấy nói như vậy, trong bụng lại lo thay cho Âu Dương Vĩnh Minh, liền thú thật với Thúy Liên rằng người đương bị nhốt đó là sư phụ của mình và cầu Thúy Liên gỡ giúp ra cho.
Thúy Liên gật đầu mà đáp rằng:
- Cái đó thì rất dễ, tôi định lòng cứu giúp tất là thế nào cũng cứu giúp được ra. Duy tôi có một điều này, công tử có chịu nghe tôi thì tôi mới có thể ưng lời giúp được.
Lưu Hướng vội vàng đáp ngay rằng:
- Có việc gì xin cô nương cứ nói, thế nào tôi cũng xin vâng lời bái lĩnh theo ngay.
Thúy Liên thấy Lưu Hướng ưng lời thì bừng đỏ hai vầng má lên, cúi mặt xuống ra ý thẹn thò, hồi lâu mới nói lên rằng:
- Nhưng tôi chỉ sợ bây giờ công tử tuy nhận lời, rồi tới lúc đó công tử lại kiếm đường từ chối thì tôi không thể nào...
Vừa nói tới đó thì Lưu Hướng nói vội ngay lên:
- Cô nương đừng nghĩ lẩn thẩn như thế... Nếu cô nương có lòng cứu giúp cho sư phụ tôi thì dầu cô nương có bắt tôi lên thác xuống ghềnh, cũng không khi nào mà tôi dám chối.
Thúy Liên bấy giờ lại ung dung e thẹn, quay nhìn Lưu Hướng rồi mới khẽ nói:
- Tôi nói với công tử đây cũng không phải là việc khó khăn chi cả. Duy sau khi tôi đã cứu được sư phụ công tử rồi thì sự ăn nằm ở đây công tử đừng giữ cái thái độ rụt rè e thẹn, mà phải làm sao chiều ý tôi mới được. Công tử có giữ đúng như thế hay không?
Lưu Hướng nghe tới đó liền đứng dậy, chắp tay vái Thúy Liên mấy vái và nói lên rằng:
- Được lắm, xin cô nương cứ giúp cho tôi, rồi cô nương bảo sao tôi cũng vâng lời...
Thúy Liên thấy Lưu Hướng nói quả quyết như vậy, bèn đứng dậy bảo Lưu Hướng rằng:
- Nếu vậy thì xin công tử hãy nấp vào trong cái tủ lúc nãy, để tôi đi ra ngoài Bách Linh đài, rồi tôi sẽ liệu cách cứu cho tôn sư được thoát.

Nói đoạn bèn mở cửa tủ cho Lưu Hướng vào, khóa chặt ngay lại, rồi xăm xăm quay gót ra đi. Khi đi ra tới phía trước Bách Linh thì thấy Túy Hoa Lang Hồ Bão Bằng và Kiều Hà Lang Lý Nhân Kiệt đương lăm lăm cầm kiếm, đứng canh ngay phía trước đài!
Thúy Liên trông thấy, trong bụng nghĩ ngay ra một kế, bèn vẫy hai người ấy đến, rồi làm ra vẻ hớt hải vội vàng bảo hai người rằng:
- Ở phía ngoài xung quanh phòng tôi, muốn chừng có quân gian nào lẻn vào rình mò quanh đó. Vậy các bác thử đi xem kỹ hộ tôi một lượt xem sao.
Hồ Bão Bằng cùng Lý Nhân Kiệt yên trí là chuyện có thực, hai người bèn vội vàng cùng vác kiếm đi thẳng suốt quanh mạn phòng Lưu Xuân để khám. Khi hai người đi rồi thì Thúy Liên cũng vội vàng nhảy lên hàng hiên ở trước cửa đài, đến một cái cột kia có cái vòng sắt treo ở cạnh cột, Thúy Liên liền giơ tay kéo mạnh vòng sắt ấy một cái, để mở cơ quan ở trong ra, rồi nàng lại quay về phòng Lưu Hướng lập tức. Âu Dương Vĩnh Minh lúc đó ở trong đài Bách Linh tìm kiếm đường ra không được, trong bụng đương lấy làm bực tức băn khoăn, song cũng đành chịu phép không có cách gì xoay trở thì chợt đâu đương khi vơ vẩn băn khoăn, bỗng nghe thấy có mấy tiếng róc rách cọt kẹt ở phía cửa trước đưa vào rồi liền thấy đằng trước có cánh cửa tung mở hẳn ra. Âu Dương Vĩnh Minh lấy làm mừng rỡ vô cùng, vội vàng theo ngay cửa ấy đi ra. Khi ra khỏi cửa đài Bách Linh, Vĩnh Minh nghe chừng Tam Tinh quán là nơi cơ quan bí hiểm vô cùng, không phải là sức một người có thể làm gì được nổi. Nhân thế ông bèn vội vàng hóa làm đạo kiếm quang, bay về chỗ chùa cũ để báo tin cho bọn Lục Bất hòa thượng biết và sẽ lập kế cùng nhau đến quán Tam Tinh.
Khi về đến chỗ chùa tụ họp lúc trước thì chỉ thấy có một mình Lưu Hồng Thái đương ngồi dưỡng bệnh trên giường, còn ngoài ra tịnh không thấy có một ai.
Lưu Hồng Thái thấy Âu Dương Vĩnh Minh về thì có vẻ ngạc nhiên không hiểu đầu đuôi ra sao, song cũng không dám đường đột hỏi ngay. Âu Dương Vĩnh Minh thấy Hồng Thái ra vẻ ngẩn ngơ thì cũng lấy làm ngạc nhiên không hiểu bèn hỏi ngay rằng:
- Vậy những người nhà đi đâu cả, mà có một mình hiền khế ngơ ngẩn ngồi đây ? . . .
Lưu Hồng Thái nghe hỏi như vậy thì lại càng lạ lùng không hiểu, hỏi Âu Dương Vĩnh Minh rằng:
- Đệ tử tưởng rằng sư thúc cũng ở Tam Tinh quán về đây, vậy chẳng hay các vị đại sư cùng các anh em đều đến cả đó, mà làm sao sư

thúc lại không biết tới?
Vĩnh Minh ngẩn người ra mà hỏi lại rằng:
- Thế thì hiện giờ Lưu Hướng có theo ở đấy hay không?
Hồng Thái gật đầu đáp rằng:
- Sau khi sư thúc đi rồi thì Lưu Hướng cũng theo đi tới đó. Nhưng chẳng may Lưu hiền đệ bị người trong Tam Tinh quán bắt được, rồi Lương Hưng Đạo đại sư toan đến để cứu mà cũng không cứu ra được nổi. Lương đại sư bèn trở về đây mời Lục Bất đại sư và hết thảy mọi người cùng sang Tam Tinh quán để liệu đường xử trí... Vậy đệ tử tưởng rằng sư thúc ở đó ra về thì thế nào cũng có gặp cả mọi người mới phải? Âu Dương Vĩnh Minh nghe nói ngẩn hẳn người ra, rồi gật gật bảo Lưu Hồng Thái rằng:
- Nếu thế chắc là các ông ấy đi đường bộ cả, còn ta thì ta hóa làm kiếm quang đi ngay lối tắt, cho nên không được gặp nhau. Vậy nhà ngươi hãy cứ ở nhà để ta đến đó xem sao mới được. Âu Dương Vĩnh Minh nói tới đó bèn lập tức quay ra, hóa làm một đạo kiếm quang, bay thẳng sang quán Tam Tinh để tìm bọn Lục Bất hòa thượng.
Vì đâu gây oán gây thù.

Chẳng qua cũng một chuyện đùa con con.
Việc đời nghĩ lại căm hờn,
Mảy may mà bỗng nên cồn có khi.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 28
Lầu Túy Hồng, Hoàng Vân Nhi bị ách
Gác Lưu Hà, Giải Kim Lôi bày mưu.

về phần Lục Bất hòa thượng, từ lúc nghe thấy Lương Hưng Đạo về báo thì lập tức để một mình Lưu Hồng Thái ở nhà, còn tất cả mọi người thì cùng rủ nhau kéo thẳng đến quán Tam Tinh.

Khi tới phía ngoài cửa quán, cả bọn tám người liền chia ra làm bốn ngả để vào: Ngả thứ nhất thì Lục Bất hòa thượng cùng Vu Anh đi vào

phía trước. Ngả thứ nhì thì Lương Hưng Đạo cùng Ngụy Chân tiến vào phía tả. Ngả thứ ba thì Cam nương nương cùng Viên Tôn sư thái tiến phía bên hữu. Còn một ngả nữa thì là Hoàng Vân Nhi theo Đại Hóa thiền sư đi vào phía sau quán, chạy thẳng đến điện Tinh Túc tìm lối để vào.

Trong điện Tinh Túc đó nguyên trước đã cắt người coi giữ là: Trừ ma tôn giả Tả Pháp Thông, Phục ma tôn giả Lãnh Đại Sương và Hỏa pháp sư cùng Điện pháp sư. Duy hôm ấy khi Đại Hóa thiền sư cùng Hoàng Vân Nhi tới nơi thì bốn người ấy lại vào ăn cơm chưa kịp ra tới. Bởi thế Đại Hóa cùng Vân Nhi cứ ung dung đi thẳng vào điện không còn một ai ngăn cản.

Ở trong điện ấy lại có 60 pho tượng tinh tú, đều có cài máy ở dưới và mỗi một pho tượng đều đặt khí giới trong tay, có thể hoạt động được cả. Khi Đại Hóa cùng Hoàng Vân Nhi vào tới trong điện thì dẫm ngay phải những chỗ then chốt cơ quan, làm cho 60 pho tượng đều xô cả đến, tay múa khí giới rối lên, đánh thẳng vào mặt hai người...

Đại Hóa thiền sư cùng Hoàng Vân Nhi thấy vậy, cũng múa bảo kiếm trong tay, đánh phá các pho tượng kia ngã lăn lộn ra. Đoạn rồi hai người liền cùng nhau sấn bước thẳng vào cửa trong.

Bất chợt vừa vào tới cửa thì gặp ngay Trừ ma Tôn giả Tả Pháp Thông và Phục ma Tôn giả Lãnh Đại Sương vừa mới ở trong chạy ra đón đường chặn lại. Đại Hóa thiền sư thấy hai người ra vẻ hung hăng thì trong bụng ngờ là bọn họ cũng vào những hạng võ nghệ cao cường, ông bèn phóng ngay phi kiếm để đối địch lại.

Bọn Tả Pháp Thông cùng Lãnh Đại Sương thấy phi kiếm phóng ra, hai người biết thế không sao địch nổi, liền ù té chạy cả trở vào. Đại Hóa thiền sư cũng không chịu thôi, nhân trỏ ngay ngọn kiếm, khiến cho theo sát hai người để đánh thì vừa hay khi ấy có một người đồ đệ của Giải Kim Lôi là Phi Hồ Điệp Chu Vân vừa mới ở trong đi tới, hắn ta nhân trông thấy Tả Pháp Thông cùng Lãnh Đại Sương đều

đương bị nguy cấp vì luồng phi kiếm của Đại Hóa thiền sư, nên hắn ta cũng thừa thế thổi ngay phi kiếm để chống chọi lại. Đại Hóa thiền sư thấy vậy càng vận dụng tinh thần, sai khiến một luồng phi kiếm loang loáng vù vù để đối địch với cả ba người đó.

Bấy giờ Hoàng Vân Nhi thấy Đại Hóa thiền sư đương mắc đối địch với ba người kia thì nàng liền thừa thế chạy sấn đến trước cửa đài Bách Linh, rồi nhảy lên đài xem xét. Nàng ta trông thấy trên đài có ba lần cửa liền với nhau, không phân biệt lối nào ra vào cho tiện, nên nàng còn dùng dằng đứng nhìn mà chưa dám tiến vào.

Thì chợt thấy khi đó có hai người ở phía trong hăm hở nhảy ngay lên đài, quát to lên rằng:
- Con ranh con kia đi đâu? Chúng ta là Lý Nhân Kiệt và Hồ Bão Bằng đón ở đây đã lâu... Ngươi có giỏi thì cứ đến đây đấu thử mấy hiệp xem sao.

Nói đoạn liền cùng nhau múa may thanh kiếm, nét mặt tỏ ra thái độ khinh bỉ vô cùng.

Hoàng Vân Nhi thấy cái thái độ như thế, tức bực không sao nhịn được, bèn múa ngay thanh kiếm xông đến đánh luôn hai người mà không nói năng chi cả.

Đôi bên đánh nhau được một lúc lâu lâu thì chợt thấy Lý Nhân Kiệt kêu lên rằng:
- À con bé này đáo để lắm! Chúng ta không thể địch được...
Nói dứt lời thì nhảy tót ra ngoài vòng, chạy ngoắt sang phía cửa bên tả, rồi Hồ Bão Bằng cũng nhảy vội chạy theo.
Bão Bằng chạy đến chỗ cửa, lại quay lại cười nhoẻn miệng ra bảo Hoàng Vân Nhi rằng:
- Thôi ta khuyên em, đừng đuổi nữa mà thêm hao tổn tinh thần... Sức em yếu đuối thế, em làm gì nổi mà đuổi chúng ta...
Vân Nhi nghe nói càng lấy làm căm tức, bèn hăng hái cố đuổi không thôi. Hồ Bão Bằng cùng Lý Nhân Kiệt đều lấy làm vui mừng đắc ý,

đều giả vờ vừa quay lại trêu tức, vừa dập dờn chạy quanh để giữ cho Vân Nhi theo đuổi.

Vân Nhi theo đuổi mãi mãi, trải qua mấy nơi như là lớp cửa Liên Hoa, lớp gác Phi Hồn, qua điện Diêm Vương vào quán Phong Hỏa, đều có cài đặt máy móc nguy hiểm, song vì bọn kia muốn cố dắt Vân Nhi vào thẳng Tiêu Dao cung để trị, nên khi qua những chỗ ấy, đều không chuyển động cơ quan mà để cho nàng đi thoát và vào thẳng đến Tiêu Dao cung.

Tiêu Dao cung nguyên là một nơi rộng rãi, chia ra làm nhiều nơi lầu gác phân biệt mỗi chỗ một khác, mà mỗi chỗ ngăn riêng ra hẳn 1 phòng, người ở phòng nọ không thể biết tới công việc phòng kia. Tức như gian phòng Lưu Hương Uyển mà Diêm Thúy Liên giữ Lưu Hướng lại lúc trước, cũng là một nơi thuộc cả vào Tiêu Dao cung.

Bấy giờ Vân Nhi bị bọn họ dẫn quanh dẫn quẩn vào tới gian lầu Thúy Hồng ở trong Tiêu Đao cung, rồi bỗng bọn họ nhảy cả vào chỗ có cơ quan mà ẩn ngay đi mất. Vân Nhi vào tới nơi, chợt thấy hai người biến mất ngay đi thì trong lòng lấy làm ngờ vực đoán chắc là sự gì biến lạ. nàng bèn vội vàng quay lại toan tìm cửa tháo ra.

Bất chợt nàng tìm quanh ra lối cũ thì không thấy cái cửa lúc trước đâu. Ngơ ngẩn nhìn lên trên tường thì thấy hai bên tường đều quét vôi trắng và có vẽ những hình lõa lồ thân thể, trông rất dâm ô. Vân Nhi lấy làm hổ thẹn tức bực, bèn đi vào trong, toan kiếm lối khác để ra.

Khi vào tới quá chỗ lúc nãy một tí thì chợt nghe thấy về phía bên tả có tiếng người cười nói lên rằng:
- Cô em đã vào đó phải không? Chúng ta đợi ở đây, đi vào mau đây...
Vân Nhi nghe nói vội quay nhìn sang phía bên tả thì thấy có một cái giường rất sang trọng kê liền sát vách, phía ngoài buông màn kín đáo và có một cái đầu thò ra ngoài màn, nét mặt ra dáng tươi cười

khinh bỉ. Hoàng Vân Nhi trông rõ cái mặt ấy thì thấy chính là Hồ Bão Bằng, nàng liền nhảy sấn ngay đến toan chém.

Không ngờ, vừa nhảy tới nơi thì cái đầu ấy đã thụt vội vào trong màn mất. Hoàng Vân Nhi tức mình vô hạn, bèn một tay vén cửa màn lên, còn một tay cầm nhăm nhăm thanh kiếm sĩa vào. Nhưng khi vén màn lên trông vào trong giường thì lại không thấy có một ai nữa. Vân Nhi đoán chắc là trong cái giường đó lại có cơ quan bí hiểm, nên nàng vội vàng bước lùi ngay lại để toan đi ra.
Hay đâu nàng vừa lùi được mấy bước thì chợt thấy hai hòn gạch ở dưới hai chân nàng bỗng thụt ngay xuống làm cho hai chân cũng phải thụt theo. Vân Nhi bấy giờ mới giật mình kinh sợ toan nhắc cẳng nhảy lên, song hai chân đã bám chặt vào hai cái hố không sao mà cựa lên được. Hoàng Vân Nhi tức mình nóng tiết, liền cầm thanh bảo kiếm trong tay, cúi xuống định khoét hai cái hố to ra, để tháo chân lên.
Thì chợt đâu lại thấy Hồ Bão Bằng cùng Lý Nhân Kiệt đều trong giường màn chạy ra cười à lên mà rằng:
- À con bé con giỏi thực! Bây giờ em thử đuổi nữa đi, chúng ta xem nào.
Hoàng Vân Nhi thấy mình không thể cựa được, trong bụng cầm vững là thế nào cũng sẽ bị chúng làm cho ô nhục mất cả phẩm tiết, nàng bèn sẵn có thanh kiếm trong tay, giơ ngay lên cổ định toan tự vẫn. Không ngờ Hồ Bão Bằng nhanh chân sấn đến, nắm ngay được tay Hoàng Vân Nhi giữ được thanh kiếm lại !
Đoạn rồi Lý Nhân Kiệt cũng cười ha hả chạy đến, điểm luôn cho nàng một huyệt làm cho chân tay rời rã ngay ra...
Sau khi Hoàng Vân Nhi lừ đừ bất tỉnh thì Hồ Bão Bằng cùng Lý Nhân Kiệt vội vàng tháo ngay cơ quan ở dưới chân nàng ra, sốc nàng đặt lên trên giường thả dây móc ở trong giường móc chặt lấy chân tay nàng, rồi lại khai huyệt cho nàng tỉnh lại. Hoàng Vân Nhi mở mắt trông thấy cảnh tượng như vậy muốn cựa mà không cựa được, trong bụng lấy làm uất ức vô cùng, liền mắng nhiếc hai người rất là thậm tệ, không còn nể kiêng chi nữa. Lý Nhân Kiệt cùng Hồ Bão Bằng thấy nàng mắng nhiếc thì cứ nhơn nhơn nét mặt ra dáng tươi cười và thì thầm, bàn tán với nhau.
Nhân Kiệt sẽ bàn với Bão Bằng rằng:
- Bây giờ bọn chúng tôi đây hai người, mà chỉ có một mình con bé này thôi thì chúng ta biết làm sao cho tiện.

Bão Bằng nghe nói cười đáp lại rằng:
- Cái đó thì có lấy gì làm khó! Bây giờ hai chúng ta cứ để cả hai thanh kiếm ở trước mặt nó, rồi hỏi xem nó bằng lòng chết về thanh kiếm của anh nào thì là anh ấy được hưởng trước...Như thế có phải ra được công bằng hay không.
Lý Nhân Kiệt vỗ tay reo mừng cho là vừa ý, bèn mang cả hai thanh kiếm đến trước mặt Hoàng Vân Nhi, rồi ung dung hòa nhã, hỏi Vân Nhi rằng:
- Chúng ta đi bắt được ngươi đây thì thế tất không thể dung nhà ngươi được. Nhưng có một điều ta muốn hỏi rõ là trong hai thanh kiếm này, ý ngươi muốn chết ở thanh kiếm nào thì ngươi phải nói ngay ra để ta sẽ xử.
Hoàng Vân Nhi nghiến răng, nghiến lợi, quắc mắt mắng Hồ Bão Bằng rằng:
- Chúng bay là quân khốn nạn ngu mê, chết đến sau lưng vẫn còn chưa biết... Bà nay lỡ bị chúng bay bắt được, bà cũng chỉ chết là cùng. Vậy chúng bay muốn mổ xẻ thế nào thì cứ việc mổ xẻ ngay đi, chúng bay còn hỏi làm chi thêm bận.
Lý Nhân Kiệt thấy Hoàng Vân Nhi giở giọng cứng cỏi như thế, trong bụng nghĩ ra một kế, cười nhạt bảo Vân Nhi rằng:
- Ta nói thật cho nhà ngươi biết, nếu nhà ngươi không chịu nói ra thì sẽ bị chúng ta lột quần lột áo, làm cho để nhục đến thân, bấy giờ nhà ngươi đừng trách... Hiện đây chúng ta có hai thanh kiếm, một thanh buộc cái tua vàng và một thanh buộc cái tua tím, vậy nhà ngươi muốn chết về thanh nào thì phải nói rõ ngay ra?
Hoàng Vân Nhi nghe tới câu đó, trong bụng lấy làm cay đắng khó chịu, bất đắc dĩ phải phát câu mà nói ngay lên rằng:
- Thôi được rồi, nếu bay muốn chóng cho xong việc thì bây cứ lấy thanh kiếm tua vàng kia mà xử ngay ta đi, thế là ổn chuyện.
Nói dứt lời liền nhắm nghiền mắt lại, để đợi nhát gươm tàn ác cuối cùng.
Lúc bấy giờ Hồ Bão Bằng thấy nàng nói như vậy thì ra dáng mừng rỡ bảo Nhân Kiệt rằng:
- Đấy anh đã nghe rõ hay chưa! Thanh kiếm tua vàng là chính của tôi, nay người ta nói như vậy thì là tôi đây được hướng, anh không cần phải kêu ca chi nữa...?
Lý Nhân Kiệt gượng cười mà đáp lại rằng:
- Thôi ta cũng nhường cho anh tùy thích, ta không cần can thiệp đến chi.
Nói đoạn liền cầm thanh kiếm của mình nhảy vào một chỗ cơ quan

ẩn ngay đi mất.
Hồ Bão Bằng thấy Lý Nhân Kiệt đi rồi, nhân quay lại nhìn Hoàng Vân Nhi thì thấy nàng vẫn nằm im thin thít, hai mắt nhắm nghiền rõ dáng một người đợi chết. Chàng ta liền vội vàng ghé đến gần tai Hoàng Vân Nhi, cười nịnh mà bảo nàng rằng:
- Cô nương ơi, xin cô nương đừng sợ... Tôi là Túy Hoa Lang Hồ Bão Bằng, suốt đời tôi chỉ tiếc lục thương hồng, chớ không hề đem lòng tàn nhẫn phụ bạc bao giờ. Vậy xin cô nương chớ nên lo ngại...
Hoàng Vân Nhi nghe thấy Bão Bằng nói như thế thì giật mình kinh sợ toan cựa ngay dậy để đánh Bão Bằng, nhưng lại bị những giây móc giường mốc chặt, lại đành phải chịu nằm yên.
Đoạn rồi nàng lại nhắm nghiền mắt lại mắng nhiếc Bão Băng luôn mồm không dứt. Bão Bằng lúc đó lại cứ yên lặng không hề nói một câu gì, liền trèo phắt ngay lên bên cạnh giường, rồi ung dung lần cởi quần áo của Hoàng Vân Nhi.
Bất chợt đương khi ấy thì chợt thấy có tiếng nói to lên rằng:
- Thằng nào đấy, không được vô lễ thế!
Hồ Bão Bằng giật mình kinh lạ vội vàng ngẩng cổ lên nhìn thì thấy ngay có một vị sư nam và một vị sư nữ ở đâu phía ngoài lửng thững đi vào. Bão Bằng hoảng hốt không kịp chạy ra đánh giữ, chàng liền ngồi ngay trong giường, thổi ra một đạo phi kiếm để đánh hai người.
Lúc đó Hoàng Vân Nhi đương nhắm mắt đợi chết, nhưng khi nghe thấy tiếng người nói, nàng vội vàng mở mắt nhìn ra thì thấy hai người đó lại chính là Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi và Viên Tôn sư thái. Hoàng Vân Nhi lấy làm mừng kêu vội lên rằng:
- Sư phụ không đến đây mau thì tiểu nữ nguy tới tính mạng bây giờ...
Nàng nói dứt lời thì thấy Hồ Bão Bằng đã thổi đạo phi kiếm để đánh Lục Bất hòa thượng cùng Viên Tôn sư thái. Lục Bất hòa thượng thấy vậy thì cười ha hả lên một tiếng, rồi tự nhiên trên tóc bốc lên một đạo kiếm quang, đón ngay lấy phi kiếm của Hồ Bão Bằng bao bọc hẳn lấy, rồi chỉ loang loáng một tí là luồng phi kiếm của Hồ Bão Bằng bị tan ngay mất.
Hồ Bão Bằng biết là nguy cấp vội vàng nhảy xuống một chỗ cơ quan ở liền cạnh để toan lẩn trốn. Nhưng không ngờ chàng vừa mới nhảy chân xuống đất thì đạo kiếm quang của Lục Bất hòa thượng đã bay theo tới nơi, cuốn vào cổ chàng một cái đứt lìa ngay đầu ra một nơi mình ra một nẻo. Lúc đó Lục Bất hòa thượng liền chạy vào gần giường nhìn chỗ Hoàng Vân Nhi nằm một lượt, rồi thò tay xuống một cái thang giường ở đằng cuối, chỉ nhẹ ấn tay một tí thì thấy các giây móc móc chân tay Hoàng Vân Nhi đều đã nhả buông ra cả. Hoàng

Vân Nhi vội ngồi nhõm dậy, quất tóc cài cúc chỉnh đốn lại, nói với Lục Bất hòa thượng cùng Viên Tôn sư thái rằng:
- Hôm nay nếu không có sư phụ cùng sư tỉ đến cứu cho tôi thì thật là tôi không còn thể nào mà sống được nữa !
Viên Tôn sư thái nghe nói cười cười gật gật mà bảo Hoàng Vân Nhi rằng:
- Cô nên biết chính tôi hôm nay nếu mà không có đại sư đến cứu thì tôi cũng không còn sống được tới giờ!
Hoàng Vân Nhi lấy làm ngạc nhiên, vội đứng dậy hỏi Lục Bất hòa thượng và Viên Tôn sư thái để xem sự thể ra sao?
Nguyên hôm ấy Viên Tôn sư thái theo Cam nương nương đi đường phía hữu vào quán Tam Tinh, rồi thẳng đến Lão Quân Điện. Khi tới nơi thì gặp ngay bốn người là Bảo pháp linh quan Triệu Bính Thân, Chấp Pháp linh quan Thạch Tam Nghiêm, Lục ma tôn giả Kim Dương và Luyện ma tôn giả Khổng ích Quân, xông ra đón đường chặn lại. Cam nương nương cùng Viên Tôn sư thái, bèn múa gươm xông lại đánh cùng bốn người.
Chỉ trong chốc lát, bốn người không sao chống cự được nổi, bèn đưa mắt báo hiệu cho nhau rồi cùng nhảy cả lên một cái bàn thờ lẻn vào cơ quan để trốn. Cam nương nương cùng Viên Tôn sư thái thấy vậy, không hiểu đầu đuôi ra sao, bèn cũng nhảy vọt cả lên trên bàn thờ để đuổi. Không ngờ hai người vừa đặt chân lên bàn thờ thì bỗng cái mặt bàn thờ lật nghiêng ngay đi, làm cho cả hai người đều thụt xuống một cái hố rất to. Khi xuống tới nơi thì thấy phía dưới phẳng phiu rộng rãi, giữa có đường đi thăm thẳm, mà tịnh không thấy một người nào hay một vật gì cản trở. Cam nương nương bèn cùng Viên Tôn sư thái theo con đường đó tiến đi để xem sẽ gặp những gì.
Đi được chừng bốn mươi bước đường, đến một chỗ kia, thấy hai bên đều có cửa thông tất cả, Cam nương nương liền đứng dừng lại, bảo Viên Tôn sư thái rằng:
- Ở đây hai bên cùng có cửa cả vậy ta nên chia đi mỗi người một ngã rồi sau sẽ quay về đấy mà tìm gặp nhau...
Viên Tôn nghe nói vâng lời, liền chia hai người hai bên. Cam nương nương thì theo cửa bên tả thẳng tiến, mà Viên Tôn sư thái thì theo cửa bên hữu đi vào.
Viên Tôn bước vào trong đó liền theo một con đường hẻm, vun vút thẳng đi. Đi được một lúc thì đến một gian phòng rộng rãi, xung quang đều có những bức tường kiên cố rất cao.
Viên Tôn đứng lại, nhìn thấy phía tường trước mặt là một bức cổ họa, trông rất là hùng kính đẹp đẽ. Nàng nghĩ thầm trong bụng, đoán

chắc là trong bức họa ấy phải có ngầm dấu một thứ cơ quan bí mật. Nhân vậy nàng liền rón rén bước tận đến nơi để xem.
Khi đi gần tới nơi thì thấy bức họa ấy vẻ một con hạc đương bay, mỏ con hạc ngậm một hạt châu đo đỏ, trông tựa như một hạt châu thực dán vào. Viên Tôn lấy làm kỳ dị, bèn giơ thanh kiếm, khẽ dí mũi kiếm vào giữa hạt châu một cái thì liền đó thấy cái hạt châu lặn thụt ngay vào và bên tai nghe như có tiếng róc rách rung động, rồi thấy bức họa ấy tự nhiên lừng lững kéo thẳng lên trên và lộ ra một tòa cửa nhỏ, Viên Tôn bước vào trong cửa thì thấy có hai đứa đạo đồng nhỏ con, đều khoanh tay đứng chăm chăm ở hai bên tả hữu. Nàng thấy vậy, đã toan giơ gươm lên chém, nhưng nhìn kỹ lại thì hóa ra hai người đó đều là người nặn bằng sáp mà mặt mũi tinh thần cũng đúng như là người thật, Viên Tôn nhân mỉm cười bụng bảo dạ rằng: "Hai thằng này chính là hai lối cơ quan mà chúng có cài tên độc ở đây, nếu ta động vào thì tất là nguy hiểm. Vậy ta có dại gì... Bất nhược cứ mặc nó mà đi vào thẳng xem sao..."
Nàng nghĩ như vậy, liền thong thả bước dần đi vào phía trong. Khi vào hết gian phòng đó thì thấy có một cái thang gỗ bắc đi lên trên. Viên Tôn sư thái ngửa mặt lên nhìn, thấy ở trên tức là một gian rộng rãi thì nàng lấy làm hớn hở thích chí, bèn trèo ngay lên thang lần bậc đi lên. Bất chợt nàng mới đi được chừng ba bậc thì bỗng thấy cái thang đổ lật ngay xuống, ở mặt đất hiện ra một cái hố rất to, làm cho nàng phải ngã lăn xuống hố. Viên Tôn sư thái nhác trông xuống dưới thấy có loang loáng những mũi gươm giáo chĩa ngược cả lên và trong hố đó ước chừng sâu tới 20, 30 dặm. Nàng thấy thế lấy làm nguy hiểm, bèn dùng ngay phép phi hành bay thẳng lên trên miệng hố, rồi lại bay vút lên cả từng trên.
Khi lên tới từng trên, mới biết đó là một gian phòng ngủ, giường ghế kê bày chỉnh đốn, mà xung quanh không có cửa ra vào.
Viên Tôn nhìn quanh nhìn quẩn thấy chỗ góc nhà có kê một cái tủ áo mở cái tủ áo ra xem thì thấy trong đó có cửa đi thông ra gian bên cạnh. Nàng nhân bước ngay vào trong tủ chạy thẳng sang phòng bên kia để xem.
Gian phòng bên kia là một gian phòng nhỏ hẹp kém gian phòng trước, mà ở vách ngăn phía trước mặt thì có treo một cái mõ con con và lại có một cái dùi treo ngay bên cạnh. Viên Tôn sư thái lấy làm lạ lùng bèn ung dung đi đến, nhắc lấy cái dùi gõ luôn vào mõ mấy tiếng. Thì chợt đâu thấy bên phía vách có một cái cửa mở ra. Viên Tôn sư thái vội vàng bước ngay vào cửa thì thấy có một tên đạo đồng đứng đó, ra dáng ngẩn ngơ nhìn mặt Viên Tôn. Viên Tôn không kịp hỏi han

chi cả, liền giơ ngay thanh kiếm, tặng cho tên đạo đồng một nhát, rồi xăm đi thẳng vào trong.
Nguyên gian phòng đó cũng là một gian bí mật trong cung Tiêu Dao, tên gọi là Lư Hà các. Trong phòng cũng có bày đặt các thứ giường ghế cài đặt đủ các cơ quan, cốt để lừa hiếp những bạn phụ nữ xưa nay. Ở trong phòng ấy, phía gần cửa có một tên đạo đồng đứng canh giữ luôn luôn và phía ngoài có để một cái mõ, tức là hiệu riêng của Giải Kim Lôi, hễ khi nào muốn vào trong phòng là gõ lên mấy tiếng mõ thì tên đạo đồng mở cửa ngay ra.
Hôm ấy, Viên Tôn sư thái vì không hiểu cái mõ đó là để làm gì, vô ý gõ vào mấy tiếng, tên đạo đồng ở trong tưởng là Kim Lôi đã đến nên vội vàng mở ngay cửa ra, rồi thì Viên Tôn sư thái thừa cơ lần vào ngay được.
Khi Viên Tôn giết đứa đạo đồng rồi, quay vào phía trong, thấy trong phòng kê bày rất là lịch sự, xung quanh tường vách treo toàn màn gấm trướng thêu và dưới đất thì trải toàn thảm nhung màu trắng. trông như hoa tuyết trải khắp dưới chân.
Chính giữa gian nhà có kê một cái ghế rất là kỳ ngộ, không phải ghế ngồi, không phải giường nằm, một đầu cao cao, một đầu thâm thấp, mặt ghế bào đánh nhẵn thín bóng lộn, xung quanh sơn mài đỏ chót, dưới có sáu cái chân rất là vững chãi.
Viên Tôn đương đứng ngẩn ngơ xem ngắm cái ghế không hiểu máy móc ra sao thì chợt thấy ở phía trong giường, màn mở tung ra, rồi có một người đàn ông tức là Dạ Du Thần Giải Kim Lôi ôm một người con gái ở trong ló thò ra. Giải Kim Lôi vừa trông thấy Viên Tôn sư thái thì vội vàng bỏ ngay người con gái kia xuống giường, rồi ngồi ngay ở trên giường, cười nói mà rằng:
- Cô nương sao lại hạ cố đến đây thế kia! Thực là hạnh phúc cho tôi vô hạn... Xin mời cô nương vào đây mà hưởng cái thú nhân sinh.
Viên Tôn sư thái nghe nói nổi giận đùng đùng quát mắng lên rằng:
- Quân dâm tặc kia, mày đừng giở giọng khốn nạn ra trước mặt ta, mà gọi là cái cổ không còn bây giờ.
Nói đoạn liền thổi ngay phi kiếm ra, trỏ vào đánh thẳng Kim Lôi. Giải Kim Lôi thấy vậy mỉm cười một tiếng, rồi cũng thổi phi kiếm ra chống cự lại. Hai luồng phi kiếm đấu nhau chí được chốc lát thì luồng kiếm của Viên Tôn thấy đuối nhỏ đi dần, chừng không thể địch nổi với luồng kiếm của Giải Kim Lôi. Viên Tôn biết thế không chống được, bèn vội vàng quay ra toan tháo chạy.
Bất chợt vừa hay khi ấy thì bỗng thấy Giải Kim Lôi thét lên một tiếng, rồi thấy đạo kiếm quang đó chợt hóa làm đạo bạch quang to hơn một

trượng, bao bọc lấy đạo kiếm quang của Viên Tôn vào giữa. không hề động đến Viên Tôn, nhưng Viên Tôn cũng không sao thoát thân ra được.
Rồi chỉ trong chốc lát, đạo kiếm quang của Viên Tôn càng ngày càng thu nhỏ dần lại, chỉ còn vừa bằng cái đom đóm, làm cho Viên Tôn sư thái sợ hãi cuống cuống, không biết làm sao tránh ra được thoát.
Kế đó liền thấy Giải Kim Lôi cười lên ha hả, cúi xuống ôm lấy người con gái ở dưới giường, mang ra cái ghế phía ngoài và quay bảo Viên Tôn sư thái rằng:
- Xin cô nương tha lỗi cho bần đạo, bần đạo phải tự do nô đùa một lúc mới được...
Nói đoạn liền đặt người con ấy xuống cái ghế thì thấy bốn bên cái ghế đều có những móc câu thò lên, móc cả chân tay người con gái lại, làm cho người đó không sao mà cựa quậy được. Viên Tôn sư thái thấy vậy, nhắm nghiền mắt lại, không dám trông ra.
Ngờ đâu nàng vừa nhắm mắt vào thì bỗng Giải Kim Lôi nhảy lấn ngay ra, ôm chặt lấy hai cánh tay nàng, rồi cười khì khì mà nói lên rằng:
- Tôi xin lỗi cô nương, mời cô nương vào đây một lúc...
Nói đoạn liền ôm thốc ngay Viên Tôn sư thái vào thẳng chỗ cái ghế kia. Viên Tôn lúc đó hoảng hốt sợ hãi, cố sức định thoát ra, song không sao mà thoát được nổi. Khi vào chỗ cái ghế nhìn đến người con gái lúc nãy thì đã thấy nằm lăn xuống dưới đất ở bên cạnh ghế, người ngất hẳn đi, mà ngấn nước mắt vẫn còn đầm đìa hai bên má.
Viên Tôn vừa phần thương hại người con gái, vừa phần căm tức cho mình, song nàng cố sức cựa quẫy tháo ra mà không ăn thua chi cả.
Rồi liền đó thấy Giải Kim Lôi đặt ngay nàng vào giữa cái ghế đặt người con gái lúc trước, và cũng thấy những dây móc xung quanh mắc lên, giữ chặt lấy cả chân tay, tựa như trói gò cả.
Xong đâu vào đó, Giải Kim Lôi liền ung dung cười nói mà rằng:
- Lão trước đây chỉ vì bần đạo say mến cô nương mà phải lần sang đến đất Vũ Tiến, xuýt bị nguy hiểm đến thân. Hôm nay cũng là trời xui khiến vậy, cô nương lại tự đến đây, vậy xin cô nương hãy gượng vui lòng mà nhận một tấm chân thành của bần đạo, để cho bần đạo được tiếp hôm nay thì thực là vô cùng hạnh phúc.

Nói đoạn liền cười cợt ngả ngớn, đến ngay bên cạnh Viên Tôn, từ từ giơ hai tay cởi áo Viên Tôn ra dáng ung dung đắc ý vô cùng.

Viên Tôn sư thái lúc đó, có chân tay mà không thể động cựa được có võ nghệ mà không thể thi hành được, đành phải trơ trơ nằm ngay như cây gỗ, nhắm nghiền mắt lại để xem Kim Lôi xử trí ra sao?

Tài cao sức giỏi mà chi,
Một giây bất cẩn mà nguy cho đời.
Cho hay những bậc hơn người,
Đường đời nửa bước không sai mới là.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 29
Gặp thầy cũ, Minh Phượng kinh hồn, Mảng trò chơi, Thúy Liên uổng mạng

Bấy giờ Giải Kim Lôi đương loay hoay, sắp sửa động đến Viên Tôn sư thái thì bỗng thấy ở phía ngoài có tiếng người cười ha hả mà nói lên rằng:
- Tôi can lão đạo trưởng, đạo trưởng đừng nên giở chuyện như thế mà nguy...

Giải Kim Lôi nghe nói như vậy giật mình kinh lạ, vội quay nhìn ra thì đã thấy Lục Bất hòa thượng có cái bộ đầu trọc tếu, mình mặc cái áo đạo bào đã rách hai tay áo rộng dài súng sính, đã ở ngoài lù lù đi vào nhà đó.

Giải Kim Lôi vội vàng đứng thẳng ngay dậy, quay ra bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Hôm nay anh đã đến đây, tôi quyết không khi nào dung thứ cho anh được.

Không dè hắn chưa nói dứt lời thì đã thấy trên đầu Lục Bất hòa thượng phóng ra một đạo kim quang bay theo vào để đánh. Giải Kim

Lôi bèn vội vàng nhảy thoắt một cái vào chỗ bên cạnh góc nhà, rồi nấp vào cơ quan mà biến đi mất.

Lục Bất hòa thượng cũng không tìm đuổi Giải Kim Lôi nữa, bèn thu ngay đạo kiếm quang lại rồi chạy sấn đến ghế kia tháo ngay cơ quan dây móc, để cứu cho Viên Tôn trở dậy, khì Viên Tôn trở dậy được rồi, vội vàng toan cúi lạy tạ ơn Lục Bất hòa thượng. Lục Bất hòa thượng gạt đi mà rằng:
- Bây giờ không phải là lúc lễ nghĩa kềnh càng ở đây. Sư thái theo tôi mau mau ra khỏi chốn này, không có thì nguy với chúng.

Nói đoạn bèn quay ngoắt trở ra dẫn đường cho Viên Tôn sư thái cùng đi sang lối Cung Tử vi. Ngờ đâu hai người vừa mới ra đi được mấy bước thì đã thấy Giải Kim Lôi hất hơ hất hải ở đâu chạy sấn ra, đón chắn lấy đường và xông đến toan bắt Viên Tôn sư thái. Lục Bất hòa thượng nhanh mắt trông thấy vội phóng ngay đạo kim quang ở trên tóc ra, cho bay đến để đánh Kim Lôi. Giải Kim Lôi trông thấy cũng cứ ung dung, phóng ngay một đạo kiếm quang ra để chống cự lại.

Kiếm quang của Giải Kim Lôi, nguyên là thứ kiếm "âm dương hỗn hợp" đã từng tu luyện trong mấy mươi năm, có một tính cách linh thiêng vô hạn, nếu phải những tay phi kiếm tầm thường thì không thể nào mà địch lại được. Duy đối với Lục Bất hòa thượng lại là một thứ "Thượng phương tiên kiếm" khác các lối phi kiếm tầm thường, cho nên hai đằng đối địch với nhau lại càng hăng hái, mà phi kiếm của Giải Kim Lôi cũng không thể nào đánh nổi ngay được.
Giải Kim Lôi thấy kiếm thuật của Lục Bất hòa thượng thần diệu như vậy, hắn ta liệu chừng phi kiếm của mình không thể nào đã trị được nổi. Hắn bèn thu ngay kiếm quang lại, rồi lẩm bẩm trong mồm mấy tiếng và quát lên một tiếng "mau” rất to thì liền đó thấy có một con ác thú ở đâu hiện ra, dương nanh múa vuốt xông vào để vồ lấy ngọn kim quang của Lục Bất hòa thượng.
Lục Bất hòa thượng thấy thế, cười sằng sặc lên mấy tiếng, cũng thu ngay đạo kim quang lại, rồi giơ tay lên trỏ vào con ác thú kia một cái thì bỗng lúc đó thấy con ác thú kia nhảy ngay xuống đất, nằm phục một chỗ mà không động cựa được nữa.

Lúc đó Viên Tôn sư thái đứng ở bên cạnh, trông thấy con ác thú phục xuống, vội vàng múa ngay thanh kiếm trong tay xông đến toan đánh, ngờ đâu nàng chưa kịp chạy đến nơi thì bỗng thấy phía trong có tiếng ồn ào rồi nghe thấy tiếng người kêu to lên rằng:
- Thúy Liên tiên nương bị chết mất rồi, các anh mau mau bảo cho quán chủ được biết...
Vừa nghe dứt mấy tiếng đó thì bỗng thấy Giải Kim Lôi biến hẳn sắc mặt đi, trỏ tay vào con ác thú một cái làm cho con ác thú biến đi mất. Đoạn rồi hắn ta cũng quay ngoắt một cái, nhảy vào trong cung Tử Vi như bay như biến.
Viên Tôn sư thái thấy vậy, cười bảo Lục Bất hòa thượng rằng:
- Thằng cha ấy chắc lại có người vợ nào bị chết ở đâu, cho nên hắn vừa nghe nói thì đã hớt hơ hớt hải chạy ngay như thế. Vậy sao đại sư không thừa cơ hội mà đuổi giết nó đi cho rảnh?
Lục Bất hòa thượng cười cười gật gật đáp rằng:
- Chúng ta đã đến đây, dù nó có giỏi tới đâu cũng không thể lọt tay ta được... cái tính mệnh của nó ở trong tay ta cả rồi, có điều chỉ trong sớm muộn mà thôi.
Nói đoạn liền bảo Viên Tôn sư thái cùng đi theo vào thẳng trong cung Tử Vi. Khi vào tới nơi thì vừa hay gặp ngay người em gái Hàn Dao Tử là Kiểu hạ Cơ Hàn Mai Trinh ở đó.
Hàn Mai Trinh không biết Lục Bất hòa thượng là ai, nên trông thấy Lục Bất hòa thượng cùng đi với Viên Tôn sư thái thì có ý khinh mạn mà nói lên rằng:
- Hai vợ chồng nhà sư đi đâu mà dám lò mò đến đây như thế? Hay là muốn nếm thanh kiếm của ta chăng?
Nói đoạn liền múa ngay thanh kiếm ra dáng ung dung nhẹ nhàng xông tới để đánh.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy đứng tránh về một bên rồi đưa mắt bảo ý Viên Tôn sư thái. Viên Tôn sư thái hiểu ý bèn múa ngay thanh kiếm xông lên để đánh Hàn Mai Trinh. Đôi bên đương khi đánh nhau kịch liệt thì bỗng thấy Lục Bất hòa thượng ở ngoài nhảy sấn ngay vào, giơ cái đầu trọc đón ngay giữa chỗ thanh kiếm của Hàn Mai Trình chém xuống. Hàn Mai Trinh lấy làm đắc ý, cho là Lục Bất hòa thượng thế nào cũng bị vỡ toang cái đầu trọc tếu phen này. Nhưng không ngờ thanh kiếm của nàng vừa mới giáng xuống đầu Lục Bất hòa thượng thì nghe có tiếng kêu lên đến keng, rồi bỗng thanh kiếm gãy ra làm hai đoạn tung bắn cả đi làm cho cái tay cầm kiếm của nàng cũng bị rát lên như bỏng. Bấy giờ Mai Trinh mới lấy làm nguy hiểm kinh sợ, vội vàng co cẳng chạy trốn.

Thì chợt đâu thấy Lục Bất hòa thượng bước sấn lên một bước, đuổi kịp ngay Hàn Mai Trinh, rồi giơ tay áo bào phất vào sau lưng một cái, làm cho Mai Trinh bị ngã xuống ngay. Đoạn rồi Viên Tôn sư thái chạy sấn lên, giơ kiếm chém cho Mai Trinh một nhát phân thây ra làm hai đoạn!
Khi chém Hàn Mai Trinh xong rồi, Lục Bất hòa thượng trông quanh trông quẩn, thấy xung quanh Tử Vi cung không có lối nào để tìm Giải Kim Lôi được, ông liền rủ ngay Viên Tôn sư thái cùng quay trở ra để tìm sang chỗ khác. Hai người đi được mấy bước, khi gần tới viện Mai Hoa, Lục Bất hòa thượng sợ có người nấp ở phía sau đuổi đánh, nhân bảo Viên Tôn sư thái bước đi lên trước, còn tự mình thì hộ vệ theo sau.
Ngờ đâu Viên Tôn sư thái đương đi thì bỗng dẫm phải một chỗ cơ quan, làm cho mặt đất đương phẳng chợt mở tung ra một cái hố to, rồi nàng bị ngã lăn bổ ngay xuống. Lục Bất hòa thượng trông thấy, vội vàng sấn theo để nắm Viên Tôn sư thái lại.
Trong phía dưới chỗ hố đó, nguyên có một cái giếng thăm thẳm rất sâu ước chứng 20, 30 trượng, trong giếng ngâm toàn những chất thuốc độc hơi độc, nếu ai lỡ sa xuống đó, chỉ trong mấy khắc đồng hồ là bị nước độc ăn rữa thịt xương mà phải chết ngay lập tức. Lúc ấy Viên Tôn sư thái bị ngã xuống, may sao khi gần rơi tới mặt nước thì Lục Bất hòa thượng đã theo kịp và nắm ngay lấy cổ rồi bay vọt trở lên. Khi lên khỏi mặt hố ấy, cái đà bay đương mạnh nên lại thẳng xông lên một quãng cao nữa, chạm vào một cái mái nhà làm cho thủng hẳn một lỗ rồi hai người cùng lên cả trên mới dừng lại được. Khi dừng chân lại đấy thì hóa ra đấy chính là Túy Hồng lâu mà Hồ Bão Bằng đương định bắt hiếp Hoàng Vân Nhi ở trong chỗ đó!
Lục Bất hòa thượng cùng Viên Tôn sư thái vừa đặt chân đứng xuống thì bỗng đâu thấy có một người nấp ở bên cạnh vác thanh kiếm đâm xổ ra đánh. Người đó chính là Lý Nhân Kiệt, vì phải nhường cho Hồ Bão Bằng đùa bỡn với Hoàng Vân Nhi, cho lên mới đứng lẻn ra đó để xem. Khi Lý Nhân Kiệt trông thấy Lục Bất hòa thượng cùng Viên Tôn sư thái thì không hiểu là ai, song cũng đoán chắc không phải là đồng đảng của mình, nên hắn vội vàng hăng hái vác kiếm xông ra đánh ngay lập tức, Bất chợt hắn ta vừa mới múa kiếm xông ra chưa kịp giơ tay thì đã bị Lục Bất hòa thượng phóng ra một đạo kim quang bao bọc lấy hắn, và làm cho hắn phải chết ngay lúc đó.
Đoạn rồi Lục Bất hòa thượng cùng Viên Tôn sư thái ung dung đi vào trong, gặp Hồ Bão Bằng đương định hãm hiếp Hoàng Vân Nhi thì giết ngay Hồ Bão Bằng và cứu Vân Nhi ra được.

Sau khi cứu được Hoàng Vân Nhi rồi, Viên Tôn sư thái nhân đem qua các chuyện đó nói cho Vân Nhi biết. Vân Nhi nghe đoạn tỏ ý kinh ngạc vô cùng, bèn hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Bây giờ Giải Kim Lôi đã trốn đi đâu mất, vậy đại sư nên nghĩ cách nào lùng bắt được nó, mà trị ngay nó đi, kẻo để đến sau này thì tất là con cái những đám lương dân sẽ còn nguy hại không biết tới đâu mà kể.
Lục Bất hòa thượng cười cười gật gật mà rằng:
- Chính ta đây cũng định như thế đó. Nhưng ngươi nên biết việc này hãy cứ ung dung và trong quán nó còn nhiều cơ quan nguy hiểm, nếu mình mà vội thì tất lại lở có phen... Vậy hiện giờ các ngươi hãy cứ theo ta đi sang bên này xem sao cái đã...
Nói đoạn liền dẫn Viên Tôn sư thái cùng Hoàng Vân Nhi đi ra ngoài lầu Túy Hồng, rồi quanh quẩn cùng sang Phong Hỏa quán. Khi vào tới Phong Hỏa quán thì thấy trong đó vắng tanh vắng ngắt không có một ai. Hoàng Vân Nhi có tính nóng nảy sạo sục bèn chạy lùng khắp trong quán để tìm xem có thấy cơ quan bí hiểm gì không.
Bất chợt nàng đương loanh quanh tìm kiếm thì bỗng dẫm phải một hòn gạch lật nghiêng ngay đi, rồi thấy ở phía dưới hòn gạch có lửa phè phè phun lên thẳng vọt đến tận nóc nhà, rồi chỉ trong chốc lát là thấy gió thổi tứ tung làm cho thế lửa bốc cháy ầm ầm trong quán. Lục Bất hòa thượng biết thế nguy hiểm tới nơi, bèn tay tả cắp Hoàng Vân Nhi, tay hữu cấp Viên Tôn sư thái, nhảy vội lên một cái thực mạnh, phá thủng hẳn nóc quán mà lôi lên cả phía trên. Lên được phía trên rồi, Lục Bất hòa thượng hạ xuống mặt đất thì thấy trên đầu Hoàng Vân Nhi đã bị cháy mất nhiều tóc, chỉ còn một ít ngắn ngủi trên đầu, trông rất buồn cười ngộ nghỉnh.
Lục Bất hòa thượng nhân cười bảo Hoàng Vân Nhi rằng:
- Nhà ngươi thử coi đó, nếu không cẩn thận một tí thì phỏng chừng có nguy tính mệnh hay không?
Hoàng Vân Nhi cũng biết là mình nóng nảy vội vàng, nên nghe nói như vậy thì chỉ lặng ngắt mà không dám nói năng gì cả.
Vừa hay lúc đó, trông thấy ở phía trước mặt có một con đường hẻm bé nhỏ con con, Lục Bất hòa thượng bèn dẫn Viên Tôn sư thái cùng Hoàng Vân Nhi cùng theo con đường hẻm đó để đi.
Đi chừng mười lăm bước thì đã đến chỗ tận cùng con đường hẻm, có một nếp nhà to lớn ngăn chặn lấy đường. Ngay phía trước cửa nhà đó, có một tên đồ đệ rất giỏi của Giải Kim Lôi là Thái Hoa Hồ Sử Phương và một người nữa Bái Hồng Trang Quý Phàm Nhân đương đứng thẩn thờ canh giữ.

Sử Phương trông thấy bọn Lục Bất hòa thượng đi đến thì quát to ngay lên mà hỏi:
- Nhà sư nào, ở đâu mà lại có cái diễm phúc vớ được hai người mĩ nữ thế kia !
Hoàng Vân Nhi nghe nói như ấy nổi giận đùng đùng, toan sấn ngay liền để đánh thì chợt thấy Lục Bất hòa thượng đã cười lên sằng sặc, và trên đỉnh đầu đã phun ra một đạo kim quang, phóng sang để đánh Sử Phương.
Sử Phương cũng phóng ra một luồng phi kiếm để đánh chống lại. Nhưng chỉ trong chốc lát, kiếm quang của Sử Phương không thể địch nổi với đạo kim quang, làm cho Sử Phương cùng Quý Phàm Nhân đều sợ hãi kinh hoàng, toan co cẳng kéo nhau chạy trốn. Không ngờ hai người chưa kịp quay chạy thì đạo kim quang để loáng loáng cuốn theo tới nơi, làm cho hai người trở tay không kịp mà hai cái đầu bỗng đã rơi ngay xuống đất.
Đoạn rồi Lục Bất hòa thượng dẫn ngay Viên Tôn sư thái cùng Hoàng Vân Nhi đi vào gian nhà đó để xem.
Khi vào tới gian nhà đó thì lại chính là một gian trong cung Tiêu Dao, mà Tiêu Minh Phượng cùng mấy chục tên thiếu nữ đương vui đùa trong đó. Minh Phượng ở trong cung đó, nguyên tưởng là một nơi có cơ quan hiểm trở, vả lại có người rất giỏi canh giữ ở ngoài thì dẫu có tài thánh cũng không vào được. Bởi thế nên chàng tự do vững chí nô đùa, không cần đề phòng chi nữa.
Bất chợt lúc ấy đột nhiên trông thấy Lục Bất hòa thượng cùng mấy người sừng sực đi vào, thì trong bụng lấy làm loáng choáng kinh sợ, nghĩ thầm một mình: "Có lẽ hai vị sư huynh đứng canh cửa ở ngoài, đã lại mảng đi vui thú ở đâu, cho nên lão này mới vào tận đây được hẳn..."
Nghĩ tới đó, chàng liền đứng phắt dậy, nhảy một cái rất mạnh, vào trong một chỗ xó vách gần đó hiện ra một chỗ cơ quan, rồi ẩn mình trốn đi lập tức.
Viên Tôn sư thái cùng Hoàng Vân Nhi toan nhảy theo để đuổi song bị Lục Bất hòa thượng ngăn không cho đuổi, hai người đành lại phải thôi.
Lúc đó bọn thiếu nữ ở trong nhà thấy Tiêu Minh Phượng trốn rồi, duy còn có bọn Lục Bất hòa thượng ở lại thì ai nấy đều lấy làm sợ hãi vô cùng, vội vàng quì cả xuống đất một lượt, kêu lạy Lục Bất hòa thượng để xin tha giết.
Lục Bất hòa thượng nhoẻn cười hỏi bọn kia rằng:
- Các ngươi đến đây là tự ý tình nguyện muốn đến hay là bị ai bắt ép

mà phải đến đây?
Bọn kia đều xước mướt khóc lóc, đồng thanh đáp rằng:
- Dám thưa hòa thượng, chúng tôi đều là con nhà tử tế, song không biết vì sao đương đêm ở nhà thì có người bắt đem tới đây, rồi giam hãm mãi, làm cho chết hết bọn này, rồi lại bọn khác thay vào, không một lúc nào là ngớt. Chúng tôi đã bao pheo toan tìm cách trốn, nhưng ở đây cơ quan bí hiểm rất nhiều, hễ ra tới cửa là lại bị bắt lại ngay, không thể nào trốn đi thoát được. Hôm nay cũng là phúc đức được gặp hòa thượng vào đây, vậy xin hòa thượng làm phúc cứu cho chúng tôi thoát khỏi chỗ này, chúng tôi được đội ơn tái tái sinh vô hạn...
Nói đoạn bọn chúng lại khóc nức khóc nở không thôi. Lục Bất hòa thượng trông thấy tình cảnh đáng thương, bèn gật đầu bảo bọn chúng rằng:
- Các ngươi quả có bụng muốn ra thì ta đây sẽ cứu cho ra. Nhưng hiện giờ các ngươi hãy cứ yên chí đợi cả ở đây, để lát nữa ta sẽ đến đây ta đón.
Nói đoạn lại quay lại bảo bọn Viên Tôn cùng Vân Nhi rằng:
- Thằng cha Giải Kim Lôi tàn ác đến thế là cùng! Phen này nếu ta không ra công trị tiệt nó đi thì thiên hạ nhân gian còn tai hại chưa biết tới đâu mà kể.
Nói đoạn bèn cùng Viên Tôn và Vân Nhi lại theo lối cửa sau đi chuyển sang bên phía khác. Ba người đi một lúc thì lại tới một gian nhà rất là to rộng đẹp đẽ, khác hẳn các nơi nhà trước, mà ngoài cửa cũng đóng im ỉm không có một ai. Lục Bất hòa thượng đi tới cửa, trông trên trông dưới, không thấy có một tí gì máy móc bí mật, ông bèn giơ chân đạp cửa một cái rất mạnh thì cánh cửa tung bật ngay ra.
Khi cánh cửa tung ra, nhìn tới trong nhà thấy đồ đạc kê bày, chẳng khác gì nơi cung điện, mà lại có tới ba bốn chục người thiếu nữ cùng mặc quần áo chẽn mình, đương cùng nhau hoặc nằm hoặc ngồi, ngổn ngang nhớn nhác ở trong.
Bọn ấy thoạt trông thấy ba thầy trò Lục Bất hòa thượng vào thì ai nấy đều ra vẻ giật mình kinh sợ, chạy ùa xuống toan trốn, nhưng không lối nào mà trốn đi cho thoát. Đoạn rồi chúng cùng run lên nhong nhóc, vội vàng quay lại lạy như tế sao, kêu xin tha mạng.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy, cười hỏi lên rằng:
- Ai giết các ngươi làm chi, mà các ngươi van lạy thêm phiền. Ta chỉ hỏi các ngươi, quán chủ ở đâu, các ngươi có biết hay không?
Chúng nghe nói mới hơi yên định tinh thần; đều đồng thanh đáp

rằng:
- Thưa hòa thượng, chúng tôi không được biết đâu cả... Trong đây lâu đài cung điện rất nhiều chúng tôi ở đâu thì nguyên biết đó và lúc nào quán chủ đến đây thì chúng tôi được biết lúc ấy mà thôi, còn ngoài ra tịnh không chút gì biết tới.
Lục Bất hòa thượng nghe nói cười cười gật gật mà rằng:
- Nếu vậy các ngươi có muốn ra thoát chốn này thì sửa soạn sẵn sàng cả đi, chỉ nội khoảng đêm hôm nay là ta phá tan chỗ này chứ không còn để một chút gì sót lại.
Bên kia thấy Lục Bất hòa thượng nói như vậy thì nét mặt ngơ ngơ ngác ngác ra ý nửa tin nửa ngờ không ai nói một câu gì.
Hoàng Vân Nhi thấy thế, rút ngay thanh kiếm cầm nhăm nhăm ra tay mà nói lên rằng:
- Hòa thượng đã truyền như thế, ai tin thì đi thu xếp ăn mặc gọn gàng ngay đi, mà ai không tin thì sẵn thanh kiếm đây, ta tặng ngay cho mỗi người nhát bây giờ...
Chúng nghe tới đó, mới vâng lời răm rắp quay vội mỗi người mỗi xó, không dám nói năng bàn hỏi chi nữa. Lục Bất hòa thượng thấy chúng quay đi rồi bèn lại nhủ Viên Tôn sư thái cùng Hoàng Vân Nhi quay ra đi sang chỗ khác.
Cách đó một quãng thì đi sang gác Phi Hồn, lại gặp ngay Vân Trung Hạc Ngụy Chân và Lưu Hướng cũng đi tới đó. Lục Bất hòa thượng nhân vỗ vào vai Lưu Hướng mà hỏi ngay rằng:
- Cậu bé con này cũng lại đến đây được hay sao?
Lưu Hướng ấp úng chưa kịp trả lời thì Hoàng Vân Nhi đã lại hỏi ngay:
- Tôi nghe nói chúng bắt được anh định đem tế kiếm, vậy sao anh lại còn thoát được tới đây?
Lưu Hướng cười rằng:
- Chỗ này chưa phải là chỗ có thể nói chuyện được, xin để lúc khác sẽ hay. Bây giờ ta hãy hiệp lực lại mà tìm Giải Kim Lôi cùng Tiêu Minh Phượng mà trị nó đi cái đã.
Lục Bất hòa thượng nghe nó gật đầu khen phải, bèn cùng nhau quay ra ngoài Phi Hồn các rồi chuyền đi các lối để tìm.
Nguyên lúc trước, sau khi Lưu Hướng biết tin sư phụ là Âu Dương Vĩnh Minh bị quản ở Bách Linh đài, chàng bèn lập cách nói với Thúy Liên để nhờ Thúy Liên đi ra cứu hộ. Được một lát quả thấy Thúy Liên quay vào, tươi cười hớn hở mà bảo chàng rằng:
- Sư phụ của công tử, tới đã lập kế phóng thoát ra rồi, ông cụ có thuật phi kiếm rất giỏi, sau khi ra khỏi Bách Linh đài thì hóa kiếm

quang mà vụt đi ngay, cho nên tôi cũng vững tâm, không còn sợ ai có thể làm gì được nữa. Vậy tôi về báo tin cho cậu biết cậu mừng. Còn công chuyện tối nay thế nào, cậu đã nhận lời với tôi xin cận cũng đừng sai lời mới được.
Lưu Hướng cũng gượng gật đầu mà không nói gì. Thúy Liên lại làm ra bộ e thẹn mà nói:
- Cậu nên xét cho tôi, việc này không phải là tôi cố ép nài bắt cậu làm điều bất nghĩa làm chi, song ngặt vì ở đây đường lối hiểm nghèo, nếu cậu không làm như thế thì cũng chưa có cách gì mà thoát thân ngay được. Vả chăng tôi đây cũng là một cánh hoa tàn, chẳng qua chỉ muốn cùng cậu hiệp lực đồng tâm để cùng giết cái thằng gian ác cho nó thỏa lòng, chứ ngoài ra tôi còn tưởng đoái đến chi. Vậy nếu cậu có thực lòng thương đoái đến tôi thì cái ơn tri ngộ ấy, sau này tôi xin kết cỏ ngậm vành để báo...
Thúy Liên nói tới đó, bỗng dưng rân rấn tuôn đôi hàng lệ, tỏ ý rất thương.
Lưu Hướng thấy vậy cũng hơi cảm động trong lòng, nhân bảo Thúy Liên rằng:
- Bà chị đối với tôi, có một cái ơn rất nặng, đã cứu cho tôi khỏi chết, rồi lại cứu cho sư phụ của tôi ra khỏi nguy nan, tôi đây có lẽ đời nào quên được. Vậy sau đây tôi xin bái nguyện đất trời, nhận bà chị làm người nghĩa tỉ, để mong có ngày trả nghĩa đền ơn, như thế phỏng bà chị có vui lòng mà nhận cho chăng?
Thúy Liên nghe nói, cười nhạt một tiếng rồi đáp:
- Cái đó thì xin tùy cậu. Cậu nghĩ làm sao cho ổn thì cậu cứ nghĩ. Tôi khắc có cách của tôi...
Nói đoạn nàng liền đứng đậy, nhìn ngửa nhìn nghiêng một lúc rồi thở dài mà nói liền rằng:
- Hôm nay khí trời oi quá, có lẽ không tắm thì không sao chịu được?
Nói tới đó liền cởi áo ngoài ra, ở trong chỉ mặc một cái áo lót mình, cộc ngắn rộng rãi, hai tay và ngực đều hở cả ra. Đoạn rồi nàng đến gần chỗ Lưu Hướng ngồi, nắm lấy tay Lưu Hướng dí vào bụng nàng mà nói lên rằng:
- Cậu thử xem, có phải bụng tôi mồ hôi ướt đầm ra đây không?
Lưu Hướng bị đặt tay vào bụng, thấy bụng nàng mát lạnh hẳn đi thì vội vàng giựt tay lại, rồi ra dáng trân trọng mà rằng:
- Bà chị chớ cởi áo ra thế, lỡ khí lạnh bốc vào bị cảm làm sao?
Thúy Liên nhoẻn miệng cười mà rằng:
- Cậu cẩn thận quá ? Cậu tưởng tôi nực thế này mà đóng áo xống vào thì sao chịu được! Này đây cậu thử sờ lại mà xem...

Nói tới đó lại đến ngay trước mặt Lưu Hướng, đứng sát vào tận nơi vén hẳn cái áo lên, để lộ cái bụng trắng nhuễ trắng nhại, sát vào giữa mũi Lưu Hướng và hỏi:
- Đây cậu xem, có phải bụng tôi...
Thúy Liên vừa nói tới đó thì Lưu Hướng không nhịn được nữa, liền đứng phắt ngay dậy, nghiêm nghị nét mặt mà nói lên rằng:
- Bà chị làm thế không được! Lưu mỗ nhờ ơn bà chị cứu vớt toàn được tính mạng, đã đành Lưu mỗ khắc dạ để lòng, không bao giờ mà quên được; duy đối với những việc nhảm nhí trăng hoa thì Lưu mỗ không phải là người như thế, bà chị đừng nên lầm tưởng mà uổng mất công... Từ nay xin bà chị phải giữ thận trọng thì hơn...
Lưu Hướng nói dứt lời thì nét mặt lại hầm hầm nghiêm nghị tựa như tượng một ông long thần, không ai xâm phạm đến được.
Thúy Liên thấy thái độ Lưu Hướng như vậy, trước còn thẹn thò đôi chút sau bỗng sinh ra tức giận vùng vằng, bèn sỉa vào mặt Lưu Hướng mà nói lên rằng:
- À ta tưởng anh là người linh lợi biết điều cho nên ta đối với anh hết lòng tử tế... Ai ngờ anh trở mặt như trở bàn tay, như thế phỏng thương sao được ? Ta bảo thực cho anh biết, anh tài giỏi cứng cỗi ở đâu không kể, nhưng đã lọt vào tay ta thì ta nói sao phải theo như vậy. Bằng không thì ta truyền đời khó lòng sống được với ta.
Lưu Hướng nghe mấy câu đó, tức giận nổi lên, đã toan sinh sự không sợ, song nghĩ đến cái công cứu mình khỏi chết thì lại cảm động trong lòng, đứng lặng hẳn người không nói chi nữa.
Thúy Liên thấy thế, trong bụng đoán là Lưu Hướng đã hồi tâm nghĩ lại, nàng bèn lững thững đi đến bên cạnh chỗ chàng đứng, nắm lấy tay chàng, cười nói ngọt nhạt mà rằng:
- Này cậu ơi! Tôi nóng tính tôi nói như thế cậu đừng chấp trách làm chi. Nhưng tôi khuyên cậu, cậu cũng nên nghĩ lại những lời đã hứa với tôi, mà chớ nên nuốt lời mới phải. Tôi đây đối với cậu chẳng qua là túc trái tiền duyên, dù cậu có muốn đi đâu, nhưng tôi đã không ưng cho thì cậu cũng chớ tưởng làm chi thêm uổng.
Nói đoạn lại cầm tay Lưu Hướng để dí vào hẳn bụng mình, tỏ ra thái độ lả lơi phong tình vô hạn. Lưu Hướng tới đó, biết sự thể của mình, nếu cứ lấy lời ngon ngọt mà nói thì quyết không tránh được nào. Chàng bèn giở ngay thái độ cương quyết, dằng cái tay ra đến vùng một cái, rồi giở giọng gắt mà nói rằng:
- Người đâu mà không biết nghĩa lý chút nào! Lưu mỗ đã nói như vậy, dù sấm sét búa rìu cũng không khi nào thay đổi, chỉ trừ phi đến chết là cùng...

Nói đoạn liền quay ngay mặt lại phía Thúy Liên, hai chân đứng lối chữ đinh (T), hai tay nắm chặt quả đấm, lăm lăm giữ thế.
Thúy Liên cười nhạt một tiếng rít hai hàm răng lại, rồi gật gật nói một mình rằng:
- Được lắm! Ngươi đã cố tâm như thế, rồi đây ta liệu cho...
Nói đoạn liền quay vào chỗ gốc giường, giật cái giây buộc ở góc giường thì tuy phía ngoài có một tiếng kêu đến coong, rồi có một tên đạo đồng bé nhỏ ở lối cửa nách chạy thẳng ngay vào.
Tên đạo đồng vừa vào tới nơi thì ra dáng lễ phép chạy đến trước mặt Thúy Liên, chắp vòng tay lại mà rằng:
- Tiên nương gọi có việc chi ?
Thúy Liên gật đầu mà rằng:
- Ta cần dặn ngươi phải trông luôn ở ngoài cửa đó, nếu ai có vào thì ngươi mau mau báo trước cho ta...
Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi lại quay ngoắt lối cửa nách đi ra. Bấy giờ Thúy Liên liền quay vào, ra vẻ điềm đạm đứng đắn, bảo Lưu Hướng rằng:
- Nào bây giờ cậu định thế nào? Cậu nên nói rõ cho tôi được biết?
Lưu Hướng cũng làm bộ nghiêm nghị mà đáp:
- Tôi định thế nào, tôi đã nói cả với bà chị rồi. Lòng tôi đã quyết thì không khi nào mà tôi thay đổi được nữa... Vậy xin bà chị định sao tùy ý.
Thúy Liên nghe tới đó, liền cười nhạt bảo Lưu Hướng rằng:
- Nếu vậy được lắm. Cậu đã không ưng ý ở đây với tôi, vậy tôi đưa cho cậu ra về, phỏng cậu có bằng lòng hay không?
Lưu Hướng nghe câu ấy thì vẻ mặt hớn hở tươi cười, vội vàng vái thụp xuống đất, ân cần nói với Thúy Liên rằng:
- Bà chị có lòng thương tôi như thế thì cái ân đức ấy tôi xin khắc xương để dạ, mong ngày bảo đáp về sau...
Thúy Liên lúc đó có vẻ ung dung nhạt nhẽo, quay bảo Lưu Hướng rằng:
- Đi, mời cậu đi ra lối này với tôi.
Nói đoạn liền thân hành đi trước, quay ra chỗ cửa về bên phía tả mở cánh cửa ra, rồi bảo Lưu Hướng rằng:
- Mời cậu đi ra lối này, rồi tôi sẽ trỏ đường cho cậu đi ra...
Lưu Hướng nghe nói, vội vàng ra vẻ hớn hở vui mừng, theo ngay lối cửa ấy đi ra. Khi bước ra khỏi cửa thì thấy đó lại là một gian phòng, có vẻ tĩnh mịch hơn cả gian phòng lúc nãy. Lưu Hướng bước vào trước thì thấy Thúy Liên cũng nối gót theo ập vào sau, rồi cái cánh cửa phòng bỗng dưng đóng ập ngay lại.

Lưu Hướng nhìn quanh nhìn quẩn, không thấy có lối đi ra thì trong bụng có ý nghi ngờ liền hỏi Thúy Liên rằng:
- Ở đây là một cái buồng kín thế này thì đi ra lối nào cho được? Xin cô nương lại đưa tôi về chỗ cũ để tôi tìm lối, tự tôi đi lấy còn hơn.
Thúy Liên cười nhạt một tiếng, rồi nghiêm hẳn nét mặt lại, bảo Lưu Hướng rằng:
- Tôi nói thật cho anh biết, anh đã vào đến chốn này thì cho dẫu anh có mọc hai cánh nữa cũng không thể nào mà bay đi đâu thoát được .
Lưu Hướng nghe dứt lời thì máu nóng bốc lên sùng sục, không thể nào nén tâm đi được, nhân thấy bên cạnh tường có một cái côn dựng gần ở đó, chàng liền vớ ngay cái côn quay lại đối diện với Thúy Liên, giơ côn thủ thế, mà nói to lên rằng:
- Lưu mỗ đã nói thì quyết không khi nào mà lại thay lời... Vậy nếu mà cưỡng bách quá đáng thì Lưu mỗ chỉ có quyết liều sống chết mà thôi.
Thúy Liên nghe nói, cũng hầm hầm nét mặt ra dáng giận dữ, lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng, liền rút ngay cái thắt lưng da thắt bên mình, nhảy sấn sang đánh trước Lưu Hướng. Lưu Hướng cũng không chịu im, liền giơ ngay cái côn, bắt cái thắt lưng da bật hẳn lên, rồi lại giơ côn đánh luôn bổ thượng một cái, nhằm giữa đỉnh đầu Thúy Liên.
Thúy Liên tức tối không sao chịu được lại thu cái thắt lưng da lại rồi nhảy ngoắt ra phía sau Lưu Hướng nhanh như con thỏ làm cho Lưu Hướng không kịp đề phòng. Thúy Liên lừa cơ hội ấy bèn giở một ngón cước võ nghệ cao siêu nhảy đá vào eo Lưu Hướng, khiến cho chàng phải ngã vật ngay ra. Đoạn rồi Thúy Liên thừa thế nhảy sấn lên cưỡi bụng Lưu Hướng, ghì hai chân xuống, còn hai tay thì chặn lấy hai tay của chàng, chẳng khác gì con ếch đương vồ cái hoa dâm bụt.
Lưu Hướng lúc đó, vừa phần tức tối vừa phần hổ thẹn, cố dùng hết sức bình sinh để toan cựa dậy, song cũng không sao mà cựa được nổi.
Đương khi nguy cấp đó thì bỗng thấy cái cánh cửa đi vào lúc nãy mở tung ngay ra, rồi thấy có một tên hầu đạo đồng lúc trước, xống xả chạy vào. Thúy Liên trông thấy lấy làm ngạc nhiên toan quay lại hỏi thì chợt thấy phía sau đứa đạo đồng đó, lại có một người lão đạo sĩ theo gót sồng sộc đi vào.
Lưu Hướng liếc trông người đạo sĩ đó thì lại chính là lão đạo trưởng Ngụy Chân ở đó, chàng liền kêu to lên rằng:
- Xin lão đạo trưởng giết con dâm phụ này đi và cứu cho tiểu tử không thì tiểu tử nguy hiểm bây giờ.

Thúy Liên nghe câu nói thì biết ngay ông già đó là đồng đảng với Lưu Hướng, nàng liền giơ tay điểm cho Lưu Hướng một huyệt, rồi đứng phắt ngay dậy quay ra đối địch với Ngụy Chân. Bất chợt nàng vừa đứng dậy thì Ngụy Chân đã bước sấn tới nơi, giơ cái phất trần phất luôn cho nàng một cái, làm cho nàng nhào hẳn người xuống, xô đi mấy bước loạng choạng suýt ngã lăn ra.
Cái phất trần ấy của Ngụy Chân đạo trưởng, vốn là một thứ bảo bối dày công tu luyện đã lâu. Giá phải một tay bản lĩnh tầm thường mà bị ông ta phất cho một cái như thế thì đã ngã vật cổ xuống, mà phần hồn lìa hẳn phần xác.
Duy Thúy Liên cũng là một tay đáo để không vừa, cái bản lĩnh của nàng tuy có kém thua Ngụy Chân nhiều ít song so với Lưu Hướng cũng còn gấp mấy lần hơn.
Bởi thế nên khi nàng bị cái phất trần phất vào thì chỉ hơi lảo đảo chực ngã rồi nàng lại gượng được ngay và lại múa ngay cái dây da ấy nhảy sấn đến để đánh lại đạo trưởng Ngụy Chân.
Ngụy Chân thấy vậy cười nhạt một tiếng, đứng vững trơ trơ không hề bước tránh. Ông đợi cho cái dây lưng da của Thúy Liên đánh vào đến mình thì ông chỉ cầm cái phất trần khẽ phất một cái, là cái dây lưng da rơi hẳn khỏi tay Thúy Liên và bắn thẳng ngay sang góc phòng bên kia.
Thúy Liên lúc đó luống cuống kinh sợ, vội vàng thổi ngay phi kiếm trỏ sang để đánh Ngụy Chân. Ngụy Chân tay phải cầm cái phất trần, tay trái giơ lên thì cũng có một quầng phi kiếm ở giữa bàn tay bay ra, loang loáng đánh chống với luồng phi kiếm của Thúy Liên.
Được một lúc, luồng kiếm của Thúy Liên một ngày một thu nhỏ lại dần, cơ hồ không sao mà chống chọi được. Thúy Liên thấy địa thế nguy cấp, vội vàng toan quay ra cửa để chạy.
Bất chợt nàng chưa kịp chạy thì bỗng thấy làn phi kiếm của nàng vụt tắt hẳn đi, rồi luồng phi kiếm của Ngụy Châu vùn vụt bay sắn ngay đến, cắt đứt ngay cổ Thúy Liên, làm cho đầu rơi một nơi mình ra một nẻo.
Ngụy Chân thấy vậy mỉm cười mà rằng:
- Thế là trừ được một con dâm phụ đi rồi.
Nói đoạn quay nhìn lại đứa tiểu đạo đồng thì thấy nét mặt đã xám xanh lại đứng lặng hẳn một chỗ, tựa như khúc gỗ dựng bên tường. Ngụy Chân bèn cầm cái phất trần khẽ phất vào mặt tên đạo đồng một cái thì tên đạo đồng bỗng lại như người ngủ mơ sực tỉnh ngay dậy. Tên đạo đồng vừa mới tỉnh ra, liền vội vàng hốt hoảng cắm cổ quay ra phía ngoài chạy thẳng và đem tin Thúy Liên bị chết loan báo

cho Giải Kim Lôi biết.
Đằng này Ngụy Chân thấy tên đạo đồng đi rồi, bèn cúi xuống khai ngay huyệt cho Lưu Hướng cho chàng tỉnh dậy. Đoạn rồi Ngụy Chân hỏi thăm các chuyện vừa qua. Lưu Hướng đem đại khái thuật cho Ngụy Chân nghe lại một lượt.
Ngụy Chân nghe đoạn, nhân bảo Lưu Hướng rằng:
- Nếu vậy thực là hạnh phúc cho anh, chứ nếu ta không gặp tên đạo đồng, mà không theo nó vào đây thì bấy giờ có lẽ khó lòng anh còn sống được. Ta xem con bé này, nó cũng là một tay đáo để chớ không phải vừa, nếu để cho nó còn sống thì nó còn giúp đỡ cho Giải Kim Lôi, làm hại người đời chưa biết tới đâu mà nói, Lưu Hướng nhân lại hỏi ngay Ngụy Chân:
- Vậy lão đạo trưởng đã gặp Giải Kim Lôi chưa, và đã có vị nào tìm nó mà trị nó được chưa?
Ngụy Chân lắc đầu đáp rằng:
- Chính tôi cũng chưa gặp nó ở đâu. Tôi cùng sư phụ anh là Lương Hưng Đạo cùng vào trong quán Tam Tinh, rồi sau chia ra hai người hai ngả, hoặc Lương sư phụ anh có gặp hay không thì tôi không biết. Còn tôi, tôi vừa mới đi vào chỗ đường hẻm ngoài kia thì gặp ngay tên đạo đồng lúc nãy. Nó trông thấy tôi, tôi chưa kịp hỏi câu gì thì nó đã đâm đầu chạy qua gian buồng ngoài rồi lần vào đây, bởi thế nên tôi mới theo vào đây mà cứu anh được.
Nói đoạn lại quay bảo Lưu Hướng rằng:
- Tôi nghe nói ở gần chỗ này có một nếp phòng gọi là Lưu Hà các. Hình như Giải Kim Lôi lẩn quất ở đó, vậy ta thử sang cả đó xem sao.
Nói đoạn hai người bèn kéo nhau trở ra, đi quanh đi quẩn một lúc cùng đến Phi Hà các tìm tòi cũng không thấy tung tích Kim Lôi ở đó. Ngụy Chân lại bảo Lưu Hướng kéo nhau sang ngay bên các Phú Hồn.

Khi đi tới nơi thì vừa hay bắt gặp Lục Bất hòa thượng cùng Viên Tôn sư thái và Hoàng Vân Nhi cũng đi tới đó. Năm người liền thăm hỏi qua loa các chuyện, rồi lại rủ nhau cùng đi một bọn để dò tìm bắt Giải Kim Lôi.

Đường nguy lối hiểm xông pha,
Lạ lùng nào biết vào ra lối nào?
Họa chăng có bậc anh hào,

Vì đời ra sức dễ nào quận công
Rồi đây tan sạch *bụi hồng*
Cho đời biết ngọn gươm hùng từ đây.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 30
Một trường kịch đấu, anh hùng lại gặp anh hùng, Nửa mũi oan đao, ác báo lại hoàn ác báo.

về phần Dạ Du Thần Giải Kim Lôi, hôm đó khi đương đánh nhau cùng Lục Bất hòa thượng thì bỗng thấy tin báo là tiên nương Diêm Thúy Liên bị chết. Hắn lấy làm choáng hồn kinh sợ, vội vàng bỏ bọn Lục Bất ở đó, rồi tất tả chạy vào chỗ cơ quan, lẻn mình trốn ngay sang Lưu Hương Uyển để xem.
Khi tới nơi, hắn thấy Thúy Liên mình mặc quần áo mỏng chẽn sát người, mà cổ thì bị đứt làm đôi, chàng ta vội đoán cho là Thúy Liên bị bọn nào hiếp hãm, đến nỗi thiệt thân như thế.
Nhân vậy, hắn lấy làm cảm động xót thương, trong bụng lại càng căm tức bọn Lục Bất hòa thượng và lập tâm quyết quay ra tìm cho kỳ được, để liều sống thác một phen.
Ngờ đâu hắn lật đật quay ra, vừa mới đi tới trước điện Tam Tinh thì gặp ngay Lục Bất hòa thượng Bành Khải Lôi, Vân Trung Hạc Ngụy Chân cùng Viên Tôn sư thái, Hoàng Vân Nhi và Lưu Hướng tất cả năm người cùng đi tới đó.
Giải Kim Lôi thoạt trông thấy 5 người thì máu nóng bốc sực ngay lên, không kịp nói năng chi cả, vội phóng ngay phi kiếm ra trỏ đánh bọn kia lập tức. Đằng kia Lục Bất hòa thượng cùng Ngụy Chân cũng phóng ra hai đạo kiếm quang đánh lại. Ba đạo kiếm cùng đánh nhau giữa trước điện Tam Tinh, làm cho mọi người đứng xem đều phải lắc đầu lè lưỡi kinh sợ vô cùng.
Kim Lôi lúc đó nhân thấy bọn Lục Bất đằng này người đông thế mạnh, liệu chừng một mình không thể địch nổi. Hắn bèn nhất diện phóng kiếm đánh luôn và nhất diện lại ấn cơ quan dưới chân, khua chuông báo hiệu để gọi đồ đảng cùng vào giúp cứu
Thì quả nhiên sau khi tiếng chuông báo hiệu nổi lên, liền thấy ngay Ngọc Mĩ Nhân Hàn Dao Tử, Phi Hồ Điệp Chu Vân và Hoàng Yên Viên Điệp Kỳ cùng chạy tới ngay trước điện để đánh giúp Giải Kim

Lôi.
Kế đó lại thấy Trừ ma tôn giả Tả Pháp Thông, Giáng ma tôn giả Phan Tam Diệu, Phục ma tôn giả Tử Bình và Khu ma tôn giả Vương Quang, cùng theo lối phía trước điện Ngọc Hoàng xông đến. Viên Tôn sư thái cùng Hoàng Vân Nhi và Lưu Hướng thấy vậy, liền múa ba thanh kiếm xông ra chống cự với bọn bốn người tôn giả mới vào.
Rồi chỉ thấy trong chốc lát thì lại có Phong, Hỏa, Lôi, Điện Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần, tám vị pháp sư đều ở đâu trong chỗ cơ quan về phía bên tả hăng hái xông ra. Lại thấy Hộ pháp linh Quan Doãn Thông, Trợ pháp linh Quan Doãn Thường, Bảo pháp linh Quan Triệu Bình, Thân pháp linh Quan Thạch Tam Nguyên, Chưởng pháp linh Quan Mã Long và Án pháp linh Quan Vương Nhất Bình, tất cả sáu vị linh quan đều theo cơ quan ở phía bên hữu hăng hái xông ra.
Những bọn người này không ai là biết kiếm thuật, song võ nghệ cũng đều đứng vào hạng khá giỏi, nên đều xúm lại để đánh bọn Viên Tôn sư thái, Hoàng Vân Nhi và Lưu Hướng.
Lúc đó Âu Dương Vĩnh Minh thấy thế lực đằng kia quá đông mà bọn này chỉ có ba người nên vội vàng phóng phi kiếm ra để giúp ba người cùng đánh bọn kia.
Rồi chỉ trong một lát, ở phía sau Tam Tinh điện lại thấy Phục ma tôn giả Lãnh Nạ Sương ở đâu kéo đến cùng xông vào để đánh bọn này.
Đương khi đánh nhau túi bụi thì thấy Đại Hóa thiền sư ở đâu đằng điện Tam Tinh vù vù bay đến. Khi thiền sư thấy bọn ba người Hoàng Vân Nhi cùng Viên Tôn và Lưu Hướng bị đám kia vây đánh ầm ầm thì vội vàng thét lên một tiếng to rằng:
- Bọn kia không được vô lễ thế! Có ta đến đây ta cho biết tay...
Nói đoạn liền múa hai tay áo sấn vào giữa đám đông người cùng ra một đạo huyền quang, nhằm khí giới của mọi người đánh cho một trận rất hăng. Chỉ trong chốc lát thì thấy khí giới của bọn kia phần nhiều đều bị rơi bắn giập gãy tất cả, không còn mấy người là giữ vững được khí giới trong tay. Mười tên hộ pháp tôn giả, tám lên pháp sư và tám tên pháp quan, thấy vậy thì đều hoảng hốt kinh sợ, song cũng vẫn còn gắng sức đánh chống chưa thôi.
Ngờ đâu đương khi ấy thì lại thấy Lương Hưng Đạo cũng hăng hái xông đến, phóng ngay phi kiếm ra để giúp bọn Viên Tôn sư thái. Rồi thấy bên kia cũng có hai người đồ đệ rất giỏi của Giải Kim Lôi là Thần Linh Thử Tưởng Quy và Thông Thiên Hầu Phùng Chiếu cũng đều phóng phi kiếm ra để giúp bọn tôn giả mà đối địch với bọn Đại Hóa cùng Lương Hưng Đạo.
Đương lúc mười đạo kiếm quang hăng hái đánh nhau ở giữa Ngọc

Hoàng đại điện thì lại thấy có bốn tên pháp sư nữa cùng bốn tên linh quan nữa, cũng vác khí giới hăm hở xông vào để đánh.
Đại Hóa thiền sư thấy vậy, cười lên sằng sặc mà quát lớn lên rằng:
- Được lắm, các ngươi càng đến nhiều càng thú vị cho ta... ông nói dứt lời thì lại thấy một bọn có tới 20 người nữa kẻ thì dùng khí giới tay, kẻ thì phóng phi kiếm ra để giúp bọn kia chống cự. Đại Hóa thiền sư vẫn cứ vững vàng như thường tinh thần lại càng hăng hái, múa đôi tay áo sồng vù vù như gió như chớp, quay bên đông chuyển bên tây, trỏ bên tả sang bên hữu, hễ tay áo phất đến đâu thì lại thấy khí giới rơi gãy và có người bị ngã bị thương đến đó.
Hoàng Vân Nhi cùng Lưu Hướng và Viên Tôn sư thái thì vẫn múa ba thanh kiếm loang loáng đánh nhau với bọn kia, khí thế cũng đều có phần hăng mạnh, làm cho 16 tên đại pháp sư, 14 tên Hộ pháp tôn giả, cùng 14 tên pháp quan đều phải luống cuống kinh hoàng, chỉ che đỡ cũng không sao kịp.
Đương khi ấy thì thấy phía sau Tam Tinh đại điện, bỗng có một người như bay như biến chạy đến. Người ấy chính là Tây Vương Mẫu Cam nương nương, tay xách một cái đầu vừa mới chém xong, nhằm giữa mặt Giải Kim Lôi ném cho một cái và thét lên rằng:
- Ngươi xem pháp bảo của ta đây...
Giải Kim Lôi thấy vậy, né mình tránh sang một bên, làm cho cái đầu người ném không thể dính được vào hắn mà bị rơi ngay xuống đất. Kim Lôi liếc nhìn cái đầu ấy thì chính là cái đầu của một đứa đồ đệ rất giỏi của chàng tên là Tiểu hoa Thần Đương Tử An, mới bị Cam nương nương giết chết.
Giải Kim Lôi lấy làm giận dữ vô cùng, toan xông ngay lại để đánh Cam nương nương thì thấy Cam nương nương đã thổi ra một đạo kiếm quang cho bay thẳng tới để đánh Giải Kim Lôi.
Giải Kim Lôi bèn cũng trỏ ngay ngọn kiếm quang của mình cho bay sang để đánh Cam nương nương.
Bất chợt hai ngọn kiếm vừa mới giao chiến với nhau thì đã thấy Lục Bất hòa thượng cười khanh khách mà nói to lên rằng:
- Này Giải Kim Lôi, ngươi hãy trông pháp bảo của ta đây, chớ có cậy tài mới được.
Nói dứt lời, ông khẽ lắc đầu một cái thì thấy có một đạo hồng quang loang loáng bay ra. Đằng kia Hàn Dao Tử, Chu Vân, Diệp Kỳ, Tưởng Quy cùng Phùng Chiếu trông thấy như vậy thì cũng phóng luôn năm đạo phi kiếm để đối địch với đạo hồng quang. Nhưng không ngờ chỉ trong chốt lát, năm đạo phi kiếm đều bì hồng quang của Lục Bất hòa thượng đánh cho tan mất ngay đi, rồi đạo hồng quang, là là bay

xuống, làm cho năm cái đầu của năm người ấy đều bị rơi đứt ngay ra không sao tránh được !
Giải Kim Lôi trông thấy quang cảnh như vậy, tức giận lộn hồn, vội vàng trỏ đạo kiếm quang của mình che xoay sang toan đánh giết Lục Bất hòa thượng để báo thù cho bọn đồ đệ. Dè đâu đạo kiếm quang của hắn chưa kịp bay sang thì đạo hồng quang của Lục Bất hòa thượng đã vun vút sấn đến, loang loáng bay múa xung quanh, làm cho kiếm quang của hắn cứ thấy dần dần thu lại.
Giải Kim Lôi nghĩ trước nghĩ sau, thấy thế lực của bọn Lục Bất hòa thượng mạnh mẽ hơn cả bọn mình thì trong bụng lấy làm lo ngại. Tự nghĩ nếu đánh nhau nữa thì tất là mình phải bị thua mà tính mệnh cũng khó toàn được. Nhân vậy, hắn bèn thừa thế nhảy lên một cái rất cao, rồi người cùng kiếm quang hợp ngay làm một, mà vùn vụt bay đi, thẳng ra ngoài điện Tam Tinh.
Lục Bất hòa thượng trông thấy, lại cười sằng sặc mà quát lên rằng:
- Nhà ngươi định trốn đi đâu cho thoát? Ta xem ngươi chạy đến đâu.
Nói dứt lời thì hóa ngay làm một đạo kiếm quang vù vù bay ra đuổi Giải Kim Lôi.
Bấy giờ Ngụy Chân trông thấy Giải Kim Lôi bay trốn như vậy thì cũng ra dáng tức giận, bảo Cam nương nương rằng:
- Phen này nếu lại để cho thằng này trốn đi được thì rồi bõ về sau rất phiền. Vậy bần đạo cũng phải đuổi theo nó để mà xử trị cho dứt ngay đi mới được... Ông nói xong thì cũng bay vụt ngay lên hợp vào đạo kiếm quang, cùng theo sau Lục Bất hòa thượng để đuổi theo Giải Kim Lôi.
Rồi thì Cam nương nương, Âu Dương Vĩnh Minh và Lương Hưng Đạo cũng sợ Kim Lôi trốn mất, bèn bảo nhau cùng hóa kiếm quang đuổi theo một thể.
Sau khi đó, bọn Hộ pháp tôn giả, bọn Pháp quan cùng bọn Pháp sư thấy Kim Lôi chạy trốn mất rồi thì ai nấy đều có vẻ hoảng hốt kinh sợ cũng muốn bảo nhau tháo chạy lấy thân.
Không ngờ Đại Hóa thiền sư đoán biết tâm lý bọn họ, liền thổi ngay một đạo kiếm quang ra trỏ sang đánh vung lên một lúc thì liền đó thấy bọn Pháp sư cùng bọn Pháp quan đều cuống cuồng líu chân tay lại, rồi bị kiếm quang giết chết hàng 7, 8 người luôn ngay một lúc.
Viên Tôn sư thái thấy bọn kia đã núng thế lắm rồi thì cũng múa kiếm xông chém luôn mấy người một chập, rồi thì Hoàng Vân Nhi cùng Lưu Hướng cũng đều giở hết tinh thần đánh giết rất hăng, làm cho hết thảy bọn kia đều luống cuống không biết lối nào mà tránh.
Trong khi ấy thì đạo kiếm quang của Đại Hóa thiền sư lại cứ lia lịa

vung ra, đưa đến đâu là đầu người rơi đến đó, ít ai đã tránh được kịp.
Một lúc lâu lâu trong bọn hộ pháp tôn giả, bọn pháp quan, cùng bọn pháp sư thấy tình thế quá ngặt, chết hại mất nhiều, trong số ngót 100 người mà chỉ độ mười lăm người là còn sống sót lại được, nhưng tính mạng cũng khó lòng mà giữ được yên.
Bọn họ tự nghĩ, bây giờ nếu còn loanh quanh chống cự thì trong một vạn phần, cũng khó lòng mà có được một phần sống nữa, nhân thế bọn họ liền thừa cơ hội vừa đánh vừa lùi rồi nhảy vào một chỗ cơ quan cùng trốn thẳng ra ngoài Tam Tinh điện.
Đằng kia Lục Bất hòa thượng đuổi Giải Kim Lôi ra khỏi Tam Tinh Quán thì thấy Giải Kim Lôi cưỡi đạo kiếm quang hăng hái bay về hướng đông. Lục Bất hòa thượng cũng vù vù đuổi theo không cho Kim Lôi chạy thoát. Được một lát ra khỏi núi Long Hổ chừng mười dặm đường thì Lục Bất hòa thượng đã lần theo kịp Giải Kim Lôi. Giải Kim Lôi thấy vậy có ý kinh sợ, vội vàng quay lại giơ tay áo phất ra một cái trỏ thẳng vào mặt Lục Bất hòa thượng.
Thì liền đó thấy có một trận gió từ tay Giải Kim Lôi vang ra ào ào thổi đến trước mặt Lục Bất hòa thượng chẳng khác gì trận bão rất to. Trận gió ấy tức là một trận Lôi hỏa phong của Giải Kim Lôi đã dùng tà thuật luyện nên, khí thế mạnh mẽ có thể rung cây đổ núi, ví phỏng những người tầm thường gặp phải thì đã bị tan nát người mà chết ngay lập tức.
Nhưng đối với Lục Bất hòa thượng thì lại khác hẳn. Khi ông ta thấy ngọn gió thổi ra thì ông cười sằng sặc mà nói lên rằng:
- Nhà ngươi chết đã đến cổ lại còn toan dùng tà thuật để hại ta sao?
Ông nói dứt lời liền giơ cái tay áo bào rách rộng thùng thình khẽ gạt một cái trở xuống rồi lại hất lên trỏ thẳng về phía Kim Lôi thì liền đó thấy ngọn gió kia quay thổi vù vù xuống đất, cuộn bốc cát bụi mù lên và đưa thẳng tới chỗ Kim Lôi làm cho xung quanh một vùng đó đều mù mịt âm thầm, không còn thể nào là trông được rõ. Giải Kim Lôi lúc đó đương đắc ý vui mừng cho là trận gió của mình thế nào cũng giết nổi Lục Bất hòa thượng nhưng không ngờ trận gió đưa ngay cát bụi ném lại mắt mình, làm cho hắn không kịp đề phòng đến nỗi hai mắt hắn bị rắc đầy những bụi, không còn trông thấy vật gì được nữa. Đoạn rồi liền có đạo hồng quang của Lục Bất hòa thượng từ ở phía sau vun vút đi lên đánh vào lưng Giải Kim Lôi một cái. Giải Kim Lôi lúc ấy đương mê hoảng tinh thần, lại bị đạo hồng quang đánh phải thì chàng giật mình đến thót, rồi đương bay bổng ở trên, bỗng ngã rơi ngay xuống.

Lục Bất hòa thượng bèn sấn đuổi theo thì thấy Giải Kim Lôi ngã rơi xuống một cái rãnh nước dẫy lên sùng sục ở đó. Chàng ta nhân cười ha hả trỏ vào Giải Kim Lôi mà nói lên rằng:
- Cái tội ác của nhà ngươi, cứ kể như thế cũng chưa xứng đáng. Nhưng ta nghĩ lại cùng là một bạn đạo học với nhau, ta cũng không nỡ làm cho quá tệ làm chi! Nhưng từ nay trở đi, hẳn ngươi cũng không còn quấy nhiễu nhân gian được nữa.
Ông nói dứt lời thì thất Cam nương nương cùng Ngụy Chân và Lương Hưng Đạo, cũng đều đi cả đến đó. Ba người ấy trông thấy Lục Bất hòa thượng đương đứng dưới đất thì cũng hạ cả kiếm quang xuống đấy để hỏi xem Giải Kim Lôi ở đâu. Lục Bất hòa thượng nhân trỏ xuống rãnh và bảo 3 người rằng:
- Thôi không phải quan tâm đến nữa, có lẽ cái rãnh này là mồ của họ Giải ở đây.
Ba người nghe nói đều cúi xuống trông, thấy Giải Kim Lôi đương dãy sùng sục ở dưới rãnh thì ai nấy đều tỏ ý vui mừng vô hạn. Trong đó duy còn Cam nương nương vẫn còn tức giận về sự Giải Kim Lôi toan trêu ghẹo Viên Tôn sư thái hồi trước. Cam nương nương liền rút thanh bảo kiếm đeo ở bên mình hăm hở toan xông xuống để tặng cho Kim Lôi mấy nhát.
Lục Bất hòa thượng thấy vậy vội gạt đi mà rằng:
- Một người đã đến lúc thế cùng thì mình không nên làm cho quá đáng, vả chăng hắn đã bị trận Lôi Hỏa Phong của hắn làm cho tan nát hồn rồi thì cái thần xác tuy còn ở đó, nhưng cũng chỉ trong chốc lát là bị chết thôi. Vậy ta cũng bất tất phải giết hắn làm chi thêm mang tiếng ác.
Nói đoạn liền đem chuyện lấy ngọn gió của Giải Kim Lôi để đánh lại ông lúc nãy, thuật cho mọi người cùng nghe. Mọi người nghe nói đều tỏ ý vui lòng, liền cùng nhau lại hóa kiếm quang cùng quay về Tam Tinh quán, để xem sự thể ra sao.
Khi về đến Tam Tinh quán thì thấy Đại Hóa thiền sư cùng bọn Viên Tôn sư thái cũng vừa mới dẹp tan được bọn đồ đệ của Giải Kim Lôi và đương cùng nhau trông ngóng đợi bọn Lục Bất hòa thượng ở đó. Khi Hoàng Vân Nhi trông thấy Lục Bất hòa thượng đã về thì hỏi vội lên rằng:
- Dám thưa sư phụ, sư phụ đã giết thằng ác đạo ấy đi chưa?
Lục Bất hòa thượng cười cười gật gật, đem chuyện vừa rồi thuật qua cho mấy người nghe. Hoàng Vân Nhi cùng mọi người nghe nói đều tỏ ý vui mừng vô hạn.
Đoạn rồi Hoàng Vân Nhi lại hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:

- Nhưng còn Tiêu Minh Phượng thì sao? Đại sư đã trông thấy hắn ở đâu hay chưa?
Bấy giờ Lưu Hướng cũng đứng ở đấy, vừa nghe thấy Hoàng Vân Nhi nói xong thì cũng vội vàng nói hớt lên rằng:
- Không khéo thằng ấy đã trốn được thoát thì sau này nó lại làm hại người ta chưa biết đến đâu mà kể.
Lục Bất hòa thượng lắc đầu quầy quậy, rồi cười sằng sặc lên mà rằng:
- Nó trốn làm sao thoát được? Ta đã sai Vu Anh đi thẳng con đường hẻm ở Long Hổ sơn để đón nó rồi... Chỉ trong chốc lát là thế nào cũng có tin tức về báo với ta.
Lương Hưng Đạo nghe tới đó cũng cười mà nói rằng:
- Thảo nào từ sớm đến giờ tôi không trông thấy mặt Vu Anh đâu cả. Ai ngờ Bành sư đệ đã sai hắn đi rồi...
Hưng Đạo vừa nói dứt tới thì thấy Hoàng Vân Nhi lại cau nét mặt mà nói tiếp lên rằng:
- Nhưng nếu Tiêu Minh Phượng không đi lối Long Hổ sơn mà lại quay đi lối khác thì phỏng Vu Anh biết đâu mà tìm đón được?
Lục Bất hòa thượng cười khanh khách mà rằng:
- Cái đó không ngại. Nếu Tiêu Minh Phượng không đi lối ấy mà Vu Anh không bắt được hắn thì ta xin cắt đầu ta để đền, chứ còn sao nữa! Bây giờ chúng ta hãy tìm những nhà bí mật của chúng để thả bọn phụ nữ kia ra cái đã.
Nói đoạn liền nhủ tất cả mọi người quay đi xem khắp các nơi để phá các cơ quan, thả bọn phụ nữ cho ra và một mặt đợi chờ tin tức Vu Anh đi bắt Minh Phượng.
Về phần Tiêu Minh Phượng từ lúc đương đùa với bọn con gái ở trong cung Tiêu Dao rồi bắt gặp Lục Bất hòa thượng cùng bọn Viên Tôn sư thái sồng sọc đi vào thì chàng vội vàng nấp vào cơ quan trốn hẳn một nơi để nghe ngóng tin tức. Mãi sau chàng nghe thấy tin ở ngoài đánh nhau kịch liệt và Giải Kim Lôi đã phải bay trốn đi rồi thì chàng cũng lấy làm hoảng hồn kinh sợ biết rằng không thể yên thân ở đó được nữa. Chàng bèn lần theo đường ngầm chuồn ra lối đằng sau quán Tam Tinh, chạy lên Long Hổ sơn để toan đi trốn .
Khi chàng ta đi đến chỗ sườn núi, liền đứng dừng lại nhìn quanh nhìn quẩn một tí thì thấy ở đó có một cái ngã ba chia rẽ đường ra làm ba ngả. Chàng nhân nghĩ thầm trong bụng quyết định theo lối con đường hẻm về phía sau núi, rồi qua cánh đồng bằng, đi sang địa hạt tỉnh khác thì mới tránh thoát được thân.
Chàng nghĩ vậy, bèn săm săm rẽ về con đường hẻm Long Hổ sơn

để quay ra phía đồng bằng.
Bất chợt chàng ta đi được một đoạn đường, bấy giờ ước chừng vào khoảng chiều hôm thì chợt thấy có một người trong bụi rậm nhảy ngay ra, chắn ngang giữa lối đường đi. Tiêu Minh Phượng ngẩng lên nhìn thì người ấy chính là Vu Anh, sư đệ của chàng. Chàng bất giác kinh sợ hoảng hốt, đứng thần hẳn người không dám bước đi mà cũng không nói câu gì được nữa.
Vu Anh lúc đó ra dáng nghiêm nghị bảo Tiêu Minh Phượng rằng:
- Vu mỗ vâng lệnh Lục Bất đại sư đứng đón sư huynh ở đây đã lâu lắm rồi, xin mời sư huynh đi theo Vu mỗ về cho đại sư bảo có việc gì ...
Tiêu Minh Phượng nghe nói tới đó có ý tức giận không bằng lòng, bảo Vu Anh rằng:
- Anh không nghĩ đến tình nghĩa anh em từ trước đến bây giờ hay sao?
Vu Anh cười nhạt đáp rằng:
- Cái tình nghĩa từ xưa, đã đành tôi còn nhớ cả. Nhưng những lời sư huynh chém cây dương liễu ở bên cạnh con đường ngoài thành Tô Châu mà thề với tôi ngày trước thì tới nay tôi cũng chưa quên...
Tiêu Minh Phượng nghe nói tới đó toát hẳn mồ hôi đứng lặng người ra một lúc, rồi mới cất giọng run run mà nói lên rằng:
- Thôi, bây giờ chuyện cũ ta cũng không nên nhắc đến làm chi ? Chỉ xin Vu huynh nghĩ lại cho cái tôn tự nhà tôi, cả dòng họ Tiêu chỉ có mình tôi nối dõi. Nếu nay lại bắt tôi phải chết thì sau này cái tội của tôi lại càng to lắm... Vu huynh nghĩ lại cho tôi, từ nay trở đi, không khi nào tôi còn dám làm càn nữa...
Vu Anh lại nghiêm nghị nét mặt mà đáp lại rằng:
- Điều đó bất tất phải nghĩ làm chi! Ngày trước sư huynh hãm hiếp Chư Ỷ Phương đến nỗi cô ta có mang, rồi Lục Bất đại sư phải đem cô ta về động Lưu Xuân và người nói rằng cô ta tất đẻ con trai mà dòng dõi họ Tiêu sau này sẽ trông vào đó. Vậy bây giờ sư huynh hãy biết lấy thân, còn việc kế tự sau này, không cần nói nữa.
Tiêu Minh Phượng nghe rõ đâu đuôi như thế, trong bụng nghĩ thầm: "Nếu thế thì tính mệnh của ta khó lòng toàn được! Hiện đây, chỉ có một mình Vu Anh đã đành, ta chống nhau với hắn cũng chẳng sợ chi... Nhưng còn Lục Bất hòa thượng người đã đoán biết rằng ta đi qua chốn này mà đã cho Vu Anh đón đường như thế thì phỏng có khi nào lại để cho ta còn sống thoát được? Vậy trước sau cũng một lần chết, chi bằng ta xử trước còn hơn..."
Tiêu Minh Phượng nghĩ tới đó, liền hăng hái quả quyết, rút ngay

thanh kiếm bên mình, lừa lúc Vu Anh không để ý, bèn giơ lên tự đâm vào cổ một nhát rất mạnh đứt hẳn cổ ra, ngã lăn xuống đất.
Vu Anh thấy thế, cũng không cách cứu lại được, chàng nhìn vào xác Tiêu Minh Phượng, thở dài mà nói lên rằng:
- Nếu sư huynh sớm biết nghe lời Vu mổ thì đâu đến nỗi có cái kết quả ngày nay...
Nói tới đó bất giác chàng rân rấn hai hàng nước mắt, tỏ ra dáng đau xót trong lòng. Đoạn rồi chàng ta chắp cái đầu Tiêu Minh Phượng lại, lấy áo của Tiêu Minh Phượng buộc cho liền lại rồi cõng lên lưng mà quay về Tam Tinh Quán.
Khi về tới cửa quán Tam Tinh thì đã thấy Lục Bất hòa thượng cùng hết thảy mọi người đương ở trong quán đi ra trông ngóng.
Vu Anh bèn đem xác Minh Phượng đến trình Lục Bất hòa thượng và thuật cho mọi người nghe.
Bấy giờ những đám phụ nữ ở trong Tam Tinh quán đều được thả ra cho đi các ngả cả rồi, duy còn có một đống thây người của bọn đồ đệ Giải Kim Lôi là còn vất ngổn ngang trong đó Lục Bất hòa thượng bèn sai Vu Anh mang xác Tiêu Minh Phượng để cả vào quán Tam Tinh. Đoạn rồi ông sai đồ đệ kiếm nhiều cây khô cỏ héo, chất xung quanh quán, châm lửa đốt lên. Chỉ trong chốc lát thì ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt, khiến cho cái công trình vĩ đại của Giải Kim Lôi đã từng vất vả trong mấy chục năm trời, bỗng đã dần dần hóa theo khói lửa. Khi các việc xong rồi, Lục Bất hòa thượng liền cùng bọn Cam nương nương, Vân Trung Hạc Ngụy Chân, Ngọc Diện Phật Đại Hóa thiền sư, Lương Hưng Đạo, Viên Tôn sư thái, Vu Anh, Lưu Hướng và Hoàng Vân Nhi, tất cả 8 người lại quay về Lâm gia từ.
Khi về tới nơi thì thấy Lưu Hồng Thái đã ra dáng khỏi hẳn đương đứng thơ thẩn ngoài cửa để đợi. Lưu Hồng Thái thấy mọi người đều có vẻ hớn hở tươi cười thì đoán chắc là việc đã xong rồi, bèn kéo Lưu Hướng lại hỏi thăm các chuyện. Lưu Hướng thuật hết đầu đuôi cho Hồng Thái nghe. Hồng Thái lại càng vui mừng vô hạn.
Sáng sớm hôm sau, Ngụy Chân cùng Hồng Thái liền từ giã mọi người quay về sơn tự, Đại Hóa thiền sư cũng quay về chùa Phổ Lợi ở núi Thiên Thai, Cam nương nương cùng Viên Tôn sư thái thấy Đại Hóa thiền sư ra về thì cũng theo sang chơi bên chùa Phổ Lợi mấy hôm rồi mới trở về Vũ Tiến. Âu Dương Vĩnh Minh cùng Lưu Hướng lúc đó cũng từ giã mọi người về đất Lạc Dương. Hoàng Vân Nhi nhân cũng về quê nhà ở đất Kim Lãng cùng một đường đi với Âu Dương Vĩnh Minh, nên nàng cũng bái từ Lục Bất hòa thượng rồi theo Âu Dương Vĩnh Minh cùng đi một thể. Còn Lương Hưng Đạo thì lại

quay về Nhất Nguyên quán ở đất Tương Dương.
Trong bọn đó duy còn Vu Anh thì hiện nay lênh đênh bốn bể. không có quê quán cửa nhà, Lục Bất hòa thượng liền bảo Vu Anh rằng:
- Nhà ngươi hiện nay dẫu muốn về quê, nhưng họ hàng thân thích không có một ai thì cũng chẳng có việc chi cần đến. Vậy nhà ngươi có muốn theo ta cùng sang Tứ Xuyên một dạo hay chăng?
Vu Anh ra vẻ vui mừng mà đáp ngay rằng:
- Đệ tử được theo đại sư thì còn gì hay hơn nữa ! Nhưng đại sư sang đó định có việc chi, chẳng hay đại sư có cho đệ tử được biết hay không?
Lục Bất hòa thượng cười ha hả mà đáp rằng:
- Nhà ngươi chắc cũng còn nhớ có đôi vợ chồng người kia, chưa được họp mặt với nhau. Vậy nếu ta không sang đó một phen thì bọn họ còn mong bao giờ có ngày sum họp.
Vu Anh nghe nói nhường như nhớ đến câu chuyện của vợ chồng Diêu Cương ngày trước, chàng bèn vội vàng vâng lời Lục Bất hòa thượng rồi thầy trò quay ra đi thẳng sang mạn Tứ Xuyên để tìm Diêu Cương cùng Tấn Từ.

Kiếm Châu Duyên

Hồi 31
Phóng lưỡi dao, hiệp nữ tránh xa nguy hiểm
Báo quan huyện, tiểu tốt lại lập cơ mưu.

Nói về phần Tấn Từ, hồi trước đây cùng đi với Diêu Cương đến huyện Nhã An, rồi Diêu Cương quay ra đi tìm tông tích phần mộ anh em và bảo Tấn Từ đứng yên ở đó để đợi.

Nhưng sau khi Diêu Cương đi rồi thì Tấn Từ chợt nhớ đến Tất tẩu tử hiện tu ở am Tĩnh Thổ mà lâu nay chưa được gặp mặt. Tấn Từ nhân đoán chắc là Diêu Cương còn đi tìm phần mộ đám kia thì có lẽ cũng còn lâu mới về. Nàng bèn thừa lúc rỗi rãi vô sự muốn qua đến Tĩnh Thổ am tìm Tất tẩu tử thăm hỏi mấy câu rồi lại tới đó để tìm Diêu Cương thì chắc cũng kịp.

Tấn Từ nghĩ như vậy, bèn xăm xăm đi ngay đến Tĩnh Thổ am.

Khi tới nơi thì thấy cửa am đóng cài chặt chẽ. Nàng bèn gõ cửa mấy tiếng thì thấy sư già Thượng Tĩnh trong chạy ra và hỏi lên rằng:
- Ai hỏi có việc gì đấy ?
Tấn Từ vội đáp:
- Thưa sư cụ chúng tôi muốn vào hỏi thăm Tất tẩu tử... Chẳng hay Tẩu tử tôi có nhà hay vắng?

Thượng Tĩnh sư thái nghe thấy là tiếng đàn bà, chưa biết là ai, nhưng cũng mở cửa cho vào.

Tấn Từ bước vào khỏi cổng, Thượng Tĩnh trông thấy ăn mặc lam lũ như một đứa ăn mày thì cau nét mặt toan hỏi. Tấn Từ hiểu ý nhân hỏi vội lên rằng:
- Sư thái đã quên tôi là Tấn Từ rồi hay sao?
Thượng Tĩnh nghe nói đưa mắt nhìn Tấn Từ một lượt, vội vàng cài ngay cổng lại rồi dắt tay nàng vào thẳng trong phòng của mình.
Khi vào tới nơi, Thượng Tĩnh sư thái cài cửa phòng lại, rồi ra dáng kinh hoàng sợ hãi khẽ hỏi Tấn Từ rằng:
- Cô nương cũng to gan thật? Cô nương đi đâu mà lại dám trở về đây nữa?
Tấn Từ thở dài một tiếng và đáp:
- Dám thưa sư thái, chúng tôi về đây cũng tự biết là một việc rất nguy hiểm, song sự thể bắt buộc không lẽ tôi lại chối từ.
Nàng vừa nói tới đó thì Thượng Tĩnh sư thái ngắt lời mà hỏi:
- Có việc gì bắt buộc, xe cô nương nói cho tôi được biết.
Tấn Từ lại thở dài, rồi đem chuyện định về thăm mộ anh em nói thoang thoáng cho Thượng Tĩnh nghe và lại tỏ ý muốn gặp Tất tẩu tử để thăm hỏi mấy câu. Thượng Tĩnh sư thái nghe nói gật đầu vui vẻ, vội vàng mở cửa quay ra gọi ngay Tất tẩu tử đến.

Được một lát thì quả nhiên thấy Tất tẩu tử đã lật đật chạy đến, nhác trông dáng dấp ăn mặc đã nghiễm nhiên rõ ra một vị sư cô. Tất tẩu tử trông thấy Tấn Từ thì nhận ra ngay, chạy vào nắm tay nàng, ứa hai hàng nước mắt mà hỏi rằng:

- Cô nương hãy còn sống sót hay sao? Tôi vẫn tưởng rằng chúng nó làm như dạo trước thì tất cả chị em khó lòng có ai mà thoát được thân...

Tấn Từ nhân đem thoang thoáng câu chuyện từ khi Lục Bất hòa thượng cứu vợ chồng mình cho tới ngày nay thuật lại để Tất tẩu tử biết. Chuyện trò một lát, rồi Tấn Từ đứng dậy cáo biệt ra đi.
Tất tẩu tử cũng không giữ lại, liền đưa chân nàng ra tận cổng, rồi nắm tay nàng mà dặn rằng:
- Nếu cô nương có còn đến đất này thì xin cô nương về đây mà nghỉ.
Tấn Từ vâng lời vội vàng quay ra lối cũ để tìm Diêu Cương. Nhưng không ngờ lúc đó là lần thứ nhất mà Diêu Cương quay về chỗ đó tìm nàng không thấy, rồi lại quay ra ngoài thành để tìm nơi khác cho nên hai người không được gặp nhau. Tấn Từ đợi mãi ở đấy cho đến chiều hôm cũng không thấy Diêu Cương trở lại nàng bèn quay về Tĩnh Thổ am lưu lại ở đấy với Tất tẩu tử một đêm. Đêm hôm ấy hai chị em trò chuyện với nhau mãi đến gần sáng mới quay ra ngủ. Đến khi tỉnh dậy thì trời đã sắp trưa. Tất tẩu tử bèn dọn cơm chay lên cho Tấn Từ ăn, rồi Tấn Từ lại đeo bộ quần áo rách rưới đi ra chỗ cũ để tìm Diêu Cương.
Nàng ra tới nơi thì vừa lúc Diêu Cương đã đợi lâu ở đấy mà không thấy nàng nên chàng lại quay đi lối khác để tìm. Tấn Từ lại đợi một lúc lâu không thấy Diêu Cương đâu, nàng nhân đã hỏi biết những mồ mả anh em đều chôn tại Lạc Ưng Đình ở ngoài cửa Bắc, nên nàng đoán chắc là Diêu Cương ở đó, bèn lật đật chạy ra đó để tìm. Khi ra tới Lạc Ưng Đình, tìm quanh tìm quẩn lại không thấy dấu vết Diêu Cương ở đâu. Bấy giờ nàng lấy làm nóng lòng sốt ruột, ứa hai hàng nước mắt đứng nhìn ngơ ngẩn hồi lâu rồi mới quay ra.

Bất chợt nàng vừa mới quay ra thì gặp ngay hai tên bộ dịch ở huyện Nhã An là Cao Long và Từ Đắc cũng đi lờ mờ qua đấy.
Từ Đắc là một người mới vào làm việc ở huyện, nên những người trong huyện cũng không quen thuộc chi mấy. Duy có Cao Long thì làm bộ dịch ở huyện Nhã An đã tới 15, 16 năm trời, cho nên bao nhiêu những người già trẻ trong huyện này hắn đều thuộc mặt.
Khi hai người ấy lảng vảng gần tới Lạc Ưng đình chợt trông thấy có một kẻ ăn mày luẩn quẩn loanh quanh ở đó thì trong bụng hơi hơi có ý nghi ngờ, bèn bảo nhau lẳng lặng đứng xa phía ngoài để đợi rình

xem.
Đến lúc Tấn Từ quay ra thì Cao Long trông thấy rõ mặt, bèn khẽ bấm cho Từ Đắc biết. Nhưng Tấn Từ là một người tinh nhanh, nên vừa trông thoáng thấy Cao Long thì vội quay ra, không dám trở về thành mà phải lảng ra lối đằng trước để đi.
Đằng này bọn Cao Long cùng Từ Đắc thấy Tấn Từ đi rồi thì hai người cũng lẽo đẽo xa xa theo ở đằng sau.
Từ Đắc không hiểu Tấn Từ là ai, nhân hỏi Cao Long rằng:
- Người con gái vừa rồi là ai thế? Nó có việc gì mà chúng ta theo đuổi bây giờ.
Cao Long nghe hỏi trợn mắt lên bảo Từ Đắc:
- Anh không biết, con bé này bị tội phản nghịch từ năm trước nó trốn đi đâu bây giờ mới lại về đây. Chắc là nó định vào thành, nhưng biết ý là có chúng ta theo đuổi cho nên lại phải quay đi. Vậy ta thử dò xem nó sẽ đi đến chỗ nào, rồi chúng ta về báo với quan cho lính vây bắt lập tức thì chắc là không tránh đi đâu được nữa.
Từ Đắc vừa nghe tới đó thì hỏi vội ngay lên:
- Chúng ta cần gì mà phải về báo quan! Cứ hai thằng đến nắm cổ nó rồi khênh ngay về mà lấy phần thưởng có thú hơn không?
Cao Long lắc đầu quầy quậy, giơ tay lên bịt vào mồm Từ Đắc rồi nói:
- Anh đừng nói đùa thế mà lại chết oan. Con bé ấy trông nó như thế mà bản lĩnh của nó ghê gớm lắm đấy... Cứ thế tôi với anh gọi là nó chỉ quần cho một mẻ thì chết không còn ngáp được đâu.
Từ Đắc nghe tới đó mới hiểu chân tình, không nói năng chi nữa. Hai người bèn cứ lỉnh thỉnh đi theo về phía sau Tấn Từ xem nàng cử chỉ ra sao.
Đằng kia Tấn Từ tuy vẫn ra bộ nghiêm chỉnh đi đường, song thỉnh thoảng nàng lại đưa mắt trông lại thì quả thấy hai anh chàng này vẫn còn lẽo đẽo theo ở đằng sau. Nàng nhân nghĩ ra một kế bèn đi săm săm đến một khu rừng trước mặt, rồi nhảy tót ngay vào trong rừng.
Cao Long thấy vậy vội vàng chạy sắn bước lên rồi cũng nhảy đuổi vào theo.
Bất chợt hắn ta vừa mới bước tới chỗ gốc cây thì chợt thấy Tấn Từ nấp ở bên kia gốc cây nhảy sổ ngay ra quát to lên rằng:
- Thằng khốn nạn này phải biết tay bà mới được.
Cao Long thấy vậy luống cuống sợ hãi co cẳng toan chạy lui lại thì Tấn Từ đã nhảy sấn đến ngay trước mặt nắm được cổ Cao Long vật cho đến hự một cái ngã ngay xuống đất. Cao Long vội kêu cuống lên mấy tiếng:
- Anh em vào cứu tôi mau không thì chết.

Hắn vừa kêu tới đó thì mũi dao găm trong tay Tấn Từ đã thích ngay vào mồm một cái thủng suốt từ bên này cuống họng sang đến bên gáy bên kia chết ngay ra đó.
Bấy giờ Từ Đắc đi ở phía ngoài đường đương toan theo vào bỗng nghe tiếng Cao Long kêu như vậy thì biết là sự thế nguy hiểm đến nơi, hắn liệu sức lực của minh cũng không thể nào cự được bèn co cẳng quay về trong thành ù té chạy luôn một mạch.
Khi Tấn Từ giết xong Cao Long quay ra thì thấy Từ Đắc đã chạy xa rồi, nàng sợ đuổi hắn mà ngộ lỡ có ai trông thấy thì lại sinh chuyện lôi thôi. Nhân vậy nàng bèn quay vào trong tìm ngồi lánh nghỉ một lúc.
Ngồi nghỉ một lúc rồi, Tấn Từ chợt nhớ đến cách ẩn thân của nàng, có thể được việc cho những lúc này.
Nàng bèn làm phép ẩn thân rồi quay ra phía rừng đi thẳng vào thành để tìm Diêu Cương.
Hồi lâu vào khoảng gần tối. Tấn Từ đã lang thang tìm khắp mọi nơi mà cũng không thấy tâm hơi Diêu Cương đâu cả, trong bụng lại càng sôi nổi lo sợ, lại cố đi quanh các hướng để tìm.
Không ngờ khi nàng đi tới một phố kia gần về phía cửa tây thành thì bất thình lình bị một mụ già ở trong phố đó, bưng chậu nước bẩn, hất hơ hất hãi chạy ra, hất toẹt một cái, trúng ngay vào Tấn Từ, ướt bẩn từ đầu chí chân.
Nguyên phép ẩn thân của Tấn Từ xưa nay vốn là mầu nhiệm, song hễ gặp các thức uế bẩn giây vào thì lập tức mất ngay hiệu lực mà lại trơ lộ người ra. Lúc đó nhà mụ già Trương Thi kia có người con dâu mới đẻ vừa mới tắm rửa uế tạp vào chậu nước xong, và nhân nhà nghèo không có ai giúp việc, nên mụ Trương Thi phải vội vàng bưng ra hắt đi để toan vào nâng đỡ con dâu.
Ngờ đâu khi mụ bưng nước ra thì vì Tấn Từ dùng phép ẩn hình nên mụ không trông thấy mà hắt ngay vào Tấn Từ. Đến khi Tấn Từ bị uế vật dính vào, lộ hẳn người ra thì mụ già mới trông thấy rõ, mụ cho ngay là vì mụ hoa mắt đến nỗi lỡ đổ vào nàng mà mụ không biết.
Nhân thế Tấn Từ khi bị nước hắt vào vừa mới đứng dừng lại thì mụ Trương Thị đã vội vàng đon đả chạy ra van lạy xin lỗi và mời vào trong nhà để tắm giặt đền ngay. Tấn Từ bấy giờ vừa phần quần áo ướt bẩn vừa phần cách ẩn hình của nàng mất cả hiệu lực, cần phải tắm thay sạch sẽ thì mới có thể thi hành phép được Vì thế nên thấy Trương Thị mời chào xin lỗi thì nàng cũng phải nhận lời vào ngay, không dám trùng trình đứng ngoài phố nữa.
Khi vào tới nơi thì trời đã tối hẳn. Tấn Từ nhìn vào trong nhà thấy chỉ

có hai gian làm liền với nhau, ở giữa có một cái bức vách ngăn ra làm đôi, mà lại duy có một bên là có một ngọn đèn con để đó.
Trương Thị dẫn Tấn Từ vào tới cửa, bảo nàng đứng đợi đó rời quay vào một gian phòng nọ để lấy cái đèn.
Trương Thị bước vào, Tấn Từ ngó cổ nhìn theo thì thấy trong phòng đó có kê một cái giường tre, có một người đàn bà đầu óc bịt kín đương ẵm một đứa trẻ nằm ngủ khò khò trên giường.
Trương thị đi vào bảo người kia mấy câu gì không biết, rồi thấy cầm cái đèn ra, vừa chép mồm vừa nói với Tấn Từ rằng:
- Đấy là đứa con dâu nhà tôi nó vừa mới đẻ xong. Vậy mời cô sang phòng bên này, sẵn nhà còn nước nóng tôi mang lên cô tắm. Và cô lấy quần áo tôi thay tạm, để tôi giặt sạch quần áo trả cô rồi sáng mai cô sẽ lại đi...
Nói đoạn liền đưa Tấn Từ sang buồng bên cạnh, bảo nàng đợi đó quay ra vọi nước nóng và lấy cái bồn lớn mang lên. Khi mang lên tới nơi, Trương thị liền đem ra một cái quần và một cái áo vắt lên cửa, rồi quay ra khép cửa lại cho Tấn Từ tắm. Tấn Từ lúc đó người đương ngứa ngáy bẩn thỉu, nên thấy mụ già ra rồi thì vội vàng bỏ ngay cả quần áo ra, vất ra ngoài chỗ ngưỡng cửa rồi quay xào đổ nước ra bồn ngồi ngay vào tắm.
Bất chợt đương khi nàng tắm thì con mụ già là Từ Thăng, tức là em họ Từ Đắc, cũng làm bộ dịch huyện Nhã An cũng vừa đi về. Từ Thăng về tới nhà, thấy bên phòng ấy có người đương tắm lõm bõm, nhân non nót ghé vào khe cửa nhìn xem thì bỗng từng thấy ngay mặt Tấn Từ. Anh chàng vốn biết Tấn Từ từ lâu, nên khi trông thấy thì lấy làm ngạc nhiên vội quay vào hỏi mẹ.
Bà mẹ cũng không biết nếp tẻ thế nào cũng nói thực cho con nghe. Từ Thăng nghe đoạn, nhân đem tung tích của Tấn Từ nói cho Trương thị biết và lại hứa rằng:
- Con bé này bản lĩnh giỏi lắm, con không thể làm gì được nó. Song nếu lập cách giữ nó ở lại được một lúc nữa, để con báo quan xin người về bắt thì tất sẽ được thưởng to.
Trương thị nghe nói tham món tiền thưởng, bèn bảo con cứ đi báo quan để mình ở nhà giữ lại. Khi Từ Thăng đi rồi, mụ già bèn chạy sang nói dối là quần có chỗ rách chưa vá, rồi cầm ngay cả hai lọn xống áo đi sang bên này, bỏ mặc Tấn Từ ở đó.
Được một lát, Tấn Từ tắm xong đương toan giục mụ già đưa quần áo vào thì chợt thấy phía ngoài sân có tiếng người ồn ào đi tới. Nàng lấy làm ngạc nhiên, đứng dậy nhìn chỗ khe cửa ra nhìn thì thấy có bóng đèn đuốc sáng choang, và có một bọn người toàn là đám bộ

tịch trong huyện đương kéo nhau đi tới.
Tấn Từ biết là nguy cấp, muốn tìm quần áo mặc vào, song không sao mà có. Cũng may bấy giờ nàng đã tắm rửa sạch sẽ, nên phép ẩn hình nàng lại có thể thi hành ngay được. Nhân thế nàng không cần phải đợi áo quần, bèn dùng ngay phép ẩn thân, rồi thì lỏn tót ra ngoài đi thẳng để thoát lấy thân. Bọn kia kéo vào tìm không thấy nữa, bèn lại kéo nhau nhớn nháo quay về, đều trách Từ Thăng là phường nói láo.
Tấn Từ ra phố đi một quãng xa, mới gặp một nhà còn mở cửa thắp rèn đang thức. Nàng bèn vào ngôi nhà đó lấy được một bộ quần áo đàn bà mặc vào tử tế rồi mới quay ra, tìm đường về Tĩnh Thổ am. Trong khi đi đường lúc trước, nàng vì để lộ thân thể mà gặp phải sương gió lạnh lùng một lúc nên về tới Tĩnh Thổ am thì nàng liền bị cảm rất nặng, tê mê hàng mấy mươi hôm, không sao đi tìm Diêu Cương được nữa.
Bởi thế đằng kia Diêu Cương cũng lẩn quẩn ở thành Nhã An trong mấy hôm trời, mà không sao tìm thấy tung tích Tấn Từ đâu cả. Chàng ta lấy làm sốt lòng sốt ruột vô cùng, bèn vội vàng phải sang ngay Giang Nam lùng đến Duyên Thu các để hỏi Lục Bất hòa thượng, và chàng đem chuyện để thuật cho hòa thượng nghe.
Hòa thượng nghe nói, nhắm nghiền mắt lại, lắc đầu quầy quậy mà rằng:
- Anh thực là một người nhiễu sự, hiện nay vợ anh cũng vẫn quanh quẩn ở đấy chớ có đi đâu mà anh còn đến hỏi tôi! Anh cứ về ngay đấy rồi sẽ thấy nhau, đừng lẩn quẩn ở đây chi nữa.
Diêu Cương lại hỏi:
- Vậy hiện nay ở huyện hạt nào, xin sư phụ làm phúc bảo giúp cho.
Lục Bất cười khanh khách mà đáp:
- Trước đây anh ở đâu đi ra thì nay anh lại về đó mà tìm, không phải lôi thôi chi cả.
Diêu Cương nghe nói, không dám hỏi nữa, bèn lại lật đật quay về Tứ Xuyên rồi đến ngay huyện Nhã An để tìm kiếm Tấn Từ.

Non nước lận đận bao phen,
Phải chăng còn chút lời nguyền năm nao!
Vi đâu đông biển tây đào,
Thuyền quyên nát ruột anh hào nát gan?
Ngại ngùng trong lúc bi hoan.
Lấy ai vui vẻ thở than với mình!

Dù khi lên thác xuống ghềnh.
Còn thân đâu lẽ dứt tình phụ ai?

Kiếm Châu Duyên

Hồi 32
Nghi lòng vợ bạc, xuýt gây giông tố bể trần, Gặp mặt sư già, bỗng được xum vầy duyên cũ.

Cách đó chừng hơn một tháng trời, Diêu Cương về tới Nhã An, chàng lại loanh quanh vơ vẩn 4, 5 ngày trời tìm khắp các nơi phố xá cũng không thấy bóng Tấn Từ đâu. Diêu Cương lấy làm nóng lòng sốt ruột, không hiểu cơ sự ra sao.

Một hôm, Diêu Cương đương đứng vẩn vơ thơ thẩn trước cửa một khu miếu cổ là nơi mà buổi tối chàng vẫn nằm nhờ ngủ trọ trong mấy mươi hôm thì chợt đâu thấy phía kia có một đôi trai gái, mỗi người cưỡi một ngựa, nhởn nhơ đi qua. Diêu Cương đưa mắt nhìn người đàn ông thì thấy là một chàng thiếu niên tuấn tú ăn mặc rất sang, còn người con gái thì cũng ăn mặc rất sang trọng, song mặt mũi dáng dấp thì giống vợ chàng là Tấn Từ như đúc. Duy khi đôi trai gái ấy cưỡi ngựa đi qua trước mặt Diêu Cương thì người con gái ngồi trên mình ngựa, chỉ khẽ liếc nhìn qua Diêu Cương một tí rồi lại đi ngay, coi bộ như là vô ý.

Diêu Cương thấy vậy, ngạc nhiên kinh lạ, cho là vợ mình thay lòng đổi dạ mà hiện nay theo lấy người nào. Chàng vừa nghĩ vừa toan theo bước đi dò thì chợt lại thấy có hai người nữa ra dáng nhà quê, anh lững thững theo sau để nghe thì thấy một người nọ bảo người kia rằng:
- Cái con bé vừa rồi nghe nói nó đã lấy chồng rồi đấy, vả lại cũng có biết được ít nhiều võ nghệ, thế mà nay nó bỏ cả chồng quên cả võ, đi theo thằng cha họ Tằng để cướp bóc làm càn, không còn biết gì là liêm sĩ nữa...

Người này vừa nói tới đó thì người kia đã ngắt lời mà rằng:
- Ai còn lạ gì hai đứa ấy nữa... Bây giờ đã gần tối rồi, chắc là chúng nó lại kéo nhau đi cướp bóc ở đâu, chứ còn làm được trò gì nữa....
Diêu Cương nghe bọn kia nói trong bụng đoán chắc người con gái đó đích là Tấn Từ không sai. Nhân thế chàng càng uất ức căm giận, bèn quay về trong miếu ngẫm nghĩ cay đắng một mình.

Hồi lâu, bấy giờ đã vào khoảng nửa trống canh một, chàng đã đôi ba phen đặt mình toan ngủ song trong bụng bổi hổi bồi hồi không thể nào mà nằm yên được. Nhân thế chàng lại định chạy ra ngoài cửa miếu để xem.

Bất chợt chàng vừa mới đứng dậy thì chợt nghe thấy phía ngoài lại có tiếng ngựa bồm bộp đi qua. Diêu Cương chạy vội ra xem thì chính là hai con ngựa của đôi thiếu niên lúc chiều trở về qua đó, đến vụt một cái chạy qua trước mặt chàng. Diêu Cương trong bụng hồ đồ tức giận, không sao chịu được, chàng bèn bay ngay theo hút phía sau để dò xem có đích hay không.

Được một lát, đi tới một cái trại to lớn rộng rãi kia thì thấy đôi con ngựa đi tót ngay vào cổng trại, rồi có mấy tên trang đinh đóng ập ngay cổng trại vào.

Diêu Cương đứng ngoài, tựa như lửa đốt gan ruột, nhưng phải cố nín hơi nín tiếng đợi một lúc nữa, rồi mới trèo tường phía sau, vào ngay trong trại để rình.

Chàng ta rình mò một lúc thì may sao đã tìm đến được chỗ phòng riêng của đôi trai gái ấy .

Chàng bèn rón rén đến chỗ cửa sổ sau phòng, tìm một nơi khe trống, cố ý nhìn vào. Bấy giờ trong phòng đó có thắp đèn sáng, nên chàng nhìn vào thì trông thấy rõ được cả.

Chính giữa gian phòng có kê một cái giường hình khung, màn buông kín mít và chỗ đầu giường có kê một cái bàn rửa mặt, để đủ các thức phấn sáp gương lược rất sang.

Chàng thoạt trông vào thì thấy đôi trai gái ấy đã mặc quần ngủ áo ngủ đương ngồi ở hai cái ghế trước bàn, tán chuyện cười đùa với nhau, ngọn đèn thì để ngay trên bàn đó. Diêu Cương nhìn đi nhìn lại, nhìn kĩ nhìn càng thì quả thấy người con gái đó từ vẻ người vẻ mặt cho chí tiếng nói đều đúng hệt như Tấn Từ, không sai một chút.

Rồi được một lát thì thấy hai người kia dắt nhau lên giường, bỡn cợt hú hí với nhau rất là tương đắc.

Diêu Cương nhìn thấy rõ ràng như vậy thì trong bụng nổi máu uất lên, không sao chịu được, bèn rút ngay thanh đao trong lưng ra, đi về phía trước, toan phá cửa xông vào để bắt... Bất chợt chàng ta vừa đi đến phía trước, mới đặt chân bước lên trên thềm một bước thì bỗng vấp chân vào một cái giây chằng ở phía trước thềm, và kế đó thấy có tiếng chuông báo hiệu ở đâu coong coong nổi lên.

Diêu Cương hoảng hồn kinh sợ, vừa toan lui ra để chạy thì đã thấy gia đinh kêu trộm ầm lên, rồi kẻ thì gậy gộc, người thì giáo mác đổ xô cả đến. Kế đó lại thấy đôi trai gái trong phòng lúc nãy, cũng đều vác bảo kiếm mở cửa phòng đi ra !

Bọn chúng đổ tới nơi, trông thấy Diêu Cương đương lùi ra thì hò hét ầm lên rồi ập ra đuổi đánh rất hăng. Diêu Cương thấy sự thế nguy cấp, bèn múa thanh đao cầm sẵn trong tay, giết luôn mấy đứa gia đinh, mở đường để chạy.

Bất chợt đương khi ấy, bỗng thấy người con gái đứng trong hiên quát to lên một tiếng:
- Quân gian tặc này, mày to gan thực ! Bà đã thừa biết mưu kế của

mày, nên bà phải đề phòng từ trước không thì hẳn khốn với mày. Mày hãy nhìn pháp bảo của ta đây...

Tiếng nói vừa dứt thì thấy có một tiếng vù vù kế đến, bay vụt tới gần Diêu Cương. Diêu Cương sáng tai nhanh mắt, vội vàng giơ tay ngoái lại bắt đến tắp một cái thì thấy có ngay một ngọn phi tiêu bay vào tay chàng. Chàng bèn lập tức nhân cây tiêu đó ném trả một cái rồi nhảy vút ra đường, cắm cổ chạy như bay như biến không dám nhìn lại phía sau.

Khi chạy về tới miếu chàng ta càng nghĩ lại càng uất ức trong lòng, suốt đêm hôm ấy không sau nhắm mắt được yên. Có lúc chàng ta lại thở dài vỗ ngực mà nói một mình rằng:
- Ta không ngờ con Tấn Từ mà nó lại nỡ đối xử với ta như thế! Trước đây lúc anh em mới vào đảng hội với nhau thì nó là một hạng nghĩa khí thế nào, tưởng rằng núi lở sông mòn mà tấm lòng cũng không thể chuyển di đi được. Thế mà ngày nay bỗng dưng nó lại thay lòng đổi dạ ham nơi phú quý, quên cả tình nghĩa vợ chồng, đến nỗi trông thấy mình nó không thèm hỏi, mà rồi lại định giết hại cả mình, như thế thì còn trời đất nào nữa! Ta đây nếu không giết được con này thì ta thề quyết không còn sống ở nhân thế làm chi ?

Chàng ta nghĩ tới đó, trong bụng lại càng sôi nổi uất ức, mong sao cho chóng đến sáng để liệu tìm cách giết chết Tấn Từ mới hả.

Buổi sáng hôm sau, Diêu Cương dậy sớm, một mình lững thững ra trước cửa miếu, trong bụng nghĩ vơ nghĩ vẩn, không biết lập cách thế nào mà giết Tấn Từ ngay được. Không ngờ chàng đương trông trông nghĩ nghĩ thì chợt thấy ở phía đằng đông có một người đàn bà ăn mặc rách rưới, đương lững thững lang thang đi đến.

Được một lúc người đàn bà kia đi gần tới nơi. Diêu Cương chợt nhìn đến mặt thì thấy người đó lại chính là Tấn Từ, là người vợ của mình mặt mũi dáng dấp đúng hệt như người con gái hôm qua, song cách ăn mặc thì thấy đổi khác hẳn đi.

Diêu Cương thấy vậy trong bụng lại tức uất máu lên, chưa kịp nói một câu gì thì thấy người kia bỗng chạy đến gần chàng và kêu rú lên rằng:
- Diêu phu quân ơi ! Phu quân đi đâu mà bỏ tôi trong bấy nhiêu lâu, để tôi tìm tòi mãi thế!
Người con gái vừa nói dứt lời thì Diêu Cương hằm hằm chạy lùi xa ra mấy bước, rồi rút ngay thanh đao ở lưng, cầm nhăm nhăm ra tay cười nhạt mà nói lên rằng:
- Chị nói lạ ! Ai dám vợ chồng với chị, mà chị còn nhận đến tôi !
Người con gái ra vẻ ngạc nhiên mà rằng:
- Ô hay, anh Diêu Cương! Anh điên hay sao mà lại không biết vợ anh là Tấn Từ đây !
Tấn Từ nói dứt lời thì Diêu Cương lại càng ra dáng hung tợn, cầm ngay thanh đao, nhảy sấn sang đánh và miệng thì mắng nhiếc lên rằng:
- Ngươi là đồ khốn nạn! Ngươi đã làm những việc vô liêm sỉ như thế nay lại còn toan đến đây để hại ta nữa sao? Ngươi tưởng ta đây có lẽ cũng như những người khác hẳn.

Tấn Từ thấy thái độ Diêu Cương như vậy thì càng ra vẻ ngạc nhiên, vội vàng nhảy ra để tránh mũi đao. Ai ngờ Diêu Cương thấy thế thì lại càng hăng hái theo đuổi cố đánh rất hăng, làm cho Tấn Từ đã hết lời van lạy, hết sức chạy tránh, mà cũng có phần nguy hiểm tới nơi.

Đương khi Diêu Cương hăng hái đuổi đánh Tấn Từ thì chợt thấy ở sau miếu có tiếng người cười ha hả nói to lên rằng:
- Quái lạ, giữa lúc ban ngày ban mặt, mà anh chàng này dám cả gan hành hung ở đây hay sao?
Diêu Cương nghe nói vội vàng đưa mắt nhìn lại thì thấy người đó lại chính là Lục Bất hòa thượng. Lục Bất hòa thượng vừa nói dứt lời thì vội vàng chạy đến nắm ngay tay Diêu Cương lại mà bảo chàng rằng:
- Có việc gì, anh hãy khoan tay cho tôi hỏi cái đã?
Diêu Cương vẫn còn ra dáng hung hăng mà nói lên rằng:
- Xin đại sư tha phép cho đệ tử, đệ tử phải giết con gian phụ này đi mới được . . .
Lục Bất hòa thượng cười ha hả lên mà rằng:

- Làm sao anh bảo nó là con gian phụ anh hãy thử nói ta nghe?
Diêu Cương ra dáng tấm tức, vội vàng đem câu chuyện hôm trước thuật lại cho Lục Bất hòa thượng nghe một lượt... Lục Bất hòa thượng nghe dứt lời lại cười lấy cười để lắc đầu nói to lên rằng:
- Tưởng là gì, hóa ra câu chuyện đầu đuôi có thế! Vậy tôi cho anh xem cái người anh gặp hôm qua là ai rồi anh sẽ biết.
Nói tới đó liền gọi to lên mấy tiếng:
- Nào Vu Anh đâu, cầm cái ấy ra đây cho ta...
Thì liền thấy Vu Anh cũng ở đâu phía sau miếu, hai tay xách hai cái đầu người lật đật đi ra. Lục Bất hòa thượng liền trỏ vào hai cái đầu người mà bảo Vu Anh rằng:
- Anh hãy thử đưa hai cái đầu ấy cho Diêu Cương xem, và anh thuật lại câu chuyện cho hắn nghe rõ xem sao?
Nguyên hồi trước đây, sau khi Lục Bất hòa thượng cùng Vu Anh đã từ giã mọi người rồi thì hai thầy trò cùng đi tới gần vùng Tăng gia trang thì chợt gặp một đôi trai gái thiếu niên đương lỏng buông tay khấu ngồi trên mình ngựa, cho hai con ngựa lững thững đi cùng với nhau.
Bấy giờ vào khoảng chiều hôm, mặt trời đã gần nấp non tây trên đám rừng cây, chỉ thấy phô ra một sắc vàng ố lờ mờ tựa như cái bóng đêm đã gần phủ che mặt đất. Hai thầy trò Lục Bất hòa thượng cùng Vu Anh đương đi tiêu dao trong phía rừng cây khi trông thấy hai người kia thì Lục Bất đứng dừng ngay lại, rồi giơ tay ra hiệu cho Vu Anh cùng nấp vào cả một bên.
Được một lát hai con ngựa kia đi đã xa rồi thì Vu Anh mới ra vẻ kinh ngạc, hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Hai người ấy là hai người nào? Tại sao thầy trò ta đương đi mà đại sư lại bảo dừng lại mà nấp vào một nơi như thế?
Lục Bất hòa thượng cười lên sằng sặc mà đáp rằng:
- Anh còn ít tuổi, anh chưa biết đến những chuyện đời... Thằng cha trẻ tuổi cưỡi ngựa vừa rồi, chính là thằng Tăng Chí Cao, con Tăng Chí Thành ở Tăng gia thôn ngày trước. Tăng Chí Thành cũng là một tay bản lĩnh rất khá mà lại có phép thuật yêu tà, bình nhật chỉ làm những việc tàn ác gian dâm gần xa ai ai cũng biết. Trước đây hắn đã có phen mon men đến núi Nga Mi, định vào nhập môn sư phụ ta. Nhưng sư phụ ta đã biết hắn là người bất chính cho nên nhất định cự tuyệt mà không cho ra vào. Sau đến con hắn là Tăng Chí Cao đây, cũng cố luyện tập được mấy ngón võ nghệ, nhưng lại theo đòi tính bố tàn ác ngông càn, không gì là không làm đến.

Con vợ của nó, trước đây cũng là một đứa con nhà lương thiện, nhưng vì có chút tài võ nghệ vả lại tính nết trăng hoa vẫn thường gian díu với Tăng Chí Cao từ lúc còn nhỏ. Sau đó bố mẹ nó đã ép gả cho một người khác, nhưng nó đem lòng chống cự không chịu thuận tòng, rồi mưu mô với Chí Cao giết phăng người chồng ấy đi mà theo Chí Cao về đó. Rồi thì từ đấy trở đi hai vợ chồng nó a dua với nhau, chỉ chăm chăm phá hoại những con nhà lương thiện mà làm những việc tàn ác bất nhân không biết thế nào mà kể...

Những người quanh đây suốt từ già trẻ lớn bé, ai ai cũng biết song đều sợ cái võ nghệ của nó, cho nên không ai là dám động vào. Ngày hôm nay đây, tất nhiên chúng nó lại có việc gì hành động ở đâu, cho nên hai vợ chồng nó mới lật đật kéo nhau đi như vậy.

Vu Anh nghe nói tới liền ngắt lời mà hỏi ngay rằng:
- Đại sư đã biết đích nó là người như thế, vậy sao vừa rồi đại sư không tặng cho nó một ngọn kiếm để nó kết liễu ngay đi?
Lục Bất hòa thượng lắc đầu cười sằng sặc lên mà rằng:
- Những hạng như họ thì bản sư cần chi phải động đến để thêm bận tay! Vậy nên hôm nay ta chỉ cho nhà ngươi đến đó nghe ngóng rõ ràng thì ngươi sẽ biết và một mình sức ngươi cũng có thể trừ tuyệt được nó đi ngay.
Nói đoạn hai thầy trò lại lững thững tiêu dao các nơi, rồi mãi đến buổi tối nhá nhem mới quay về nhà trọ ăn cơm. Khi cơm nước xong, Vu Anh nhân hỏi Lục Bất hòa thượng rằng:
- Đại sư định cho đệ tử đến Tăng gia trang, vậy bây giờ xin người cho đệ tử đi ngay, kẻo để đến đêm khuya thì sợ có khi lỡ việc.
Lục Bất hòa thượng lắc đầu mà rằng:
- Ngươi cứ thong thả không đi đâu mà vội. Hễ khi nào cần phải ra đi thì ta sẽ bảo cho ngươi lập tức...!
Nói đoạn liền bảo Vu Anh nằm yên một chỗ mà nghỉ, còn tự mình thì lại ngồi xếp vòng tròn lên giữa giường, nhắm nghiền đôi mắt tựa như yên định tinh thần.

Một lúc lâu lâu bấy giờ vào khoảng hết canh một sang trống canh hai. Vu Anh đương lờ mờ sắp ngủ thì chợt thấy Lục Bất hòa thượng

mở bừng con mắt, gọi Vu Anh dậy mà bảo rằng:
- Bây giờ đã đến lúc phải đi rồi, nhà ngươi nên dậy mà đi đi thôi. Nhà ngươi tới đó hôm nay, không những là trị được hai vợ chồng cái đứa đại gian đại ác mà ngươi còn cứu được một người nghĩa sĩ cũng nên. Nhưng có một điều ta nên căn dặn kỹ là sau khi đã giết được hai vợ chồng Tăng Chí Cao đi rồi thì ngươi phải đem của cải phân tán cho hết mọi người trong trại, rồi người cắt lấy hai cái đầu của hai vợ chồng nó mang về cho ta, ta sẽ có việc cần đến...

Vu Anh nghe nói ra dáng lễ phép vâng nhận lời ăn mặc quần áo dạ hành rất gọn, dắt thanh bảo kiếm vào mình rồi hỏi đường để quay ra đi. Lục Bất hòa thượng đưa Vu Anh ra tới ngoài cửa, rồi trở về phía tây mà bảo chàng rằng:
- Ngươi cứ bay theo phía này chừng ngót 30 dặm đường thì thấy ngay bên cạnh khu rừng ấy có một là tòa nhà của chúng ở đấy. Ngươi nên mau mau xong việc mà về kẻo ta mong đợi.
Vu Anh vâng lời quay gót trở ra, dùng phép phi hành y theo hướng đó bay đi. Chỉ trong chốc lát thì quả nhiên tới bên cạnh một khu rừng kia, cúi trông xuống thấy có một tòa trang trại rất là rộng rãi nguy nga. Vu Anh vội vàng thu phép phi hành hạ ngay mình xuống thì thấy ở trong trại đâu đó cũng đều có người canh phòng rất là cẩn mật, chàng ta bèn lần theo mái nhà chuyền đi khắp chỗ nọ sang chỗ kia, cố ý tĩnh tâm nghe ngóng.

Chợt khi tới một chỗ kia thì thấy ở phía dưới có tiếng người đương rì rầm nói chuyện ở chỗ hiên nhà. Chàng ta bèn mon men xuống đất rồi leo lên sà nhà ở trước cái hiên lần đến chỗ hai người đó để nghe . Thoạt khi bắt đầu, chàng thấy một người nọ bảo người kia rằng:
- Cái đám nhà họ Trương chỉ vào nửa đêm hôm nay thì tất là nguy cả.
Người này liền hỏi ngay lại:
- Làm sao mà anh lại biết?
Người kia làm bộ tự đắc mà nói:
- Vừa rồi lúc hai vợ chồng ông chủ về đây bàn chuyện với nhau, tôi nghe lõm được, cho nên tôi hiểu ra cả đầu đuôi.
Người này lại hỏi:
- Anh thấy ông bà ấy bàn thế nào?
Người kia đáp:

- Ông ấy đã bảo bà ấy vào khoảng đầu trống canh ba hôm nay thì hai người cùng đến tận nhà họ Trương, giết tất cả vợ chồng con cái nhà nó rồi cướp lấy của đốt cả nhà đi để cho mất hẳn tang tích. Tôi tính kỹ ra thì món tiền ít ra được ngoài 50 vạn anh tính như thế phỏng có phát tài hay không?
Người này nghe nói thì lè lưỡi trợn mắt ra dáng kinh ngạc vô cùng. Vu Anh ngồi trên sà nhà thấy câu chuyện như thế thì trong lòng bồi hổi bồi hồi toan nhảy ngay xuống định tóm cổ hai người kia và tra hỏi xem nhà họ Trương ở đâu để mà đến cứu.
Nhưng không ngờ chàng vừa mới lăm le toan xuống thì chợt thấy ở phía nhà trên có tiếng chuông rung động, rồi thấy tiếng người kêu cướp ồn lên. Kế đó thì thấy hai anh chàng đứng ở phía dưới ra dáng vội vàng hoảng hốt kéo nhau ù té chạy ngay. Vu Anh thấy vậy ở trên sà nhà lần xuống rồi lại bay lên mái nhà chuyền sang bên kia để nghe ngóng xem sự thể sao.
Khi chuyền sang tới một cái nóc nhà to cao ở giữa thì thấy bọn gia đinh đương đổ xô ra đuổi đánh một người. Rồi người đó quay lại đánh giết mấy tên gia đinh mở đường toan chạy thì chợt thấy có hai vợ chồng người thiếu niên trong buồng giữa mở cửa đi ra. Khi người vợ ra tới cửa, lại quát to lên rằng:
- Quân gian tặc này, mày to gan thật. Bà đã thừa biết mưu kế của mày nên bà phải đề phòng từ trước, không thì hẳn khốn với mày. Mày hãy trông pháp bảo của ta đây.
Vu Anh nghe đoán chắc đôi vợ chồng đó tức là vợ chồng Tăng Chí Cao, còn người bị đuổi đây kia thì không khéo chính là một người mà Lục Bất đại sư nói là mình sẽ cứu được cũng nên. Chàng vừa nghĩ tới đó thì thấy người con gái kia đã giơ tay ném ra một cái, ra dáng ném cái phi tiêu chi đó, rồi lại thấy hai vợ chồng ù té chạy ra đuổi theo người kia.
Vu Anh nhân vậy bèn cũng vỗ tay đến tách, bay theo ngay ra phía sau hai người kia, lừa lúc bất thần tặng luôn cho một người một nhát, không kịp thở than chi nữa.
Sau khi Vu Anh đã giết được vợ chồng Chí Cao rồi, bèn quay vào hò hét gia đinh bảo chuyện cho biết và đem hết tiền của phân phát cho cả mọi người, rồi mới quay về chỗ trọ. Khi về tới chỗ trọ thì trời đã tảng sáng. Lục Bất hòa thượng liền dắt ngay Vu Anh bắt xách hai cái đầu người ra toà miếu đó thì vừa hay khi đi ra tới nơi đã gặp Diêu Cương đương hăng hái đánh nhau. Vu Anh xách hai cái đầu người ra toà miếu đó thì vừa hay khi đi ra tới nơi đã gặp Diêu Cương đương hăng hái đánh Tấn Từ ở đó. Lục Bất hòa thượng bèn chạy vội

ra gạt Diêu Cương lại và bảo Vu Anh thuật ra các chuyện cho nghe.

Bấy giờ Diêu Cương nghe nói rõ đầu đuôi nhìn kỹ lại hai cái mặt người thì thấy chính là hai cái mặt của đôi trai gái mà chàng nới gặp hôm qua, mà khuôn mặt người con gái thì quả cũng giống mặt Tấn Từ như đúc. Chàng ta lúc đó mới choáng hẳn người lên, chẳng khác ngủ mê mới tỉnh, vội vàng thụp lạy Lục Bất hòa thượng van xin tha lỗi cho.

Lục Bất hòa thượng cười lên ha hả, bắt Diêu Cương phải ra xin lỗi Tấn Từ. Diêu Cương không thể từ chối được, bèn chạy ra nằn nì xin với Tấn Từ rồi đôi bên cùng đem chuyện thuật lại với nhau.

Đoạn rồi Lục Bất hòa thượng bảo hai người rằng:
- Hiện mà các người ở đây cũng chẳng được việc chi. Vả ta xem các ngươi là những người có nhiều duyên phận về sau... Vậy ta muốn đem các ngươi đi sang bên núi Nga Mi để trình với sư phụ ta rồi cho các ngươi tu luyện học hành ở đó, các ngươi ưng ý hay không?
Diêu Cương cùng Tấn Từ nghe nói đều vui vẻ vâng lời xin theo.
Lục Bất hòa thượng bèn sai chôn hai cái đầu người kia đi, rồi một tay dắt Tấn Từ một tay dắt Diêu Cương và Vu Anh, hóa làm một đạo kiếm quang bay về núi Nga *Mi...*

Từ đây non nước riêng trời,
Đem thân hào hiệp góp mùi từ bi. . .
Cõi trần bao cảnh mê ly.
Hãy cho ngọn nước dương chi rửa lòng.
Nữa mai trong đám bụi hồng.
Còn nhiều gặp gỡ anh hùng về sau.

Hết

Nguồn: bevanng/ VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 07/03/2010 2:58:23 CH